

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ❖ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
 - ❖ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 - ❖ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
- ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

G mail - Kynw Kyaw Swe 1965

မဂ္ဂဇင်းတိုက်

BURMESE
CLASSIC

တိုက် (၉) ၃၀၁-ပိတောက်လမ်းယုရနုပလာက၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း-၀၉၄၃၂၀၇၆၀၊ ၀၉၅၁၇၂၁၅၀၊ ၀၉၅၁၆၂၃၀၊ ၀၉၅၀၃၆၆၀၂

အိန္ဒိယစာပေ

ဥပဇာတ်ပါဒေဟံ

မဂ္ဂဇင်း

အတွဲ(၁၆) အမှတ်(၁၁) - ၂၀၁၃ခု၊ ဇူလိုင်လ

အစ်ကိုများနှင့် ကျော်ကျော်ဆွေ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်၍ မိုးဆမ်းပန်းစာပေနှင့် T.T.K. GROUP

တိုက်(၉) ၃၀၁ ပိတောက်လမ်း၊ ယုဇနပလာတာ၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မှ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ချိပါသည်။ ဖုန်း - ၀၉၄၃၂၀၀၇၆၀

စာတည်းချုပ်
မောင်နှင်းငွေ

အတိုင်ပင်ခံပညာရှင်များ
အမျိုးသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးဦးဌေးမောင်
အမျိုးသားစာပေဆုရစာရေးဆရာကြီးဦးချစ်စိမ်း

Dear Marry
Online Shopping and Retail

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ဦး B.Sc (Chem)

စာပျက်နာဖွဲ့စည်းမှု

လွင်နှင်းငွေ၊ ဇော်နှင်းငွေ

ဇော်ဝတ်ဆန်းကြယ်ပန်းချီအဖွဲ့

မောင်မောင်သိုက်၊ ကျော်ဦး၊ ပိုးဒီလွန်း၊ မိုးဝေ၊ ပိုးအောင်

ထွန်းအောင်ကျော်မြင့်၊ မောင်မောင်စိန်လတ်၊ ကောင်းရာဇာ

စောနိုင်ထူးချစ်သန်း(၅၂၈)၊ ပြုံးသူ(ဝဿန)

ပန်းချီချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ပန်းချီစက္က

ဖြန့်ချိရေး

ရန်ကုန် - ကျော်သိန်းစာပေ၊ ဦးစာပေ

စောဦးစာပေ၊ နေ့စေးစာပေ၊ ကိုလတ်စာပေ

ပန်းဂျက်ဝေစာပေ၊ ပြိတ်စာပေ၊ မြသော်တာစာပေ

အောင်ကျော်စာပေ၊ အမေအိမ်စာပေ

ဦးစာပေ၊ သီတာနီလာစာပေ

ပန္နလေး - နဂါးစာပေ၊ ဖော်လမြိုင် - ကျော်ကျော်စာပေ

တောင်ကြီး - ဂါရုဒီစာပေ၊ ပီလုံနာစာပေ

ပြည် - သုခစာပေ၊ ပဲခူး - သခင်စာပေ

စာတည်းအဖွဲ့
ကိုကိုဆွေဆွေ
ရှင်ဆည်းသာ၊ ဇော်နှင်းငွေ

ခေါင်းစီးစာလုံး
ပန်းချီစာပေထွက်

အမှတ်တံဆိပ်

ပန်းချီစာပေရွှေချို

ပျက်နာဖုံးသရုပ်ဖော်

ပြုံးသူ(ဝဿန)

ကိုနိုင်ပန်းချီကောသန်းချစ်ဦး(ပုသိမ်)

Graphic Design

ချစ်သန်း(၅၂၈)

ပြုံးသူ(ဝဿန)

ကွန်ပျူတာစာပေ

မွေးမွေးနှင့်အဖွဲ့(အနာဂတ်ကမ္ဘာ)

ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ကျော်ကျော်(၁)ဦးကျော်ကျော်ဆွေ(၀၄၀၆ ၂၆) ၁၉/၁၂၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းဌေး(၃၀၃၉၆) ဝင်းထွန်းပုံနှိပ်တိုက်အမှတ် - ၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပလင် - ကိုအောင်မင်းလွင်၊ မျက်နှာဖုံးဖလင် - အီးဇီ(လ်)၊ စောင်ရေ - ၁၀၀၀။ တန်ဖိုး - ၂၃၀၀။ စာအုပ်ချုပ် - ရှုဂိုး(တင်ထွန်း)၊ ၁၁၄-၈

Graphic Design & Layout - ပြုံးသူ(ဝဿန)၊ ကိုနိုင်၊ ကိုချစ်ဦး(ပုသိမ်)၊ ကိုကျော်လှိုင်သင်းနှင့်ငြိမ်းကွန်ပျူတာအဖွဲ့မှစီစဉ်ပုံနှိပ်တီးသည်။

၂၀၁၃ခုနှစ်ဇူလိုင်လအတွင်း (၇) ရက် သားသမီးများအတွက် 'ဘာကိုရှောင်လို့ဆောင်ရမလဲ'

ဗေဒသုတေသန သိပ္ပံနည်းကျ

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

- လုပ်ငန်း၌ တစ်ခါတစ်လေ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်လေ စိတ်လေလွင့်နေတတ်သည်။
- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၄၊ ၈)
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးသင့်ပါသည်။
- မွန်းကြပ်မှုများဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော် ခရီးထွက်ပေးလိုက်ပါ။
- သူများ ပြောတိုင်း မယုံပါနှင့်။
- အိုးအိမ်ကိစ္စများကို ပထမလဝက်တွင် ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပါ။
- မွေးနေ့တွင် အိမ်၌ သံဃာ (၅)ပါးပင့်၍ ဆွမ်းကပ်ပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၅၊ ၃)
- သင်၏ အကြံအစည်များ အောင်မြင်မည့် အချိန်အခါရောက်ပါပြီ။
- မပြေလည်သူတို့ ပြေလည်ပါလိမ့်မည်။
- စကားအတိုက်အခံ ပြောဆိုရန်ရှိသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ အောင်မြင်ပါမည်။
- မိဘကို လုပ်ကြွေးခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မှုကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

- အင်္ဂါသားသမီးများ ကံကောင်းချိန်ရောက်ပါပြီ။
- လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်နိုင်ပါပြီ။
- ကျန်းမာရေး အထူးဂရုစိုက်ရန် လိုသည်။
- စပ်တူလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်နိုင်သည်။
- ထိစပ်တူထိုးပါ။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၇၊ ၆)
- 'တိဟံစတောရောထိနံ' ဟူ၍ ပုတီး (၈)ပါတ်စိတ်ပေးပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင်ကြားတွင် ရုန်းကန်ရလိမ့်မည်။
- စွန့်စားခန်းများ မလုပ်ဆောင်သင့်ပါ။
- ခန္ဓာကိုယ်ညာဘက်ခြမ်းနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါ ဝေဒနာများ ဂရုစိုက်ပါ။
- ထိဆူသေးပေါက်နိုင်သည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၂)

- ခရီးမထွက်သင့်ပါ။
- အိမ်မှ မထွက်ခင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်ဂါထာကို ရွတ်ပြီးမှသွားပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ထီပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။ အကျိုးပေးဂဏန်း (၁၊ ၆)
- လုပ်ငန်းများ မတိုးချဲ့သင့်သေးပါ။
- အောက်လူတော်လှန်တတ်သည်။
- အစာအိမ်ရောဂါ ဂရုစိုက်ပါ။
- အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေး သင့်ပါသည်။
- မွေးနေ့တိုင်း သက်သတ်လွတ်စား၍ ဥပုသ်စောင့်ပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- အကြင်နာကို ရင်မှာ မြိုသိပ်ထားပါလေဦး။
- အိုးအိမ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ မပြုလုပ်သင့်သေးပါ။
- မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ သတိပြုပါ။
- ကျန်းမာရေးကောင်းသည်ဟူ၍ မပေါ့ဆသင့်ပါ။
- စက်ပစ္စည်း အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်။
- ရှင်ဥပဂုတ္တဂါထာညစဉ်ရွတ်ပေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- အိုးမကွာ အိမ်မကွာ လုပ်ငန်းထက်စာလျှင် ရပ်ဝေးလုပ်ငန်းပိုကောင်းပါသည်။
- ပဲလှော်ကြားဆားညပ်နိုင်သည်။
- အိမ်ထောင်သည်တို့ သင့်မြတ်နိုင်သော်လည်း လူလွတ်များ အချစ်ရေး ကံမကောင်းနိုင်သေးပါ။
- လူဝင်လူထွက် သတိထားပါ။
- မိဘစကားကို နားထောင်ခြင်းဖြင့် အရာရာကို အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။
- ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပေးပါ။

မာတိကာ

ယာယနာ့ အာဟနည်	ထရုထဝဇနာထိထဝ
လူမော် (ဆင်ဖြူကျွန်း)	ဝေဝည် (ထွတ်)
လယ်တီဆရာတော် နှင့် လက်ပံတောင်းတောင်	မြေချီသု၏နုနုလင်း
	တိရိစ္ဆာန်ထာဝ
မြတ်ဗုဒ္ဓဇေား	စိမ်းရွက်လွှာ ပုစွန်လုံးတစ်ကောင်ချီစိတ်ဓာတ်
သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော် သမ္မဒါတရားလေးပါး (သံတွဲ)	စေတနာ ထွေထွေထည်
မှတ်မှတ်ထားထား	မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)
မဟော်ဂနီ (သမထ)	ထရုစေဝေးထောထင်ဝန်းစာ
ထကြာအဆောင်	လည်သူစားတမ်း
အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြို့)	သျှင်ရဲထွဋ် (တောင်စွန်း)
စီးပွားတယ်	ဝရုတိတ
မကွေး-လှမြင့်	မြင့်မြတ်သောအလှူ
ဓမ္မ	ရတနာ(၃)ပါး
မော်ကျွန်းသားမြတ်ဦး ငြိမ်းချမ်းလိုက ငွန်ပယ်မှ	ရွှေမြိုင်နိုင်စစ်အောင် ကိုယ်တွေ့ဘေးရန်မသန်း ခြစ်ရပ်ဆန်းများ
ရန်ငြိုးပြေရထည်	ဓာတည်းအဖွဲ့၏အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုတို
ကျော်ဇော (ဟံသာဝတီ)	ညီလေးငယ် အအေးမြဆုံးအရိပ် (လယ်တော်)
အချိန်၏	ထောင်းကျိုးတစ်ခု
အေးခွင့်ပန် (သင်ထုံး)	ခင် ဥပါဒါန်စွဲ
ကျန်းမာစေဖို့	ရာဇဝင်ထဲထ
နေကူးလှိုင်ဝမ်း လမ်းလျှောက်ပါ	B.G နေသုရိန် ရွှေကျောင်းတော် နှင့်.....
ထုံးစံခြင်း၏ အကျိုးနှစ်ခြင်	(မြို့မအရှေ့)
ဆက်နိုင်လင်း (မန္တလေး)	

မြန်မာ့အသံ

ဖြန့်ချိရေးနှင့်စာစာရင်းအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုနေပလာတ ဟိတောက်လမ်းမဟိလာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

မာတိကာ

ထိလ သမာဓိ ဝဏ္ဏ			ထွန်းတော်တို့စစ်ထား	
ထိလာဇိဘဝိန်	ဩဇာရေအလျဉ်ကျင့်လမ်းစဉ်	၁၁၇	မောင်မိုး	အဓိကတာဝန်
	အဋ္ဌား			ဓမ္မတာလမ်းမှ
အေးမိုးဝေ	အကျီတားသန်	၁၂၂	ပန်းမြေ-မောင်ရွှန်းတင့်	ချစ်ပန်းနှင်းဆီ
(သုဗိုင်း)			(လှဆုံး)	
	ထုံရုပ်ရှာတွေ့သူ			ငြည်ဝမှုခင်း
စေနိုင်	ဘုံဇရပ်	၁၂၇	သန်းမြင့်ဦး	သေသွပ်ညဉ်
	စာဝေဝေဖန်ရေး			
ဇေယျာမွေ	တစ္ဆေသရဲဆိုသည်မှာ	၁၄၆		အချိုးထောင်းထားသမီး
(ထေရဝါဒ)				အလှဆင်တတ်ကြပါစေ
	နှလုံးထားမှာ			
သိုက်မောင်း	မေတ္တာစိတ်ပွားများနည်း	၁၄၉	ဘုန်းစင်ကြယ်	အနိစ္စသိင်္ခ
	ထုထိုင်ရေးခို့			ထိန်နီထိန်နီ ဓမ္မဝိသေသ
အောင်ဆန်းလင်း	စက်ဘီးကလေးနှင့်ချစ်ရည်	၁၅၈	အရှင်ဥတ္တရသာရ	ပုံရိပ်လွှာများ
			(ညောင်ဦး)	
	ရာဝတ်ထေးခြင်းတွေ			ထချာဝေ
နေလင်းနောင်	ကန်လန်ကာနောက်ကွယ်မှာ	၁၆၆	အောင်ဘုန်းမြင့်	(၇)ကန်ချင်များအတွက်ဟောကြား
			(ကချင်မြို့)	
	ငြည်တွင်းစုဆုံး			တရားဝံ့ထင်ထင်
ရွှေနိုင်အာ	သားကောင်ဖြစ်သွားသောမုဆိုး	၁၇၀	ကြည်ဇော်ထူး	ကလျာဓိမိတ်
	ဟိမ်မြေတိုက်တာတို့၏			
DR. ဆွေနှင်း	မော်ဆရာ	၁၇၄		ဓမ္မထုတရဇေယျ
(ဆန်ကြယ်စီးပွား)				စကြာဝဠာနှင့်
	ထွားစောင့်နဲ့			ကျွန်ုပ်လတ်သန်းထိုက်
ရွှေဖြူသာထွန်း	သံသယ	၁၈၄		သတ္တဝါများသာဝရာပုံတော်
	အာရုံစေ			အမှတ်တရတိုက် ပွဲများ ထဲမှာ
စိုးဝင့်	ပွဲတားတော်မော်	၁၈၉	သောင်းဝေဦး	တရားဗြဟ္မာစေတီဝင်ရောက်မှု....
(ဝက်လက်)				
				အမိမြန်မာငြည်စွာ
			မျိုးမြင့်သိန်း	အာဇာနည် သုရိကောင်း
			(မြောက်မြ)	

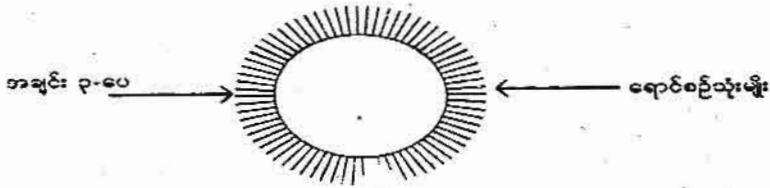
ဖြန့်ချိရေးနှင့်စာတည်းအဖွဲ့-

တိုက် (၉) ၃၀၁ ၊ ယုဒနပလာတ ဗိတောက်လမ်းမှတ်လာတောင်ညွန့် ၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊
 ဖုန်း - ၀၉-၅၁၃၆၂၃၀ ၊ ၀၉- ၅၁၇၂၁၅၀ ၊ ၀၉- ၅၀၃၆၆၀၂ ၊ ၀၉- ၄၃၂၀၀၇၆၀

စာမျက်နှာ ၂၅၃ မှ ဆရာဝင်းသင်္ကန်း၏ ခေါ်ဆောင်ပါးမှ မှုပုံများ ဖြစ်ပါသည်

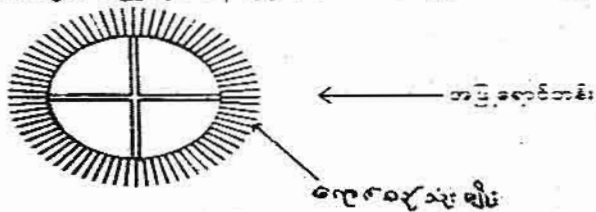
- ၀၀ -

ပုံစံ(၁)

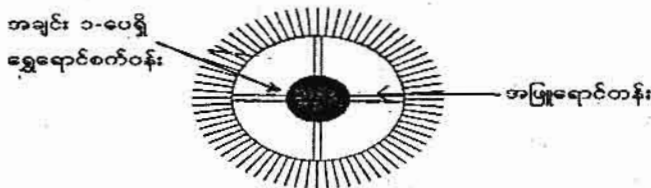
ခုတိယမြစ်စဉ်မှာ ငင်းစက်ဝန်းအတွင်း အဖြူရောင်တန်း ၂၃ အထက်အောက်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ပုံစံ(၂)

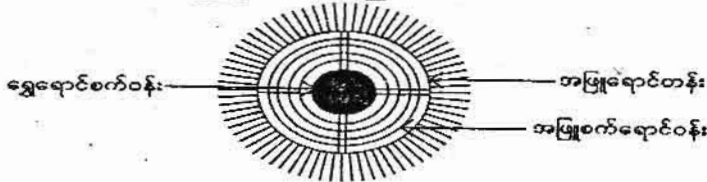
တတိယမြစ်စဉ်မှာ ထိုစက်ဝန်းအလယ်တွင် အချင်း ၁-ပေရှိသော ရွှေရောင်စက်ဝန်းတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာသည့် စက်ဝန်းအတွင်း ရွှေရောင် အပြည့်ရှိသည်။

ပုံစံ(၃)

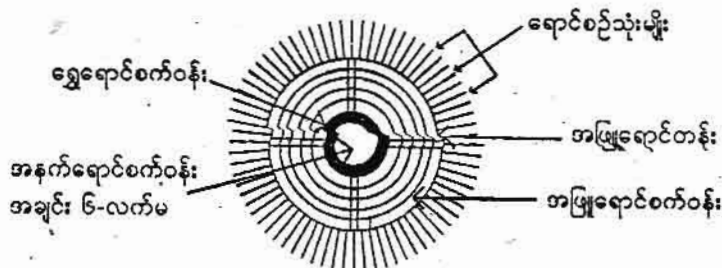

စတုတ္ထမြစ်စဉ်မှာ အချင်း ၁-ပေရှိသော ရွှေရောင်စက်ဝန်းအပြင်ဘက်တွင် အဖြူရောင်စက်ဝင်းတွေ ၃-ပေစက်ဝန်းအတွင်းနေရာ အပြည့်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ပုံစံ(၄)

ပုံစံ(၅)

ပယ်တီဆရာတော် နှင့် လက်ပံတောင်းတောင်

ဇုဗ္ဗမာ (ဆင်ဖြူရှင်)

အောင်တံခွန် အမည်ရှိ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့် ရှင်ဉာဏဓဇ အမည်ရ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး သည် လက်ပံတောင်းတောင်ပေါ်တွင် သက်တော် ၅၇ နှစ်၊ (၁၃) ဂဏန်း၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၀၃-ခုနှစ်၊ (၁၃) ဂဏန်းတွင် ဇူလိုင်လမှ မတ်လ အထိ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ပေသည်။

လက်ပံတောင်းတောင်ကြေးနီ စီ မံကိန်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းစစ်ဆေး ရေး ကော်မရှင်၏ အစီရင်ခံစာ အပိုဒ် (၇၀)၊ အပိုဒ်ခွဲ(၄)လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး လက်ပံတောင်းတောင်တွင် သီတင်းသုံးခဲ့မှုဆိုင်ရာ တွေ့ရှိချက်များနှင့် အခြားယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အထောက် အထားများ ဖတ်ရှုရင်း၊ ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တောရဆောက်တည်ပုံ၊ ထို ကာလ၊ ထိုသမယတွင် ဆရာတော် ဘုရားကြီး ကျမ်းပြုစုခဲ့ပုံ၊ ဆရာတကာ အမေးအဖြေများကို သွား၍ သတိရမိ ပေသည်။

လက်ပံတောင်းတောင်တွင် ရှေးယခင်အခါက တောင်ထွတ် (၃၃)ဝပ် ရှိကြောင်း၊ လက်ပံတောင်းတောင်၏

တည်နေရာမှာ မုံရွာခရိုင်အတွင်းရှိပြီး အရှေ့ဘက်တွင် ချင်းတွင်းမြစ်၊ မြောက် ဘက်တွင် ညောင်ပင်ကြီးဆိပ်ကမ်း၊ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ကျော်ရွာ၊ တောင်ပလ္လံရွာ၊ အနောက်ဘက်တွင် မိုးကြိုးပြင်ရွာ၊ တောင်ဘက်တွင် တုံရွာ၊ ဖောင်ကတာ၊ ဆားထုံး၊ ဆလင်းကြီးရွာ များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိပေသည်။

ထိုတစ်ဝိုက် ဟောင်ယာအ လုပ်ဖြင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အသက်မွေးကြ သူများကို ဝဲပြီး ဆွမ်းခံတော်မူခဲ့ပါသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် လက်ပံတောင်းတောင် ကြောမှသည် ဖိုလ်ဝင်းတောင်ဘက်သို့ ကြွတော်မူကာ ဘုရားဖူးခြင်း၊ တရားရှု မှတ်ခြင်း၊ လှူသုတေတီနှင့် တရားဘာဝ နာစကား မိန့်ကြားခြင်းများ ပြုခဲ့ပါသည်။

လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေသာပြုစုခဲ့သော ကျမ်းစာပေါင်း (၁၀၀) ကျမ်းအနက်၊ လက်ပံတောင်းတောင် ပေါ် သီတင်းသုံးစဉ် အပြီသတ်ပြုစုခဲ့သော ကျမ်းများမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကြံ စည်လာခဲ့သော နိရုတ္တိဒီပနီကျမ်းကြီးကို ဦးစွာရေသာပြီးစီး အောင်မြင်ခဲ့ပေသည်။ ထို့အပြင် စတုသစ္စဒီပနီကျမ်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန

ဒီပနီကျမ်း၊ ဣန္ဒြာဏဓာတုကျမ်း၊ အသိသီဟို ကြီးစုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

နိရုတ္တိဒီပနီကျမ်းသည် စာသင် သံဃာများအတွက် အလွန်အရေးကြီး တန်ဖိုးရှိသော ကျမ်းကြီးတစ်စောင် ဖြစ် ပေသည်။ သဒ္ဓါအဖွင့် အခြေခံသဒ္ဓါရှင်း လင်းချက် ဖြစ်ပေသည်။ ယခင် သီဟိုဠ် (ယခု) သီရိလင်္ကာတွင် ရှင်ကစ္ဆည်း၏ ကစ္ဆည်းသဒ္ဓါကျမ်း ပေါ်ထွန်းခဲ့ပေသည်။ ထို့အတူ ပုဂံခေတ်ကလည်း သဒ္ဓါနိတိ ကျမ်း ပေါ်ထွန်းခဲ့ပေသည်။ ယခုတစ်ဖန် ကိုလိုနီခေတ်တွင်လည်း သီဟိုဠ်ရဟန်း တော်များ စွမ်းသကဲ့သို့ လယ်တီ ဆရာ တော်ဘုရားကြီး၏ နိရုတ္တိဒီပနီကျမ်းသည် အပြိုင်ထင်ရှားလာပေသည်။ စတုသစ္စဒီ ပနီတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာသနာတော်၏ အနှစ် သာရ ပရိနိဗ္ဗာန်အချုပ်လည်းဖြစ်၊ အလွန်တ ရာနက်နဲ ခက်ခဲလှစွာသော သစ္စာအနက် (၁၆)ချက်၏ အနက်ဗိမ္ဗာယ်၊ သစ္စာလေး ပါး၏ အနက်ဗိမ္ဗာယ်တို့ကို အကျဉ်းနည်း ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။ သမ္မာဓိဒီပနီကျမ်း ကတော့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကိုယ်လက်မအိမ်သာရှိစဉ် ရောဂါကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယာန်

ဘာသာတို့၏ ကွာခြားမှုရှင်းလင်းချက်ကို
 ဆေးသားစီရင်ထားပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ဝင်္သုတော်စင်တို့၌ တစ်ပါးသောဘာသာ
 မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဝါဒတို့ ရောနှောယှက်ထွေး
 ခြင်းမှ ကင်းပ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာအယူကိုသာ
 စင်စင်ကြယ်ကြယ် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲတည်တံ့
 ဆဲလိုသော ဆန္ဒတော်မြတ်ဖြင့် သုတ္တန္တ
 ပိဋက၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၊ တိကနိပါတ်
 ပိဋိတော်လာ တိတ္ထိတနသုတ်ကို အရင်း
 တည်၍ ပိဋိဘာသာသက်သက်ဖြင့် ပြုစု
 ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ကမ္မဋ္ဌာနဒီပနီကျမ်းက

တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာလေးပါ။ ခန္ဓဝင်းပါ။
 အတွင်းအာယတနဝင်းပါ။ အပအာယတ
 နဝင်းပါးတို့၏ ဥပမာအကျယ်ကို ဖော်ပြ
 ထားပေသည်။ ဂစ္ဆိရကဗျာကျမ်းကတော့
 ကင်းဝန်မင်းကြီးလဲ ပေးပို့လိုက်သော
 သံဝေဂ လေးချိုးကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ထို
 သံဝေဂလေးချိုးကြီးမှာ ပုသိမ်မြို့အုပ်
 ဦးဆင်မောင်ကြီးမှတစ်ဆင့် ကင်းဝန်မင်းကြီး
 ထံ ဆရာတော်ကြီးက သံဝေဂထားရန်
 တောလက်ဆောင်တစ်ခု ပါးလိုက်ခြင်း
 ဖြစ်သည်။

လယ်တီ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
 လက်ပံတောင်းတောင်၌ ဝါကပ်သီတင်း
 သုံးနေစဉ်အတွင်း လူသူတော်တို့သာ
 မက လူဝိဇ္ဇာတို့လည်း လာရောက်ဆည်း
 ကပ် ကြကြောင်း လယ်တီ ဦးဝဏ္ဏိတက
 မှတ်တမ်းရေးထားသည်ကို တွေ့ရပေ
 သည်။ ဆွမ်းခံချိန်ရောက်လျှင် ဝါစဉ်
 အလိုက် တပည့်နှစ်ပါးနှင့်အတူ (၃)မိုင်
 အကွာ တောင်ခြေရှိ ကျော်ရွာသို့ ဆွမ်းခံ
 ကြွကြရာ ဆွမ်းခံကြွတော်မူရင်း မဇ္ဈိမနိ
 ကာယ်ပဏ္ဍိတပါဠိတော်လာ မာဂဏ္ဍိယ

သုတ်ကို ဟောတော်မူပေသည်။ ဘုရားရှင်က ခန္ဓာကိုယ်ကောင်ကြီး၏အပြစ်ကို အကျယ်ဟောသော သုတ္တန်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ဆုံး (၃)ပါးမြောက်ဖြစ်သည့် တပည့်ရှင်ပဏ္ဍိတကို ခေါ်တည်၍ -

“ခန္ဓာကိုယ်ကောင်ကြီးဟာ ရောဂါဒဏ်ကြီးဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုလည်း နနဲနယ်နယ်နှင့် မွေးကျွေးထားလျှင် ရောဂါများကုန်ရော၊ အပြင်ကလာတဲ့ ရောဂါတွေထက် အတွင်းကပါလာတဲ့ ရောဂါက သာ၍ဆိုးသည်။ မျက်စိမှာ ဖြစ်တဲ့ လောဘမှာ မျက်စိရောဂါစွဲကပ်ခြင်းကို ဖြစ်စေတယ်။ အဲသည် ရောဂါတွေကို မပွားရအောင် ခန္ဓာကိုယ်ကို အလိုမလိုက်ရဘူး” စသည်ဖြင့် အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြဟောကြားတော်မူရင်း ဆွမ်းခံရမည့် ကျော်ရွာသို့ သွားရာလမ်း မဟုတ်ဘဲ အခြားတောင်ကြားလမ်း တစ်ဖက်သို့ သွားမိလေသည်။ နောက်မှ လိုက်ပါလာသော အရှင်ပဏ္ဍိတက “အရှင်ဘုရား သည်လမ်း မဟုတ်ပါဘုရား” ဟုလှမ်း၍ လျှောက်ထားသည့် အခါ ဆရာတော်ကြီးသည် လမ်းနှစ်မြွှာ

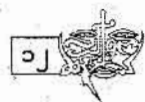
ကို ကြည့်ရှုတော်မူပြီး “ဟဲ့... ပဏ္ဍိတ နင်က ငါ့ကိုလမ်းပြမကား လျှောက်ထားတယ်၊ ငါဟောတဲ့ တရားကိုတော့ ဘာမှ အာရုံမခံဘူး၊ ကြံမိကြံရာ ငါ့နောက်က လိုက်လာတယ်။ လမ်းမှားသွားသဖြင့် ဆွမ်းတစ်ထပ် ငတ်ရုံမျှရှိတော့မပေါ့။ ငါဟောတဲ့ တရားမျိုး မနာယူမိသဖြင့် တစ်သံသရာလုံး လမ်းမှားလာတာ နင် သိရဲ့လား” စသည်ဖြင့် ဆိုဆုံးမတော် မူပါသည်။

တစ်ခါလည်း လယ်တီ ဆရာတော်ကြီး လက်ပံတောင်းတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ညောင်ပင်ကြီး ဆိပ်ရွာက ပင့်ဖိတ်ချက်အရ ညတရားပွဲ ကျင်းပတော်မူခဲ့ပေသည်။ တရားထောက် ဦးဘိုးရွှေနှင့် အမေးအဖြေပြုလုပ်ရာတွင် ဆင်းရဲနိပ်စက်သူတွေဟာ သားမယားတွေမဟုတ်ကြောင်း၊ “ဒီလိုကွဲ့ ဘိုးရွှေရဲ့ တို့တတွေ ယောက်ျား မိန်းမ သတ္တဝါ ဟူသမျှ ဆင်းရဲအောင် နိပ်စက်ပြီးနေတဲ့ တရားဟာ အခြားမဟုတ် ခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရားသာလျှင်ဖြစ်တယ်” ဟူ၍ ဒုက္ခသစ္စာထိုက်သော ရုပ်နာမ်တရားတော်ကို ထိုနေ့ညတွင် ဟောကြားတော်

မူခဲ့ပေသည်။ ခြံ၍ဆိုရပါမူ လယ်တီနှင့် လက်ပံတောင်း၊ လက်ပံတောင်းနှင့် လယ်တီသည် ခွဲ၍ မရခဲ့ပေ။ တောရဆောက်တည်ခဲ့တယ်။ ကျမ်းစာအချို့ ပြုစုခဲ့တယ်။ နယ်သူ၊ နယ်သားတွေကို တရားဟောမြွက်ခဲ့တယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့အပေါ်ကိုလည်း သံဝေဂတရား ချီးမြှင့်တယ်။ ဆရာတော်ကြီး လက်ပံတောင်းတောင်တွင် နေထိုင်အားထုတ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း(၁၁၀)တိုင်ခဲ့ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေကသာ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲမည် ဖြစ်သော်လည်း ဆရာတော်ကြီး၏ တရားများ၊ ဓမ္မကျမ်းများကတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်မသွားသည့် ပရမတ္ထသစ္စာတရားများပင် ဖြစ်နေပေသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ကျမ်းအဆုဆု၏ အဆိုအမိန့်များအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးကြံ အားထုတ်မည်ဆိုပါက အေးငြိမ်းရာမှန် ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့ အကန်မျက်မှောက်ပြုနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

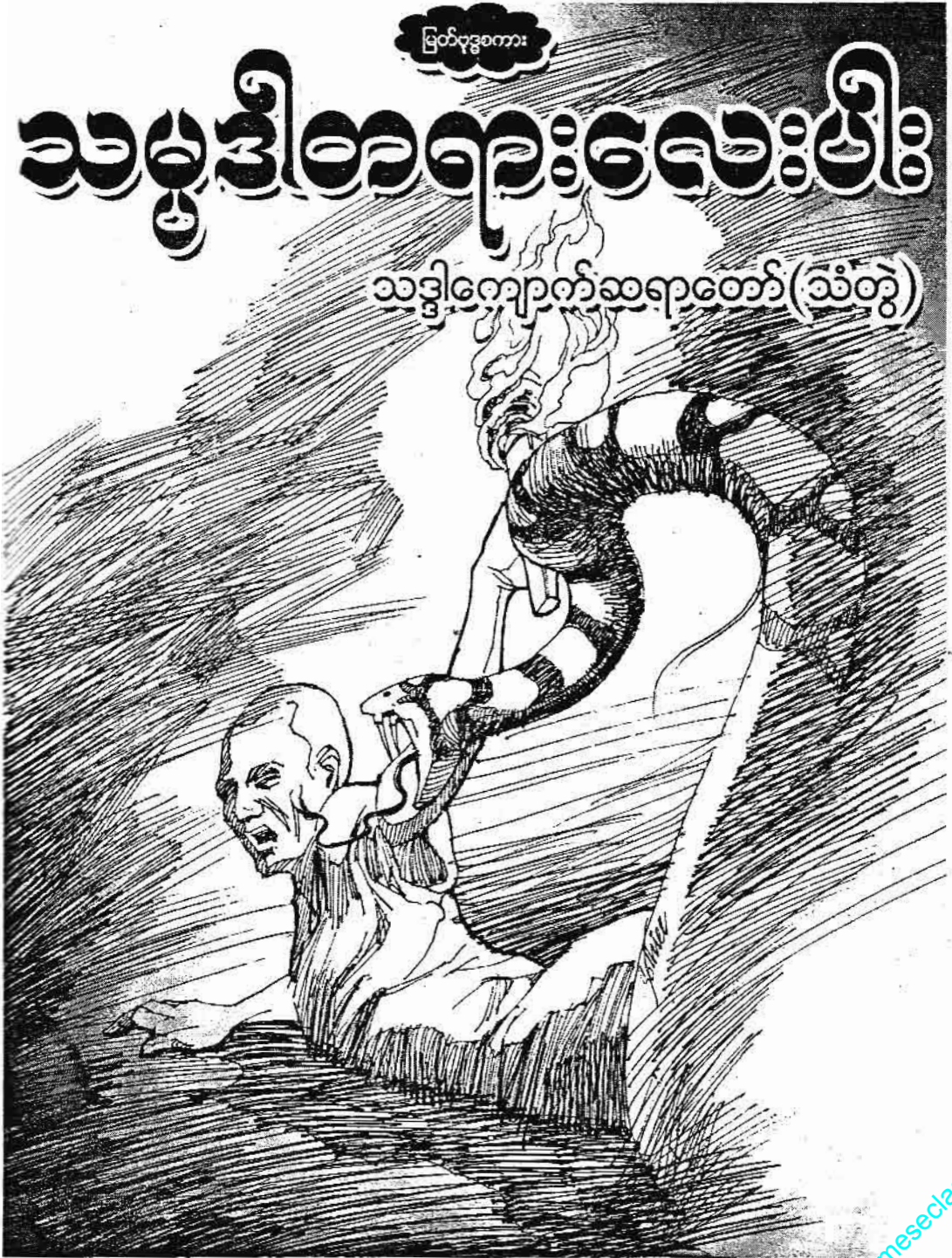
လူမော်(ဆင်ဖြူရှင်)

မြတ်ဗုဒ္ဓစကား

သမ္မုဒ္ဓါတရားလေးပါး

သဒ္ဓါတရားစုံသရေတော် (ဆိမ့်စွဲ)

မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကရာဇ်
သက္ကနိဂ်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်
ဗျူဟပစ္စုပ္ပန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည်
မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ရှိခိုးပြီးနောက်
“သုံးလူတွင်ထား ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပုထု
ဇေဉ်လူသားတို့သည် အိမ်ရာတည်ထောင်
လူတို့ဘောင်၌ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို
ခံစားနေကြသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ
တို့သည် လင်၊ သား၊ သမီး၊ မယား၊ အစ်
မဖြစ် မွေးမြူ၍ နေရပါသောကြောင့်
ရဟန်း၊ သံဃာတော်များကဲ့သို့ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်တရားများ ပြုခွင့်မရသည့်အ
တွက် ကျင့်ခြင်း ကြပ်တည်းစွာ နေကြ
ရပါသည်ဘုရား။ ကာသီတိုင်းဖြစ်
နှစ်သက်ဖွယ်သော အဝတ်ပုဆိုးများကို
ဝတ်ရုံခြင်း၊ စန္ဒကူးနှံသော အစရှိသော
အမွှေး အထုံလိမ်းကျပြုခြင်းလည်း
မကင်းနိုင်ကြ။ ကာမဂုဏ်ခံစားမှုနည်းပါး
နိုင်အောင် လှူဒါန်းမှုပြုနိုင်အောင် ဥပုသ်၊
သီတင်းသီလ ဆောက်တည်နိုင်အောင်
ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ကြရပါသည်ဘုရား။ ထို့
ကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်ဘဝ နောင်
ဘဝအဆက်ဆက်မှာပါ သူတကာထက်
အောက်မကျ နောက်မကျ တောက်ပ

သော ကျက်သရေဖြင့် အရှိန်အဝါ
ကြီးမားသော စီးပွားချမ်းသာနှင့်တကွ
လိုအပ်သော တရားတို့ကိုပါ ရစေနိုင်
သော အကျိုးထူး တရားများကို ဟော
ကြားတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်
ထားလေသည်။

ထိုသောအခါ မြတ်စွာဘုရား
ရှင်သည် လိုသမျှအကျိုးတရားပြီးစေသော
သမ္ပဒါတရားလေးပါးအား ဟောတော်မူ
သည်။ သမ္ပဒါတရားလေးပါးဆိုသည်မှာ-
၁။ ဥဠာနသမ္ပဒါ - ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍
လုံ့ဝီရိယနှင့်ပြည့်ခြင်း။

၂။ အာရက္ခာသမ္ပဒါ - ရရှိပြီးသော
စည်းစိမ်ချမ်းသာ အရာရာတို့အား မပျက်
စီးရအောင် စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြင့် ပြည့်
စုံခြင်း။

၃။ သမ္မာဗီရိတသမ္ပဒါ - မိမိအင်အားနှင့်
ချိန်ဆ၍ မှုတစွာ အသက်မွေးမြူခြင်းဖြင့်
ပြည့်စုံခြင်း။

၄။ ကလုဏထိတ္တသမ္ပဒါ - ကောင်းသော
အဆွေခင်ပွန်းတို့ဖြင့် ပေါင်းသင်းရခြင်းနှင့်
ပြည့်စုံခြင်း တို့ဖြစ်သည်။

၁။ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့်
ပြည့်စုံခြင်းဆိုသည်မှာ မည်သို့ လုံ့လ၊

ဝီရိယမျိုးနည်း။
စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ အရမ်းကာ
ရော ချင့်ချိန်မှုလုံ့လဝီရိယရှိခြင်းသည်
မကောင်း။ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော လုံ့လ
ဝီရိယမျိုးမှ ကောင်းခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော လုံ့လ
ဝီရိယမျိုးမှ ကောင်းခြင်းဖြစ်ပေမည်။
ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော ဝီရိယအင်္ဂါငါးပါးရှိ
သည်။ ထိုအခါ ငါးပါးတို့မှာ (က) ဉာဏ်၊
(ခ) အကွက်ကောင်းနေရကောင်း၊ (ဂ)
လိုအပ်သော အဆောက်အဦ ပစ္စည်း
ကိရိယာတန်ဆာပလာ၊ (ဃ) သင့်တော်
သော အချိန်ကာလ၊ (င) လုပ်သင့်သည်
ကိုလုပ်၍ မလုပ်သင့်သည်ကို မလုပ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

က။ ဉာဏ်။ ။ အလုပ်တစ်ခုအား
လုပ်ကိုင်တော့မည်ဆိုက ကံကိုယုံ၍
အရမ်းကာရောမပြုလုပ်သင့်၊ အလုပ်နှင့်
ပက်သက်ရန် အားလုံးနားလည်သဘော
ပေါက်အောင် ဆည်းပူးလေ့လာ ထားရ
မည်။ ထိုသို့ လေ့လာဆည်းပူးပြီးနောက်
မိမိခွဲရှိသော လူအင်အား၊ နေအင်အား၊
ဉာဏ်အင်အားနှင့် လုပ်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်
အကြိမ်ကြိမ် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရမည်။

ဘက်မှ ပိုင်ဆိုင်စွာ လုပ်နိုင်ပြီဆိုမှ သေ
ချာစွာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လုပ်ကိုင်သင့်
သည်။

❧ အကွက်ကောင်း နေရာကောင်း။ ။
လုပ်ငန်းတစ်ခုအား အကောင်အထည်

ဖော် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်တော့မည်ဆို
လျှင် မိမိအတွက် အကျိုးရှိနိုင်မည် ယူဆ
ရသော ယုံကြည်စိတ်ချရသော နေရာမျိုး
ဖြစ်ရမည်။ ဥပမာ ငါးပိ ငါးခြောက်ထွက်
သော နေရာအသေမျိုးကို ငါးပိ ငါးခြောက်

သွားရောင်းသည့် အဖြစ်မျိုးမဖြစ်စေရ။
နောက်ဥပမာ တပေါင်း တန်ခူး ပူသော
အိုက်စပ်နေချိန် ဂွမ်းစောင်း၊ ခြုံထည်၊
အမွှေးထည် ရောင်းသူအဖြစ်မျိုး (စကား
ချပ်စာရေးသူ အတွေးအမြင်)။

ဂ။ လိုအပ်သောတန်ဆာပလာ။ ။
လက်သမားအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်းပြသောသူသည် မိမိလုပ်ငန်းတွင်
မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော စူး ဆောက်၊ ရွှေ
ဘော်၊ လွှ စသော ကိရိယာတန်ဆာပ
လာ ပြီးပြည့်စုံနေစေရမည်။ ပန်းပဲ
လုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
ပြသောသူသည်လည်း လုပ်ငန်းတွက်လို
အပ်သော တူး၊ ပေ၊ မီးသွေး အစရှိသည်
တို့ ပြီးပြည့်စုံစေရမည်။

ဃ။ ကောင်းသောအချိန်ကာလ။ ။
မိမိလုပ်ငန်းနှင့် သင့်တော်သော အချိန်
ကာလကို ရွေးချယ်တတ်ရမည်။ ဥပမာ
လယ်လုပ်သမားသည် မိုးတွင်းမိုးရွာစဉ်
ချိန်ခါရာသီနှင့်အညီ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး
ရမည်။ ရာသီချိန်ခါ သိတတ် နားလည်
ခြင်းသည် မိမိအတွက် အကျိုးကျေးဇူး
များနိုင်သည်။ မြန်မာစကားပုံ၌ပင် အချိန်
ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်၊ လသာတုန်းဝိုင်းငင်
ဆိုရိုးစကားများ ရှိပေသည်။

င။ လုပ်သင့်တာလုပ်၍ မလုပ်သင့်တာ
မလုပ်ရ။ ။ နှမ်းစေ့မှ ဆီရနိုင်သော်လည်း
ကျောက်ခဲမှ ဆီမရနိုင်။ သို့ကြောင့်
နှမ်းကိုဆီထွက်အောင် ကြိတ်တတ်ဖို့လို

သလို ကျောက်ခဲကို ဆီထွက်ဖို့ဆိုပြီး
မကြိတ်မီဖို့ အရေးကြီးသည်။ လူ
အချို့သည် လက်ထဲငွေလေးကိုင်နေရပြီ
ဆိုကာ ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် ဆင်ခြင်တွေး
တောမှုမပြုဘဲ ထင်ရာ စိတ်ကူးပေါက်
သလို ထလုပ်တတ်သူများရှိသည်။ ငွေ
လည်းကုန်ရော စဉ်းစားဆင်ခြင် တွေး
တောမှုမရှိဘဲ မလုပ်သင့် လုပ်သင့် စိတ်
ကူးထရာ လျှောက်လုပ်ခြင်းကြောင့် ဖွတ်
မရ၊ ဓားမရှုံးရသည့် ဘဝမျိုး ဖြစ်ရတတ်
ကြသည်။

၂။ ရရှိပြီးသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို
မပျက်စီးရအောင် စောင့်ရှောက်ခြင်းဆို
တာ မည်သူစောင့်ရှောက်ခြင်းနည်း ?
ပစ္စည်းဥစ္စာကို ဆုံးရှုံးပျက်စီးစေ
နိုင်သော အကြောင်းတရား ငါးပါးရှိသည်။
ထိုငါးပါးမှာ (က) မင်း၊ (ခ) ခိုးသူ၊ (ဂ)
မီး၊ (ဃ) ရေ၊ (င) အမွေဆိုးအမွေခံ
သားဆို။ သမီးဆိုးများဖြစ်ကြသည်။
က။ မင်းဘေး။ ။ ခိုးဆိုးလုယက်တိုက်
ခိုက်မှု၊ လောင်းကစားမှု၊ ရာဇဝတ်မှုအဖော်
မကင်းသော အမှုမျိုးအား ကိုယ်တိုင်
လည်း မပြုလုပ်ရ၊ ပြုလုပ်သောလူမျိုးနှင့်
ပေါင်းသင်းခြင်းမပြုရ။ ငွေကုန်ကြေးကျ

များစေသော သူပိုင်၊ ငါပိုင် အမွေလှယူ
သည့် အငြင်းအခုံ ရုံးရောက်၊ ဂါတ်
ရောက် ပြဿနာမျိုးနှင့် ကင်းရှင်းစေရ
မည်။ မည်သည့် အကြောင်းအရပ်ဖြစ်စေ
ရုံး၊ ဂါတ်တရားတဘောင် အမှုအခင်းနှင့်
ကင်းရှင်းစေရမည်။

ခ။ ခိုးသူဘေး။ ။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါမှန်
သမျှ “အတွေ” တရားအား ရှောင်နိုင်ခဲ့
ပေသည်။ အလွယ်တကူ ရနိုင်မည်ဆိုကာ
ခိုးမည့်ပုဂ္ဂိုလ်များ ခုနှင့်ဒေး အနန္တပင်
ဖြစ်ပေသည်။ သူခိုး၊ ဓားပြ၊ လူဆိုးများ
လွယ်လင့်တကူ မခိုးယူနိုင်အောင် မိမိ
ပစ္စည်းများအား ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ထားတတ်ဖို့လည်း အထူးလိုသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သင်တို့၏
ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ထားချင်သလိုထားကြ
ကံကောင်းရင်ဖြစ် အခိုးမခံရဘူးဟု ဤသို့
ဟောတော်မူခဲ့ပေ။ နစောရာ ဟရေယံ၊
သူခိုး မခိုးနိုင်အောင် ဉာဏ်ထုတ်၍
စောင့်ရှောက်ရမည်။ သို့ကြောင့် သူခိုး
အခိုးမခံရ၊ ဓားပြတိုက် မခံရ၊ ခါးပိုက်
နှိုက်မခံရအောင် ဉာဏ်ထုတ်ပြီး စောင့်
ရှောက်ရမည်။

ဂ။ မီးဘေး။ ။ ကံကောင်းရင် မီးမ

လောင်နိုင်ဘူး။ သင်တို့ ထားချင်သလို ထားဟု မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောတော်မ မူခဲ့။ နအဂ္ဂိ ဟရေယျ- မီးလောင်မခံရ အောင် ဉာဏ်ထုတ်ပြီး စောင့်ရှောက်ရန် သာ ဟောတော်မူခဲ့သည်။

မီးလောင်တိုင်း ကံကိုပုံချတတ်သော သူသည် ဘုရားဟော ဒေသနာအား ယယ်ချရာရောက်ပေသည်။ ဘုရားဟော ဒေသနာတော်နှင့်အညီ မိမိပစ္စည်း မီး လောင်ဆုံးရှုံးမခံရအောင် ထိန်သိမ်းတတ် ခဲ့ လိုအပ်သလို မီးလောင်က လွယ်လင့် တကူ ငြိမ်းသတ်နိုင်ရန် မီးချိတ်၊ မီးကပ်၊ သဲ ရေ၊ မီးသတ်ဆေးဘူး စသောပစ္စည်း များကို အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် စုဆောင်း ထားရှိသင့်သည်။

ယ။ ရေဆား။ ။ ပြန်မာနိုင်ငံအပါအဝင် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း ရေလွှမ်းမိုးမှုများ မကြာ ခဏ တွေ့ကြုံခံစားရလေ့ရှိသည်။ ရေ လွှမ်းမိုးမှုဒဏ်မှ ကင်းဝေးစေရန် တာတာမ များ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ထားသင့်သည်။ ရေလွှမ်းမိုးမှု မရှိရအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားခြင်း၊ ဥပမာ- ဆောင်၊ ပြောင်း စသည် တို့ကို ရေသွားရေလာကောင်းအောင် ပြုပြင်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ခြင်း။

ရေလွှမ်းမိုးမှုမရှိအောင် ကံကိုသာ အားကိုးနေ၍မရ၊ ဉာဏ်ကိုလည်း ထုတ်နှုတ်ရန်လိုအပ်၊ လိုအပ်သလို အသုံးပြုသင့်သည်။

င။ သားဆိုး၊ သမီးဆိုးဘေး။ ။ အချို့သောမိဘများသည် သားဆိုး၊ သမီး ဆိုးများနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်သည်။ ထို သားဆိုး၊ သမီးဆိုးများသည် မိဘများမှ လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် မည်သို့ပင်ဆို ဆုံးမပါစေ၊ မိဘစကားအား တော်လှန် ပြီး အရက်သမား၊ ဘိန်းသမား၊ အရက်သ မား၊ လောင်းကစားသမား၊ မိန်းမကျူးသူ များ၊ ပွဲလမ်းသဘင် အပျော်အပါး မက် သူများ ဖြစ်သွားကြကုန်၏။

ထိုသား၊ သမီးတို့သည် မိဘ များပေါ် ကူညီဖေးမ ဆောင်ရွက်ပေးမှု မရှိဘဲ မိဘများ၌ရှိသော ဥစ္စာပစ္စည်း များ ကို မသမာသည့်နည်းဖြင့် ခိုးယူကြခြင်း ကြောင့် မိဘပိုင်ပစ္စည်းများ ပျက်စီးဆုံးရှုံး ကြရသည်။

ထိုသို့ သားဆိုး၊ သမီးဆိုးများ အား ဆိုဆုံးမရန် မရသောအခါ သင့် တော်သောနည်းဖြင့် သား၊ သမီးအဖြစ်မှ အမွေပြတ်စွန့်သင့်က စွန့်ကြရမည်ဖြစ်

သည်။ ထိုသို့မဟုတ်က မိမိပစ္စည်းများကို သား၊ သမီးများ ခိုးယူ၍မရအောင် အထူး စောင့်ရှောက်ထားသင့်သည်။

ယခု ရေးသားတင်ပြထားသည့် မင်း၊ ခိုးသူ၊ မီး၊ ရေ၊ သားဆိုး၊ သမီးဆိုး စသော ရန်သူများသည် အမှန်တကယ် စစ်ကြည့်သော် ပြင်ပရန်သူများဖြစ်သည်။

အတွင်းရန်သူဟူ၍ လေးမျိုးရှိ ပါသေးသည်။ အတွင်းရန်သူ လေးမျိုး သည်ကား မိန်းမ၊ အရက်၊ လောင်းကစား၊ မိတ်ဆွေတု တို့ဖြစ်သည်။ လူတစ် ယောက်သည် ပစ္စည်းရှာဖွေရာတွင် မည် မျှပင်တော်သည်ဖြစ်စေ၊ မိမိရှာဖွေရရှိ သောပစ္စည်းအား အပြင်ရန်သူ၏ဘေးမှ လွတ်အောင်မည်မျှပင် ကာကွယ်စောင့် ရှောက်မှုကောင်းပါစေ၊ မိမိသည် မ ကောင်းတာမှန်သမျှပြုလုပ်ရန် တိုက် တွန်းတတ်သော အပေါင်းအသင်းအတူ၊ မိတ်ဆွေယုတ်တို့နှင့် ကာမဂုဏ်၊ အလောင်းအစား အပျော်အပါး မက်မော တွယ်တာမိက ထိုသူ၏ ဥစ္စာပစ္စည်းများ သည် မကြာမီ ကာလအပိုင်းခြားတွင်း ဆုံးရှုံးပျက်စီးရမည်ကား မလွဲဧကန် အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက် ချမ်းသာလိုသူများသည် ထိုအတွင်းရန်သူ အား အထူးသတိထားရန် ဝေးရာမှ ရှောင်ရှားသင့်ပေသည်။

၃။ မိမိအင်အားနှင့်ချိန်ဆ၍ မျှတစွာ အသက်မွေးဖြူခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်းမျိုး အတွက် မည်သို့မွေးဖြူခြင်းမျိုး ပြုသင့် သနည်း။

လောကီလူတို့အလယ်တွင် ဝန် နှင့်အား လေးနှင့်မြား မျှတအောင်သုံးစွဲ တတ်ဖို့ ပြောစကားရှိပေသည်။ ဥပမာ ကျွမ်းကျင်သော ရွှေရောင်းသောရွှေဆိုင် ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်သည် ရွှေအား ချိန် ခွင်ဖြင့် ချိန်တွယ်သည့်အခါ ချိန်ခွင်လျှာ အား ဟိုဘက်ဒီဘက် သာလွန်မှုမရှိစေ ဘဲ တည်မတ်နေအောင် ကျွမ်းကျင်စွာ ချိန်တွယ်တတ်ဖို့ အရေးကြီးပေသည်။ ဤသို့ပင် လူတစ်ယောက်သည် မိမိ ပစ္စည်းအား သုံးစွဲမည်နေရာတွင် ဝတ္ထု ပစ္စည်း ငွေကြေးနေ အင်အားကိုကြည့်၍ ချင့်ချိန်သုံးစွဲတတ်ဖို့ လိုပေသည်။

မြတ်စွာဘုရား အလိုတော်ကျ တိုင်း သုံးစွဲမည်ဆိုက ပစ္စည်းအား လေးနပ် ပုံ၍ တစ်ပုံကို သုံးလည်သုံး လှူလည်း

လှူပါ။ နှစ်ပုံအား ရင်းနှီးရောင်းဝယ်မှုပြု ပါ။ ကျွန်တစ်ပုံအား အကြောင်းကြီးငယ် ရှိက သုံးစွဲနိုင်ရန် သီးသန့်ငွေအဖြစ် ထားရှိပေးရပါမည်။

၄။ ကောင်းသော အဆွေခင်ပွန်း တို့ဖြင့် ပေါင်းသင်းရခြင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဆိုသည် မည်သို့အမျိုးအမည်နည်း။

မိမိနေထိုင်ရာအရပ် ကျေးရွာ၊ ရပ်ကွက်၊ မြို့တို့၌ လူတချို့ကြပေမည်။ ထိုလူများတို့တွင် အချို့သောလူများသည်

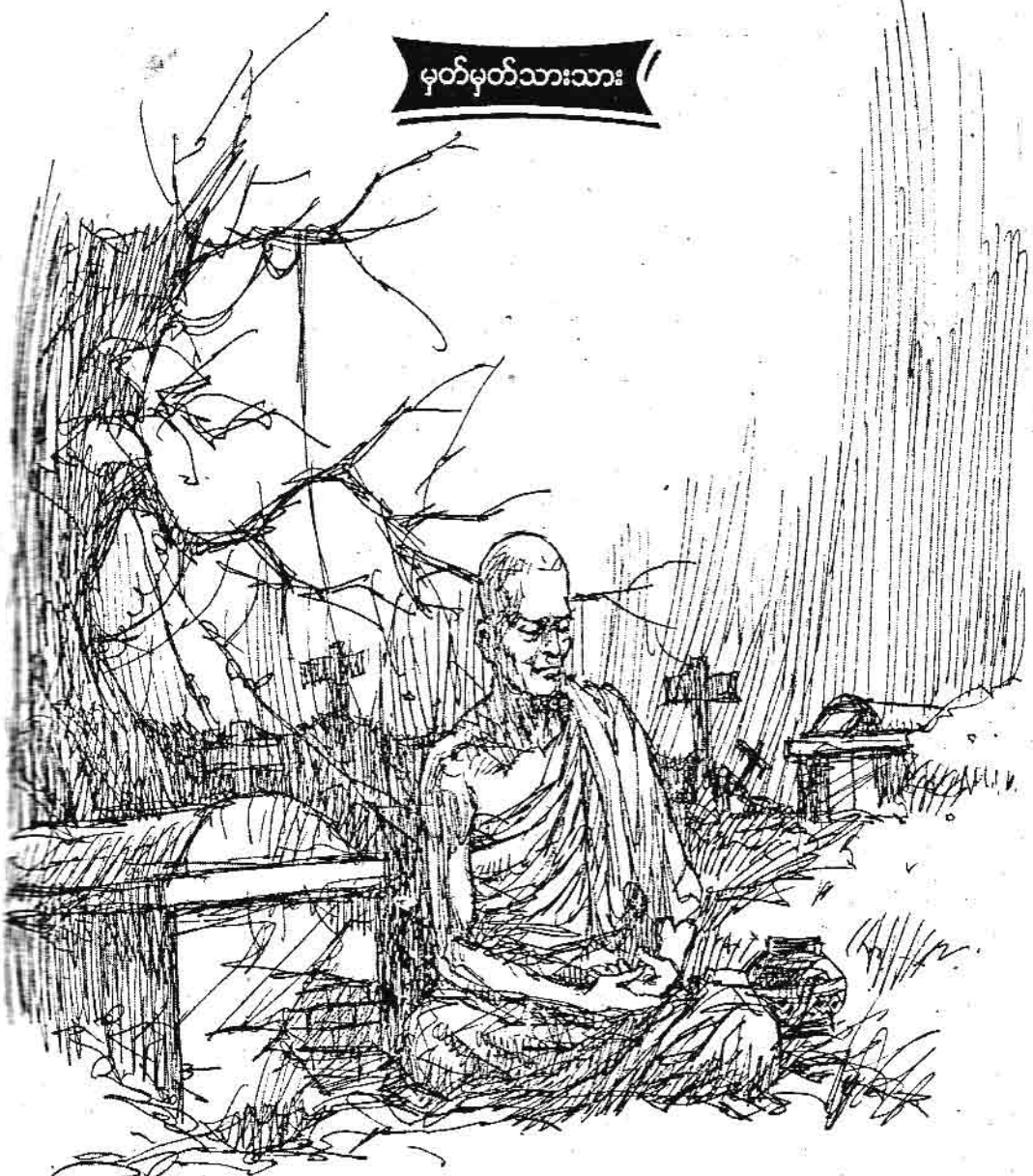

အသက်အရွယ် ငယ်ပင်ငယ်ငြားသော် လည်း ကြီးပွားစေနိုင်သော ကိုယ်ကျင့် တရား၊ ရတနာသုံးပါးပေါ် ကြည်ညိုမှု၊ သဒ္ဓါတရား၊ ငါးပါးဒီလအား ခါးဝတ်ပုံစံ၊ လုံချည်ကဲ့သို့ တည်မြဲကြပြီး အလှူ၊ ရေ စက်လက်နှင့်မကွာ ပေးကမ်းလှူဒါန်းလေ့ ရှိကြသည်။ ဉာဏ်ပညာဖြင့် ပြည့်စုံ၍ လူတကာနှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်အောင် ပေါင်းသင်းတတ်သည်။ ထိုသူတို့ကျင့် သော အကျင့်ကောင်းများကို လိုက်နာ ကျင့်ကြံ၍ ထိုသူတို့လှူသော အလှူဒါန တို့၌ တတ်နိုင်သရွေ့ လှူဒါန်းခြင်းပြုလေ့ ရှိသည်။ သူတို့ဉာဏ်ပညာရှိသလို မိမိ လည်းရှိလာအောင် ထိုသူတို့အား အတု ယူကြိုးစားပေးရမည်။ ဤဘဝမျိုးကို ရရှိ ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ကောင်းသောအဆွေခင်ပွန်းဖြင့် ပေါင်း သင်းရခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပေသည်ဟု ဆိုရ မည်ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သမ္မဒါတရား လေးပါး ဩဝါဒများဖြစ်တော်မူသည်။

သဒ္ဓါကျောက်ဆရာတော် (သံတွဲမြို့)

မှတ်မှတ်သားသား

မူတင် (ချာ) ပါး

မဟော်ဂနီ (သမထ)

ဆရာကြီးဦးမင်းအောင်ထံကို
ရောက်တော့ လူရှင်းနေ၍ ကျွန်တော်သိ
လိုသည်များကို မေးခွင့်ရခဲ့၏။

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ စာအုပ်တွေ
ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတဲ့ ဓူတင်(၁၃)ပါး ဆိုတာ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်လို့ပါ ဆရာကြီး”

“အိမ်း... ဓူတင် ဆိုတာကို
အတော်များများက ကြားဖူးသိဖူးကြပေ
မယ့် ဓူတင်(၁၃)ပါးကိုတော့ အသေးစိတ်
မသိကြဘူး။ အခုလိုကြံတုန်း ရှင်းပြခွင့်
ရတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီလိုကွဲ့...”

ဆရာကြီးက စကားကိုရပ်ကာ
ကြေးကွင်းအစ်ကြီးထဲမှာ ကွမ်းတစ်ယာ
ကို စိတ်တိုင်းကျ ယာစားနေ၏။
ထိုနောက်တွင်မှ အောက်ပါအတိုင်း ရှင်း
ပြပါတော့သည်။

“ရဟန်း သံဃာတော်တွေ
အနေနဲ့ ဓူတင်တစ်ပါး၊ နှစ်ပါး၊ သုံးပါး
စသဖြင့် မိမိတို့ဘတ်စွင့်သလောက် ကျင့်
ကြံအားထုတ်တတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဓူတင်(၁၃)ပါးစလုံး ကျင့်ကြံနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဆိုတာ အင်မတန်ရှား
ပေတယ်။ အဲလို ခက်ခဲတာကိုမှ မရရ
အောင် သာသနာ့ အာဇာနည် စိတ်ဓာတ်

နဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့
ရှင်မဟာကဿပ ပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်
မြတ်စွာဘုရားရှင်က ရှင်မဟာကဿပကို
ဓူတင်ဆောင်ရာ၌ တေဒင်ဘွဲ့ ပေးအပ်
ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့တယ်ကွဲ့။ တေဒင်ဆိုတာ
အထူးချွန်ဆုံး၊ အသာလွန်ဆုံး၊ အမြင့်
မြတ်ဆုံးဘွဲ့ပေါ့။ သီတယ်မဟုတ်လား။
တန်ခိုးအရာမှာ တေဒင်ရတာက ရှင်
မဟာမောဂ္ဂလန်ကိုယ်တော်။ လာဘ်လာ
ဘာအရာမှာ တေဒင်ရတာက ရှင်သီဝလီ၊
ပညာအရာမှာ တေဒင်ရတာဆိုရင် ရှင်
သာရိပုတ္တရာကိုယ်တော်မြတ် စသဖြင့်
ပေါ့လေ။ အခု ဓူတင်ကျင့်ဆောင်ရာမှာ
တေဒင်ဘွဲ့ရတာက ရှင်မဟာကဿပ
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကွဲ့”

ဆရာကြီးဦးမင်းအောင်က ထွေး
ခံထဲသို့ ကွမ်းတင်လွှေး ထွေးလိုက်ပြီး
နောက် ဆက်ရှင်းပြ၏။

“ဓူတင်(၁၃)ပါး ဆိုတာကတော့
ဒီလိုကွဲ့။ သေသေချာချာ လိုက်ရေးမှတ်
ထားပါ။

(၁) ကေသနိကဓူတင်
တစ်နေရာတည်းမှာ စားတဲ့အကျင့်။

(၂) ပတ္တပိုင်ဓူတင်

တစ်ခွက်တည်းမှာ စားတဲ့အကျင့်။

(၃) ပိဏ္ဍုပါတ်ဓူတင်
ခံဆွမ်းကိုသာ စားတဲ့အကျင့်။

(၄) သပဒါန ဓာရိကဓူတင်
အိမ်အစဉ်လိုက် ဆွမ်းခံခြင်းအကျင့်။

(၅) ပုံသကူဓူတင်
လမ်းဝ၊ သုဿန်မှရသော သယ်နီး
ကိုသာ ဆောင်ခြင်းအကျင့်။

(၆) ခလုပစ္ဆာဓူတင်
ဆွမ်းစားတုန်း စားဖွယ်တစ်ခုခု ကပ်
လာလျှင် ငြင်းပယ်၍ ထိုနေရာမှ
ထကာ မစားတော့ဘဲ နေသော
အကျင့်။

(၇) ယထာသန္တတိဓူတင်
နေရာထိုင်ခင်းမလုပ်ဘဲ ထေရ်စဉ်
အတိုင်း ချထားပေးရာမှာ နေခြင်း
အကျင့်။

(၈) အတ္တေကာသိဓူတင်
လွင်တီးခေါင်၊ လွင်ပြင်မှာသာ နေ
ခြင်းအကျင့်။

(၉) ရုက္ခမူဓူတင်
သစ်ပင်အောက်မှာသာ နေခြင်း
အကျင့်။

(၁၀) နိသင်ဓူတင်

ခေါင်းချပြီး မအိပ်ဘဲနေသော

အကျင့်။

(၁၁) အရညကင်မှုတင်

တောထဲမှာသာ နေသောအကျင့်။

(၁၂) သုဿန်မှုတင်

သုဿန်မှာသာ နေသောအကျင့်။

(၁၃) တေစီဝရိကာကံမှုတင်

သယံဇာတသုံးထည်သာ ဆောင်ခြင်း

အကျင့်။

ကဲ ဒါတွေကတော့ မောင်ရင်
သိချင်တဲ့ မှုတင်(၁၃)ပါး ဆိုတာတွေပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ မှတ်
သားထိုက်စရာအဖြစ် အမြဲမှတ်သားထား
ပါမယ်”

ကျွန်တော်သည် ဗဟုသုတ
အသစ်တိုးပွားသည့်အနေဖြင့် မှုတင်(၁၃)
ပါးကို မှတ်စုစာအုပ်၌ သေချာစွာ ရေး
မှတ်ထားလိုက်ပါတော့၏။

မဟော်ဂီဒီ(သမထ)

မဂ္ဂဇင်း ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ကျော်သိန်း

စာပေ

၃၂လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း

ယတြာအဆောင်

တံခွန်တိုင်

အောင်ဘုန်းမြင့်(တရုတ်မြေ)

တံခွန်တိုင် - အောင်မြင်ခြင်း၏

အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော တံခွန်ကုက္ကားများကို အောင်ငွေရ ရေယူသမ္ဗမင်္ဂလာ အလုံးစုံသော အောင်အုတ်တံ အောင် နီဒိတ်တို့၏ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စိုက်ထူအသုံးပြုလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေ၏။ ထို့နောက် စစ်ထိုးစစ်ချီ စစ်တိုက်စစ်ကာရာနှင့် ရန်သူအပေါင်းတို့ကို ချေမှုန်းသုတ်သင်ရာ၌ အောင်မြင်မှု၏ သင်္ကေတအဆောင်အယောင်အဖြစ် ဆက်၍သုံးစွဲလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အောင်နိုင်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်လေသည်။

ရှေးလွန်ခဲ့သော ဘီစီ ၃၀၀၀ ခန့်ကတည်းက လောကီလောကုတ္တရာ၏ အောင်နိုင်ခြင်းအတွက် တံခွန်ကုက္ကားများကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည် ဟူသော သမိုင်းကြောင်းများရှိလေ၏။ အထူးသဖြင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု၏ သင်္ကေတအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အောင်မြင်မှု၏အဆောင်အယောင်ပစ္စည်းအဖြစ်လည်းကောင်းလွှင့်ထူအသုံးပြုလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ နောင်အခါ စစ်မြေပြင်များ၌လည်း အသုံးပြုလာခဲ့ကြသည်။

ယဉ်ကျေးမှုနှင့်အတူ အိန္ဒိယ

နိုင်ငံ၊ တရုတ်နိုင်ငံနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာထွန်းကားဖူးခဲ့သော နိုင်ငံများတွင် တံခွန်ကုက္ကားအသုံးပြုမှုပေါ် ယုံကြည်မှု ကျယ်ပြန့်ထွန်းကားလာခဲ့၏။ တတိယသံဂါယနာတော်တင် ဒကာတော်အသောကမင်းကြီးသည် (ASOKA, BC 300-232) သာသနာတော်ထွန်းကားပြန့်ပွားစေရန် ကိုးတိုင်းကိုးဌာနသို့ သာသနာပြုရဟန်းတော်များကိုစေလွှတ်သာသနာပြုစေခဲ့၏။ ထိုရဟန်းတော်များ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့် ဘုရားပုထိုးစေတီ တည်ဆောက်ကြရာ၌ အသောကမင်းကြီး၏ လုပ်ထုံးစံနှင့်အညီ တံခွန်ကုက္ကား စိုက်ထူရသောလေ့ပေါ်ထွန်းကျယ်ပြန့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

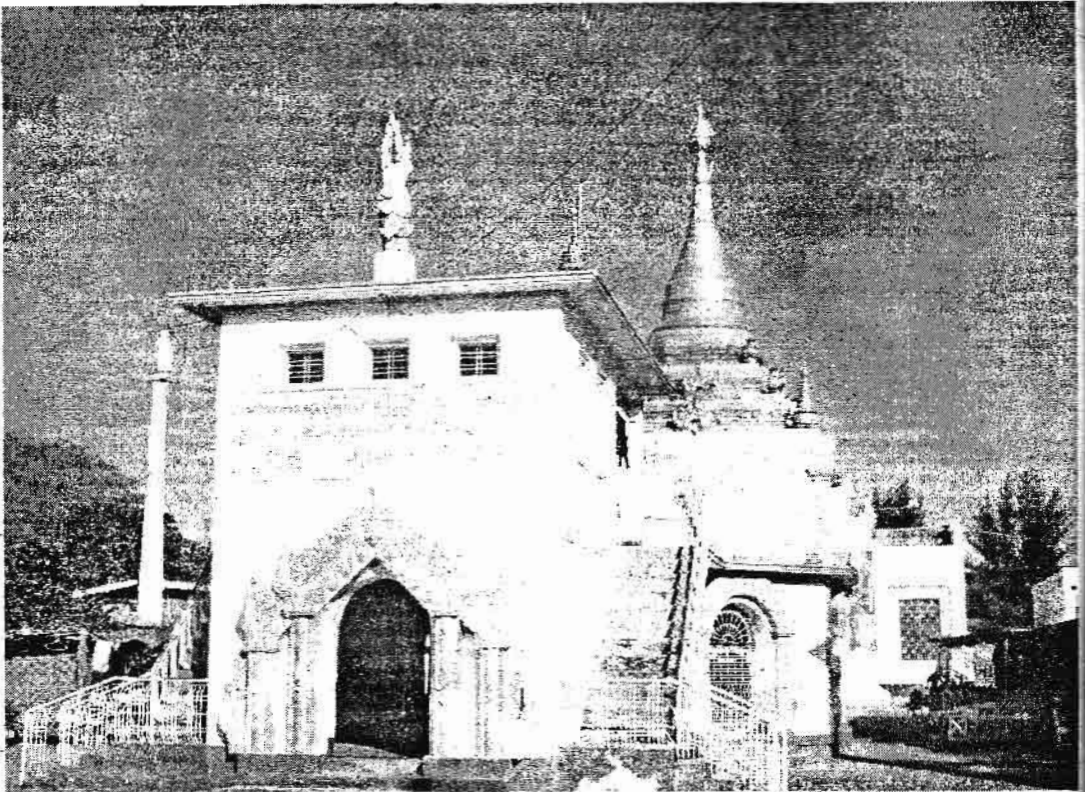
တံခွန်တိုင်မည်သည်မှာ အောင်ဓာတ်ကိန်းဝပ်နေသော အောင်မြင်ခြင်းအမျိုးမျိုး၏ အောင်ပန်းဆွတ်ခူးစေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ တံခွန်ကုက္ကားများကို ယုံကြည်အသုံးပြုကြခြင်းဖြင့် အောင်ဓာတ်ကူးစက်၍ အောင်ပန်းဆွတ်ခူးစေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

လူသားနှင့်တံခွန်တိုင် -

ဝေါဟာရစကားအရ တံခွန်တိုင်ဆိုသည်မှာ ဘုရားစေတီ ကျောင်းကန်အနီးအပါးတွင် စိုက်ထူထားသော တိုင်လုံးကြီးများကို ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့ဒေသများ၌ အရှေ့အရပ်ကိုမှတည်၍ စိုက်ထူထားတတ်ကြသော်လည်း အချို့တွင် အနောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်၊ မြောက်အရပ် စသည်ဖြင့် မတူကွဲပြားကာ တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ စိုက်ထူထားလေ့ရှိတတ်ကြကုန်၏။ ဟိန္ဒူဘာသာနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာချင်း အသုံးပြုကွဲလွဲလည်း မတူခြားနားမှုရှိပါသည်။

တံခွန်တိုင်များကို တိုင်လုံးပတ် ၃ ပေမှ ၅ ပေ အတွင်းထား၍ အမြင့်ပေ ၃၀ မှ ၄၅ ပေအထိ ရှည်လျားသော တိုင်လုံးကြီးများကို ခိုင်ခန့်အခွန်ရှည်အောင် စိုက်ထူထားလေ့ရှိကြ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မြန်မာတို့သည် တံခွန်တိုင်၏ မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်အသွေးကို လွန်စွာ ဂုဏ်ယူအလေးအနက် အထွတ်အမြတ်ထားကြပြီး ဘုရားတစ်ဆူတည်ပြီးတိုင်း တံခွန်တိုင်တစ်တိုင်ကို မဖြစ်မနေ စိုက်ထူထားလေ့ရှိကြ၏။ ထွတ်မြတ်ခြင်းနှင့်

အောင်မြင်ခြင်းနစ်ပါး၏ အသရေကို
ဆောင်သောသဘော ဖြစ်သည်။

ဤသို့ တံခွန်တိုင်များကို စိုက်
ထူထားကြရခြင်းသည် ၁။ ဘုရားပုထိုး
စေတီတော်များ တည်ရှိရာ အထွတ်
အမြတ်နေရာကို အဝေးမှ အထင်အရှား
မြင်နိုင်စေရန်၊ ၂။ ဘာသာ၊ သာသနာ
ဂုဏ်၊ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မား
ထွန်းတောက်စည်ထည်စေရန်၊ ၃။ အောင်
မြင်မှုအပေါင်းနှင့် သာသနာတော်ကြီး

အခွန်ရှည်တည်တဲ့ ထွန်းကားနေစေရန်
၄။ မိမိတို့၏ သာသနာတော်ပေါ် ယုံကြည်
မှုများ ပိုမိုလေးနက်ခိုင်မြဲစေရန် ဟူသော
ရည်ရွယ်ချက်များကို အခြေခံ၍ စိုက်
ထူထားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု သမိုင်းပညာ
ရှင် သုတေသီတို့က ယူဆထားကြသည်
ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဟိန္ဒူဘာသာနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ
ရောင်ဝါတော် ထွန်းတောက်ခဲ့သည့်
တိုင်းနိုင်ငံများတွင် တံခွန်တိုင်ဟောင်း

များကို ရှေးဟောင်းအမွေအနှစ်အဖြစ်
တွေ့ရတတ်၏။ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တို့၏ တံခွန်တိုင်များကို ရုပ်ကြွရုပ်လုံး
အလှများဖြင့် လက်ရာမြောက်စွာ ထု
လုပ်ထားတတ်ကြပြီး တိုင်ထိပ်တွင်
ခြင်္သေ့ရုပ် (သို့) ဟင်္သာရုပ်များကို လှပ
စွာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ထုဆစ်ထားလေ့ရှိ
ကြ၏။ အချို့ဒေသကြီးများတွင် အလှူ
ဒကာ၏ နေ့နံရပ်များကို ထုလုပ်ထား
တတ်ကြသည်။ ဥပမာ အလှူဒကာ

သည် တနင်္ဂနွေသားသမီးဖြစ်လျှင် ဂဠုန်
ရုပ် တနင်္ဂနွေသားဖြစ်လျှင် ကျားရုပ်၊ အင်္ဂါ
ဖြစ်လျှင် ခြင်္သေ့ရုပ်၊ ကြာသပတေး ဖြစ်
လျှင် ကြွက်ရုပ် အစရှိသော ဂြိုဟ်တိုင်
ရုပ်များကို ဆိုလိုသည်။

လူမျိုးဘာသာတိုင်း၌ သူနည်း
သူဟန်နှင့် တခွန်ကုက္ကားရှိကြသည်သည်
ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ လူသားတို့နှင့်
တခွန်တိုင်ကြားတွင် မမြင်မတွေ့နိုင်
သော ကြီးမားသည့် ဖုံကြည်မှုသစ္စာ
တရားများ ခိုင်မြဲစွာ ယှက်နွယ်နေခဲ့
သည်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ လွန်စွာကြာညောင်း
ခဲ့ပြီဖြစ်၍ လူသားတို့၏ ဝိညာဉ်ကို
တခွန်တိုင်၏စွမ်းအားတန်ခိုးက ထာဝရ
ဦးတမ်းမည်သာဖြစ်ပေတော့၏။

တခွန်တိုင်၏ဝိသေသ - ဤ
လူ့ဘောင်လောကကြီးထဲတွင် လောကီ
လောကုတ္တရာအဖြစ်တို့သည် လွန်စွာ
ကျယ်ပြန့် များပြောင်လှ၏။ ပုထုဠေ
လူသားတိုင်းသည် ကံအထွန်းအငုပ်ပေါ်
မှတည်၍ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ဘဝသရုပ်
ဖော်ဆောင်နေကြရသော သတ္တဝါများ
ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသို့ ဘဝသရုပ်ဆောင်နေ
ကြစဉ် ဂြိုဟ်စီး ဂြိုဟ်နင်း အလင်း

အမှောင် အထွန်းအပွင့်ကြောင့် အောင်
မြင် တိုးတက်ခြင်းနှင့် ကျဆင်းပျက်စီး
ခြင်းတို့ကို အလှည့်အပြောင်း ကြုံတွေ့
ရတတ်ပါသည်။

အကယ်၍ ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်သွား
ညံ့ဖျင်းသဖြင့် အကျပ်အတည်း ဆင်းရဲ
အတိဒုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့ရသည့်အခါမျိုး၌
အောင်ရာအောင်ကြောင်း အောင်ဓာတ်
ဖွင့်သည်ကအခါ ယတြာကို အားကိုး
အားထား ဆောင်ရွက်ကြရမည် ဖြစ်
သည်။ ထိုသို့ ကံတတာစနစ် ညှိုးနွမ်း
နိမ့်ကျ အခြေမလှဖြစ်၍ ဆောင်တိုင်း
မမြောက် လုပ်တိုင်းမပေါက်ဖြစ်နေလျှင်
တခွန်တိုင်ကို အားကိုးရမည်ဖြစ်၏။
အောင်ဓာတ်ကိန်းဝပ်နေသော တခွန်
တိုင် ထူ၍ ကံဓာတ်ဖွင့်ပေးရမည် ဖြစ်
သည်။

တခွန်တိုင်များသည် လွန်စွာ
စွမ်းအားကြီးမားသော ဂန္ထရုစွမ်းအားများ
ရှိနေသဖြင့် အောင်ဓာတ်ဖွင့်သည့်အခါ
ထိရောက်ထက်မြက်သော ဓာတ်ယတြာ
ပစ္စည်းဖြစ်လေ၏။ တခွန်တိုင်ကို
အကြောင်းခံ၍ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်
ယတြာပြုလုပ်လျှင် လောကီရေးရာ

အရာခပ်သိမ်း၌ အောင်ကြောင်းပေါ်ပြာ
စေနိုင်သည်ဟု လောကီဆရာပညာရှင်
များက ယုံကြည်ကြသည်။

တခွန်တိုင်ယတြာ - တခွန်

တိုင်များကို လောကီအကျိုးယတြာပြု
လုပ်သည့်အခါ အထူးထူးသော သိဒ္ဓိ
အစွမ်းများနှင့် ပြည့်စုံစေနိုင်ရန် အောက်ပါ
အတိုင်း ပြုလုပ်လေ့ရှိကြ၏။ တိုင်
အရှည် တစ်ပေခွဲခန့်ထား၍ တခွန်လုံး
အတွဲအရှည်ကို ခြောက်လက်မခန့်ထား
ကာ စီမံပြုလုပ်တတ်ကြ၏။ ဒေသစွဲ
အပြောင်းအလဲ ရှိနိုင်ပါသည်။

တခွန်လုံးများ၏ အရောင်
အသွေးနှင့် အရေအတွက် သတ်မှတ်
သည့်အခါ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ
အတွက်ဖြစ်လျှင် ရွှေရောင်တခွန်တိုင်
တစ်တိုင်၊ တနင်္လာများအတွက် ဖြစ်
လျှင် ငွေရောင်တခွန်တိုင် နှစ်တိုင်၊ အင်္ဂါ
များအတွက်ဖြစ်လျှင် အနီရောင်တခွန်
တိုင် သုံးတိုင်၊ ဗုဒ္ဓဟူးများအတွက်ဖြစ်
လျှင် အဝါရောင်တခွန်တိုင် လေးတိုင်၊
ကြာသပတေးများအတွက်ဖြစ်လျှင်
ခရမ်းရောင်တခွန်တိုင် ငါးတိုင်၊ သောကြာ
များအတွက်ဖြစ်လျှင် အဖြူရောင်တခွန်

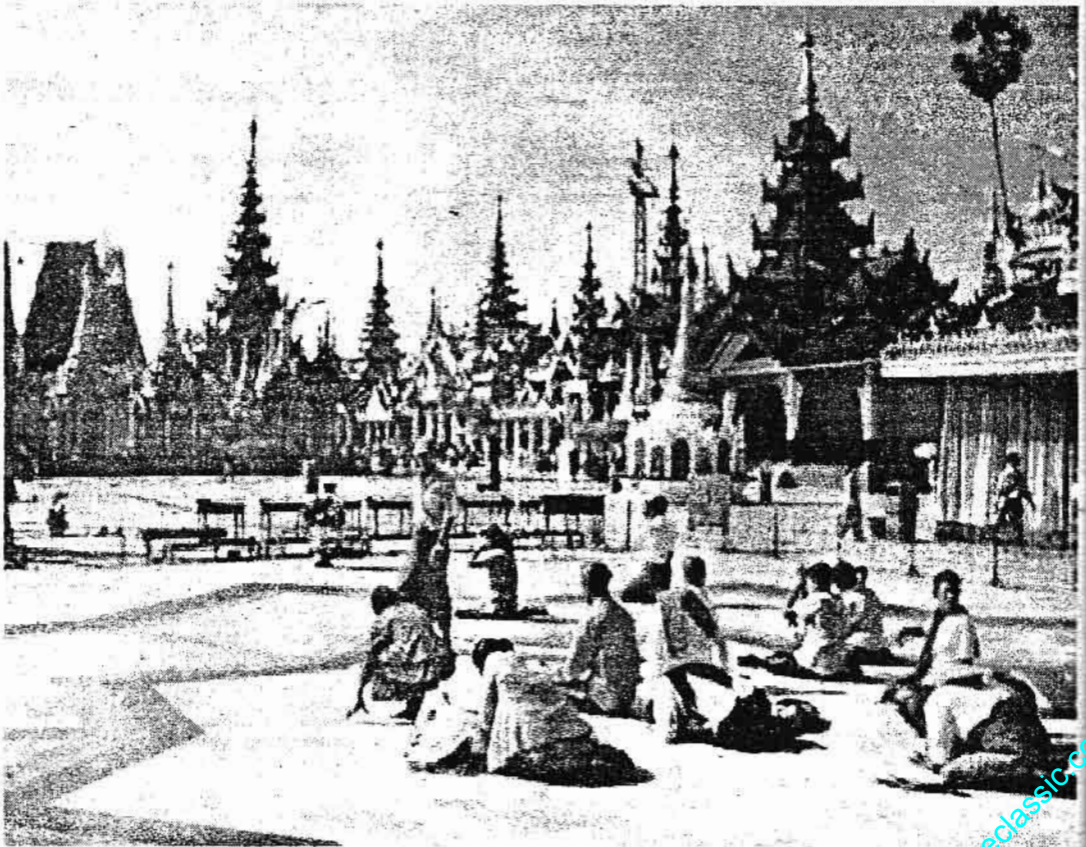
တိုင် မြောက်တိုင်၊ စနေများအတွက်
ဖြစ်လျှင် အပြာရောင်တံခွန်တိုင် ခုနစ်
တိုင် အသီးသီးဖြစ်ရပါမည်။

မည်သည့်နေ့နံ့သားသမီးဖြစ်
စေ အိမ်ရှိဘုရားတွင် တံခွန်တိုင်အနီ
ရောင် ဆယ်တိုင် ကပ်လျှူပူဇော်ထား၍
ခရီးအကြံအစည်များကို ဆောင်ရွက်ကြ
လျှင် အောင်မြင်ပြီးမြောက်လွယ်စေနိုင်
၏။ ကံနိမ့်နေလျှင် (သို့) ကျန်းမာရေး

ညံ့ဖျင်းနေလျှင် မိမိတို့၏ဂြိုဟ်တိုင်
ထောင့်ဘုရား၌ ရွှေဆိုင်သုံးဆိုင်ချ၍
တံခွန်တိုင်အနီရောင် ခုနစ်တိုင် ကပ်လျှူ
ဆုတောင်းပေးလျှင် အရင်းကံကောင်း
ကျန်းမာချမ်းသာရစေနိုင်သည်။

ယတြာဆောင်နည်း- မိမိ
တို့၏ရာထူးရာခံနှင့် အောင်မြင်ရေး
တက်လမ်းအတွက် ယတြာပြုလိုလျှင်
မိမိတို့၏နေ့နံ့ဂြိုဟ်တိုင်ထောင့်မှ တစ်

တိုင်ကျော် ၂ တိုင်မြောက်ဂြိုဟ်တိုင်
တွင် ကပ်လျှူထောင်ထားပေးရမည်။
နေရာဌာန အိမ်ရာအတွက်ဖြစ်လျှင်
နှစ်တိုင်ကျော် ၃ တိုင်မြောက်ဂြိုဟ်တိုင်
တွင် ကပ်လျှူထောင်ထားရမည်။ ရောဂါ
ဘယ ကျန်းမာရေးအတွက်ဖြစ်လျှင် သုံး
တိုင်ကျော်၊ ၄ တိုင်မြောက် ဂြိုဟ်တိုင်
တွင် ကပ်လျှူထောင်ထားရမည်။ ငွေ
ကြေးစီးပွားနေအတွက် (သို့) အရောင်း

အဝယ်ကြေးမြီကိစ္စဖြစ်လျှင် လေးတိုင်
ကျော် ၅ တိုင်မြောက် ပြိုဟ်တိုင်တွင်
ကပ်လှူထောင်ထားပေးရမည်။

ထို့အတူ ခရီးတို၊ ခရီးရှည်၊
ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးလမ်းအတွက် ဖြစ်
လျှင် ငါးတိုင်ကျော် ၆ တိုင်မြောက်
ပြိုဟ်တိုင်တွင် ကပ်လှူထောင်ထားပေး
ရမည်။ မေတ္တာ၊ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်
ရေးတည်မြဲရန်နှင့် ရာထူးဌာနပစ္စည်း
ဥစ္စာ တိုးတက်ခိုင်မြဲရေးအတွက်ဖြစ်
လျှင် မြောက်တိုင်ကျော် ၇ တိုင်မြောက်
ပြိုဟ်တိုင်တွင် ကပ်လှူထောင်ထားပေး
ရမည်။ ကပ်လှူထောင်ထားပြီးတိုင်း
အစိစွန့်ပြု ဆုတောင်းရမည်။

ဥပမာ ယတြာပြုသူသည်
တနင်္ဂနွေသားသမီးဖြစ်ပါက ရာထူးရာခံ
အောင်မြင်ရေးအတွက်ဖြစ်လျှင် မိမိတို့
၁ ပြိုဟ်တိုင်ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေပြိုဟ်
တိုင်ထောင့်မှ ၂ တိုင်မြောက်ဖြစ်သော
တနင်္လာပြိုဟ်တိုင်ထောင့်တွင် အထက်
၈ တင်ပြခဲ့သည့် ရွှေရောင်တံခွန်တိုင်
တစ်တိုင်ကပ်လှူထောင်ထားပေးပြီး
အစိစွန့်ပြု ဆုတောင်းရမည်။

နေရာဌာန အိမ်ရာအတွက်

ဖြစ်လျှင် ၃ တိုင်မြောက် အင်္ဂါပြိုဟ်
တွင်၊ ရောဂါဘယကျန်းမာရေးအတွက်
ဖြစ်လျှင် ၄ တိုင်မြောက် ဗုဒ္ဓဟူးပြိုဟ်
တိုင်တွင် ငွေကြေးကိစ္စဖြစ်လျှင် ၆
တိုင်မြောက် သောကြာပြိုဟ်တွင် မေတ္တာ
ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ရာထူးဥစ္စာ
ခိုင်မြဲတိုးတက်ရေးအတွက်ဖြစ်လျှင် ၇
တိုင်မြောက် စနေပြိုဟ်တိုင်တွင် ရွှေ
ရောင်တံခွန်တိုင် တစ်တိုင် ကပ်လှူ
ထောင်ထား၍ လိုသောဆုကို အစိစွန့်
ပြု ဆုတောင်းရမည်။ အခြားနေ့နံ့သား
သမီးများလည်း ထိုနည်းတူ သိကြပါကုန်။

အထက်ပါနည်းလမ်းအတိုင်း
တံခွန်တိုင်ယတြာကို ယုံယုံကြည်ကြည်
ယတြာပြုဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင်

မကောင်းသော ဆိုးကျိုးအညံ့များ ကင်း
ဝေးပြေပျောက်ကြ၍ ကောင်းသောကုဋ္ဌ
သီရိကျွန်းသရေအပေါင်းတို့နှင့် ခညောင်း
ပြည့်စုံစေပြီး အလိုရှိသော အကျိုး
တရားများကို ရရှိစေနိုင်မည် ဖြစ်သည်။
သာသနာတော်ကြီးအတွက် တံခွန်တိုင်
ကို စိုက်ထူလှူဒါန်းနိုင်သူဖြစ်လျှင် ဘဝ
အဆက်ဆက်၌ သာသနာပြုနိုင်သူဖြစ်
ပြီးလျှင် အနာဂတ်အတွက် ကောင်းရာ
မွန်ရာ မြင်မြတ်သော ဘုံနန်းသို့ လား
ရောက် စံမြန်းနိုင်ကြသူများ ဖြစ်ရပါလိမ့်
မည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမ်းလို
သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ...
အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

စီးပွားတက်

အိမ်နောက် ကန်

မကွေး-လှမြင့်

တပေါင်းနေ့သည် ခြစ်ခြစ်
 တောက်ပူပြင်းလှ၏။ ယခုနှစ် မကွေး
 အပူချိန်မှာ ၁၁၄°F ရှိ၏။ အိမ်နောက်က
 ကဒတ်ပင်သည် ရွက်ဟောင်းများခြွေချ
 ကာ ရွက်နုဝေလာသည်။ အစိမ်းနုရောင်
 ကဒတ်ညွန့်ကလေးများ ဝေစည်နေသဖြင့်
 မျက်စိပသာဒတွင် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်
 ကောင်းလှပါသည်။ မိမိ ယခုအိမ်ပိုင်းဝယ်
 ညွှတ်ကတည်းက အိမ်ရှေ့မှာ တမာပင်နှင့်
 အိမ်နောက်မှာ ကဒတ်ပင်ကို တွေ့ရ
 သည်။ မိမိနေလတာ (၁၅)နှစ်ကျော်ပြီ
 သမိုင်းကြီးက ကဒတ်ချဉ်ထည့်ရန် ကဒတ်
 ညွန့်ကလေးများကို တံချွန်နှင့်နှုတ်နေသည်။
 ထိုစဉ် အိမ်ထဲသို့ အသက် (၇၀)ကျော်
 အဘိုးကိုင်းကိုင်း အဖိုးအိုတစ်ဦး ဝင်လာ
 သည်။ မိမိ အံ့သြသွားသည်။

“ဟာ . . . ဆရာထီပါလား။
 ဆိုင်ပါ။ ထိုင်ပါ”

ဆရာထီသည် တိုင်းရင်းဆေး
 ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းဆေး
 ဆေးအုပ်ကြီး နှစ် (၃၀)ကျော်ခဲ့ပြီး အနား
 ယူကာ အိမ်တွင် ဆေးခန်းဖွင့်ထားသူ
 ဖြစ်၏။ ရိုးသားပြီး လောဘ၊ ခေါ်သနည်း
 ပါသမျှဖြစ်၍ လူတိုင်းက လေးစားသည်။

ဇာတိ ရေစကြိုသားဟု ဆို၏။ မကွေး
 ရောက်တာ နှစ် (၅၀)ကျော်ပြီ။ အိမ်မှာ
 ဆေးခန်းဖွင့်ထားသော်လည်း မရှိခွမ်းပါး
 သူများကို ပိုက်ဆံမယူ အခမဲ့ကုပေး၏။
 သဘောရှိစင်း၏ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်
 မှန်ကန်၏။ မိမိသည် ဆရာထီအား ညွှတ်
 ခန်းမှာထိုင်စေပြီး ရေနေ့ကြမ်း၊ ထန်း
 လျက်ခဲများနှင့် ညွှတ်ပြသည်။ သမီး
 ကြီးနှုတ်ထားသော ကဒတ်ညွန့်ကလေးများ
 ကို ဆရာထီက ကိုင်ကြည့်ကာ -

“ခင်ဗျား အိမ်မှာ ကဒတ်ပင်ရှိ
 သလား” ဟု မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်နောက်ဖေးမှာ
 အိမ်ပိုင်းဝယ်တန်းကပါလာတာပါ”

“ကဒတ်ပင် တစ်ပင်ရှိတာဟာ
 ဆရာဝန်တစ်ယောက် အိမ်မှာရှိတာနဲ့
 အတူတူပဲ။ ဒါကြောင့် “အိမ်ရှေ့တမာ၊
 အိမ်နောက်ကဒတ် စီးပွားတက်၏” လို့
 ဆိုရိုးစကားရှိသမျှ”

“ခုန ဆရာထီပြောသွားတဲ့
 စကားထဲမှာ ကဒတ်ပင်ရှိတာဟာ ဆရာ
 ဝန်တစ်ယောက် အိမ်မှာရှိတာနဲ့အတူတူ
 ပဲဆိုတဲ့စကားကို ရှင်းပါအုံး ဆရာ”

“ဒီလိုပါ တိုင်းရင်းဆေးအမြင်နဲ့

ပြောရရင် ကဒတ်ပင်ဟာ တော်တော်
 ဆေးဖက်ဝင်တယ်ဗျာ။ ပထမဆုံး ကျွန်ုပ်တို့
 ယောက်ျားတွေမှာ အခြစ်များတဲ့ ဆီး
 ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကဒတ်ပင်ရဲ့အသုံး
 ဝင်ပုံကို ပြောမယ်။ သေချာမှတ်ထား”

ဆရာထီသည် စကားဖြတ်၍
 ရေနေ့ကြမ်းတစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်
 သည်။

“ကဒတ်အခြစ် တစ်ကျပ်သား
 ကို ရေနဲ့ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျိုပြီး
 သောက်ရင် ဆီးချိုရောဂါ သက်သာ
 တယ်။ ဆီးကျောက်တည်ရောဂါ ပျောက်
 တယ်။ အဲဒီပြတ်ရည်ကို ကြံသကာ
 ရောပြီးသောက်ရင် ဆီးအိမ်ရောင်ရောဂါနဲ့
 ဆီးအိမ် ကျောက်တည်တဲ့ရောဂါတွေ
 ပျောက်ကင်းတယ်။ မိမိမှာ ဆီးချိုမျိုးရိုး
 ရှိခဲ့ရင် ဆီးချိုမဖြစ်အောင် ကာကွယ်လို့
 ရတယ်။ ဆီးအကြိမ်ကြိမ် များများသွားလို့
 ဆီးချက်ကြည့်တဲ့အခါ မကြာခဏ အချို့
 ဓာတ်ပြရင် ကဒတ်ခေါက်က ငါးကျပ်
 သား နှုတ်ခါးက ငါးကျပ်သား၊ စုစုပေါင်း
 တစ်ဆယ်သား ညှက်နေအောင် အမှုန့်
 လုပ် ကော်နဲ့စပ် ဘားပလပ်ဆေးပြား
 အရွယ် ဆေးပြားရိုက်ထား လူကြီးတစ်

နေသုံးလုံး။ ကလေးတစ်နေ့တစ်လုံး
 ရေခဲနွေးနွေးသောက်ရင် ဆီးချိုရောဂါ ကာ
 ကွယ်ပြီးသားပဲ ဆီးအောင့်ခြင်း၊ ဆီးရို
 လျက် ဆီးသွားမရခြင်း၊ ဆီးတစ်စက်
 တစ်စက် ပင်ပန်းကြီးစွာသွားရခြင်းဖြစ်
 တဲ့အခါမျိုးမှာ ကဒတ်ခေါက်ကို ဆန်ဆေး
 ရည်နဲ့သွေးပြီး ဆီးစပ်ကို မကြာခဏလိမ်း
 ပေး အဲဒီအခါ ဆီးတွေ အရည်ပျော်ကျ
 သလို ဖောဖောသီသီ သွားပါတယ်။
 ကလေးငယ်တွေ ဆီးသွားနည်းခြင်း၊
 အောင့်ခြင်းဖြစ်ရင် ကဒတ်ခေါက်ကို
 သွေးပြီး ဆီးစပ်မှာလိမ်းပေးရင် တစ်စ
 တစ်စနဲ့ ဆီးလိုက်လာပြီး ဝေဒနာပျောက်
 သွားပါလိမ့်မယ်။ ကဒတ်ဟာ ဆီးနဲ့ပတ်
 သက်ပြီး ဝေဒနာပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။
 ကဒတ်ဟာ ဆီးနဲ့ပတ်သက်သမျှကောင်း
 လွန်းလို့ “ယောကျ်ားမှာဆီး” လို့ ဆိုရိုးရှိ
 တာနဲ့အညီ အမျိုးသားတွေအတွက်
 အများကြီးအားကိုးရပါတယ်။ နောက်
 ခုခေတ်မှာခေတ်စားနေတဲ့ ဆီးကျိတ်
 ရောင်ရောဂါပါဆိုရင် သူမတူအောင်
 အခွမ်းထက်တယ်။ ကျုပ်တို့မြန်မာတိုင်း
 ရင်းဆေးဆရာကြီးများကတော့ ကဒတ်
 ပွင့်နဲ့ အရွက်ရင့်တွေကို ငါးမူးသားယူပြီး

ရေနဲ့ သုံးခွက်နှစ်ခွက်တင်ပြီးပြတ်။ အဲဒီ
 သကြားနဲ့ဖျော်သောက်။ ဆီးကျိတ်ရောင်
 ရောဂါနဲ့ ဆီးပူ၊ ဆီးနည်းတဲ့ရောဂါ၊ ဆီး
 အိမ်ကိုက်ခဲ၊ ဆီးကျဉ်၊ ဆီးကျန်၊ ဆီးပုတ်၊
 ဆီးသွားတဲ့အခါ အော်ဟစ်ရတဲ့အထိ
 ညစ်ထုတ်သွားရတဲ့ ဆီးချောင်းပိတ်ရောဂါ၊
 အမျိုးသမီးများ ဖိယပ်ဖြူဆင်းတဲ့ရောဂါ
 တွေ ပျောက်ပါတယ်”

ဆရာထံသို့ စကားကိုဖြတ်၍
 ထန်းလျက်ခဲကလေးကိုကိုက်လိုက် ရေ
 နွေးတစ်ကျွက်သောက်လိုက်နှင့် အမော
 ဖြေနေပါသည်။

နောက် ယောကျ်ားတွေဖြစ်
 တတ်တဲ့ ရောဂါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောအံ့
 မယ်။ ကဒတ်ရွက်ကို လယ်ပုဂွန်လုံးလို့
 ခေါ်တဲ့ လယ်ကဏန်းနဲ့အတူရောပြုတ်၊
 လယ်ပုဂွန်လုံး ကျက်သည့်အခါ ခွင်
 ပေါ်ကချ၊ အရွက်တွေကိုဆယ်၊ အဲဒီ
 လယ်ပုဂွန်လုံးသားနဲ့ သုတ်စားရင်
 အားအင်ကုန်ခမ်းချိန့်တဲ့ရောဂါ၊ ခံတွင်း
 ပျက်ပြီး နှလုံးတုန်ရင်ခုန်တဲ့ ရောဂါတွေ
 ပျောက်ပါတယ်။ ကဒတ်ရွက်ကို ငါးဖယ်
 သားနဲ့ မကြာခဏ သုပ်စားရင်တော့
 သုတ်လွှတ်မြန်တဲ့ရောဂါ၊ ပန်းသေ၊

ပန်ညှိုးရောဂါတွေ အလွန်ကောင်းတယ်။
 ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနာစိမ်းပေါက်တာတို့
 ထိခိုက် ပွန်ပဲ့ရဒဏ်ရာတွေမှာလည်း
 ကောင်းတယ်။ အနာစိမ်းပေါက်တဲ့အခါ
 ကဒတ်ခေါက်နဲ့ ပရုန္တဝါမြစ်ကို အတူရော
 သွေးပြီး လက်ဘက်ရည်ဇွန်နဲ့တစ်ဇွန်
 တစ်နေ့သုံးခါသောက် အမြန်ဆုံးအသား
 နုတက်ပြီး ပျောက်ပါတယ်။ မကျက်နိုင်
 တဲ့ အနာဟောင်း၊ အနာဆွေးတွေမှာ
 ကဒတ်ရွက်ကို ညက်အောင်ကြိတ်ပြီး
 အနာကို ကြပ်စီးထားပေးရင် အနာ
 အကျက်မြန်ပြီး အသားနု တက်လာပါ
 တယ်။ နောက် ကဒတ်သီးကိုပြာချ ရေနံ
 ဆီနဲ့ဖျော်ပြီး လူတွေမှာ ပေါက်လေ့
 ပေါက်ထရှိတဲ့ ဝဲစို၊ ဝဲနာ၊ ရေဝဲစားတဲ့
 အနာတွေကိုလိမ်းရင် တစ်ပတ်မကြာဘူး
 ခြောက်ကပ်ပြီး ကွာကျသွားတယ်။ ကွဲ၊
 နှုံးတွေရဲ့ ချိုးအခေါင်းပေါက်နဲ့ ခြေလက်
 တွေမှာ ပိုးကျပြီးအနာဖြစ်ရင် အနာကို
 ဖြူးပေး၊ လိမ်းပေး ချက်ခြင်းပျောက်ပဲ၊
 သိပ်စွမ်းတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်တစ်အိမ်
 မှာ ကဒတ်ပင်တစ်ပင်ရှိရင် ဆရာဝန်
 တစ်ယောက်ရှိသလို အားကိုးရတယ်လို့
 ပြောတာ။ ကဲ စကားပြောလို့တော့

ဘာင်းပါတယ် နေလည်းနည်းသွားပြီ
အုပ်ပြန်အုံးမယ်” ဟုဆိုကာ ဆရာထံ
သို့ သူလက်စွဲတော် ထီးကောက်ကြီး
တို့ဆွဲလျက် ထွက်သွားတော့သည်။

ကဒတ်ပင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာ
တို့ပြောသွားသဖြင့် မိမိသည် ကဒတ်နှင့်
ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတန်းများ
ရှာဖွေလေ့လာကြည့်မိပါသည်။

ကဒတ်ပင်သည် ရွက်ကြွေ
ထိထိထိဖြစ်ပြီး ပေ (၃၀)ကျော်အထိ
မြင့်ကာ အကိုင်း၊ အညွန့်တွေအပေါ်၌
အမြှေးများရှိသည်။ ပင်စည်အခေါက်က
မီးနီရောင်၊ အတွင်းသားက မာဆတ်၍
အဝါရောင် ရှိ၏။ ရင့်သောအခါ အညို
ဆောင် ပြောင်သွားသည်။ အရွက်က
ထူခြား၏။ သုံးရွက်ပြာပေါင်းဖြစ်ပြီး ရွက်
တစ်လွှဲထွက်သည်။ ရွက်ပြား၏ကျောဘက်
တွင် ရွက်ကြောများ ထင်ရှားစွာ တွေ့ရ
၏။ အပွင့်သည် အချင်း ၂ လက်မ၊ ၃
လက်မရှိသည်။ အသီးသည် အဝါရောင်
ရှိပြီး အချင်း (၁) လက်မခန့်ရှိသည်။ ပုံ
သဏ္ဌာန်မှာ ဝိုင်းသယောင်ရှိ၍ အသားထူ
ကာ အစေ့ကလေးများက ကျောက်ကပ်
ပုံနိမ့်သည်။

ကဒတ်သည် သုံးတတ်ရင်
သုံးတတ်သလောက်ရောဂါ အတော်
များများကို ပျောက်ကင်း စေသည်။
အစွမ်းထက်သည့် ဆေးပင်တစ်ပင်
ဖြစ်သည်။ “ရူတော်မူ”ဆေးကျမ်းတွင်
“ကဒတ်ရွက် သည် ပူခါးရသရှိ၏။
သွေးသလိပ်၊ သည်းခြေရိပ်တို့ကို နိုင်၏။
ဝမ်းမီးကို လည်းဖြောင့်စေ၏။ အတွင်း
ပူသောအနာနှင့် ရင်လေးသော အနာ
တို့ကိုပျောက်စေ နိုင်၏ဟုဆို၏။

သဘာ ဝဓမ္မ အလင်းပြကျမ်းတွင် -
“အကြောင်းသီတ ငြိမ်းရန်
ဥဏှာ တေတေဓာတ်၊ ဥဏှာဝါယော
တော်စာ၊ အရသာချဉ်ခါ၊ အကျိုးသွားဆီး
နည်း၊ လေချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်” ဟုဆိုပြီး
ညွှန်းထားပါသည်။ အိန္ဒိယ ဆေးပညာ
ရှင်များသည် ကဒတ်ခေါက်ကို အားဆေး
သံချဆေး၊ စိတ်ငြိမ်ဆေးနှင့် အဖျားကျ
ဆေးများတွင် အသုံးပြုသည်ဟု ဆို၏။
ဒူးဆစ်ရောင်ရောဂါကို ကဒတ်ရွက်ကို
ပြုတ်၍ ဒူးတစ်ဝိုက်အုံပေးရသည်ဟု
ဆို၏။ လေဖြတ်ကာ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေ
လျှင် ကဒတ်ပြုတ်ရည်ဖြင့် ပွတ်လိမ်း
ဆုပ်နယ်ပေးရသည်ဟု ဆို၏။ အာရုံ

ကြောကြောင့် ပေါက်ကိုက်ခြင်း ခြေသရဲ
ကိုက်ခြင်းဖြစ်သော ကဒတ်ရွက်ကို သုံး
ခွက်တစ်ခွက်တင်ကျိ၍ ငုံပေးရသည်ဟု
ဆို၏။

အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့် ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ
များက ဆေးသုတေသီများ၏ စမ်းသပ်
ချက်အရ ကဒတ်ရွက်နှင့် ကဒတ်ခေါက်
သည် Benign Prostatic Hypertro-
phy ဟုခေါ်သော ဆီးကျိတ်ရောင်ရောဂါ
ကို သူမတူအောင် အစွမ်းထက်လှသည်
ဟု ဆို၏။ သာမန်အားဖြင့် ချဉ်ဖတ်လုပ်
ပြီး တို့စရာအဖြစ် အသုံးရှိမယ်ဟု ထင်ရ
သော ကဒတ်ပင်သည် သိပ္ပံပညာရှင်များ
ကိုယ်တိုင်က အံ့သြတကြီး လက်ခံရယူ
ရအောင် အစွမ်းထက်လှသည့် ဆေးပင်
တစ်ပင်ဖြစ်နေသောကြောင့် အိမ်တိုင်း
တစ်ပင် အိမ်ခြံဝန်းထဲ၌ စိုက်ပျိုးသင့်လှ
ပါသည်။

- လေ့လာဖတ်ရှုမှတ်ပြီးစာအုပ်များ
- ရူတော်မူဆေးကျမ်း
 - သဘာဝဓမ္မအလင်းပြကျမ်း
 - ဒေါက်တာအောင်နိုင်၏ အမှတ် (၅)
တိုင်းရင်းဆေးပညာအစွမ်း

မကွေး-လှမြင့်

မြတ်ဗုဒ္ဓ သာဝတ္ထိပြည် အနာ
ဘိဝံသသုတ္တံ လှူဒါန်းအပ်သော ဇေတ
ဝန်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်
သန်းခေါင်ယံအချိန်၌ နတ်သားတစ်
ယောက် မြတ်ဗုဒ္ဓထံချဉ်းကပ်၍ ဤသို့
လျှောက်ထားလေသည်။

နတ်သား။ ။ “အရှင်ဘုရား
အချိန်ကာလတို့သည် လူကိုလွန်သွား
ကုန်၏။ နေ့နှင့်ညတို့သည် လူကိုလွန်
သွားကုန်၏။ သေခြင်း၌ ဤသို့သော
ကြောက်လန့်ဖွယ်ကို ရှုမြင်သူသည် ချမ်း
သာကိုဆောင်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှု
တို့ကို ပြုသင့်လှပါသည်။

ဗုဒ္ဓ။ ။ “အချင်းနတ်သား
အချိန်ကာလတို့သည် လူကိုလွန်သွား
ကုန်၏။ နေ့နှင့်ညတို့သည် လူကိုလွန်
သွားကုန်၏။ အရွယ်အတိုင်းအခြားတို့သည်
အစဉ်အတိုင်း လူကိုလွန်သွားကုန်၏။ သေ
ခြင်း၌ ဤသို့သော ကြောက်လန့်ဖွယ်ကို
ရှုမြင်၍ ငြိမ်းချမ်းမှုကို အလိုရှိသူသည်
နစ်သက် တွယ်တာဖွယ်ဖြစ်သော
လောကီအာရုံတို့ကို စွန့်ပယ်သင့်သည်”
ဒေတာသံယုတ်၊ နန္ဒဝဂ်၊ အစွန္နိသုတ်
(ပထမကျော်၊ ဓမ္မာစရိယ၊ သိရောမဏိ၊ ဘီ)

အော၊ အာ၊ အယ်(လ်) ဦးမောင်မောင်လေး
၏ ပိဋိကအနစ်ချုပ် သံယုတ္တနိကာယ်
မြန်မာပြန်စာ-၄၀ အစွန္နိသုတ်သည်
အချိန်ကာ လူကို လွန်သွားတတ်ပုံ
ဖြစ်သည်။

လွန်သွားလေသော အချိန်ကာလ
အချိန်ဟူသည် စက္ကန့်၊ မိနစ်နှင့်
အမျှ ကုန်သွားအပြုဖြစ်၏။ ဘဝခန္ဓာရ
လေသော လူသားတစ်ယောက်သည်။
ဇာတိဖြစ်ရာမှ လူဘဝ မွေးဖွားခဲ့သည်။
ထိုမှ ဖျိုသည့်အရွယ်ရောက်၏။ နဖို့ရာမှ
ကြီးရင့်သည့်အရွယ်ရောက်၏။ ကြီးရင့်
ရာမှ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာ၏။ အိုမင်း
မစွမ်းဖြစ်ရာမှ ဤရပ်ဤခန္ဓာ ဆွေး
မြေနှာကျင်သော သူနာဘဝ ရောက်
လေသည်။

သူနာဘဝရောက်ပြီး သေခြင်း
သို့ရောက်ရ၏။ ဤသို့ မွေးဖွားပြီးမှ အို၊
နာ၊ သေ ဖြစ်ကြသူတို့မှာ အချိန်မှ လွန်
သွားခြင်းကို ခံရသူများပင်ဖြစ်သည်။
အချိန်သည် လွန်သွားတတ်သော
သဘောရှိ၏။ လွန်လေသောအချိန်သည်
လူကို တန်ဖိုးရှိသောအရွယ်သို့လည်း

ဆွဲဆောင်၏။ တန်ဖိုးမရှိသော လူအို၊ လူနာ
များအဖြစ်သို့လည်း ဆွဲဆောင်လေ၏။

အချိန်သည် ရပ်တန့်၍မနေ၊
တောင်းပန်၍မရ၊ နုပျိုလန်းဆန်းသည့်
တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မှ၊ လေးဆယ့်ငါးနှစ်
အတွင်း တောင့်တင်း ခိုင်မာနေသေး၍၊
စီးပွားရေးရှာရသည်မှာ ဝှင်တည့်နေ၍၊
ဩဇာ၊ အာဏာရှိနေချိန်လေး၊ ပျော်၍
ကောင်းတုန်း မော်၍ကောင်းတုန်း အချိန်
မို့ “အချိန်ရယ် ကျွန်ုပ်ကို မလွန်ပါနဲ့နော်၊
အချိန်က ကျွန်ုပ်ကိုလွန်လျှင် ကျွန်ုပ် အိုရ
ပါလိမ့်မည်” ဟု -

လာဘ်ထိုး၍ တောင်းပန်သော်
လည်း ရကောင်သော အရာမဟုတ်။
အချိန်ကာလအပေါ် နားလည်ရမည်။
အချိန်ကာလ၏ လွန်ခြင်းအပေါ် အသိ
ဉာဏ်ရှိသောလူသားသည် အကျိုးရှိရာ
ဤအချိန်ကာလကို အသုံးပြုရန် လိုအပ်
လှ၏။

လွန်မြောက်သွားသော အချိန်
ကာလကို တမ်းတ၍မရ၊ အစားထိုး၍
မရ၊ ရောက်ရှိနေဆဲ အချိန်ကာလ၌
အသိဉာဏ်ရှိသောလူသားသည် လော
ကအတွက် အကျိုးကိုဆောင်ရမည်။ လူ

သည် လောကအတွင်း ရောက်ရှိလာက
တည်းက လောကအတွက်ဖြစ်ရမည်။

လောကအတွင်း လူဖြစ်ခွင့်ရ
သော်လည်း လောကအတွက် အကျိုး
ရှိသော လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် မရပ်
တည်ဘဲ “အတ္တ” မိမိကိုယ်ကျိုးသာ
ကြည့်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်
တည်ပြီး အချိန်ကာလ၏ လွန်မြောက်
ခြင်းခံရပါက အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေသည်။

မြင်မြင်သော စိတ်ထားရှိသည့်
လူတစ်ယောက်သည် ရောက်ရှိချိန်ကာ
လအတွင်း အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတအကျိုး

ကို ဆောင်သင့်ပါသည်။ အတ္တဟိတဆို
ရာ၌ ဤအတ္တသည် အများအကျိုးကို
ဆောင်သော အတ္တမျိုးဖြစ်ရမည်။

လူတစ်ယောက်သည် မိမိ၏
စားဝတ်နေရေးအတွက် သမ္မာအာဇီဝ
အသက်မွေးမြူမှုကို ပြုရမည်။ ကံ ဉာဏ်၊
ဝီရိယကို အရင်းပြုရမည်။ ရတနာသုံးပါး
အပေါ် ယုံကြည်သော “သဒ္ဓါ” တရား
ရှိရမည်။ မိမိနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အား မထိ
ခိုက်နိုင်စေရန် ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်
ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံစွာ စောင့်ထိန်းရပေမည်။
အနန္တသတ္တဝါတို့အား မေတ္တာပို့ရပါမည်။

ရောက်ရှိနေသော အချိန်ကာ
လအတွင်း၌ပင် မိမိယုံကြည်ကိုးကွယ်
သော သာသနာ၏ ဓမ္မသဘောကိုသိ
အောင် တရားနာရမည်။ တရားစာပေ
ဖတ်ကြားရမည်။ သာသနာ၏ အဆုံးအမ
အတိုင်း ဒါနကောင်းမှု၊ သီလကောင်းမှု၊
ဘာဝနာကောင်းမှုများအား ပြုရပါမည်။

ဤသို့ လူတစ်ယောက်သည်
အသိဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ သာသနာအဆုံး
အမအတိုင်း ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနော
ကံတို့တည်းဟူသော အလုပ်သုံးပါးစလုံးကို
ရောက်ရှိနေသည့် အချိန်ကာလအတွင်း

ပြုမှုနေထိုင်ပါက အချိန်ကာလသည်
လွန်မြောက်သွားသော်လည်း အကျိုးရှိ
သည်ဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ နောင်တရ
ဖွယ်ရာ မဖြစ်တော့ချေ။

မိမိ မိသားစုမှာလည်း စားဝတ်
နေရေးအဆင်ပြေသဖြင့် ရတနာသုံးပါး
၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် စိတ်ချမ်းသာ
ကိုယ်ကျန်းမာကြပြီး ငြိမ်းချမ်း ပျော်ရွှင်
သော မိသားစုအဖြစ် ဘဝတစ်ခု
ရပ်တည်နိုင်ကြပေမည်။

ထိုအခါ အတ္တဟိတ ကိုယ်
အကျိုးစီးပွားပြည့်စုံခြင်း၊ ကျန်းမာရေးများ
ကောင်းမွန်ခြင်းကြောင့် အများအကျိုး
ပရဟိတ ဆောင်ရွက်မှုများကို နောက်
ကြောင်းအေးအေးနှင့် စိတ်ဝင်တစား
ဆောင်ရွက်နိုင်ပေသည်။

အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်
ခြင်းဖြင့် အများလူတို့၏ လိုအပ်ချက်
ပြည့်စုံ၍ ဝမ်းမြောက်ကြသည်။ အများ
ပြည့်စုံသလို၊ ဝမ်းမြောက်သလို သဘာဝ
တရား၏ သဘောတရားအရ မိမိအကျိုး
သည်လည်း တူညီသောကောင်းကျိုးကို
ခံစားရပေတော့သည်။

ရောက်ရှိသည့် အချိန်ကာလ

အတွင်း အတ္တကိုယ့်အကျိုးလည်းမပြု
မဟုတ်အာရုံ၌ အပျော်လွန်နေကြသူ
မှိုင်းရိ ထိုင်းမှိုင်း တွေဝေနေကြသူ
“ပရဟိတ” အများကို ထိခိုက်စေ
သော အမှုကိုသာ ပြုတတ်ကြ၏။

လောကအတွက် အတ္တဟိတ၊
ပရဟိတအကျိုးကို အချိန်ကာလအတွင်း
မလုပ်ရားသူတို့သည် အချိန်ကာလ၏
လွန်မြောက်ခြင်းကို ခံရတော့၏။ အချိန်
မီခိုက် လုံလောက်မှု မရှိကြ။ သူခိုးပြေးမှု
ထီးကွင်းထ၊ မိုးလွန်မှ ထွန်ချချင်သော်
ထည်း အချိန်ကာလကား နောင်ခဲချေ

ပို့

ထွန်သွားလေသော နေ့နှင့်ည

လောကအတွင်း နေ့နှင့်ည
သည် ဟန်ချက်ညီညီ နေ့ပြီးလျှင်ည၊
ညပြီးလျှင်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားမြဲ ဖြစ်၏။
နောင်တတ်သော ည ရောက်မည်ဖြစ်၍
ညသို့ မရောက်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း
၍မရ ခေတ်မီ သိပ္ပံနည်းပညာများဖြင့်
ညသို့မရောက်အောင် ဆွဲငင်၍မရ။

ဤနည်းတူ အေးချမ်းသော
ညကိုသာ နှစ်သက်၏။ သတ္တဝါတွေ

လုပ်ရားရန်ကန်ခြင်းကိုပြုရသော နေ့အခါ
သို့ မရောက်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း၍မရ။
ခေတ်မီ သိပ္ပံနည်းပညာများဖြင့် ဆွဲငင်
ထား၍မရ။

နေ့နှင့်ညဟူသည် သဘာဝတရား
ရားအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။
မည်သည့် ဖန်တီးရှင်ကမှ ဖန်တီးပေးထား
သည်မဟုတ်။ နေ့နှင့်ညသည်လည်း
လောကအတွင်း သဘာဝအလျောက်
ရွေ့လျားလွန်မြောက်နေ၏။ နေ့နှင့်ည၏
လွန်မြောက်ခြင်းကြောင့် သတ္တဝါတို့သည်
တတ်မြဲပြီး မွေးဖွားခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။

လူ့ဘဝ မွေးဖွားပြီးချိန်မှ နုပျို
သန်ရှင်းသော အရွယ်ကိုပြန်၏။ ဤသို့
နုပျိုသန်ရှင်းသောအရွယ်၌ နေ့နှင့်ညတို့
၏ ကုန်ဆုံးခြင်းကို သတိဝင်ရမည်။
သတိဝင်သည်နှင့်အမျှ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊
မနောကံ ပြုမူမှုသည် မိမိနှင့်လောက
အတွက် အကျိုးအတ္တဟိတ၊ ပရဟိတ
ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာတို့ကို လုပ်ဆောင်ရ
မည်ဖြစ်သည်။

ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ အားမ
ထုတ်ဘဲ လေးတွဲ၊ ပျင်းရိနေပါက နေ့နှင့်
ညသည် ကျော်လွန်သွားသော်လည်း

အချည်းနှီးသော လူတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်ချေမည်။ နေ့နှင့်ညပေါင်း ကျော်လွန်
ခြင်းများလာပါက ဆွေးမြေ့ခြင်း “ရေ့”၊
နာခြင်း “ဗျာဓိ” တရား သေခြင်း “မရဏ”
တရား “သင်္ကလေသ” သောကပူဆွေး
ခြင်းနှင့် ညစ်ညူးခြင်းတရားများကို မရှု
မလှ ခံကြရပေမည်။

ထို့ကြောင့် နေ့နှင့်ညတို့သည်
လူကို ကျော်လွန် သွားကုန်သည်ဖြစ်ရာ
ကျော်လွန်ခြင်းနောက် သေခြင်းသို့
ရောက်သည်။ အသိဉာဏ်ရှိသော လူ
သည် ရောက်ရှိသည့်နေရာ၌ လုပ်အား
စွမ်းအားထုတ်ရမည်။ ည၌ ကျန်းမာရေး
အတွက် အနားယူသင့်သည်။

နေ့နှင့်ညကို သဘာဝဖန်တီး
သည်ဖြစ်ရာ သဘာဝကို မကျော်လွန်
သင့်၊ နေ့၌ ကျန်းမာသန်စွမ်း လန်းသည်
ဖြစ်ရာ နေ့အချိန်၌ လုပ်အားစွမ်းအားဖြင့်
လုပ်ဆောင်ရပါမည်။ အိပ်စက်အနားယူ
ရမည့် ညအချိန်၌ လုပ်အားစွမ်းရည်ဖြင့်
လုပ်ဆောင်သူတို့ လူ့ဘဝသက်တမ်း
မရှည်နိုင်။

ညအချိန်သည် ကျန်းမာရေး
အတွက် အနားယူချိန်ဖြစ်၏။ လောဘ၊

ဒေါသ၊ မောဟ ဖိစီးပြီး နေမရှောင်၊ ည
မရှောင် လုပ်အားစွမ်းရည် အသုံးချလာ
ပါက ထိုသူသည် လူ့ဘဝ၌ သက်တမ်း
ရှည်ရှည် မနေရ။ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့
လာပေမည်။

လူသည် ကာယအားဖြင့် လုပ်
နိုင်စွမ်းရှိသလောက်သာ လုပ်နိုင်၏။
လုပ်နိုင်သည့်အင်အားကို နေမရှောင်၊
ညမရှောင် လုပ်အားစွမ်းရည် ထုတ်သုံး
ပါက ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်နိုင်၏။
သဘာဝက ဖန်တီးပေးသော နေနှင့်ညကို
ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်၍ အသုံးပြုအပ်၏။

မည်သည့်အရာမဆို သဘာဝ
ကို လွန်ဆန်ခြင်း စိတ်အလိုကျအတိုင်း
လောက စေခိုင်းချက်အတိုင်း လုပ်အား
စွမ်းရည်ကို အသုံးမချသင့်ပါ။ ညအချိန်၌
စားဝတ် နေရေးအတွက် ရှာဖွေရသူများ
ရှိပါသည်။ သို့သော် ထိုသူတို့ နားသင့်
သည့်အချိန် မနားရ၍ ကျန်းမာရေးကို
ထိခိုက်သူက များလှသည်။

သို့ပါသောကြောင့် သဘာဝ
အရ အချိန်ရှိခိုက်၊ လုံ့လစိုက်သင့်၏။
နေ့၏ လွန်ခြင်း၊ ည၏ လွန်ခြင်းအပေါ်
သေခြင်းသို့ ရောက်ကြရသည်ကို သတိ

သံဝေဂ ဝင်စေချင်ပါသည်။

လွန်သွားလေသော အရွယ်အပိုင်း
အခြား

ဇာတိဖြစ်ပြီး မွေးဖွားခြင်းမှ နုပျို
လန်းဆန်းသည့်အရွယ်၊ ထိုမှ အိုခြင်း၊
နုခြင်း၊ သေခြင်း ရောက်သည်အထိ
အရွယ်သည် နနယ်ရာမှ ပျိုပျစ်သန်စွမ်း
သည့်အရွယ် ထိုမှ သေခြင်း ဖြစ်သည်
တိုင် အရွယ် အနေအထားမှာ မတူဘဲ
နောက်ဆုံး သေခြင်းသို့ ရောက်ရမြဲ
ဖြစ်၏။

အကြားအမြင်၊ ဗဟုသုတနည်း
ပျိုပျစ် ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့်အရွယ်၌
ကျန်းမာရေးမာန်၊ ပညာမာန်၊ ဥစ္စာရှိသူက
ဥစ္စာမာန်၊ ဩဇာအာဏာရှိသူက ဩဇာ
အာဏာမာန်ဟူ၍ မာန်ကနထောင်လွှား
နေကြပြန်သည်။

မိမိရှေ့ အိုသူ၊ နာသူ၊ သေသူ
တို့ကိုတွေ့သော်လည်း ငါသည်လည်း
သူလို တစ်နေ့ အိုရမည်၊ နာရမည်၊ သေရ
မည်ကို သတိမဝင်။ စီးပွားဥစ္စာ ရှိသူ
ကလည်း ပစ္စည်း ဂုဏ်မောက်ကာ
နေတော့သည်။ အရွယ်၏ လွန်ခြင်း

မတိုင်ခင် ပညာသင်ချိန်၌ ပညာသင်ရင်း
သာသနာအဆုံးအမကိုလည်း လေ့လာ
ရမည်။ ဥစ္စာရှာချိန်၌ ဥစ္စာရှာရင်း သာ
သနာ၏ အဆုံးအမကို လေ့လာရပါမည်။

ပညာသင်ချိန် ပညာသာသင်ပြီး
ဥစ္စာရှာချိန် ဥစ္စာရှာ၍ သာသနာ အဆုံး
အမကိုလည်း ဖျော်လှူရပါက လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်၊ ဒိဋ္ဌိ ကပ်ငြိပြီး
လမ်းလွဲသို့ ရောက်သွားနိုင်ပါသည်။
လောကီပညာနှင့် လောကီစီးပွားတို့သည်
တစ်ဘဝစာအတွက် အထောက်အပံ့

သားဖြစ်၏။

သေလျှင် ကိုယ့်နောက်မပါ
အရာမှာသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ဤလောကီပညာအား စီးပွားဥစ္စာအား
သေရာအတွက် မည်သို့အသုံးပြုသင့်
သည်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ
ကို လေ့လာမှသာ သိလာနိုင်သည်။

လောကီ အတတ်ပညာဖြစ်
သည့် စိတ်နှင့်သက်ဆိုင်ရာ “ခိုက်ကို
ညှော်” “ဒဿနိကပညာ” ရပ်တို့သည်
စိန်နှင့် ဝိစိကိစ္စကို မပယ်သတ်နိုင်၊

သေရာ ရေအလျဉ်းကူးရာ၌ အကျိုး
မဝင်ချေ။ လောကီ စီးပွားဥစ္စာတို့အား
သောက်စွန့်ကြဲခြင်း ဒါနကောင်းမှုပြုရာ
သာသနာ အဆုံးအမအတိုင်းပြုမှသာ
အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါသည်။

လောကီ ကာမဂုဏ်သည် နှစ်
သက်တွယ်ဖွယ်ဖြစ်၏။ လောကီနယ်ထဲ
မှ ပုထုစဉ်လူသားဖြစ်၍ ရန်းထွက်ရန်
မသိသေးလှသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏
သာသနာ အဆုံးအမကို ခံယူကျင့်သုံးမှ
သာ သတိသံဝေဂရပြီး မျက်မှောက်
ဘဝ၌ သံသရာ ရေအလျဉ်းကို ကူးရာ
၌ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ခြင်းကို မြတ်စွာ

ဘုရားရှင်၏ သာသနာ၏ အဆုံးအမမှ
တစ်ပါး အခြားမရှိချေ။

ကျန်းမာသန်စွမ်း အလုပ်လုပ်
ချိန်၌ သမ္မာအာဇီဝဖြင့် ကံ ဉာဏ်၊ ဝီရိ
ယဖြင့် စိုက်လုပ်နိုင်ပါက အို၊ နှာ၊ သေ
အရွယ် ကြုံတွေ့ရသော်လည်း ကျန်ခဲ့
သော အရွယ်အား နောင်တ ရစရာမရှိ
ချေ။ အိုခြင်း တရားသည် သေခြင်းကို
ဆွဲဆောင်သည်ဖြစ်၍ ခိုကိုးရာအတွက်
သာသနာ၏အဆုံးအမကို ရှာရပါမည်။

သာသနာ အဆုံးအမခံယူပါမှ

လောကသတ္တဝါတို့ လောကီ
အာရုံတွင် နှစ်မျောနေခြင်းကား တစ်ဘဝ
ပြီးတစ်ဘဝ သေဆုံးခြင်းကိုဖြစ်စေသော
လက္ခဏာပင်ဖြစ်၏။ သံသရာ ရေ
အလျဉ်း၌ မြုပ်ကြောင်း၊ မျောကြောင်း
တရားသာဖြစ်သည်။ လွန်တတ်သော
အချိန်ကို ပိုင်း၍အသုံးပြုလျှင် လူသား
အတွက် လောကအတွက် အကျိုးရှိ
သည်။

အချိန်ကာလသာ လူကို ပိုင်
သွားပါက အကျိုးမဲ့ကို ဖြစ်စေသည်။
လွန်တတ်သော နေ့နှင့်ည မည်သို့ပင်

လွန်ပါစေ သဘာဝအမှန်အတိုင်း ရောက်
ရှိချိန် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်၌ အချိန်အပေါ်
သုံးချခြင်းဖြင့် နေသည်လွန်ပါစေ ည
သည်လွန်စ၏။

လသာတုန်း ဝိုင်းငင်ဆိုစကား
အတိုင်း အရွယ်ရှိစဉ် သာသနာအဆုံး
အမအရ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ
အမှုဖြင့် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယအသုံးပြု
ဆောင်ရွက်ပါက အိုသည်တိုင်၊ သေသည်
တိုင် ခိုကိုးရာကား ရှိနေမည်။ အားကိုး
ရာကား ရှိပေမည်။

အချိန်ကာလတို့သည် လူကို
လွန်သွားကုန်၏။ နေ့နှင့်ညတို့သည် လူ
ကိုလွန်သွားကုန်၏။ အရွယ် အပိုင်း
အခြားတို့သည် အစဉ်အတိုင်း လူကို
အိုသွားကုန်၏။ သေခြင်း၌ ဤသို့
ကြောက်လန့်ဖွယ်ကို ရှုမြင်၍ ငြိမ်းချမ်း
မှုကို အလိုရှိသူသည် တစ်သက်တွယ်
တာဖွယ်ဖြစ်သော လောကီအာရုံတို့ကို
စွန့်ပယ်သင့်ပေသည် ဟူသော မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်ကြံ
အားထုတ်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ရေးသား
တင်ပြရပါသည်။

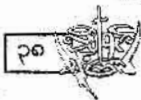
မော်ကျွန်းသား-မြတ်ဦး

ရန်ပိုင်ပြောသည်

မေတ္တာသုတ်တော်

ကျော်လေး (ဟံသာဝတီ)

ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်၌ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ် ဖြစ်စေသော စေတနာကံ သည် အကျိုးပီပီကံ ဖြစ်ကုန်သော နှစ်သန္တာတို့အားလည်းကောင်း၊ ကမ္မဇရုပ် ဘုံအားလည်းကောင်း မျိုးစေ့ သဘာဝ ထမ္ပပစ္စယသတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုတတ် သည်ဟု ပါရှိပါသည်။ မိမိပြုလုပ်ခဲ့သမျှ အတိတ်ကံ အကြောင်းတရားများသည် ထာဝရဗျူဟာ၌ အကျိုးတရားများခံစားရ၍၊ ထာဝရလက်ရှိ ပြုလုပ်နေသော လုပ်ဆောင် နှုတ်တိုင်သည်လည်း အနာဂတ်ဘဝကို ပုံဖော်နေကြပါ၏။ သို့သော် ယခုလက်ရှိ အချိန်တွင် သင်သည် အရိပ်သဖွယ် နောက်မှလိုက်တတ်သော ကံ၏သဘော သဘာဝကို ရိပ်မိသိရှိသဖြင့် အကောင်း ကံများကိုသာ သတိနှင့် စောင့်ထိန်းနိုင် လျှင် အတိတ် မကောင်းမှုတို့သည် အကျိုးပေးစွမ်းရည် နည်းနည်း၍လာကာ “အဟောသိကံ” အဖြစ် ပျောက်ပျက်ကြ ရသည်။ အဖီ၊ အဖက်သတ်ခြင်း၊ ဘုရား ချာန္တာစသော အရိယာသူတော်ကောင်း တို့အား စော်ကား၊ ပြစ်မှားခြင်းနှင့် သံယာသင်းခွဲခြင်းစသော ပဉ္စာနန္ဒိယကံ သာ မကြေပျက်ပဲ လက်ငင်း အကျိုးပေး

ခြင်း (သို့) ဘဝခြား၍ အကျိုးပေး၏။
ကံ အကျိုးပေးကြောင့် ကျွန် တော်သည် ရေခြား၊ မြေခြား အကျဉ်း ထောင်၌ (၃)လမျှ စံမြန်းခဲ့ရသည်။ မိမိ အကျိုးပေးမကောင်းသည်ကို သိမြင်လာ သော ကျွန်တော်သည် အချုပ်ထဲ၌ တွေ့သမျှလူအား ကူညီခြင်းနှင့် မေတ္တာ သုတ်ကို ညစဉ် ရွတ်ဖတ်ခြင်းဖြင့် ပြန် လည်ထိန်းသိမ်းထားရ၏။

ကျွန်တော်တို့ကို ထားရှိသော အဆောင်များသည် ဟောခန်းကြီးများ ဖြစ်၍ လူမျိုးပေါင်းစုံ စု၍ သူမြင် ကိုယ့် မြင် နေကြရ၏။ အဆောင်၌ အာဖရိက လူမျိုး (၅) ဦး၊ မြန်မာလူမျိုး အများ အပြား၊ ဗီယက်နမ် (၂၀) ခန့်၊ တရုတ် အနည်းငယ်၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ အာဖဂန်နစ် စတန်၊ ပါကစ္စတန် စသည်ဖြင့် စုပေါင်း နေထိုင်ကြသည်။

အဆောင်ထဲတွင် ကော်ဖီမစ်၊ ဆေးလိပ်ပွတ်ချွန်နှင့် မားမားခေါက်ဆွဲပြုပ် တို့ကို နှစ်ကြီးအချုပ်သားများက ရောင်း ချကြသည်။ အချုပ်တွင်း၌ပင် ပိုက်ဆံ မရှိက မျက်နှာငယ်ရသည်။ တစ်နေ့ အာဖရိကလူမျိုးတစ်ဦးမှာ U.S အရွက်

(20) ခန့်ကို ခါးကြား ထိုး၍ လမ်းသ လားနေ၏။ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သော ကပ္ပလီမများ ပေးဟန်တူသည်။ နောက် နေမနက်တွင် ထိုသူမှာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသည်ကို ကြားရပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်လေ၏။ မြန်မာ အုပ်စုမှာ နှစ်အုပ်စုကွဲနေကြပြီး မြန်မာ ကုလားအုပ်စုနှင့် မြန်မာစစ်စစ် အုပ်စုတို့ ဖြစ်သည်။

အနီးက ကပ္ပလီက မြန်မာ ကုလားအုပ်စုကို လက်ညှိုးထိုး၍ “ဒီ ကောင်တွေ ယူတာ၊ ဒီကောင်တွေ ယူတာ”ဟု အင်္ဂလိပ်လို အော်ဟစ်နေ၏။ အကြောင်းအရင်းမှာ ၎င်း၏ငွေများ ယခု မနက်တွင် ပျောက်ဆုံးသွား၍ သူနှင့်အနီး ဆုံးအိပ်ကြသော ကုလားများကို စွပ်စွဲ နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဒေါသ အထင်အတိပ် ရောက်လာဟန်ဖြင့် ကုလားများ ရောင်းချသော မားမားခေါက် ဆွဲပြုပ်ထုပ်များကို ခြေနင်းကန်လိုက်ရာ ခေါက်ဆွဲထုပ်များ လမ်းပေါ်၌ ပွစာကျ၍ သွားပါတော့သည်။ ကုလားအုပ်စုမှာ တိုင်ပင်ထားသည့်အလား တပြိုင်တည်း ထလာကြ၍ ကပ္ပလီကြီးအား ဝိုင်းထိုး

ကြရာ ကျန်ကပ္ပလီ (၄)ဦး ပါဝင်လာ၍
ထောင်တွင်း ကြီးမားသော ရန်ပွဲကြီးကို
တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ အာဖရိက လူမျိုး
တစ်ဦးကို မြန်မာကုလားငါးဦးခန့် ဝိုင်းထိုး
ကြသော်လည်း ခွန်အားခြင်းမမျှသဖြင့်
ခြင်္သေ့နှင့် ခွေးအတို့တိုက်ပွဲသဖွယ် ဖြစ်
နေလေ၏။ ကပ္ပလီတစ်ဦးမှာ တိုက်ခိုက်
မှု ကျွမ်းကျင်ပုံရပြီး ကုလားများကို ခြေ
မှ ဝိုက်၍ပိုက်၍ကန်ရာ “ဘမ်းဘမ်း” ဟု
သော အသံဖြင့် ပစ်လဲကုန်ပါသည်။

“ဦး ... ဦး” ဝိစိသံများ ဆူညံ
စွာဖြင့် ထောင်ဝန်ထမ်းများ ပြေးဝင်လာ
ကြပြီး ရော်ဘာပိုက်ပျော့တို့ဖြင့် မဲမဲမြင်

ရာ ရိုက်လေတော့သည်။ အချို့မှာ ပိုက်
ပျော့ရိုက်နှက်ခံရ၍ မေ့မောကုန်ပါသည်။
လက်များခေါင်းပေါ်တင်၍ ငုတ်တုတ်
အကုန်တိုင်ခိုင်းပြီး ပြဿနာကို မေးမြန်း
စုံစမ်းကြ၏။

“ကဲ မြန်မာအားလုံး အရှေ့
ထွက်ခဲ့ကြ” ထောင်အရာရှိထံမှ အသံ
ဖြစ်သည်။ “မင်းတို့ အဖွဲ့ထဲက တစ်
ယောက်ယောက်ဆီမှာ ပိုက်ဆံရှိနေ
တာကို ငါတို့သိတယ်။ အဲဒီတော့ သိတဲ့
လူတစ်ယောက်က ဘယ်သူယူတယ်ဆို
တာကို ဖော်ထုတ်ပါ အဲ့လိုမှမဟုတ်ရင်
အားလုံးကို သောက်ရေ (၃)ရက်ဖြတ်

မယ်”

“ဟာ၊ ဒုက္ခပါပဲ”။ “အဓိပ္ပါယ်
မရှိလိုက်တာကွာ”။ “ဗလိုင်ကြီးပါလား”
“ယူတဲ့ကောင် ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်ဝန်ခံ
လိုက်ဟေ့” မြန်မာအဖွဲ့ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ညည်းညူကုန်ကြပါပြီ။
အကြောင်းမှာ ညည်းညမ်းသော “ချိုးရေ”
ကိုသောက်သုံးမိပါက ဆီးကျင်ခြင်းနှင့်
ဝမ်းလျှော့ခြင်းတို့ကို မုချ ခံစားရတော့
ပါသည်။

တကယ်တော့ ပိုက်ဆံခိုသမျှ
ကျွန်တော်သိပါသည်။ မြန်မာကုလား
လေး “ကာစင်” ဖြစ်သည်။ နံနက် (၃)

နာရီခန့်က ကျွန်တော် အပေါ်ထဲသွားစဉ်
ကပ္ပလီ “အာနန” ခေါ် ခေါင်းအုံးအောက်
မှ ခေါ်လာထုပ်ကို နှိုက်နေတာ မြင်လိုက်
ခါ “ကာစင်” တို့အဖွဲ့ ရန်ငြိုးထားမည်
နိ၍ မပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့
ပြောမှဖြစ်တော့မည်။ “ကာစင် ယူတာ
ပဲ” “ဟေ့ကောင် . . . ကာစင် မင်း
ကြောင့် တခြားလူတွေ ဒုက္ခရောက်
တော့မယ်။ ပြန်ပေးလိုက်ပါကွာ”
ကျွန်တော်ထ၍ ပြောလိုက်ခြင်းပါ။
ထောင် “တောက်” တစ်ချက်ခေါက်၍
ပိုက်ဆံထုပ် ပေးရလေတော့၏။ ထောင်
ဝန်ထမ်းများက နောက်မှစောင့်တွန်းကာ
ခေါ်ဆောင်ရာသို့ ပေစောင်းစောင်းနှင့်
သွားပြီး ပါးစပ်မှ “ဖိုးကျော် ထမင်း
ဝအောင်စားထား” ဟု အော်သွားပါ
သည်။ “အာနန” မှာ ဝမ်းသာလွန်း၍
ကျွန်တော်အားဖက်ပြီး “ဖိုးကျော်ကလူ
ကောင်း၊ ဖိုးကျော်ကလူကောင်း” ဟု
ပြောနေပါသည်။ ကျွန်တော်မှာတော့။

(၇)ရက်ခန့်အကြာတွင် ကာစင်
ပြန်ရောက်လာပါသည်။ မျက်နှာများ
နူးယောင်၍ အတော်ချည့်နေသွားပါသည်။
ကျွန်တော်လည်း စားသတိ၊ သွားသတိ

နှင့် နေရလေ၏။ ကျွန်တော့်၌ အကျင့်
တစ်ခုရှိပါသည် နံနက် (၃)နာရီခန့်တွင်
ဆီးထသွားပြီးမှ ပြန်အိပ်တတ်သော
အကျင့်ဖြစ်သည်။ အိမ်သာ တန်းလျား
သည် ကျွန်တော့်အတွက် အန္တရာယ်
ရှိမှန်းသိသော်လည်း ဘေးမှအဖော်ကို
နှိုးရှာအားနာသဖြင့် (သွေးကြောင်သည်
ဟု အထင်ခံရမှာလည်း စိုးသည်။)
တစ်ယောက်တည်းထွက်ခဲ့သည်။ အပေါ်
သွားပြီး၍ အိပ်သာမှအထွက်တွင် အံ့ညွ
ဖွယ်မြင်ကွင်းက စောင့်ကြိုနေပါသည်။
ကပ္ပလီ “အာနန” သည် “ကာစင်” ခေါ်
လက်ကို အနောက်မှချုပ်၍ လည်ပင်းကို
လက်ဖျံနှင့် ဖျပ်ညစ်ထားလေရာ ကာစင်
မျက်စိများပင် နီနေပြီဖြစ်၏။ “အာနန၊
လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒီကောင် မင်းကိုသတ်မလို
သွားပွတ်တံကိုချွန်နေတာ နေ့လည်
ထဲကတွေ့တယ်” အဝတ်ဖြင့် အရင်းကို
ပတ်ထားသော သွားပွတ်တံ အချွန်ကို
ပြ၍ အာနနကပြောပါသည်။

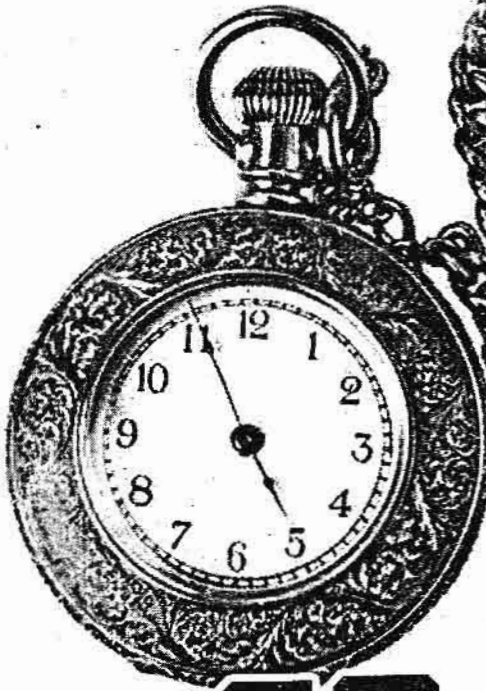
“လွှတ်ပေးလိုက်ပါ အာနန။
တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”
အာနနခေါ်လက်တို့ ဖြေလျှော့

ပေးလိုက်သောကြောင့် ကာစင်မှာ
အသက်ကိုမောပန်းစွာရှု၍ အားပြန်ယူ
နေရပါသည်။ အတန်ငယ် သက်သာ
သွားသောအခါ ကျွန်တော့်အားကြည့်၍
“ဆလံပေးပါတယ် ဖိုးကျော်၊ မင်း
နိုင်သွားပါပြီ” ဟုပြော၍ ပြေးထွက်သွား
ပါသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကာစင်သည်
ကျွန်တော့်အား အန္တရာယ်မပြုတော့ပါ။
ကျွန်တော်လည်း သတိသံဝေဂရသော
ကြောင့် မေတ္တာသုတ်ကို ယုံယုံကြည်
ကြည် ဆက်လက်ရွတ်ဖတ်ခဲ့ရာ တစ်လ
ခန့်အကြာတွင် “Over Stay (၁၅)
ယောက်အဖွဲ့ မနက်ဖြန် ပြန်ရမယ်
ဓာတ်ပုံလာရိုက်ကြပါ” ဟူသော မင်္ဂလာ
သတင်းကို ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျော်စော (ဟံသာဝတီ)

တန်ခိုး

အေးခွင့်ပန် (သင်ထုံး)

ကျွန်တော်တို့ လီးဟောင်းနဲ့ ဖြစ်
သားဗြိတိသျှ ဆရာတို့အိမ်တို့ ရောက်ခိုက်
ဆရာ၏အစစ်ဖြစ်သူ အန်တီမိုးကြည်နှင့်
စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြပါသည်။ ဆရာ
တို့မရှိကြပါ။ ရန်ကုန်သို့ ဆင်းသွားကြ
ကြောင်း သိရပါသည်။

“ဆရာတို့မရှိတုန်း စည်သည်
မျှော်လိုက်ရတာကွာ။ မင်းတို့ကလည်း
မလာတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

“ဆရာတို့မရှိနဲ့ဆီရင် လာဖြစ်
မှာပေါ့ အန်တီမိုးရာ ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ
မသိလိုပါ။ ပြီးတော့ အန်တီမိုးရဲ့ ဈေးမိုး
လေးတွေပေးဖို့ ဝန်ရတာလည်း တစ်မျိုးမို့
ကြာသွားတာပါ”

“ငါလည်း အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ။
ဒီတစ်ပတ် အတော်လေးကြာသွားပြီ”
အန်တီမိုးကြည်သည် ညောင်ဦးမြို့၊
ထွားရောက်မှ ဖြစ်ပါသည်။ ညောင်ဦးနှင့်
မြစ်သားမြို့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်း
ပြုလုပ်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ညောင်ဦးက
စားသုံးကုန်များ မြစ်သားသို့သယ်လာပြီး
ရောင်းချ၊ မြစ်သားမြို့နယ်ထွက် စားသုံး
ကုန်များ အခြား လူသုံးပစ္စည်းများကို
ညောင်ဦးသို့ သယ်ယူရောင်းချခြင်းဖြင့်

အပြန်အလှန် ကူးသန်းနေခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

အန်တီမိုးလည်း အိမ်မပြန်နိုင်
သေး၊ အတူတူ အိမ်စောင့်ရင်းက
ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်ကြောင်းပြော
တော့ ကျွန်တော့်ဇနီးက မေးပါသည်။

“ဘာဆောင်းလည်း အန်တီမိုး”

“ခရီးသွား ဆောင်းပါးပေါ့
အန်တီမြင့်ရယ်၊ ပြောရဦးမယ် ရန်ကုန်နဲ့
ဖုန်းဆက်ဖြစ်တော့၊ စာရေးနေတဲ့
အကြောင်း ခရီးသွားဆောင်းပါးလို့
ဆိုတော့ ယောက်မကရယ်ပြီး ဘာပြန်
ပြောသလဲဆိုတော့၊ အံ့မယ်လေးနော်
ကိုယ်ကဖြင့် အိမ်စောင့်နေရတာ ဘယ်
တွေများ သွားချိန်ရလို့တုန်တဲ့”

“အဲ၊ ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ
အန်တီမိုးရဲ့ အန်တီမိုးက အိမ်စောင့်နေ

ရတာဆိုတော့ အိမ်စောင့် ဆောင်းပါး
ဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်နော်” သုံးဦးသား
ရယ်မိကြပါသည်။

“စာဦးအိမ်၊ အိမ်ဦးစားနဲ့ ဒီမှာ
ရှိနေတုန်း အမြတ်တော့ ရှာမှဖြစ်မယ်
ဆိုပြီး ဆရာတော်ကြီးကျောင်း (တည်း
တော်ရာ မဟာစည်ဓမ္မရိပ်သာ) ကိုသွား
ပြီး တရားနာတယ်၊ တရားရှုမှတ်တယ်
အချိန်ရသလောက် အားထုတ်ကြည့်
ဏာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် အန်တီမိုး
အဲဒါက ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာအဖြစ် သေချာ
တယ်လေ”

ကျွန်တော့်ဇနီးက ထောက်ခံ
ပါသည်။ အန်တီမိုးက ဆရာတော်ကြီးရဲ့

တရားအဆုံးအမ ဩဝါဒတွေ ခံယူရ
နာကြားရတာ သိပ်စိတ်ချမ်းသာစရာ
ဖြစ်ကြောင်း အိပ်စက်စဉ်အချိန်ကလွဲရင်
အချိန်ပြည့် တရားဓမ္မရှုမှတ် ပွားများနေ
ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေ
ကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း
အသိကပါ။ သတိချပ် အာရုံစိုက်ကြည့်
ပါလျှင် -

၁။ ခြေကိုလှမ်းအံ့ဟု မြေမုကြွဆဲ -
ဥဒ္ဓရဏာ

၂။ အဝါးကို မြေမုကြွပြီး ရှေ့သို့ငင်ခြင်း
- အတိဟရဏာ

၃။ ရှေ့သို့ငင်သည့်ခြေကို လှုပ်ရှားခြင်း
- ဝိတိဟရဏာ

၄။ မြေမုကြွပြီး ရှေ့သို့ငင်ပြီး လှုပ်ရှားပြီး
ခြေကို - ရှေ့သို့ချအံ့ဟု ညွှတ်ခြင်း -
ဝေဿဇ္ဇန

၅။ ညွှတ်ပြီး ခြေဖဝါးကို မြေ၌နှင်းခြင်း
- သန္တိကွေပန

၆။ တစ်ဖန် လှမ်းပြန်အံ့ဟု မြေတွင်နှင်း
သည့်ခြေကို အားပြန်ပုံခြင်း - သန္တိဂုဇ္ဈန
ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော ခြေတစ်လှမ်းအတွင်းမှ
ကဏ္ဍာ (၆)ခုတို့၌...

ရှေ့(၃)ပါးကိစ္စတွင် - ပထဝီ၊ အာပေါ
ဓာတ် (၂)ပါး နည်း၍၊ တောတော၊ ဝါယော
ဓာတ် (၂)ပါး အားကြီး၏။ ဤသို့ ရပ်
တို့၏ ဒုဗ္ဗလ + ဗလဝ အဖြစ်ကို
လည်းကောင်း၊ ဥပ္ပါဒ + ဝယ အဖြစ်ကို
လည်းကောင်း ဤသို့ရှုအပ်၏။

ဥဒ္ဓရဏော - ဖဝါးကြွသော
အခါ၌ ဖြစ်ကုန်သော ဓာတ် (၄)ပါးတို့
သည်လည်းကောင်း၊ ရှေ့သို့ဆောင်သည့်
တိုင်အောင် မရောက်မှီ၍ ဖဝါးကို
ကြွသောအခါ၌သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။
အနိစ္စမည်၏၊ ဒုက္ခမည်၏၊ အနတ္တမည်
၏ဟု ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ခြေတစ်လှမ်း
၏ကဏ္ဍာ (၆)ခုတို့၌ ပိုင်းမှတ်သိမြင်
သတိလေးယှဉ်ပြီး အာရုံစိုက်နေရပါမည်။

ယင်းသို့ဖြင့် မိမိ၏သဏ္ဌာန်မှာ
အခြား အကုသိုလ်စိတ်တို့ ဝင်ရောက်
စွဲကပ် ဥပါဒ်ခြင်းမရှိနိုင်တော့ပါ။ ဤသို့
ပင်လျှင် ပစ္စုပ္ပန်ရော သံသရာပါ နှစ်ဖြာ
ကောင်းကျိုး ဖြစ်စေပါသည်။

“နောက်လဲ အချိန်ရရင်လာခဲ့
ကြဦးလေ စကားပြောရတာပေါ့”

“လာခဲ့ပါမယ်။ အန်တီမိုး။
ကျွန်တော်တို့လည်း တရားစကားကြား

ရတယ်။ အန်တီမိုးလည်း အဖော်ရတာ
ပေါ့။ ဆရာတို့က ကြာဦးမလားပဲနော်”

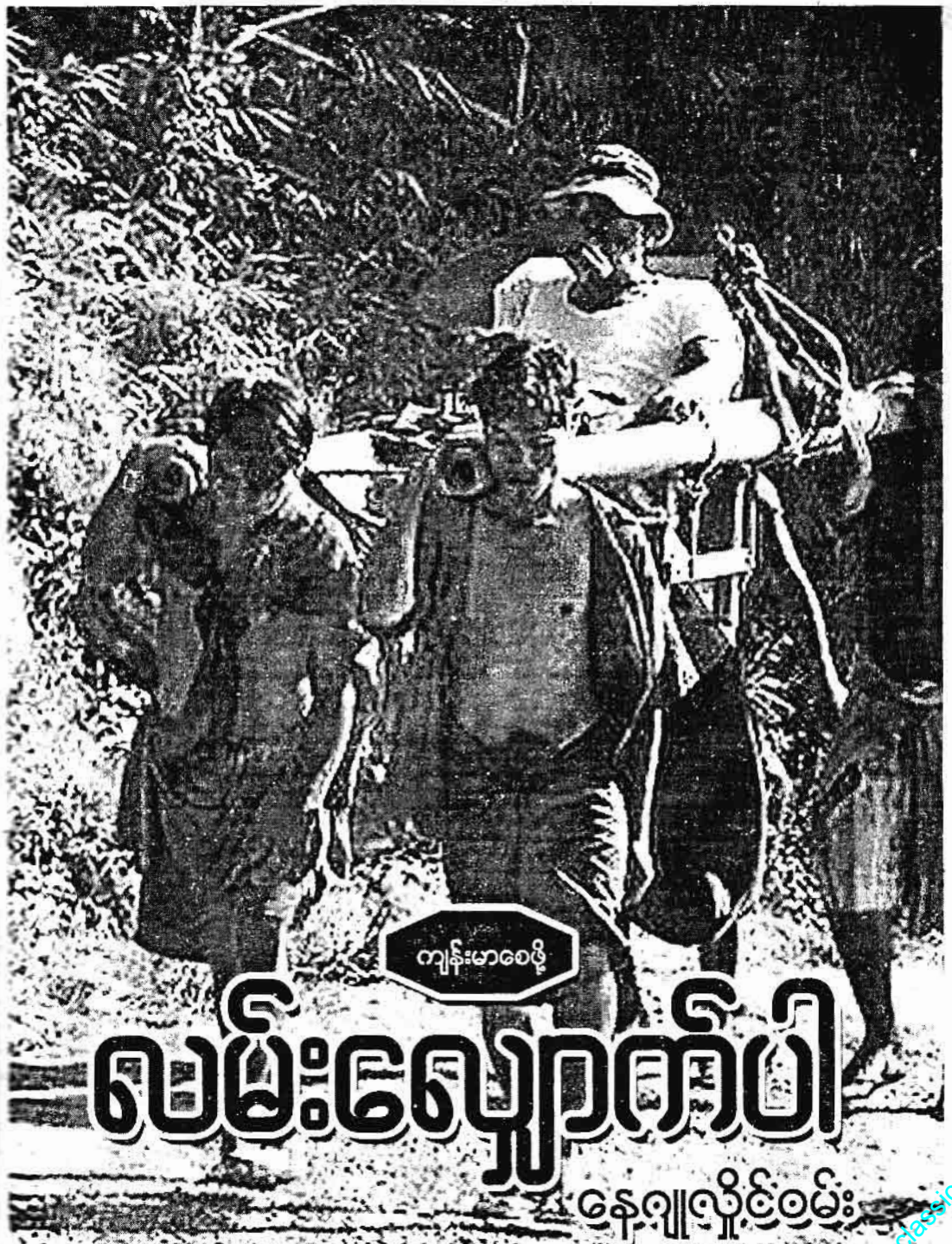
“ကဲ... ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်
ပြုပါဦး။ အန်တီမိုး”

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံ
အန်တီမိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါ
သည်။ အကုသိုလ် - အစုန်လမ်းဖြစ်၍
ပြုမူလွယ်ကူသက်သာပြီး အပါယ်သို့
ရောက်စေပါ၏။ ကုသိုလ် - အဆန်လမ်း
ဖြစ်ပြီး ပြုမူပင်ပန်းဆင်းရဲ ခက်ခဲပြီး
အထက်အရပ် နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်ပါ၏။

အချိန်ရှိသရွေ့ ကုသိုလ် စိတ်က
လေး ထုံမွန်းနေပါက မိမိအတွက်ရော
ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ပါ အခါခပ်သိမ်း
ငြိမ်းအေးလျှက် ကျက်သရေမင်္ဂလာ
ဖြစ်စေပါသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော်
တို့ဇနီးမောင်နှံ၏ အသိစိတ်အာရုံတွင်
ကုသိုလ်စိတ် တရားအသိကလေးများ
ကိုယ်စီ ငြိတွယ်ကပ်ပါလာပါသည်။

အေးခွင့်ပန် (သင်ထုံး)

ကျန်းမာစေဖို့

လမ်းလျှောက်ပါ

နေ့ရှုလှိုင်စမ်း

လူ့ဘဝမှာ စားဝတ်နေရေးပြီး လျှင် ကျန်းမာရေးဟာ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်းမာအသက်ရှည်အောင် သက်တောင့်သက်သာနဲ့ ငြိမ်ကုပ်ပြီး ပျင်းရိတဲ့၊ ဗိမ်ကျကျ ထိုင်နေတဲ့နည်းကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုလုပ်ဖို့ အတွက် အရေးကြီးဆုံးဖြစ်ပါတယ်။ လူ ရုံးသက်ဟာ လှုပ်ရှားမှုအပေါ်မှာ မူတည် နေပါတယ်။ ကိုယ်လက်လှုပ် ရှားမှုနှင့် လမ်းလျှောက်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး ဆေးဝါဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္ဘာကျော် ဂရိဒဿနပညာ ရှင် ပလေတိုက လူတွေက ဗိမ်ခံမှသာ ရောဂါဖြစ်တယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း အာရောဂျံ ပရံမံ လာဘ် ကျန်းမာရေးဟာ ဆုလာဘ်ကြီး တစ်ပါးလို့ ဟောပြောထားလို့ လူတွေက ကျန်းမာရေးကို လိုက်စားပြီး အားကစား လုပ်၊ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့် ခန်းမသိုသွား လမ်းပျားများ လျှောက်ပေး ဖို့လည်း အရေးကြီးပါတယ်။ မရှိတာ ထက်၊ မသိတာခက်ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မေ့နေကြပြီ။ အဆီ၊ အစိမ့်နှင့် ဓာတု ဗေဒအစာတွေကို မစားဘဲ အစားလျှော့

စားပြီး လမ်းပျားများလျှောက်၊ အားကစား အမြဲလုပ်ပေးရပါမည်။ ဒါမှ ဝေလာဘ် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို ထိန်းနိုင်ပြီး ရောဂါမဝင်ဘဲ ကျန်းမာအသက်ရှည် ပါမယ်။

နိုင်ငံခြားကစကားက အထိုင် များလျှင် သေတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်လက် လှုပ်ရှား လမ်းလျှောက်ပေးဖို့ အရေးကြီး ပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းဟာ ထိ ရောက်မှုအရှိဆုံး ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့် ခန်းဖြစ်ကြောင်းကို ကမ္ဘာကျန်းမာရေး အဖွဲ့ကြီးကသာမက ဩဇာတိက္ကမကြီးတဲ့ ပညာရှင်တွေကလည်း ထောက်ပြထား ကြပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် အရိုးဗွတာကို ကာကွယ်ကုသပေးတယ်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် အဆစ်ရောင် တာ သက်သာကောင်းမွန်စေတယ်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် သွေးအဆီ မြင့်တာ သက်သာစေနိုင်တယ်။ လမ်း လျှောက်ရင် ကြွက်သားတွေ သန်မာ တယ်။ အဆီကျတယ်။ ကိုယ်လုံးလှပ တယ်။ ကြွက်သားတွေရဲ့ အပူချိန်ကို မြင့်လာနိုင်တယ်။ သွေးလှည့်ပတ်မှု

ပမာဏကို ပုံမှန်ဖြစ်စေတယ်။ သွေး မဖြစ်၊ သွေးကိုကျစေတယ်။ န သွေးကြောကျဉ်းရောဂါ မဖြစ် သွေးရည်ထဲမှ “ဟိမိုဂလိုဗင်”ဝေ အောက်စီဂျင် ပိုမိုရစေတယ်။ နှလုံး ကောင်းတယ်။ နှလုံးရောဂါ မဖြစ် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရင် နှလုံးရောဂါ၊ ခံ ရောဂါ၊ သွေးတိုး၊ လေဖြတ်၊ အသ အဆီ၊ သွေးကြောကျဉ်း အရိုးကျိုး ရောဂါ မဖြစ်ပါ။

သွေးပေါင်ချိန် ပုံမှန်ဖြစ်စေသ သွေးအဆီမြင့်တာ၊ အသည်းအဆီဖုံး ပျောက်တယ်။ (သုဋ္ဌေးနာ) လမ်းပျား လျှောက်ပေးရင် အသက်ရှည်ကျန် နှဖို့သည်။ နှလုံးရောဂါသမားတွေ ဝေ မဖြစ်ချင်ရင်၊ သက်သာစေချင်ရင် င ကို ပြင်ပြင်းမလျှောက်ဘဲ သက် ရွယ်တူနှင့် ပျော်ရွှင်စွာရယ်မော၍ ဝ တင့်တဲ့မြန်နှုန်းနှင့် လမ်းလျှောက်ပေး ရောဂါအခြေအနေမှာ တိုးတက်ကော မွန် သက်သာလာပါလိမ့်မည်။ နှလုံးဝ ရင်ခွံနှင့် လက်သုံးချောင်းကို လက်ငှ ကိုယ်၍ လက်ခလယ်၊ လက်သွကြွ လက်သန်းတို့ကိုစုပြီး အခြားလူ

တစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကိုင်၍ ဖျစ်ညှစ်ပေးပါ။
ရင်ဘတ်အောင့်တာ သက်သာပါသည်။
လမ်းမလျှောက်ဘဲ နေတဲ့လူ ဆီးချို၊
သွေးတိုး၊ သွေးအဆီမြင့်၊ နှလုံးပတ်
သွေးကြောနာ၊ လေဖြတ်ရောဂါ ဖြစ်စေ
ပါသည်။

ထိုင်နေရင် ဝရိုင်းမှုဖြစ်လာပြီး
ဝရိုင်းမှုကြောင့် သွေးတွင်း “ကိုယ်လက်
စထရောနှင့် ထရိုင်ဆိုင်ဂလစ်ဆရော
ပါဝင်နှုန်းမြင့်မားစေပြီး ကိုယ်ခန္ဓာအတွက်
ကောင်းမွန်စေတဲ့ သိပ်သည်းဆဖြင့် “လစ်
ပိုပရိုတင်း (HDL) ရဲ့ ပျော်ဝင်နှုန်းကို

တော့ ကျစေပါတယ်။ ဒါ့မီ နှလုံးရောဂါ၊
သွေးကြောကျဉ်းရောဂါ မဖြစ်တော့ပါ။
အသက်ဟာ လူပျားမှုအပေါ် မူတည်ပါ
တယ်လို့ ပြန်ပြောရပါမယ်။ သွေးရည်
ထဲကအဆီဓာတ် လိုတာထက်ပိုရှိပြီး
ဖြစ်နေခဲ့လျှင် မကောင်းပါ။ ကိုယ်လက်
လှုပ်ရှားမှု အားကစားနည်း အမျိုးမျိုး
အနက် လူတွေ၊ လူမမာတွေ လက်အခံ
နိုင်ဆုံးက လမ်းလျှောက်တာကိုပါ။
လမ်းလျှောက်ပေးရင် သွေးအဆီမြင့်သူ
တွေ၊ သွေးပျစ်သူတွေ၊ သွေးကြောကျဉ်း
သူတွေ ရောဂါသက်သာပြီး ကိုယ်တွင်း
“ကယ်လိုရီ”လောင်ကျွမ်းမှုကို များစွာ
ဖြစ်စေတယ်။ သွေးရည်ထဲက “ကိုယ်
လက်စထရောနဲ့ ထရိုင်ဆိုင်ဂလစ်ဆရော
တွေအပြင် သွေးလွှတ်ကြောကို ပြုတ်ထ
မာဆတ်စေတဲ့ “လစ်ပိုပရိုတင်း” တွေကို
လည်းကျစေပြီး ကျန်းမာနိုင်တယ်။
သွေးလွှတ်ကြောကို ပြုတ်ထမာဆတ်မှု
မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့
သိပ်သည်းဆဖြင့် “လစ်ပိုပရိုတင်း
(HDL) ကို တိုးလာစေပါတယ်။

လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့်
ရင်ကျပ်ရောဂါ၊ ဆီးချိုရောဂါ၊ နှလုံး

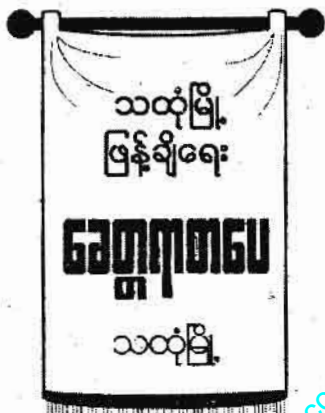
ရောဂါ၊ သွေးတိုးရောဂါ၊ အသည်းအဆိပ်
 ရောဂါ၊ သွေးကြောကျဉ်းတာ ပျောက်
 တယ်။ ကိုယ်ရည်စစ်တယ်။ ကျန်းမာ
 အသက်ရှည်ပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ခြင်း
 ကြောင့် ဆီးချိုသမားများ ကိုယ်တွင်း
 ဆဲလ်ထဲက အင်ဆူလင်ပမာဏကို တိုး
 စေတယ်။ အင်ဆူလင်ဟာ သွေးထဲက
 အချို့ဓာတ်ကို ဆဲလ်ထဲဝင်ရောက်ဖို့
 တွန်းပေးနိုင်တယ်။ ဆဲလ်ဆိုတာကလည်း
 သကြားဓာတ်တွေ ရောက်ရှိသင့်တဲ့
 နေရာအမှန်ဖြစ်ပါတယ်။ လမ်းလျှောက်
 ခြင်းကြောင့် ပန်းနာရင်ကျပ် သက်သာစေ
 တယ်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် ဝမ်း
 မှုသက်သာ၊ ဝမ်းမူကြောင့် “ကိုယ်လက်
 စထရေ” တွေ လောင်ကျွမ်းတယ်။ အဆီ
 ကျတယ်။ လမ်းလျှောက်လျှင် နှလုံး
 ရောဂါ သက်သာပါတယ်။ လမ်းလျှောက်
 လျှင် အသည်းအဆိပ်တာ သက်သာ
 တယ်။ လမ်းလျှောက်လျှင် အရိုးပွတာကို
 ပျောက်တယ်။ လမ်းလျှောက်လျှင်
 ကင်ဆာရောဂါ မတိုးပွားဘဲ သက်သာပါ
 တယ်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းက အကောင်း
 ဆုံးဆေးဝါး ဖြစ်ပါသည်။

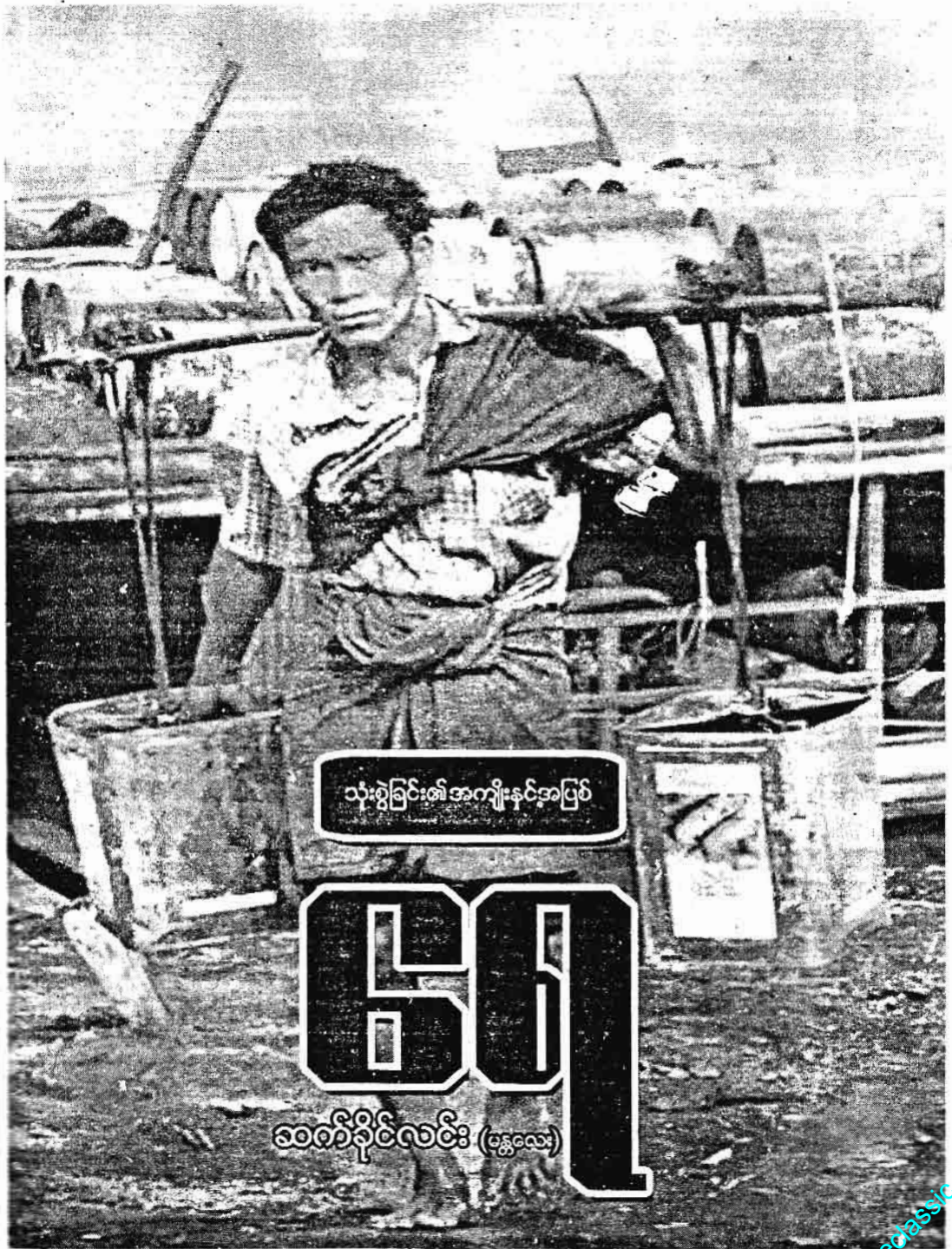
သင်ကျန်းမာနုပျို အရွယ်တင်

လိုပါက လမ်းလျှောက်ပါ။ ကျန်းမာရေး
 လေ့ကျင့်ခန်းမသိသူအဖို့ ကစားပေးပါ။
 လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် အရပ်ပိုမြင့်
 နိုင်တယ်။ မှတ်ဉာဏ်ပိုကောင်းနိုင်တယ်။
 လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် နှလုံး၊ အဆုတ်
 အားကောင်းနိုင်တယ်။ ပိုကြာကြာ၊ ပို
 ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်နိုင်တယ်။
 ကိုယ်ရည်စစ်တယ်။ မောပန်းနွမ်းနယ်တာ
 ပျောက်တယ်။ ကိုယ်ခံစွမ်းအားရတယ်။
 လမ်းလျှောက်ခြင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့
 ချဉ်၊ ငံဓာတ်၊ PH တန်ဖိုးကို မျှတစေ
 တယ်။ ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံး ကိုယ်
 လက်လှုပ်ရှားမှုက လမ်းလျှောက်ခြင်းပါ။
 နာမည်ကျော် သိပ္ပံပညာရှင် “အိုင်းစ
 တိုင်း” က လမ်းလျှောက်လေ့ရှိပါတယ်။
 သူ “ပီရူး” နိုင်ငံကို အလည်သွားတုန်းက
 ဘုရင်နှင့် မိဘုရားကိုယ်တိုင် ဘူတာမှာ
 အခန်းအနား အကြီးအကျယ်နဲ့ ကြိုဆိုနေ
 ပါတယ်။ ခရီးသည် အကုန်ဆင်သွားတာ
 တောင် “အိုင်းစတိုင်း” ကိုမတွေ့ပါ။ ဘာ
 ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက တစ်ဘူတာ
 အလိုမှာ ကြိုဆင်ပြီး သေတ္တာနဲ့တယော
 ကိုကိုင်ပြီး နန်းတော်ဆီကို လမ်းလျှောက်
 သွားနေလို့ပါ။ ဘုရင်က ဘာလို့ ဘူတာ

အဆုံးထိရထားမသိဘဲ လမ်းလျှောက်တာ
 လဲလို့မေးတော့ “အိုင်းစတိုင်း” က လမ်း
 လျှောက်ရင် ကျန်းမာတယ်။ ကျွန်တော်
 က လမ်းလျှောက်ရတာကို နှစ်သက်
 တယ်။ ကြည့်နဲ့မူတွေ များစွာရရှိ ခံစား
 ရလို့ပါတဲ့။ ရှေးခေတ်က ကမ္ဘာအိုလံပစ်
 အားကစားပွဲ စတင်ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဂရိနိုင်ငံ
 မှာ ရှေးခေတ်ကတည်းက ပင်လယ်
 ချောက်ကမ်းပါးယံရဲ့အပေါ်မှာ စာတလုံး
 ထွင်းထားတာရှိပါတယ်။ အဲဒါက...
 ၁။ သင် ကျန်းမာလိုသလား ပြေးပါ။
 ၂။ သင် ဉာဏ်ကောင်းလိုသလား ပြေးပါ။
 ၃။ သင် လှပ၊ အသက်ရှည်သလိုလား
 ပြေးပါတဲ့။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားနေခြင်း
 သည် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါသည်။

နေကျလိုဝင်ဝမ်း

သုံးစွဲခြင်း၏အကျိုးနှင့်အပြစ်

၆၇

ဆက်ခိုင်းလင်း (မန္တလေး)

သတ္တဝါများသည် ရေမသောက်
ရလျှင် အသက်သေဆုံးကြသည်။ ရေ
သည် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ကို စောင့်
ရှောင့်သည်။ ရေငတ်သောသူသည်
အလွန်ပင်ပန်းသည်။ ထို့အပြင် ရေသည်
အစာစားပြီးနောက် ရေမသောက်လျှင်
အစာမကြေသောကြောင့် အစာကြေ
အောင် သောက်ရသော အစာကြေဆေး
လည်းဖြစ်သည်။ အစာကြေပြီးနောက်
ရေငတ်သောအခါသောက်လျှင် အားရှိ
သောကြောင့် အားရှိစေတတ်သော ဆေး
တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ရေသည် (၁) ကောင်း
ကင်မှုဖြစ်သောရေ (၂) မြေ၌တည်သော

ရေ ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။
ကောင်းကင်ရေသည် မိုးရေ မိုး
သီးရေ နင်းရေ ဆီးခဲဟူ၍ လေးမျိုးရှိ
သည်။ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ပူသောအရပ်ဒေသ
တွင် ဆောင်းတွင်းအခါ ကျသောနှင်းကို
ပါဠိဘာသာ “ထုသာရ” မြန်မာဘာသာ
“နှင်း” ဟုခေါ်သည်။ အေးသောဒေသတွင်
ဆောင်းတွင်းအခါ ဝါဂွမ်းစိုက်ကဲ့သို့
ကောင်းကင်မှကျသော ရေခဲကို ပါဠိဘာ
သာ “ဟိမ” မြန်မာဘာသာ “ဆီးခဲ” ဟု
ခေါ်သည်။
ကောင်းကင်မှ ကျသောရေ
တွင် မိုးရေသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သည်။

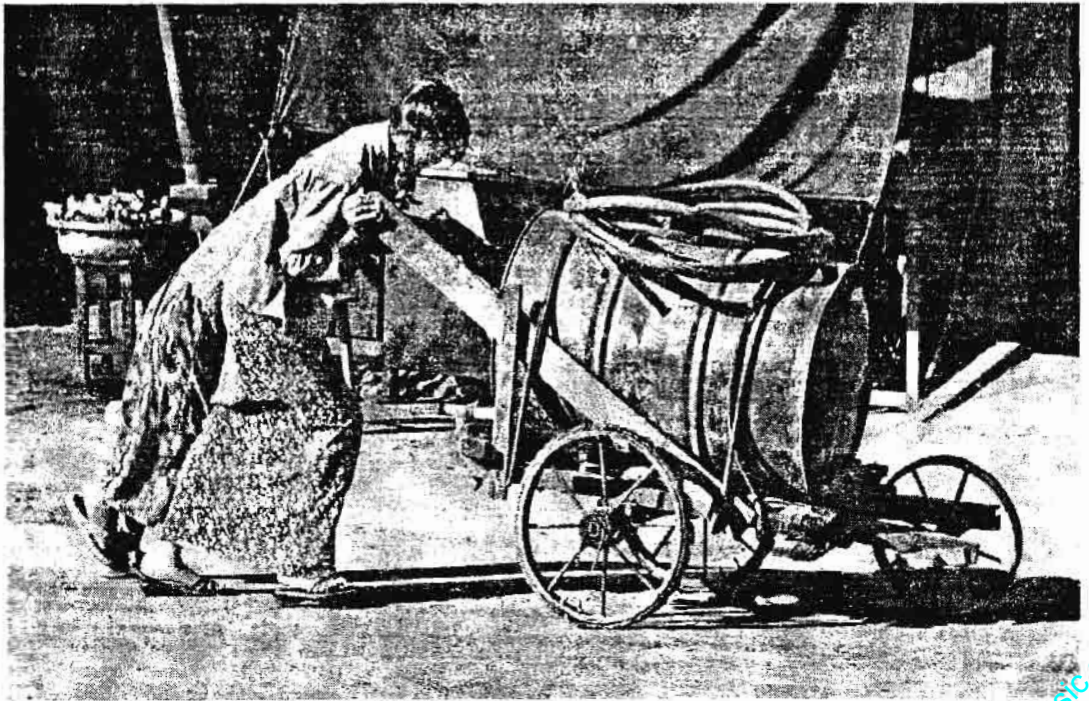
ဝါဆို၊ ဝါခေါင် “ဩဿဝနဉတု”၌ ရွာ
သောမိုးဦးရေသည် ကြေခဲ၏။ အချိန်
လေး၏။ အစာကို ပွစေ၍ သလိပ်ကို
ပျက်စေ၏။ အိုင်းအနာ၊ ပရမေဟနာကို
ဖြစ်စေတတ်၏။ မသောက်အပ်ပေ။
တော်သလင်း၊ သီတင်းကျွတ် “သရဉ
တု”၌ ရွာသောရိုးရေသည် လေးနာ၊
သည်းခြေနာ၊ ရေငတ်နာ၊ မောဟနာ၊
သလိပ်နာဟူ၍ နိုင်သည်။ အစာကို မပွ
စေတတ်၊ သလိပ်ကို မပျက်စေတတ်။
ကြေလွယ်၏။ အချိန်ပေါ့၏။ အဆီဩဇာ
ရှိသောအစာကို စားလေ့ရှိသော သူတို့
နှင့်သင့်၏။ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်

“ဟေမန္တဥတု”၌ ရွာသောမိုးရေသည်
 အဆီဩဇာရှိ၏။ ချို၏။ အားကိုဖြစ်စေ၏။
 ကြေခဲ၏။ အချိန်လေး၏။ ပြသို၊ တပို့
 တွဲ “သီသီရဥတု”၌ ရွာသောမိုးရေသည်
 လေသလိပ်ကို နိုင်၏။ ဟေမန္တဥတု၌
 ရွာသောမိုးရေအောက် အချိန်ပေါ့၏။
 တပေါင်း၊ တန်ခူး “ဝသန္တဥတု”၌
 ရွာသောမိုးရေသည် ချို၏။ စဉ်းငယ်ဖန်၏။
 အဆီဩဇာမရှိ။ ကဆုန်၊ နယုန် “ဂိမု
 ဥတု”၌ ရွာသောမိုးရေသည် အစာကို
 မပွစေတတ်။ သလိပ်ကို မပျက်စေ
 တတ်ပေ။

ဥတုခြောက်ပါးတို့၌ ရွာသော
 မိုးရေသည် မိုးတွင်းအခါလေတိုက်၍ မြူ
 မှန်တို့သည် ကောင်းကင်သို့ တက်သဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ နွေအခါ တောမီးလောင်၍
 ပြာတို့သည် ကောင်းကင်သို့ တက်သဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ မိုးကောင်းငယ်တို့၏ ဥများ
 သည် လေတိုက်၍ ကောင်းကင်သို့
 တက်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိုးကောင်းတို့
 သည် ဖြစ်ပွား၍ ကောင်းကင်၌ သွားလာ
 ကျက်စားကြသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရွာ
 သောမိုးရေသည် ထိုပြုမှုမှ မိုးကောင်းတို့
 နှင့် ရောနှော၍ ကျသောကြောင့်

ကောင်းကင်၌ အာဇီတာရာ မထွက်မီ
 မိုးရေကို မသောက်ကောင်းပေ။ ထို့
 ကြောင့် “သရဥတု”မရောက်မီ ရွာသော
 မိုးရေကို မသောက်ကောင်းပေ။
 မိုးသီးရေတွင် မိုးသီသည် အဆီ
 ဩဇာမရှိ စင်ကြယ်၏။ ကြေခဲ၏။ ခိုင်ခံ့
 ပြီး အလွန်အေး၏။ သည်းခြေကို နိုင်၏။
 လေ၊ သလိပ်ကို ပျက်စေတတ်သည်။
 ကောင်းကင်သဘာဝ ရေခဲဖြစ်တတ်
 သောကြောင့် နတ်တို့၏ အမြိုက်သုဓာ
 နှင့်တူ၏။
 နင်းရေသည် အေး၍ အဆီ

ဩဇာမရှိ။ လေကိုပျက်စေတတ်၏။
သလိပ်ကိုနိုင်၏။ ဝမ်းဗီးနှင့်စေတတ်၏။
ပေါင်တောင့်ခိုင်သောအနာ၊ လည်ချောင်း
နာ၊ ဆီးအကြိမ်များစွာသွားရသော အနာ၊
ကိုယ်ပူနာ၊ ရတ္တပိတ်နာ၊ မျက်စိနာ၊
အော့အန်သောအနာတို့ကို နိုင်သည်။

ဆီးခဲသည် အေး၏။ သည်းခြေ
ကိုနိုင်သည်။ ကြေခဲ၏။ လေကိုပျက်စေ
ပြီး အဆီဩဇာမရှိပေ။ အချို့ကျမ်းတို့၌
ဆီးခဲသည် အေး၏။ အဆီဩဇာမရှိ။
သလိပ်၊ သည်းခြေလေတို့ကို မပျက်စေ
တတ်ဟု ဆို၏။

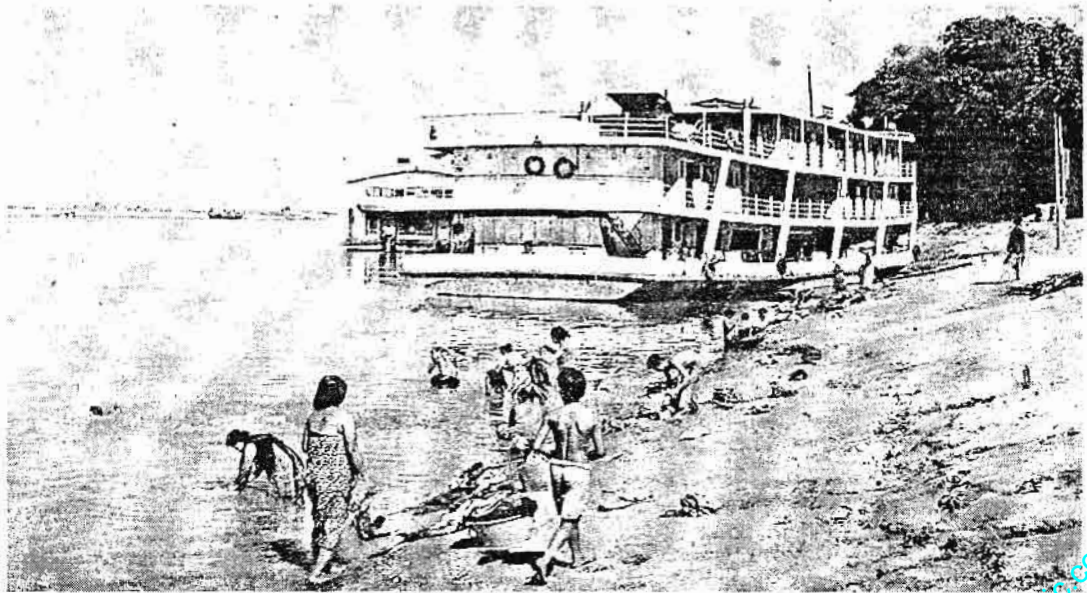
ဆီးနှင့်သည် အလွန်ချမ်းအေး
၏။ သောက်သောသူတို့၏ အသားအရေ

ကို စိုစိမ့်စေတတ်၏။ သွေးသားကို
ကောင်းစေတတ်၏။ ကိုယ်ပူသောအနာ
ကို ပျောက်စေတတ်သည်။ သလိပ်
ပွားစေတတ်၏။ ရေကို ခဲအောင်လုပ်
သည့် ကိရိယာ၊ ကန့်ရေတို့ဖြင့်လုပ်၍
ခဲသောရေသည် သည်း ဆီးနှင့် ဆီးခဲနှင့်
အကျိုးအပြစ် တူ၏။

ကွင်းပြင်၊ ချောက်၊ တွင်း၊
ကျောက်စရစ်ကုန်းတို့နှင့်အတူ ဖျဉ်းပင်၊
ကဒတ်ပင်၊ ဥသျှစ်ပင်၊ မရိုးပင်၊ ခံပင်၊
ပေါင်ပပင်၊ ထနောင်းပင်၊ ရှားစောင်းပင်၊
ဗီးပင်တို့နှင့်တကွ သမင်၊ ချေ၊ ဒရယ်၊
ယုန်၊ စိုင် သားကောင်တို့ဖြင့်မြှမ်းသော
အရပ် “ဇင်္ဂလအရပ်”၌ ဖြစ်သောရေ

သည် အဆီဩဇာမရှိ၊ များသောအားဖြင့်
ငန်၏။ ကြေလွယ်၏။ သည်းခြေကိုနိုင်၏။
သလိပ်ကိုပျက်စေတတ်၏။ ဝမ်းဗီးကို
တောက်စေ၏။

မြစ်၊ ချောင်း အင်း၊ အိုင်၊ တော၊
တောင်တို့နှင့် ပြည့်စုံပြီး ကြာပန်းတို့
ပွင့်ခြင်းနှင့်အတူ ငန်၊ ဝမ်းဘဲ၊ မယ်ညို၊
ငင်ယော်၊ မြစ်၊ ဗူး၊ စက္ကဝက် အစရှိ
သော ငှက်တို့မှီဝဲအပ်သော ဝက်၊ ကြံ၊
ကျွဲ၊ ဆတ်၊ ပြောင်၊ ဆင် အစရှိသော
သားဖို့တို့နှင့်ယှဉ်၍ များစွာသော လယ်
ယာ၊ ငှက်ပျောပင်၊ ကြံပင်တို့ဖြင့် တင့်
တယ်သောအရပ် “အနုပအရပ်”၌
ဖြစ်သောရေသည် အစာကိုပွစေတတ်၏။

သလိပ်ကိုပျက်စေတတ်၏။ များသော
အားဖြင့် ချို၏။ အဆီဩဇာရှိ၏။ ကြေးခဲ
၏။ လေး၏။ ပျစ်၏။ နှလုံးကို နှစ်သက်
စေ၏။ ဆီးအကြိမ်များစွာသွားရသော
အနာ၊ ခြေသလုံးကြီးသော အနာ၊ ဆင်
ဂူလည်ဖြတ်အစရှိသော အနာတို့ကို
ဖြစ်စေတတ်၏။

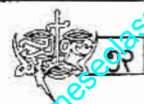
ငယ်လအရပ်နှင့် အနုပအရပ်
တို့၏ လက္ခဏာနှစ်ပါးယှဉ်သောအရပ်
သည် “သာဓာရဏအရပ်” ခြံ ဖြစ်သော
ရေသည် ချို၏။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေ
၏။ အေး၏။ ကြေလွယ်၏။ သောက်
လျှင် အားရနှစ်သက်စေတတ်၏။ နှုတ်
ကို ဖြိုစေ၏။ ရေငတ်ခြင်း၊ ပူလောင်
ခြင်းကို ဖျောက်တတ်ပြီး အဖြစ်မရှိပေ။

ဟိမဝန္တာရေသည် သည်းခြေနှင့်
သင့်၏။ နတ်အပေါင်းတို့အလိုကို ပြည့်
စေတတ်၏။ နတ်အပေါင်းတို့ နှစ်သက်
ကြကုန်၏။ ဟိမဝန္တာတော၌ရှိသောရေကို
နတ်တကာတို့ သုံးဆောင်ကြ၏။

သမုဒ္ဒရာရေသည် ငန်၏။
ခပ်သိမ်းသောအေးသက်ကို နိုင်၏။ ၎င်းရေကို
မီးဖြင့်ကျိုချက်၍ မသောက်အပ်ပေ။
အနောက်သို့စီးသော သမုဒ္ဒရာရေသည်
လေးသော ရသရှိသည်။ အလွန် ကုရ
ခက်သော သွေးသည်ခြေနာနှင့်တူ၍
မသောက်သုံးအပ်ပေ။ အရှေ့စီးသော
သမုဒ္ဒရာရေသည် လေးသော အရသာ
ရှိသည်။ အားကုန်ခမ်းသော အနာတို့ကို
လွယ်လွင့်တကူ ပျောက်စေတတ်၏။

ပင်လယ်ရေသည် ငန်၏။ခါး၏။
အချိန်လေး၏။ ကြေးခဲ၏။ နှလုံးကို
မနှစ်သက်စေတတ်။ ပူ၏။ အသက်ကို
တိုစေတတ်၏။ ဒေါသသုံးပါးကို ပျက်စေ
တတ်၏။ သီတင်းကျွတ်လမှတစ်ပါး
အခြားသောလတို့၌ ထိုရေကို မသောက်
ကောင်း။

ဂင်္ဂါအစရှိသော မြစ်ကြီးရေ
သည် အဆီဩဇာမရှိ။ ကြေလွယ်၏။
အချိန်ပေါ့၏။ လေကိုပျက်စေတတ်၏။
စဉ်းငယ်စပ်၏။ သန့်ရှင်းကြည်လင်၏။
လေး၊ သလိပ်ကိုနိုင်၏။ အကြောကို
မလေးစေတတ်။ ရောဂါတို့ဖြစ်ရေသည်
ချို၏။ စဉ်းငယ်ဖန်သည်။
အင်းရေသည် ငန်စပ်သော

သဘောရှိ၏။ သည်းခြေကို ပျောက်စေ
တတ်သည်။

လယ်ကွက်ရေသည် ချို၍
အစာကို ကြေစေ၏။ လေးသော အရ
သာရှိ၏။ ဒေါသသုံးပါးကို နိုင်သည်။

မီးသောရေသည် ကိစ္စခွဲကိစ္စ၊
ပိုးရှိ၍ အညိုလည်းရှိ၏။ မြှားဆိပ်နှင့်တူ၍
မသောက်အပ်။ ထိုရေသည် လူမရောက်
မသုံးသောတောထဲ၌ နှစ်များစွာတည်နေ

သောရေမျိုးကို ဆိုလိုသည်။
စမ်းမီးသောရေသည် သလိပ်

ကို နိုင်စေသည်။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေ၍
ကိုယ်လက်ကို ပေါ့ပါးစေ၏။

စိမ့်တောင့်ရှိသော စိမ့်ရေသည်
ချို၍အေးသော သဘောရှိသည်။ ဝမ်းမီး
ကို ငြိမ်းစေသည်။ သည်းခြေ သလိပ်နှင့်
ယှဉ်၍ဖြစ်သော သွေးဝမ်းနာကို ပျောက်
စေ၏။

လက်ယက်ရေသည် ချို၊
သဘောရှိ၏။ အစာကြေစေတတ်သ
လေးသော အရသာရှိ၍ ဒေါသသုံး
နိုင်၏။

ကန်ရေသည် ဆိမ့်ချိုစပ်၊
သဘောရှိသည်။ အစာကိုကြေစေ
၏။ သလိပ်နှင့်ယှဉ်၍ဖြစ်သော ရော
ပျောက်စေတတ်၏။

ခြောက်သွေ့သော ကုန်း၊
ထွက်သော ကုန်းထွက်ရေသည် ဧ
အန်သောအနာ၊ ခံတွင်းနာ၊ လည်ဧ
နာ၊ လျှာခင်နာတို့နှင့် သင့်၏။ ရေငဝ
ကို နိုင်၏။ ကိုယ်လက်ပေါ့ပါးစေတတ်

ကျောက်ရေကို တောမှရ
ရေကြည်ဖြင့် သုံးခွက်တစ်ခွက်၊
အောင် ကျိုချက်၍ရသော ရေသည်
သလိပ်၊ သည်းခြေတို့ကို နိုင်၏။

ကျောက်ဖျာမှ စီးဆင်း
ကျောက်ဖျာရေသည် အလွန်အေးချ်
အညစ်အကြေးကင်း၏။

ကျောက်ဆောင်မှထွက်
ရေသည် နှလုံးကို နှစ်သိမ့်စေ၍ ဒေ
သုံးပါးကို နိုင်၏။

သစ်ခေါင်းရေကို နွားဖျာ

ကျင်ငယ်ရေဖြင့် ပေါင်းဖက်၍ မုယော
စပါးနှင့် မီးပြင်း မီးလျှံပထွက်ရအောင်
ကောင်းစွာကျိ၍သောက်လျှင် မျက်စိနာ၊
လေနာကို ပျောက်စေ၏။ များစွာစိပ်လျှင်
အသက်ရှည်စေသည်။

သစ်ရွက်ရေသည် ငန်သော
သဘောရှိသည်။ သည်းခြေ သလိပ်ကို
နှိပ်၏။ ဝမ်းမီးကိုတောက်စေ၏။

သို့သော်လည်း အဖျားရှိသော
သူ၊ ဝမ်းပျက်သောသူ၊ နှုတ်ရှိသောသူ၊
ဖွင့်နာရှိသောသူ၊ အစာမစားချင်သောသူ၊
နာစေးသောသူ၊ ပါးသက်နာရှိသောသူ၊
ကိုယ်ယောင်သောသူ၊ ဆီးဆွန်နာရှိသော
သူတို့သည် ရေနှင့် မသင့်သောကြောင့်
ရေခွေးဖြစ်စေ၊ ရေအေးဖြစ်စေ အနည်း
ငယ်သာ သောက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ရေအေးအာနီသင်

ရေအေးသည် မူးဝေမိန်းမော
ခြင်း၊ အော့အန်ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း၊ ရေငတ်
ခြင်း၊ ပူလောင်ခြင်းတို့ကို နိုင်သည်။
စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော ရေအေးကို
ရေစင်ဟုခေါ်သည်။ နှလုံး ပင်ပန်းလွန်း
အားကြီးကာ တက်၍မေ့လျော့ခြင်း။

အရက် လွန်စွာသောက်၍ ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ယစ်မှုခြင်းတို့အား ရေစင်ရေ
အေးဖြင့် မျက်နှာနှင့် ကျောကုန်းရိုးကို
ချမ်းအေးအောင် ဆွတ်ဖြန်းလျှင် အလျင်
အမြန် ပျောက်ကင်းနိုင်သည်။ ဇာလီ
မင်းသားနှင့် ဂဏ္ဍာဇိန်မင်းသမီးကို ဂုဏ်
ကာပုဏ္ဏားအား ဝေသန္တရာမင်းကြီး

လျှာရာ မန္တိမိဖုရား ပူပန်လှသောကြောင့်
တက်၍မေ့လျော့သည်ကို ဝေသန္တရာ
မင်းကြီးသည် သောက်ရေအေးအား
ကရာနှင့်ယူ၍ မျက်နှာအား ဖျန်းပက်ရာ
ပျောက်ကြောင်း ဝေသန္တရာဇာတ်တွင်
ဆိုသောစကားရှိသည်။

ရေအေးနှင့်တည့်သူ

မူးဝေသောသူ၊ သည်းခြေနာရို
သောသူ၊ ပူလောင်သောသူ၊ အရက်
သောက်သောသူ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်သောသူ၊
ရေငတ်နာရိုသောသူ၊ မောနာရိုသောသူ၊
အော့အန်သောသူ၊ သွေးအန်သောသူ
တို့သည် ရေအေးနှင့်တည့်သည်။

ရေမွှေးနှင့်တည့်သူ

ဘေးတိုးရင်ကျပ်နာရိုသောသူ၊
သလိပ်နာရိုသောသူ၊ ချောင်းဆိုးပန်းနာ

ရိုသောသူ သူများသည် ရေမွှေးကို သုံး
ဆောင်အပ်သည်။

ရေမွှေးသောက်ခြင်းအကျိုး

ကောင်းစွာကျိချက်ထားသော
ရေသည် အမှိုက်ကင်းသည်။ ရေစိမ်းနဲ့
ပျောက်၍ ပိုးများသေစေပြီး အညစ်
အကြေးကင်းသောရေသည် ရေမွှေးဖြစ်
သည်။ ရေမွှေးသည် သလိပ်ပျား၊ လေပျား၊
ချောင်းဆိုးနွား၊ သလိပ်နွား၊ ပန်းနွား၊ လေ
နွား၊ အစာမကြေသောအနွား၊ အဆီခဲနွား

တို့ကို နိုင်သည်။ ဆီးရွှင်စေသည်။

ရေကျက်အေးသောက်ခြင်းအကျိုး

ရေကျက်အေး သောက်ခြင်းဖြင့်
ကိုယ်ပူခြင်း၊ ဝမ်းပျက်ခြင်း၊ မူးဝေခြင်း
ဆီးချုပ်ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း၊ မောပန်းခြင်း
အော့အန်ခြင်းတို့ကို သက်သာစေသည်
ထို့ပြင် သွေးလေးခြင်း၊ လေလေးခြင်း၊
အရသာကြောလေးခြင်းတို့ကို နိုင်သည်။

ရေကျက်အေးသောက်နည်း

ရေကျက်အေးဆိုသည်လည်း
နွေခိုချက်သောရေကို နွေခိုသော သောက်
ကောင်းပါသည်။ ညဉ့်ချက်သောရေကို
ညဉ့်သာ သောက်ကောင်းသည်။ နွေခို
ချက်သောရေကို ညဉ့် သောက်မိခြင်း
ညချက်သောရေကို နွေခိုသောက်မိလျှင်
ထိုရေသည် တောဇောဓာတ် ညံ့သော
ကြောင့် အစာမကြေ၊ ဝမ်းချုပ်တတ်
သည်။ သလိပ်၊ သည်းခြေ၊ လေပျက်စေ
တတ်သည်။ ထို့အပြင် ရေကျက်အေးကို
မွှေးအောင်ပြန်လုပ်၍ မသောက်သင့်ပေ။
ထိုရေမွှေးသည် အဆိပ်နှင့်တူသည်။

ရေမချိုးခြင်းအပြစ်

ရေမချိုးသောသူ၏ ကိုယ်ငွေ အပူသည် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့လျက်ရှိ သည်။ ရေချိုးသည်ရှိသော် ထိုကိုယ်ငွေ အပူတို့သည် ဝမ်းတွင်း၌ တစ်ခုတည်း ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းမီးတောက်သည်။ ထိုဝမ်း မီးတောက်ခြင်းဆိုသော်လည်း အစာကို ကြေစေသည် မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်လည်း အပူရှည် အမာ၊ အပူအကျိတ် ပေါက်တတ်သည်။

ရေအေးချိုးခြင်းအကျိုး

ရေအေးချိုးခြင်းသည် စင်ကြယ် သည်။ အသက်ရှည်သည်။ ပယ်နံ့ခြင်းနှင့် ချွေးအညစ်အကြေးတို့ကို ပယ်နိုင်သည်။ အားကိုဖြစ်စေသည်။

ရေနွေးချိုးခြင်းအကျိုး

ရေနွေးဖြင့် ကိုယ်ကိုချိုးခြင်း သည် အားကို ဖြစ်စေသည်။

ဦးခေါင်းဆေးလျှော်၍ရေချိုးခြင်း

ဦးခေါင်းဆေးလျှော်၍ ရေချိုး

ခြင်းသည် ရေငတ်ခြင်း၊ အာခြောက်၊ ပါးစပ်ခြောက်ခြင်းတို့ကို သက်သာစေ သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာပူအိုက်ခြင်း၊ ဝက်ခြံ ယားနာ၊ ဦးခေါင်းနာတို့ကို နိုင်သည်။

ရေနွေးချိုးသင့်သူ

လေနာ၊ သလိပ်နာရှိသော သူ သည် ရေအေး မချိုးကောင်း။ စဉ်းငယ်၊ နွေးသော ရေနွေးကိုသာ ချိုးရမည် ဖြစ်သည်။

ရေအေးချိုးသင့်သူ

သွေးနာ၊ သည်းခြေနာ ရှိသော သူသည် ရေနွေး မချိုးကောင်း။ ရေအေး ကိုသာ ချိုးသင့်သည်။

ရေသည် အစာစားပြီးနောက် အစာကြေပြီးမှသာ ရေချိုးအပ်သည်။ မျက်နှာ၊ ပါးစပ်၌သော လေနာရှိသောသူ၊ မျက်စိနာရှိသောသူ၊ ခံတွင်းနာရှိသောသူ၊ နားနာရှိသောသူ သူများသည် ရေမချိုး အပ်ပေ။ အချို့လူများသည် ရေချိုးပြီးမှသာ ထမင်းစားကြသည်။ အနောက်ပြည်သား ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း နံနက်၊ ည၊ ထမင်း မစားမီ စားခါနီးအချိန်တွင် ရေမချိုးဘဲ

ထမင်းမစားကောင်းဟု အမှတ်ထား၍ ရေချိုးကြသောကြောင့် ရေချိုးမှသာသည် မရှိကြပေ။ အချို့လူများသည် ရေချိုးချင် သည် ချိုးသောကြောင့် ရေချိုးမှားသဖြင့် အနာရောဂါ ဖြစ်ကြလေသည်။ ရေချိုး ပြီးလျှင်လည်း နည်းသိမ်မွေ့သော အဝတ် ဖြင့် ရေကုန်အောင် သုတ်ရသည်။ ရေမသုတ်လျှင် အခိုးမထွက် ဖြစ်တတ် သည်။ ထို့ကြောင့် ရေ၏အကျိုးအပြစ်ကို နားလည်၍ နည်းစနစ် မှန်ကန်စွာဖြင့် ရေကိုအသုံးပြုကာ ကျန်းမာရွှင်လန်း နိုင်ကြစေရန် ရှေးမြန်မာဆေးကျမ်း၊ အလိုရ တင်ပြ၍ ကျမ်းပြုဆရာကြီးများ အား ဤဆောင်းပါးဖြင့် ဂုဏ်ပြု ကန်တော့လိုက်ရပါသည်။ ။

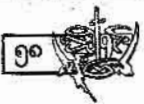
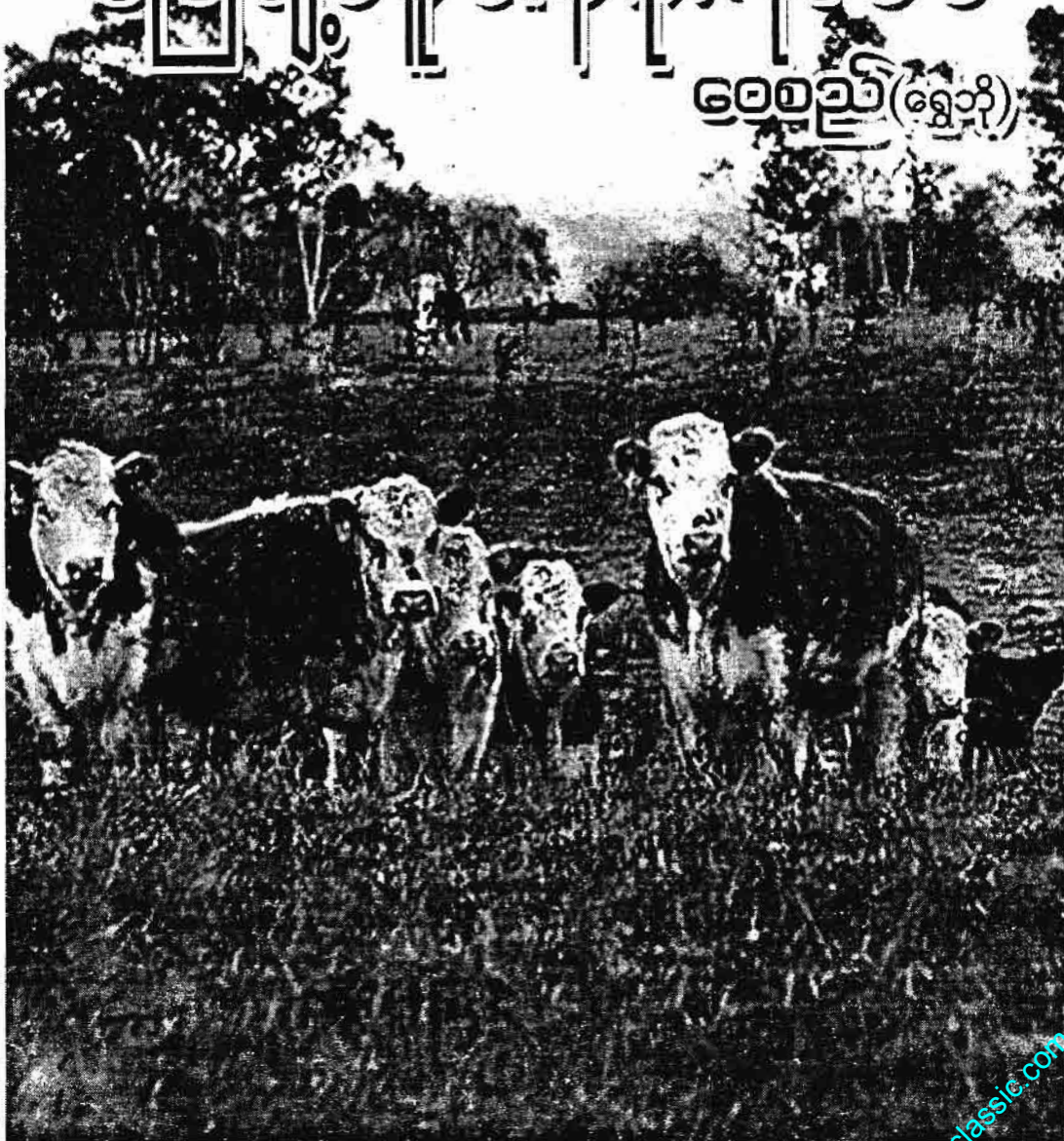
ကျမ်းကိုး - ဥတုဘောဇနကျမ်း၊ ရှုတော်မူဆေးကျမ်း၊

သဗ္ဗေ သတ္တာ ဝေနေယျာ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲကြစေ၊ ဆက်ခိုင်းလင်း

မြေချသုဇာတ်ရုပ်ရှင်

ဝေဝေညီ(ရွှေဘို)

ဗုဒ္ဓဘာသာ တောင်သူ လယ်သမား ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မသည် သူတို့ပြောဆိုကြသော စကားများနှင့် ယဉ်ပါးနေခဲ့ပါသည်။ တောင်သူလယ်သမားတစ်ယောက်၏ ခိုင်းနွားတစ်ကောင်သည် အလွန်ခိုင်း၍ ကောင်းပြီး ထိုခိုင်းမှာပင် သားရေခေါင်းချ သေသည်အထိ ခိုင်းရလျှင် “ဒီနွားလေးက ငါတို့မြေ(ပြီး)ကြွေးပြီ)ပါပဲတယ်။ တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေးသွားတယ်” ဆိုတာမျိုး ကြားဖူးနေပါသည်။ ကြွေးမြီများ ပေးဆပ်စရာရှိက ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ရင်း၍ လုပ်ကိုင်ပေးဆပ်ကြရသည်ဟု တောသူတောသား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ယုံကြည်ကြပါသည်။ သို့သော် လောဘဇာတက်ပြီး မယုံကြည်ကြသူအချို့လည်း ရှိပါသည်။ အဆိုဆုံးမှာ နောက်ဘဝဟူသည် မရှိ။ ရှိခဲ့ရင်လည်း “သည်ဘဝ သည်ကိုယ်မံပြီး နောက်ဘဝမှာဖြစ်မည့် နောက်ကိုယ်က ခံလိမ့်ပေါ့” ဟု အတွေးအမြင်လွဲနေကြသူများလည်း ရှိပါသည်။ မိုက်မှားစွာ လောဘတက်ခြင်းမှ ပါးလေအောင်၊ ရည်ရွယ်၍ ဤစာများကို ရေး

ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဖြစ်မှန်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

ညောင်ကန်ဆရာတော်ကြီး ဦးဗုဒ္ဓ၏ တတိယယ်မြေတွင် အပါအဝင် ဖြစ်သော ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရွာကြီး၏အဝင်တွင် မန်ကျည်းပင်ကြီး ရှိနေပါသည်။ ရွာအဝင်လမ်းဘေးတွင်ရှိပြီး အရိပ်အာဝိသ အလွန် ကောင်းလှပါသည်။ အရွက်နုသည် ကာလ အရွက်ခူးကြ အပွင့် ပွင့်သည့် ကာလ အပွင့်ဆွတ်ခူးကြ အသီး သီးသည့်ကာလ အသီးခူးကြ အသီးမှည့်သည့် ကာလ အသီးမှည့်ကြွေများ ကောက်ကြ၊ ဝါးလုံးရည်များနှင့် ပုတ်ချေချကြ၊ တစ်ရွာလုံးသုံးနေကြသော မကျည်းပင်ကြီးပါပေ။ ယောက်ျား နှစ်ယောက် လက်နှစ်ဖက်ဝိုင်းဖက်ထား လောက်သည့် ပင်စည်ရှိပါသည်။ ထိုမန်ကျည်းပင်ကြီးတွင် တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှလာသော လှည်းသမားများ နေရိပ်ခိုကြ၊ သူတို့ရွာထဲမှ ကာလသားများ ဂူင်ပေါက်ကြ၊ တွတ်ထိုးကြ၊ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းကလေးငယ်များ၊ သံခွေလိုမိုကြနှင့် အလွန်သာယာ ပျံ့ပျူလှသော နေရာ

ဖြစ်ပါသည်။ ရွာဦးကျောင်းကပ္ပိယကြီး ဖိုးလုံးထိုးမှ နေ့စဉ် အမှိုက်လှည်းကျင်း လှေရှိပါသည်။

ကပ္ပိယဖိုးလုံးထိုးသည် စိတ်တင်းပြည့်သူ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါသော် ဆရာတော်နှင့်အတူ အလှူရေစက်ချပွဲ လိုက်ပါသွားသည်။ ဆရာတော် သံဃာစင်ပေါ်တက်လျှင် ဆရာတော်၏ ဖိနပ်နှစ်ဖက်ကို ကောက်ယူပြီး ခါးကြားထိုးထားလိုက်သည်။ (ပုဆိုးဝတ်ထားသော နေရာ နောက်ကျောမှ ထိုးထားလိုက်သည်။) အစ အနောက်သန်သော ကာလသားများက ကပ္ပိယကြီးကို ခေါ်ကာ မုန့်ပဲသရေစာ ကျွေးပြီး ကပ္ပိယကြီးနှင့် ကပ်ထိုင်ကာ ခါးကြားမှ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို အသာလေး နုတ်ယူထားလိုက်ကြသည်။ ဆရာတော် ရေစက်ချပြီး၍ သံဃာစင်ပေါ်မှ ကြွဆင်းလာသော အခါ ကပ္ပိယကြီးက ခါးကြားမှ ဖိနပ်တစ်ဖက် နုတ်ပြီး ဆရာတော်ရှေ့ချလိုက်သည်။ ဆရာတော်မှ “ဟဲ့... လုံးထိုးရဲ့ ဖိနပ်က တစ်ဖက်တည်းလား။ တစ်ဖက်ပေးဦးလေ” ဟု မိန့်ရာ ကပ္ပိယကြီးက “အောင်မယ်... ကိုယ်တော် လာတုန်း

ကလည်း ဒီတစ်ဖက်တည်း စီးလာခဲ့တာနော်” လို့ ပြောလိုက်ပါသည်။ အဲဒီလောက် စိတ်တင်းမပြည့်သူ ကပ္ပိယကတောင် တံမြက်လှည်းထားပေးတဲ့ မင်္ဂလာပင်ရိပ်ကြီးပေါ့။

ထိုစဉ်က ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနှင့် သံခွေလိုပုံနေတတ်တဲ့ ကျောင်းသားလေးသည် အရွယ်ရောက်ပြီး သူ့ရပ်သူရွာမှာ အထက်တန်းပြဆရာဖြစ်လာပါသည်။ ရွာအဝင်လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းနေပြီး လှည်းနှစ်စီး တိမ်းလို့ပင်မလွယ်။ ပီဆိုးသည်က ရွာလမ်းမများသည် ရေတိုက်စားထားသောကြောင့် နိမ့်နေကာ အိမ်ဝင်းခြံများက မြင့်နေပြီး ဝါးထရံများနှင့် ကာထားကြသည်။ သူ

တို့က စားနေကျ မန်ကျည်းပင်ကြီးသည် အိမ်ဝင်းထဲရောက်နေပါပြီ။ နှစ်ထပ်တိုက် စံအိမ်၊ သွပ်မိုးနှင့် တောသူဌေးမကြီးပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချဲ့လာလိုက်ရာ မြေ ၁၀ တောင်ခန့် ယူပြီး မန်ကျည်းပင်ပါ ယူသွားလေပြီ။ ရွာသူ ရွာသားများကလည်း သူ အပြစ်မကြောက်လို့ ယူတာ ယူပေါ့ ဟူ၍ နှလုံးသွင်းနေကြသည်။ ငွေရှင်ကြေးရှင် ဖြစ်နေ၍ (ထိုစဉ်က အခေါ် ရဝတ) ရပ်ကွက်တာဝန်ရှိသူများက မပြောရဲကြ။ အမုန်းမခံချင်ကြ။

နွားရိုင်းသွင်းချိန် တစ်ရက်မှာ မြေခွဲထားသူအမျိုးသမီးကြီးသည် ကြွေးတောင်းရန်အသွား လမ်းကြားသို့

အရောက် တောမှ ၀၀လင်လင် စာပြီး မြန်လာကြသော နွားအုပ်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ထိပ်တိုက်တွေ့ကြရာ လမ်းက နိမ့်ပြီး ဝါးထရံများက ကုတ်ခြစ်တွယ်၍ မရ။ ဘယ်မှာမှ တိမ်းလို့မရဘဲ ခေါင်းမှ တဘက်ကလေးဖြုတ်ပြီး နွားများကို ခြောက်လှန့်သော်လည်း တောပြေးလာကြသော အားကောင်းမောင်းသန် နွားသိုးများ၊ နွားထီးကြီးများ၊ နွားမများ၊ နွားကလေးများတို့သည် ထိုအမျိုးသမီးကြီးအား တိုက်ပြီး တွန်းလှဲသွားသည်။ နွားများ နောက်မှတက်နင်းသွားကြသော နွားများစွာတို့နှင့်အတူ မမေ့သော အညာသီချင်းထဲမှ လှည်းလမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် ဖုံလုံးကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာပြီးသော် မရှုမလှ နွားအနင်းခံပြီး သေနသော အမျိုးသမီးကြီး၏ အလောင်းကို တွေ့ရပါတော့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကတော့ မြေတွေနဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီး ပြန်ပေးလိုက်ကြပါဟုပင် အိမ်မက်မပေးနိုင်တော့ရာ ပြိတ္တာထက်ဆိုးသော ဘဝသို့သာ ပြစ်ထန်ရာပါ၏။

(အထက်တန်းပြဆရာ ဦးသိန်းအောင်၏ ပြောပြချက်)

အခန်း(၁)

ရွှန်း၊ ဇူလိုင်ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ ကျေးလက် တောနယ်ဘက်မှာ ရေတွေ ပွေးနေအောင် မိုးတွေ အရမ်းရွာတတ် တယ်လေ။ အဲဒီလို မိုးတွေရွာလွန်းရင် သယ်တောထဲမှာ ငါး ဟေး ပုစွန်တွေ ပေါ်ပြီပေါ့။ အဲဒါ သဘာဝပါ အခုလည်း မိုးကြီးသည့်ထန်စွာ ရွာလိုက်တဲ့အတွက် လယ်တောထဲမှာ ဟင်းစားရှာဖွေဖို့တွက် ကျေးလက်နေလူတမ်းစားတွေ လယ်ထဲ ထွက်ကြစမြဲပါ။

အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်မတို့မိသား တစ်စုလည်း ပါဝင်တာပေါ့နော်။ အထူး သဖြင့် ကလေးသူငယ်တွေက ပိုမိုမျှော် ရွှင်ကြသည်ချို့။ ကျွန်မ၏ ရည်ရွယ်ချက် ကတော့ ပုစွန်လုံးနှိုက်ရန်၊ ကောက်ရန် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်မတို့ အရပ်ဒေသ မှာတော့ ပုစွန်လုံးပေါပါတယ်။ ပုစွန်လုံး ဆိုတာ ကဏန်းလုံးအမျိုးအနွယ်ပါ။

အရပ်ဒေသအလိုက် အခေါ် အဝေါ်ကွဲပြားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုစွန်လုံး နှင့်ကဏန်း လုံးဝမတူသောကြောင့်သာ

ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ပေါ်က ကဏန်းလုံးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ခပ်ပြာပြာတွင် အနက်ရောင် အစက်အပြောက်တွေပါသော ခပ်မည်း မည်း သတ္တဝါမျိုးပင်။ ကဏန်းမျိုးနွယ် စုဟာ တော်တော်ကြီးမားတဲ့ အမျိုးအစား ထဲလည်း ကြီးတတ်ပါသည်။

ပုစွန်လုံးကတော့ တစ်မျိုး အရောင်နှင့်ပါ။ ပြီးတော့ အကောင်သေး မျိုးပါ။ သူ့ရဲ့အရောင်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အခွံက ခရမ်းရောင်ဖြစ်ပြီး ခြေထောက်တွေ ဖြူတတ်ပြီး ရှေ့လက် နှစ်ချောင်းရဲ့ အရောင်က လိမ္မော်ရောင် သို့မဟုတ် ကြက်ဥနှစ်အရောင်ပါ။ ခန္ဓာကိုယ်က ကဏန်းကောင်ထက် ပိုလုံးဝန်းပါတယ်။ ပုစွန်လုံးက ရေချိုးပဲ ရှင်သန်နိုင်သော သတ္တဝါမျိုးပါ။

ကျွန်မတို့အရပ်ဒေသက ပုစွန် လုံးတွေဟာ လယ်သမားတွေရဲ့ ရန်ဘက် ပါ။ သူဟာ အတော်အစားပုတ်သော အစားသရမ်းသော သတ္တဝါမျိုးလေ။ အပင်တချို့ နှင့် ရေဂိုးရေမွှား အစုံ စားသည်။ အစာမရှိလျှင် မြေကြီးကို စားသော သတ္တဝါမျိုးပင်။ သူ အနှစ်သက် ဆုံးကတော့ စပါးပင်နှင့် တီကောင်

ဖြစ်သည်။ တီကောင်ကို လှူတော်တော် များများက ရွံရှာစက်စုတ် သလောက် သူကတော့ သွားရည်စာ ဖြစ်နေ တတ်သည်။ ဒါကြောင့် တချို့ တောက အမျိုးသမီးတွေ ပုစွန်လုံး မစားကြ။ တီကောင် စားလိုတဲ့လေ။

ပုစွန်လုံးဟာ မိုးဦးကျတာနှင့် သူတို့ခိုအောင်းသော မြေတွင်းထဲမှ ထွက်လာကြကာ တွေ့ကာရာ အကုန်စား တော့သည်။ သူတို့ခမျာ အပစ်တော့ ရိုဟန်မဟူ။ နွေနှင့် ဆောင်းရာသီတစ်ခု လုံးမှာ သူ့ရဲ့ စပါးရှယ်တွင်းထဲမှာ အောင်းနေရတဲ့ သတ္တဝါလေ။ ဒီတော့ သူ့ခမျာ ဆာရှာရှေ့မည်။

အစားကြမ်းတဲ့ ပုစွန်ဟာ မိုးဦး ကျတာနှင့် ထွက်လာကာ အစားစုံစား အထီး အမတွေ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ကာ မျိုးပွားသောရာသီပေါ့။ အဲဒီ မိုးရာသီတစ် ခုလုံးမှာ ပုစွန်လုံးရဲ့ ဒုက္ခပေးမှုကလည်း မသေး။ တောင်သူလယ်သမားတို့ဟာ မိုးရာသီမှာ စပါးစိုက်ကြရတာ အဲဒီမှာ ပုစွန်လုံးဟာ ပျိုးပင်မှ စကားစားလိုက်တာ စပါးပင်အသီးဝင်ချိန်ထိ လစ်လျှင်လစ်လျူ လို စားတတ်စမြဲတည်း။

သူစာပုံက မသက်သာ စပါးပင်
အပင်ပင်စည်ထဲက
စီးတော့ သူက စပါး
ညှပ်မနင့် ကတ်
ညှပ်ပစ်ပြီးတော့ စားတတ်
ပုစွန်အုပ်လိုက်ကျလျှင် စပါးမျိုးပင်
ဖြစ်ပြီသာမှတ်။

ဒါကြောင့် လယ်သမားတွေက
အင်းတိုက်ကို ဖမ်းဆီးချက်ပြုတ် စားရော
မပြောတတ်ပါ။ ပုစွန်ဖမ်းရတာ
တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ညှပ်မ
အင်းအမြဲထောင်ကာ သတ္တဝါရုံကို
တိုက်ခိုက် နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ငှက်
သတ္တဝါအစ ခွေးသတ္တဝါအလယ် လူ
သတ္တဝါအဆုံး သူက ညှပ်မကို အားကိုး
ရန်ပြတတ်သော မိုက်တိုမိုက်ကမ်း
သတ္တဝါအမျိုးအစား ဖြစ်တော့သည်။

အန္တရယ်ရှိလိုကတော့ အသေ
တိုက်ခိုက်ရဲသူများပင်။ သူတို့ထက်
အင်အားကြီးမားသော လူသတ္တဝါနှင့်
ဆိုင်တောင်မှ ညှပ်မကို ကတ်ကြေး
ထွက် အခန့်သင့်ထောင်ကာ ဆီးဆီး
ညှပ်တတ်သူ။ အဲ... ညှပ်မိလိုကတော့
သေတဲ့ထိ မလွှတ် အသားတွေပဲ့အောင်

သွေးကျအောင် ညှပ်တတ်သည့်အမျိုး
ဒါကြောင့် ကလေးသူငယ် တော်တော်
များများ မဖမ်းရဲကြချေ။ အကောင်ကြီး
လေ ဖမ်းရခက်လေ ဖြစ်တော့သည်။

ပုစွန်သတ္တဝါရဲ့ အထူးဆန်းဆုံး
က မျက်လုံးတစ်စုံဖြစ်သည်။ ဘယ်
သတ္တဝါနှင့်မှ မတူ။ ဂြိုဟ်သား ဆန်လွန်း
သည်။ မျက်စိက ဓာတ်ခဲလုံးကလေးလို
ရည်လုံးလုံးလေးဖြစ်နေကာ ခန္ဓာကိုယ်
မှ အမြဲထောင်နေတတ်သည်။ မျက်စိ
မိတ်လျှင်တော့ အဲဒီ ရည်မျောမျော
မျက်လုံးကို လဲချပိတ်လိုက်တာမျိုးနှင့်
ထူးခြားသော သတ္တဝါမို့ ကျွန်မကတော့
ချစ်သည်။

သူ့ကိုကြည့်ရသူသည်မှာ ဂြိုဟ်
သားပုံစံ၊ စက်ရှက်ကလေးပုံစံနှင့် ထူးလွန်း
လှသည်ပင်။ ပုစွန်လုံးအဖိုမှာ ရင်ဘတ်
တွင်ရှိသော “ပလပ်” ကလေးသေးပြီး
အမကတော့ ရင်ဘတ်အပြည့် “ပလပ်”
ကြီးသည်။ သားပိုက်ကောင်တို့ရဲ့ သဘော
တရားမျိုးနှင့်ပင်။

ပုစွန်အမသည် မျိုးအောင်ပြီး
သော် ရင်ဘတ်အောက်က “ပလတ်”
အခွံကြီးထဲမှာ “ဥ” ဖြစ်လာသည်။ အဲဒီ

ကမှ အကောင်ပေါက်သည်။ ပုစွန်လုံး
ပေါက်စမှာ မီးခြစ်ဆံခေါင်းလောက်မှ
စတင်ကြီးရသော ဘဝပါ။ အဲဒီ သေး
သေးကွေးကွေး ရာနှင့်ချီသော သားငယ်
တွေကို ပုစွန်လုံးမက ရင်ဘတ်ထဲမှာ
သားပိုက်ကောင်လို ဝှက်ကွယ် ပိုက်ချီ
ထားတတ်တာပါ။ သူ့ရင်ဘတ်ကလဲ
တယ်ပိုက်သကဲ့... နော်။

သူတို့ သဘာဝကလဲ တော်
တော်နိပ်သည်။ ပုစွန်မဟာ ကလေးငယ်
စဉ်မှာ ရင်မှာပိုက်၍ ရန်သူကို တိုက်နိုင်
သည်။ သားတွေကို စုစုဝေးဝေး ပိုက်ထား
နိုင်သည် မလွတ်သာလျှင်လည်း ကလေး
တွေပိုက်ကာ ပြေးနိုင်သေးသည်။ သံဘာ
ဝက ထူးဆန်းဖွယ် ဖန်တီးပေးထားခြင်း
ဖြစ်နေတာ ကျွန်မဖြင့် အံ့သြမိပါရဲ့။

သားငယ်တွေ ငရုပ်ကောင်းစေ
လောက်ရှိမှ ရင်ဘတ်ထဲမှ ချပေးကာ
သားခွဲသည်။ သူတို့ဘာသာ အစားစာ
တွေ ရှာဖွေစားပေခြင်းပင်။ ပုစွန်လုံးမက
စောင့်ရှောက်ကာကွယ် ပေးသည်။
လက်သည်းခွံလောက်ရှိမှ ပီခင်က စွန်
ခွာထားရစ်တတ်သည်။ အဲဒီ သားငယ်
တွေကလည်း ပုစွန်ပီသကာ မြေကြီးမှ

စတင်ကာ အပင်၊ အကောင် အကုန်
စားရင်း လျှင်မြန်စွာ ကြီးထွားတော့
သတည်း။

လူတွေကလဲ ပုစွန်သားပေါက်
တွေရာဖမ်း လက်ညှိုးဖျားလောက်လေး
တွေကို ရေစင်စင်ဆေးကာ အကောင်
လိုက် ကြော်စားသည်။ ဒါပေမယ့် မျိုး
မတုံးခဲ့။ ပုစွန်လတ်တွေကို အညှပ်ခံ
ဖမ်းပြီး အဆီကိုကြော်စား ရင်ဘတ်ကို
ခွာပြီး ထု၊ ထောင်၊ ကြော်၊ လှော် စား
ကြသည်။ ပုစွန်ကို ဘယ်သူမှ ထုရိုက်
မဖမ်းကြပါ။ အခွံကြေပွပါက အဆီတွေ
ပျော်သွားတတ်သောကြောင့် ပါတည်း။
အရှင်ဖမ်း ခြေလက်တွေ ချိုးထားရ၏
တော်တော်တော့ သနားစရာကောင်း
သော ပုစွန်တွေရဲ့ ဘဝပါ။ ပုစွန်အထီး
တွေက တိုက်ခိုက်ရာတွင် အတော်
ကျွမ်းကျင်ကာ ညှပ်မကြီးတွေကလဲ ကြီး
မားတတ်သည်။ ခန္ဓာနှင့်မမျှတချေ၊ ပုစွန်
ဖမ်းလျှင် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ သူက
ဆီညှပ်စမြဲ။

သူ ညှပ်စရာ လက်သန်း
လောက် ဝါးစိမ်းတုတ်ကလေး ရှိလျှင်
သာလွယ်သည်။ သူက တုတ်ကိုမဲညှပ်

နေတုံး ကျောဘက်ကနေ ဖိဖမ်းရုံပါ။
တုတ်မရှိပါက ခပ်ရဲရဲနဲ့သာ လက်ဝါးနှင့်
ဖိအုပ်သာချေ။ ပုစွန်ဟာ လက်ဝါးလောက်
မကြီးတဲ့တွက် ဖိအားနှင့် သူ့မျှာ ပြန်
မညှပ်နိုင်ရှာ။ ပြီးမှ ညှပ်မနှစ်ခုကို အရင်
ဖိပြီးမှ မြဲမြံနိုင်၍ သံပုထဲထည့်လိုက်ပါ။

ခြင်း ပလုံးဆို တွယ်တက်နိုင်
တဲ့ ခြေထောက်ရှိတယ်လေ။ ကော်၊
ပလပ်စတစ်၊ သံလို ပြောင်ချောချောပုံး
ထဲတွင်မှာတော့ ပုံကတောက်နက်၍ သူ
တို့ မတက်နိုင်တော့ဘူးလေ။ အဲဒါပါ။
အခု ကျွန်မ လယ်တောထဲလိုက်ခဲ့တာ
ပုစွန်ဖို ညှပ်ကြီးကြီးကောင်တွေ ဖမ်းဖို့
ပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုပါလျှင် အဲဒီ ပုစွန်
ညှပ်မတစ်ချောင်းကြီးကို အလိုရှိသော
ကြောင့်ပါ။ အဲဒီ ညှပ်မကြီးကို ရေခွေနှင့်
ပြုတ်ပြီးတော့ အနှစ်တွေထုတ်ပစ်ကာ
အခွံကို အပ်ချည်နှင့် ချည်တွဲကာ အသံ
သာသော “ခြံ” ကလေးတွေ ထုပ်ဖို့
ပေါ့ရှင်။

အခန်း(၂)

ပုစွန်တုံးလက်မ ညှပ်ကြီးသော

ပုစွန်ဖိုသုံးကောင်နှင့် ဆူပြီးသော ပုစွန်မ
နှစ်ကောင် ပုစွန်အလတ်သုံးကောင်၊ စုစု
ပေါင်း ရှစ်ကောင်သာ ဖမ်းယူခဲ့ကာ ငါး
တွေ၊ ဟင်းရွက်တွေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်
တော့သည်။ လယ်တောထဲက အိမ်ပြန်
နောက်ကျသွားတာနှင့် အိမ်ရောက်တော့
မှတ်ဖက်ခံပြီး ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်
စားကာ ရွာထဲကစွီဒီယိုရုံမှာ ဇာတ်ကား
ကြည့်ပြီးတာနှင့် အိပ်ရာဝင်လိုက်မိ
တော့သည်။ ပုစွန်လုံးတွေကို ပလတ်စ
တစ်ရေပုံးထဲထည့်မိကာ အိမ်ရှေ့က
ဒီဇင်ပင်အောက်က အုတ်ခဲပုံ နံဘေး
တွင်သာ ထားရစ်ခဲ့မိတာလည်း သတိ
မရတော့ပါလေ။

အိပ်၍ မပျော်တစ်ပျော်ရှိရှိ
တွင် အိမ်ရှေ့ပန်းပင်အောက်က ပလတ်
စတစ်ရေပုံးကြီးထဲမှ ပုစွန်လုံးကောင်
တွေရဲ့ ပလတ်စတစ်ပုံးပေါ် ဆွဲတက်
ပြုတ်ကျသံတွေက တော်တော်ကလေး
မြည်သံထွက်နေသည်။ အိပ်ရေးဆတ်
သော ဖေဖေကတောင်...

“ဟဲ့... သမီး၊ အိမ်ရှေ့က
ရဲ့...ရဲ့ရဲ့နဲ့ ဘာသံတွေ မြည်နေတာ
တုန်း”

ကျွန်မက အိမ်အပေါ် အတွင်း
ခန်းထဲမှာ အပျိုစင်ပီပီ အိပ်သောသူ။
ဖေဖေနှင့်မေမေက အိမ်ပေါ် ရှေ့အခန်း
မှာပါ။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေကြီးရဲ့၊
သမီး လယ်ပုစွန်လုံးကြီးတွေ လှောင်
ထားတာပါ။ သူတို့က ပျင်းရိပြီးတော့
ပုံနှုတ်ခမ်းပေါ် တွယ်ထက်နေတာနေမှာ
ပေါ့ ဖေဖေကြီးရယ်”

“ဒီ... ကောင်မလေးနဲ့တော့
ခက်တာပဲ။ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ
သမီးရယ်။ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်။ သူတစ်ပါး
ကို ချုပ်နှောင် လှောင်ပိတ်ထားတာ
မကောင်းဘူး သမီး။ ငိုသမီးလည်း ခေတ်
ယဉာတတ်ပဲကွယ်။ သဘောပေါက်မှာပါ။
ဝင့်လိုက်တတ်တယ် သမီးရဲ့။ သမီး အဲဒီ
ပုစွန်လုံးတွေနေရာမှာ ဝင်ပြီးခံစားကြည့်
စမ်း”

ကျွန်မကလည်း ခုမှ တစ်စ
တစ်စ သနားသွားမိကာ ...

“မီး... မိုးလင်းတာနဲ့ သူတို့ကို
လယ်တောထဲ ပြန်လွှတ်ပေးပါတော့မယ်
ဖေကြီးရယ်။ သမီးက သူညှပ်မနဲ့ ခြုံ
လေးတွေ လုပ်မလို့ပါ။ တော်ပါပြီ၊

သမီးလည်း သူတို့ကိုသတ်ပြီးတော့
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ခြုံလေးတွေလုပ်ပြီး
မသာယာချင်တော့ပါဘူး။ မိုးလင်းတာနဲ့
သမီးလွှတ်ပေးတော့မယ်နော် ဖေကြီး။
အဟီး...ဟီး”

“ငရဲမှာအပ ဝင့်မှာအမြဲတဲ့ ငါ
သမီးရဲ့ ကဲ... ကဲ သမီးအိပ်တော့
နော်”

“ဟုတ်”
ပလတ်စတစ်ပုံထဲက ပုစွန်လုံး
တွေကတော့ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင်
ရန်ဖြစ် နေရောသလားတောင် ထင်ရ
သည်။ မြည်သံတွေက တစ်စတစ်စ
ကြမ်းတမ်း ဆူညံနေခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မကတော့ အပျင်းကြီးကြီးနှင့် သူ
တို့ကို သွားမကြည့်မိတော့ပါပဲနှင့် ငွတ်
မိတ်၍ ကြိုးစား အိပ်လိုက်တော့သည်။
ပုစွန်တွေ ရန်ဖြစ်လျှင်လည်း တော်တော်
အန္တရာယ်ကြီးလာသည်။ အကောင်ကြီးကြီး
တွေက သေးငယ်သော အကောင်လေး
တွေရဲ့ ခြေချောင်းလေးတွေ အကုန်လုံး
ချိုးပြီး ကိုယ်လုံးကလေးလောက်သာ
လုံးတီး ထားတတ်သည်လေ။

“အို... မိုးလင်းတော့လဲ ရှင်တဲ့

အကောင်ပဲ လွှတ်တာပေါ့လေ။ ကဲ
မကောင်းတဲ့ ကောင်လေးတွေ တွက်
တော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဟင်း”

အခန်း(၃)

မိုးလင်းတာနှင့် မျက်နှာသစ်
ရင်းမှ ပလတ်စတစ် ပုံမည်းမည်းကြီးဆို
ရောက်သွားမိသည်။ ပုစွန်လုံးသံတွေ
ငြိမ်သက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်ပင်။
ကျွန်မက ရေဖလားခွက်ကြီး တစ်ဖက်၊
သွားဖွတ်တံ တစ်ဖက်နှင့် အမှတ်တမဲ့
ဝုံကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်...”

မြင်ကွင်းက ကျွန်မညတန်းက
ထင်ထားသလို ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါချေ။
ပုစွန်လုံးရှစ်ကောင်နှင့်အတူ ကြွစုတ်ကြီး
တစ်ကောင်ကို မမျှော်လင့်ပဲ ပလတ်စ
တစ်ပုံထဲမှာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အစွန်း
ရောက်တဲ့အထိ သနားမိလိုက်၍
မျက်ရည်များတောင် ဝဲရပါတယ်ရှင်။

အကြောင်းမှာကား ပုစွန်လုံးတို့
ရဲရန်သူတော် ကြွက်စုတ်ကြီးမှာ ပုစွန်လုံး
ကြီးညှပ်၍ သေဆုံးနေပုံရှိသည်။ လုံးဝ

မလုပ်နိုင်။ ပြီးတော့ ကြီးမားသော ပုစွန်
လုံးဖိုကြီးကသာ ကျွန်မကိုရန်သူထင်၍
ညှပ်မကြီးထောင်ပြကာ သူကိုယ်သူ
ကာကွယ်၍ စတင်ပြိုင်ဆင်နေလေသည်။

ပလတ်စတစ်ပုံးထဲသာ ကျွန်မ
ပုစွန်လုံးတွေကို မထည့်လိုက်မိလျှင်
ယခုကဲ့သို့ ကြွက်စုတ်သတ်စားခံရမည်
မဟုတ်ပါ။ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း သော်
လည်းကောင်း၊ ပြေးနိုင်၊ ပုန်းလို့ နိုင်ဦး
မှာပင်။ ယခုတော့ ရေနသတ္တဝါက
တစ်ညလုံး ရေဆာနေသောဒုက္ခနှင့်
အားအင်ကုန်ခမ်းနေချိန်တွင် သားစား
ဘုရင် အမောင်ကြွက်စုတ်က ဒုက္ခပေး
တော့တာပေါ့။

ကြွက်စုတ်တွေက သားစား
ကြွက်မျိုးပါ။ အိမ်ကြွက်၊ လယ်ကြွက်
တွေကဲ့သို့ အသီးအရွက်၊ အစေ့အဆန်
စားပုံမရ။ ဖား၊ ငါး၊ ပုစွန်တွေနှင့် တခြား
သတ္တဝါငယ်တွေကို မတရားသက်ပြတ်
စားသောက်တတ်ကြသူများ။ သူတို့ဟာ
အလွန် လျှင်မြန်သက်လက်ပြီး နှုတ်သီး
ရှည်ပြီး သွားချွန်တဲ့တွက် ရန်သူနှင့်
တိုက်ခိုက်ရာတွင် အားသာချက်ကောင်း
၏။

သူတို့ ဘယ်လောက် အစား
သုံးရမ်းသလဲဆိုပါလျှင် အစာ ရှားပါးလာ
ပါက နေအိမ်မှ ကြွက်ငယ်၊ ဘဲငယ်လေး
တွေကို ခိုးစားတတ်ကျင့်ရှိသူ။ ယခု အဲဒီ
ကြွက်စုတ်မျိုးက ညှိပ်ပြင်းသော ပုစွန်လုံး
ကိုတော့ ကြိုက်မှကြိုက်။ ဒီတော့ သူဟာ
သေချာမသုံးသပ်တော့ပဲ ပြန်တက်၍
အလွန်ခက်ခဲသော ပလတ်စတစ်ပုံးထဲ
ခုန်ဆင်းကာ ပုစွန်ကိုစားလိုက်ပုံရှိသည်။

အဲဒီမှာပဲ ပုစွန်ဟာ ကြွက်ကို
ထားရ ကြောက်ရွံ့စေမြဲပါ။ ကြွက်ကလဲ
ပုစွန်လုံးကို ဘယ်လို တိုက်ခိုက်စားရ
မလဲ သိပုံရသည်။ ယခုမှ ကြွက်ရော၊
ပုစွန်လုံးရော ကျဉ်းကျပ်သော ပုံကြီးထဲ
မှာ ကျားနှင့်ဆင် လယ်ပြင်မှာတွေ့ဘိ
သလို ရှိဟန်တူသည်။ ဒါတောင်မှ
ကြွက်စုတ်ဟာ ပုစွန်လုံးအလတ်တွေနှင့်
ညှပ်မသေးငယ်လေ့ရှိသော ပုစွန်မ
တစ်ကောင်ကို စားပစ်ထား၍ အခွံသာ
ကျန်တော့ရှာသည်။

အဲဒီမှာပဲ သတ္တိခံ ပုစွန်ဖိုကြီး
သုံးကောင်နှင့် ပုစွန်မတစ်ကောင်က
စုပေါင်းကာ ကြွက်စုတ်ကို မြန်ပြီး ညှပ်
ပုံရသည်။ ထို ပုစွန်လေးကောင်ရဲ့ ညှပ်မ

တွင် ကြွက်စုတ်မွေးတွေ ကပ်ငြိနေတာ
ကို ကျွန်မ ရှာဖွေတွေ့ရှိ လိုက်ရပါတယ်။
ရင်ထဲမှာ မကောင်းတော့ပါ။ ကြွက်စုတ်
က သွားချွန်အားကိုးနှင့် ပုစွန်ထက်လျှင်
မြန်စွာ ပြန်ကိုက်နိုင်ပုံရှိလို့ ပုစွန်ထီးကြီး
နှစ်ကောင်ရဲ့ ရင်ဘတ်တွေ ကွာထွက်ကာ
ခြေချောင်းတွေမှာ ကျိုးပဲ့နေကြသည်။
ပုစွန်မလေးကတော့ ရင်ဘတ်မကွာသေး
ပါဘူး။ ရှင်သန်နေတုန်း။

ပုစွန်ညှပ်၍ သေဆုံးနေသော
ကြွက်စုတ်ကို ကျွန်မက ဒေါသထွက်လှ
ပါသည်။ သူက ပုစွန်လုံးထက် များစွာ
အားသာသောသတ္တဝါပါ။ ခွန်အားနည်း
သော ပုစွန်လုံးကလေးတွေကို သတ်စား
ထားသဖြင့် ကျွန်မ သူ့ကိုသေနေတာ
တောင်မှ မုန်းတီးလှသည်ပင်။

ထို့ကြောင့် ပလတ်စတစ်ပုံးကို
သွန်ချလိုက်မိသည်။ ကြည့်ပါဦး။ ပုစွန်ဖို
ကြီးရဲ့ သတ္တိကို ကျွန်မ ချီးမွမ်းမိလိုက်
ပါသည်။ သူသည် အထီးတို့ရဲ့ သဘာဝ
အပြည့်နှင့် ရန်သူကို အမတွေထက် ပိုပြီး
ကာကွယ်ရဲနေတာပါ။ ပုစွန်ထီးသုံးကောင်
စလုံးက ဝိုင်ညှပ်၍သာ ဒီကြွက်စုတ်
သေရတာဖြစ်နိုင်သည်။ ပုစွန်တစ်ကောင်

နှစ်ကောင်ချင်းသာဆို ကြွက်စုတ်ကို နိုင် ဖွယ်ရာမရှိတော့ချေ။

ခုတော့ ပုစွန်ထီးသုံးကောင် ရဲ့ ညီညီစွာ ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့်သာ ကြွက်စုတ်သေဆုံးရတာ မဟုတ်လော။ ထိုကြွက်နှင့် ပုစွန်တို့ ဒီပုံစံဖြစ်ရတာ ကျွန်မကြောင့် မဟုတ်ပါလားရှင်။ ကျွန်မ အရမ်း ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ဒါကြောင့် ပုစွန်လေးကောင်ကို လျင်မြန်စွာသယ် ဆောင်၍ ရေခွက်ထဲထည့်ပေးကာ ရေ တိုက်ပါသည်။

ပုစွန်ဖိုကြီးနှင့် ပုစွန်မလေးတို့ သာ ရေသောက်နိုင်၍ ပုစွန်နှစ်ကောင်မှာ ကြွက်စုတ်ကိုက်သော ဒဏ်ရာတွေနှင့် သေဆုံးခဲ့ရပြီတည်း။

“သနားလိုက်တာ... ဖြစ်မှဖြစ် ရလေကွယ်”

ပုစွန်ဖိုကြီးရဲ့ သတ္တိကိုကား ကျွန်မ အထင်မသေးရဲ။ ကြည့်စမ်း သူ့ အသက်အပါအဝင် ပုစွန်အားလုံးတွက် သူက ဦးဆောင်ဦးရွက်နှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့ ပုံရသည်။ အမျိုးတူ ပုစွန်တွေတွက် သူ့ သတ္တိကို ကျွန်မမြင်လိုက်ရတော့ အံ့အား သင့်စရာပါလား။

“ဟဲ့... သမီး၊ ခုထိ မျက်နှာ သစ်လို့ မပြီးသေးဘူးလား။ ဘာတွေ ငဲ့ ကြည့်နေတာတုန်း”

မေမေ့ကို ကျွန်မက မျက်ရည် အဝဲသားနှင့်...

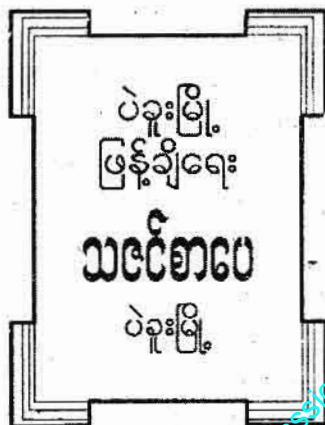
“ကြည့်ပါဦး” မေရယ်။ ပုစွန်ဖို ကြီးက သတ္တိကောင်းလိုက်တာ။ သူပါ ကြွက်စုတ်ကိုကြောက်ပြီး ရေသာခိုနေ ရင် အကုန်သေကုန်ရမှာ။ ခုတော့ သူက ရန်သူကြွက်ကို အသေသတ်နိုင်တယ် မေ။ သူ့အမျိုးတူ ပုစွန်ဖိုနှစ်ကောင်ကို သူညှပ်နှံခဲ့တာ။ ညီညီညာညာနဲ့ ပုစွန်ဖို တွေရဲ့ သတ္တိကြောင့်ပဲ ခုကြွက်စုတ် သေသွားပြီမေ။ သမီးသာ ဒီပုံထဲမထည့် မိရင် ကြွက်စားခံရမှာ မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်။ သမီး အရမ်းနောင်တ ရလိုက် ပါပြီ။ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ပုစွန်လုံး တွေကို မလှောင်ပိတ်တော့ပါဘူး။ သတ္တဝါတွေကို ချစ်ပါတော့မယ် မေရယ်။ ဒီကံကောင်းတဲ့ ပုစွန်ဖိုကြီးကို မီးကိုယ် တိုင် လယ်တောထဲ ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ပုစွန်မကတော့ အားအင်မရှိဘူး”

“ဒါကြောင့် မေ့လမီးကို မေက ချစ်နေရတာ။ ကဲ... ကဲ ဖြစ်ပြီးတာကို

ပြန်ပြင်ယူလို့မှ မရတာပဲ မီးရယ်။ မငိုနဲ့ တော့တိတ်။ ကံကံအံ အကျိုးပေးညှပ်ပေါ့ သမီးလေးရယ်”

နေမြင်၍ ကျွန်မ လယ်တော ထဲသို့ ရေနင့်အတူ ပုစွန်ဖို၊ ပုစွန်မကို ယူဆောင်လွှတ်ပေးပေမယ့် ဒဏ်ရာပြင်း သောပုစွန်မက ပုစွန်ဖိုကြီးနောက် မလိုက် နိုင်ဘဲ ရေစပ်မှာ ဝပ်ကျန်ခဲ့ရရှာသည်။ သို့တိုင် တစ်နေရာဆီမှ ဖမ်းဆီးလာသော တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မမြင်ဘူးသော ပုစွန်ဖို ကြီးကား ပုစွန်မကို ကာကွယ်၍ ညှပ်မ တကားကားနှင့်သာ ရေနက်ထဲမဆင်း သက်ချေ။ ဪ သံယောဇဉ်လား၊ မျိုးချစ်စိတ်လား မဝေခွဲတတ်တော့ပါ ဘူး ရှင်။

စိမ်းရွက်လွှာ

စေတနာ သဒ္ဓါထူးသည့် ဂုဏ်သုခဦး

မင်းမြင့်နိုင် (ဘူးသီးတောင်)

ကျွန်တော် စာရေးဆရာ
မဟုတ်ပါ။ စာရေးသူသာ ဖြစ်ပါသည်။
ဝိသနာပါသည့် စာရေးခြင်းအလုပ်ကို
အားလပ်သည့်အချိန်များတွင် ရေးဖြစ်
ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ဘဝ သက်တမ်း
တစ်လျှောက် တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့
အကြုံများ၊ အဖြစ်အပျက်များကို ကျွန်
တော်အမြင်၊ ကျွန်တော်အတွေးများဖြင့်
ကျွန်တော် ရေးတတ်သလို ရေးသား
ဖော်ပြနေသည့် စာရေးသူတစ်ယောက်
သာ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုရေးသားမည့်အကြောင်း
အရာမှာလည်း ကျွန်တော် ကျွိုက်ထီးရိုး
ဆံတော်ရှင် ဘုရားဖူးသွားစဉ် ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသည့် ပီတိဖြစ်စရာ၊ သာဓုခေါ်ဆို
ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်အား စာဖတ်သူ
များ ဖတ်ရှုရစေခြင်းငှာ ရေးသားလိုက်
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နေထိုင်သော
ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ လေးမျက်နှာ
မြို့နယ်၊ ခမောက်စုကျေးရွာမှ အောင်
ရတနာ မှန်လုံကားဖြင့် ဘုရားဖူးခရီး
အား ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီ
တော်မြတ်၊ မုံရှင်တော်ဘုရား၊ ပဲခူး

ရွှေမော်ဓော ပဲခူးမြို့ဘုရား၊ ရန်ကုန်မြို့
ကျောက်တော်ကြီးဘုရား စသည့် ဘုရား
စုံ ဖူးခရီးစဉ်ဖြင့် ခမောက်စုရွာမှ (၁၈-
၁၀-၂၀၁၃) ရက်နေ့ညနေ ၆ နာရီမှ
စတင်ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ ကားပေါ်
တွင် ကားပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ဦးသန်းထွဋ်
တို့ လင်မယား အပါအဝင် ဘုရားဖူး
ဓမ္မမိတ်ဆွေများ ၄၈ ယောက်ပါပါသည်။
ကားမှာ တစ်ညလုံး မောင်းလာခဲ့ရာ
(၁၉-၁၀-၂၀၁၃) ရက်နေ့ နံနက် ၃
နာရီခန့် ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ရောက်ရှိပြီး
ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား တောင်တက်ကား
များပေါ်သို့ လူနှင့်ပစ္စည်းများ ပြောင်းရွှေ့
တင်ဆောင်ပြီး နံနက် ၄ နာရီအချိန်
တွင် တောင်တက်ကားအစီး ၁၅ စီး
ခန့် စဉ်ထွက်ခဲ့ကြရာ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်
ပေါ်သို့ နံနက် ၆ နာရီအချိန် ရောက်ရှိ
ခဲ့ကြပြီး ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်စေတီ
တော်မြတ်အား ဖူးမြော်ကြပြီး ၎င်းနေ့
တစ်နေ့လုံး ကျီးကန်းပါးစပ်ဂူ၊ မုဆိုး
တောင်ဘုရားနှင့် ကိုးနဝင်းဘုရားများ
အဓိဋ္ဌာန်ဂူများအား သွားရောက်ဖူးမြော်
ခဲ့ကြပြီး ကျိုက်ထီးရိုးဆံတော်ရှင်ဘုရား
ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ညအိပ်ကြပါသည်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် လေ
တိုက်သော်လည်း ဘုရားဖူးခရီးသည်များ
များပြားလှသည့်အတွက် ဆောင်းရာသီ
ဇန်နဝါရီ(ပြာသို)လ ဖြစ်သော်လည်း
အအေးဓာတ်အနည်းငယ်သာ ရှိပါသည်။
ကားပိုင်ရှင် ဦးသန်းထွဋ်နှင့် ကျွန်တော်
တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့များ ညှိနှိုင်းကြပြီး
ကျိုက်ထီးရိုးလယ်ဘုရားနှင့် စက်စဲ
ကမ်းခြေသို့ ဆက်လက်သွားကြရန် ဆုံး
ဖြတ်ကြပြီး (၂၀-၁၀-၂၀၁၃) ရက်နေ့တွင်
ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း၍
မိမိတို့စီးလာခဲ့ကြသော အောင်ရတနာ
မှန်လုံကားဖြင့် ကျိုက်ထီးရိုးစက်စဲသို့ ဆက်
ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ နံနက် ၃ နာရီအချိန်
စတင်ထွက်လာခဲ့သော ကျွန်တော်တို့
ကားသည် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ ၄ နာရီ
အချိန် ရောက်ခဲ့ပြီး ဘုရားဖူးကြပြီး
စက်စဲကမ်းခြေသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြပါ
သည်။ စက်စဲကမ်းခြေမှ ညနေ ၆ နာရီ
အချိန်ပြန်ထွက်လာကြပြီး ကျိုက်ထီးရိုး
တွင် ညအိပ်ရပ်နားကြပါသည်။

စာဖတ်သူများခင်ဗျား ယခု
ကျွန်တော် ရေးသားခဲ့သည့် စာစု၊
ဆောင်းပါးအား ဖတ်ရှုပြီး ဘုရားဖူးသွား

စာစီစာကုံးဖတ်နေရတာပဲဟု ထင်မြင်
နေကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ရေပြ
ချင်သည့်အကြောင်းအရာအား ပိုမို၍
ထင်ရှားစေရန် ခရီးစဉ်အား ရေးသား
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၂၁ · ၁ · ၂၀၁၃) ရက်နေ့
နံနက် (၁) နာရီအချိန် ကျိုက်ထိုမြို့မှ
ထွက်လာခဲ့ကြရာ နံနက် ၈ နာရီအချိန်
တွင် ဝေါမြို့တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ချိန်
တွင် မြို့တွင်းရောက်၍ မြို့မထွက်မီ

ကျွန်တော်တို့သွားမည့်လမ်းပေါ်တွင် ရှေ့
၌ ကားကြီး၊ ကားငယ်များ ရှေ့နောက်
တန်းစီ၍ ရပ်ထားသည်ကို မြင်တွေ့ကြ
ရပြီး ရှေ့ဆက်သွား၍မရသည့်အတွက်
ရှေ့မှ ရပ်ထားသည့်ကား၏ နောက်တွင်
ကပ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး ကားစပယ်ယာမှ
ကားအနီးရှိ လူတစ်ယောက်အား မေး
မြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ ရှေ့တွင်ရှိသော
ချောင်းကူးတံတား သံဘောင်ပြုတ်ကျ
သွားသဖြင့် ကားများ သွားမရ၍ ကား

အသွားအလာပိတ်ထားကြောင်း သိရှိရ
လေ၏။

ကားပေါ်ပါ ဘုရားဖူးများ
အားလုံး ကားအောက်သို့ ဆင်းကြပြီး
အနီးအနားတွင်ရှိသော လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်များသို့ သွားသူသွား၍ အနားရှိ
သစ်ပင်များအောက်တွင် ထိုင်သူက
ထိုင်ပြီး တံတားပြုပြင်ပြီးမည့်အချိန်အား
စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ၏။ နံနက် ၁၀
နာရီအချိန်ခန့်တွင် ခေါင်းရွက်ထမင်းသည်

များ လာရောက်ရောင်းချကြ၏။ ထမင်း
တစ်ထုပ် သုံးရာကျပ်၊ ကြက်သားဟင်း
တစ်ပွဲ တစ်တုံး လေးရာကျပ်၊ ငါး တစ်
ထုပ် ငါးရာကျပ်၊ သောက်ရေသန့် တစ်
ဘူး လေးရာကျပ် စသည်ဖြင့် ရောင်းချ
ခြင်း ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးကားနှင့်
အနီးခရီးသွားလိုင်းကားများပေါ်ရှိ ခရီး
သည်များ သူထက်ငါ အလှအယက်
အသိယူစားသောက်ကြလေ၏။

နေ့လယ် ၁ နာရီအချိန်ခန့်
တွင် ကျွန်တော်တို့ကား၏ နောက်တက်
တွင် ကားအစီး ၁၀၀ ကျော်ခန့် တန်းစီ
ချက်ရှိ၏။ တံတား၏ တစ်ဖက် ပဲခူး

မြို့ဘက်ခြမ်းတွင်လည်း ကားအစီး ၁၀၀
ကျော်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ခေါင်းရွက်၍
လာရောက်ရောင်းချသော ထမင်းရောင်း
သူများ၏ ရောင်းဈေးမှာလည်း ပြောင်းလဲ
သွား၏။ ထမင်းတစ်ထုပ် ၅၀၀ ကျပ်၊
ကြက်သားဟင်းတစ်ပွဲ တစ်ထုပ် ၁၀၀၀
ကျပ်၊ ငါးဟင်းတစ်ပွဲ တစ်ထုပ် ၈၀၀
ကျပ်ဈေးသို့ တိုးမြှင့်ရောင်းချလာကြလေ
၏။ ဘုရားဖူးများနှင့် ခရီးသည်များမှာ
ဝယ်မစားလျှင် မဖြစ်သည့်အခြေအနေ၊
မစားရသည့်အခြေအနေမို့ သူတို့ တောင်း
သည့်ဈေးနှင့် ဝယ်စားကြရလေတော့၏။

တံတားမှာလည်း ပြင်ဆင်၍
မပြီးနိုင်သေးပေ။ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်
ရှိသူများမှာလည်း တံတားအမြှန်ပြန်လည်
ကောင်းမွန်ပြီး ကားများ ဖြတ်သန်းသွား
လာနိုင်စေရန်အတွက် ကြိုးစားလုပ်
ဆောင်နေကြလေ၏။

တံတား ဟိုဘက်သည်ဘက်
ပိတ်မိနေကြသည့်ကားများမှာ အမျိုးစုံ
လှပေ၏။ ကုန်တင်ထားသည့် ကုန်ကား
ကြီးများ၊ ရန်ကုန်-မော်လမြိုင်၊ ရန်ကုန်-
ဘားအံ၊ ရန်ကုန်-မြဝတီ၊ ရန်ကုန်-
ထားဝယ် စသည့်မြို့များသို့ ပြေးဆွဲနေ
သည့် ခရီးသည်တင်ကားများ၊ ခရီးသည်

တင် ဟိုင်းလပ်၊ ဒိုင်နာကားများနှင့်
ဘုရားဖူး မှန်လုံကားများ စသည်ဖြင့်
ကားမျိုးစုံဖြစ်ပြီး ကားပေါ်ပါ ခရီးသည်
များမှာလည်း လူမျိုးစုံ၊ အလုပ်စုံဖြစ်၏။
ကားများ များလှသလို လူများမှာလည်း
တပြည်ပြည် များလာလေသည်။ လမ်း
ခရီးတွင် ပိတ်မိနေသူများမှာ ရှေးရောင်း
သူတို့၏ ရောင်းချသည့်စျေးနှုန်းအတိုင်း
ပေး၍ ဝယ်ယူစားသောက်ကြရလေ၏။
ဝယ်မစားလျှင် ငတ်မည်ဖြစ်၍ ဝယ်စား
ကြရခြင်းဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ ခရီးသွားရင်း ဒုက္ခ
ရောက်နေကြသူများအပေါ် အခွင့်အရေး
ယူ၍ အမြတ်ထုတ်စီးပွားရှာကြသူများ
မှာ သည်နေရာ သည်မြို့မှာမှ မဟုတ်ပါ။
နေရာဒေသအသီးသီးရှိ မြို့ရွာများတွင်
လည်း စာရေးသူ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။
ကြုံခဲ့ဖူးပါပြီ။ သို့သော်လည်း ဖြစ်လာ
သည့် အခြေအနေက ရှောင်လွှဲလို့ မရ
သည့်အခြေအနေရှိ သူတို့တောင်သည့်
ရှေးပေး၍ ဝယ်စားရပါသည်။ ဝယ်မစား
လျှင် ငတ်မည်မှာ အသေအချာမဟုတ်
ပါလား။ ညရောက်လျှင် အမျိုးသမီးများ
က ကားပေါ်တွင် အိပ်ကြပြီး အမျိုးသား

များမှာ ကားအောက်တွင် အိပ်ကြပါ
သည်။

နံနက်မိုးလင်း၍ ကျွန်တော်တို့
အိပ်ရာမှနိုးလာကြပြီး မျက်နှာသစ်ပြီး
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်သွားပြီး
လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် လက်ဖက်
ရည်သောက်ရန်လာသူများထံမှ သတင်း
တစ်ခု ကြားရပါသည်။ ကြားရသည့်
သတင်းက မင်္ဂလာသတင်းဖြစ်၏။ ဆိုင်
ထဲ ဝင်လာသူများအချင်းချင်း ပြောနေ
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ . . . ဒီနေ့ တံတားဟို
ဘက် သည်ဘက် ပိတ်မိနေတဲ့ကား
တွေမှာပါတဲ့လူတွေကို ထမင်းထုပ် လှူ
မယ်တဲ့ကွ”

“ဟုတ်လား။ ထမင်းထုပ်ကို
ဘယ်သူက လှူမှာလဲ။ သေချာရဲ့လား”

“ဟာ . . . သေချာပါတယ်ကွာ။
ထမင်းထုပ်တွေ လှူမှာက ဟိုနားက
ရတနာဦး ထမင်းဆိုင်က လှူမှာ။ ထမင်း
တွေ အိုးကြီး၊ အိုးငယ်နဲ့ ချက်နေကြ
တာ ငါ့မြင်ခဲ့ရတယ်။ ဒီမနက် ၈ နာရီ
မှာ စပြီး လှူမှာတဲ့ကွ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြောဆိုနေ

ကြသည့် စကားသံများကြားရသော
ကြောင့်လက်ရည်ဖို့အမြန်ရင်းပြီးမီတို့
ကားရှိရာအမြဲပြန်ခဲ့ပြီးကားအနီးကားပေါ်
ရှိသူများအားကြားခဲ့ရသည့် သတင်းစကား
အားပြောပြပြီး ကျွန်တော်နှင့်အတူတူ
(၂၀)ခန့် “ရတနာဦး” ထမင်းဆိုင်ရှိရာသို့
လာခဲ့ကြ၏။ ထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်လျှင်
အသက် (၄၀) ကျော်ခန့်ရှိဆိုင်ရှင်ဟုထင်
ရသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က-

“ထမင်းထုပ်လာယူကြတဲ့
ခရီးသည်တွေနေလေးစောင့်ပေးကြပါနော်
ထမင်းကုန်သွားလို့ ထပ်ပြီးချက်ထားတဲ့
ထမင်းနပ်တော့မှာပါ။ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး
စောင့်ပါရင်”

ကျွန်တော်ကလည်း

“ဟာ - ရပါတယ် ကျွန်တော်
တို့အဖွဲ့ဟိုလမ်းဘေးနားက ဗန်ဒါပင်
အောက်က ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်စောင့်
နေပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်သည်ဆိုင်ရှင်
ရှိကားလမ်းတစ်ဖက် ဗန်ဒါပင်ရိပ်အောက်
ရှိ ခုံတန်းများတွင်ထိုင်စောင့်နေကြ၏။
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့စောင့်နေသည်မှာ (၁၅)
မိနစ်ခန့်အကြာတွင်ကျွန်တော်တို့အား

တစ်ပါးဟုပြောသောအမျိုးသမီးသည်
ခေါင်းရွက်ထမင်းသည် အမျိုးသမီးအား
ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ရောက်ရှိလာ
ပြီး ခေါင်းရွက်ထမင်းသည် ထမ့်ထမင်း
ထုပ်များကို ကျွန်တော်တို့ လူစုအား
အပ်သလောက်ထမင်းထုပ်များအား
ပေးပါသည်။ လူတစ်ယောက် ထမင်း

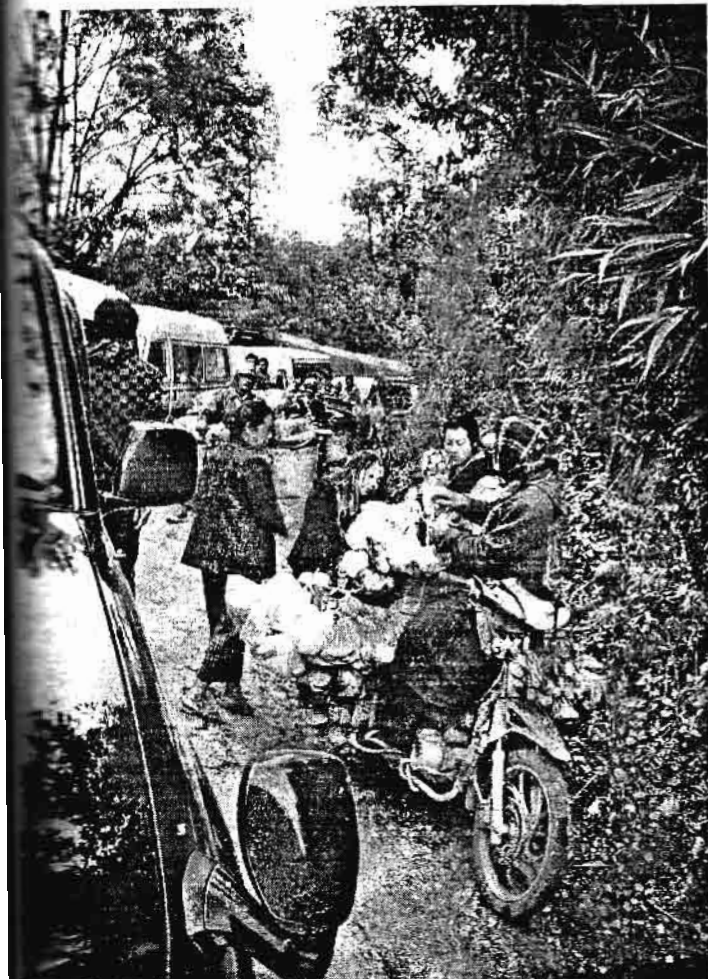
တစ်ထုပ်ကျ ဝေပေးခြင်းမဟုတ်ပါ။
နှစ်ထုပ် သုံးထုပ် စသည်ဖြင့် လိုသလောက်
ပေးပါသည်။ သူ့အနီးတွင် အတူပါလာသူ
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား ပေးသည့်
ဟင်းထုပ်များ စာရင်းအားမှတ်သားခိုင်း
ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုအား ထမင်း
ထုပ်များပေးအပြီး အနီးသို့ ခေါင်းရွက်

ပြောင်းဖူးပြုတ်သည်တစ်ယောက်
ရောက်လာရာ ထိုအမျိုးသမီးမှ လှမ်းခေါ်
ပြီး ကျွန်တော်တို့လူစုအား ပြောင်းဖူးပြုတ်
များလိုသလောက်ယူကြရန် ပြောသဖြင့်
ကျွန်တော်တို့လူစု ပြောင်းဖူးပြုတ် (၁၀)
ဖူးခန့်ယူလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့ပြီးလျှင် အနားမှာရှိသောလူစုရှိရာသို့
ထမင်းရောင်းသူရော ပြောင်းဖူးသည်ပါ
ခေါ်၍သွားပြီး ထမင်းထုပ်များနှင့် ပြောင်းဖူး
ပြုတ်များအား ဝေပေးနေသည်ကို မြင်
တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစု ကားရှိရာသို့
ပြန်ရောက်ပြီး ထမင်းဟင်းများစားသောက်
ပြီး (၁၀) နာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင်
“ပါလေကား” ကားပေါ်တွင် ထမင်းထုပ်
များနှင့် ရေသန့်ဗူးများတင်ပြီး ကားအနီး
ရောက်လာပြီး အမျိုးသားလူငယ်
တစ်ယောက်က...

“ကားပေါ်က ခရီးသည် တွေ
ခင်ဗျား ထမင်းထုပ်တွေ လိုသလောက်
ယူကြပါ။ရေသန့်ဗူးတွေလည်း လိုသ
လောက်ယူကြပါ”

ထိုကဲ့သို့ပြောပြီး ထမင်းထုပ်များ
ရေသန့်ဗူးများလာရောက်ပေးပါသည်။

ရေသန့်ပွားများမှာ တစ်ဖုန်းနှစ်ဖုန်းမဟုတ်ပါ။
ပါကင်ထုပ်လိုက်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။
တစ်ထုပ်နှစ်ထုပ်သုံးထုပ် လိုသလောက်
ကြိုက်သလောက်ယူစေပါသည်။ ကျွန်
တော်တို့ကား ပြီးလျှင်နောက်ကားရှိရာ
သို့သွား၍ပေးပါသည်။

နံနက် (၁၁) နာရီအချိန်ခန့်တွင်
ဝေါမြို့ဖက်တွင်ရှိသော ပိတ်မိနေသည့်
ကားများမှာ စစ်တောင်းတံတားအနီးထိ
ရောက်နေသောကြောင့် ခန့်မှန်းခြေကား
အစီး (၃၀၀) ကျော် (၄၀၀) နီးပါးရှိမည်
ဟုခန့်မှန်းမိပါသည်။ ကားများပေါ်တွင်ပါ
လာသည့် ခရီးသည်နှင့် ဒရိုင်အား၊
စပယ်ယာများပါမကျန် ထမင်းဟင်းနှင့်
ရေသန့်ပွားများကို လိုသလောက် ပေးဝေ
လှူဒါန်းနေသည်မှာ မြင်ရသူအပေါင်း
ပီတိ ဖြစ်စေသည်။ လှူဒါန်းသည့် ထမင်း
နှင့် ဟင်းများမှာ ဖြစ်သလိုချက်ပြတ်ထား
သည့် ဟင်းများမဟုတ်ပါ။ ကြက်သား
ဟင်း၊ ငါးတန်ဟင်း၊ ငါးဆုပ်ဟင်း၊ ကြက်ဥ
ဘဲဥနှင့် ချဉ်ပေါင်ကြော် ဟင်းစုံလှသီး
ဟင်းများ စုံလှပါသည်။ ဤကဲ့သို့ လိုက်
လံပေးဝေလှူဒါန်းသည်မှာ နေ့ခင်းတစ်
နေ့ခင်းလုံး လိုက်လံဝေငှလှူဒါန်းသည်မှာ

ကားနှင့်တစ်မျိုး ဆိုင်ကယ်နှင့်တစ်သွယ်
စက်ဘီးများပင် ပါပါသေးသည်။

နေ့လည် (၁) နာရီအချိန်ခန့်
တွင် တံတားပေါ်မှ ပြုတ်ကျနေသော
သံဘောင်ကြီးအား ဖြတ်တောက်၍ မယူ
ဖယ်ရှားရန် ဝန်ချီစက်(ကရိမ်း)ကြီးများ
ရောက်ရှိလာပြီး တာဝန်ရှိသူများက အပူ
တပြင်း ပြုပြင်ဆောင်ရွက်နေကြပါသည်။

“ရတနာဦး” ထမင်းဆိုင်မှာ လှူ
ဒါန်းသော ထမင်းနှင့် ရေသန့်ပွားအလှူ
မှာ နေ့ခင်းပိုင်းတွင်သာမက ညဖက်တွင်
လည်း ကားများ ဆိုင်ကယ်များဖြင့် ကား
ရှိရာသို့လာ၍ “ထမင်းထုတ် လို
သေးလား၊ ရေသန့်ပွားလိုသေးလား၊ လိုရင်
ယူထားကြပါ။ ဆာတဲ့အချိန်စားဖို့ ယူ
ထားကြပါ” ဟုပြောပြီး ထမင်းထုတ်နှင့်
ရေသန့်ပွားများအား လိုက်လံလှူဒါန်းပေး
ဝေနေသည်မှာ ည(၁၂)နာရီ အချိန်အထိ
ပင်ဖြစ်ပါသည်။ (၁၅)မိနစ်တစ်ကြိမ်ခန့်
ရောက်လာပြီး ပေးလှူနေသည်မှာ
ကျွန်တော်တို့ကပင် ပြန်ပြီးအားနာမိပါ
သေးသည်။ ၎င်း ည(၁)နာရီအချိန်ခန့်မှာ
တံတားပြင်ဆင်ပြီး၍ ကျွန်တော်တို့ ဘုရား
ဖူးကာနှင့် ကျန်ကားများအားလုံး “ဝေါမြို့”

အတွင်းမှ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့
ကြပါတော့သည်။

လူများ ဒုက္ခရောက်နေစဉ်
အချိန်တွင် အခွင့်ကောင်းယူ၍ အမြတ်
ထုတ်စီးပွားရှာနေကြသော အချိန်အခါ
တွင် စေတနာ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာ
ဖြင့် ထမင်းနှင့် ဟင်း၊ ရေသန့်ပွားများအား
လိုသလောက် ကြိုက်သလောက်ယူကြ
ပါဟု လိုက်လံပေးဝေ လှူဒါန်းခဲ့သော
ဝေါမြို့မှ “ရတနာဦး” ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင်များ
၏ အမည်များအား မသိရှိခဲ့ရပါ။ ပိုင်ရှင်
မည်သူဟူ၍လည်း မသိခဲ့ရပါ။ သူတို့၏
လှူဒါန်းမှုအား လက်ခံရယူခဲ့ကြသူ
ခရီးသည်အပေါင်း၏အပေါ် ဖြူစင်သည့်
စေတနာသဒ္ဓါတရားဖြင့် လှူဒါန်းခဲ့ကြ
သော ဝေါမြို့မှ ရတနာဦး ထမင်းဆိုင်
ပိုင်ရှင်မိသားစုအား ဘုရားဖူးခရီးသည်များ
နှင့် ကျန်ခရီးသည်များ ကိုယ်စား ကျေးဇူး
အထူးတင်ရှိပါကြောင်းနှင့် လှူဒါန်းမှု
ကောင်းမှုကုသိုလ်အဖို့တာကကို သာဓုခေါ်
ဆိုလိုက်ပါကြောင်း ဤစာစု ဆောင်းပါး
ဖြင့် ဂုဏ်ပြုရေသားလိုက်ရပါသည်။

မင်းမြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

သရုပ်ဖော်သောသင်ခန်းစာ

လူမျိုးစားစား

သျှင်ရဲထွဋ် (စောင်စွန်း)

“တောက်...မသာကောင်မ။
နံလိုက်တဲ့ ပုပ်တော်။ ငါ့နှာခေါင်းထဲမှာ
အခုထိ စွဲနေတုန်းပဲ... ထို့”

စောစောက ချောင်းကမ်းပါး
စောက်အောက်က ဝဲကတော့ထဲမှာ
မိန်းမအလောင်းတစ်လောင်း လာဆိုက်
နေတာကြောင့် ရေကြောင်းထဲကို ဆွဲ
ထုတ်လိုက်ရလို့ ခုထိ အော်ဂလီဆန်
နေတုန်းပဲမို့ သိမ်းထားတဲ့ လက်ကျန်
ပုလင်းကို ယူမော့ကာ တံထွေးကို တွီ
ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

စောဘလုံ ဆိုတဲ့ကောင်က
တစ္ဆေထိုးတောက်ကန်၊ တစ္ဆေသရဲကို
မကြောက်လို့ ကမ်းပါးစောက်နားက သူ
လယ်မှာ လာနေရဲတာကိုကြည့်။ သဲဖြူ
ချောင်းဟာ ကမ်းပါးစောက်ရဲ့ အထက်နား
မှာ တတောင်ဆစ်ချိုး ကွေ့နေတာ
ကြောင့် မိုးအခါဆိုရင် ဝါးလုံးထိုးစီးဆင်း
လာတဲ့ ချောင်းရေဟာ ကမ်းပါးစောက်ရဲ့
နံရံကို ဦးတိုက်ပြီးမှ ဆက်စီးသွားတဲ့
အတွက် ကမ်းပါးစောက်အောက်ခြေမှာ
ဝဲကတော့တစ်လှူဖြစ်ပြီး လှည့်နေသည်။

ချောင်းအထက်က ဖောင်ပျက်
ပြီး မျောလာတတ်တဲ့ သစ်တွေ၊ ဝါးတွေ၊

မီးသွေးအိတ်တွေ၊ ထင်းတွေဟာ ဒီဝဲ
ကတော့ထဲမှာ လာလာဆိုက်နေတတ်
တဲ့အတွက် အဲဒီအခါဆို စောဘလုံတို့
ထောပြီသာမှတ်။ ကမ်းပါးစောက်နားမှာ
သူ့အိမ်ရှိတယ်။ အိမ်နဲ့ တစ်ခေါ်စာ
လောက်မှာ အိမ်ဆယ်လုံးလောက်
အဖေါ့ရှိတယ်။ အရေးအကြောင်းရှိရင်
လှမ်းခေါ်လို့ရတယ်။ သူတို့အားလုံး မိုး
အခါ ကိုယ့်လယ်မှာကိုယ် စပါးစိုက်ကြ
တယ်။ မိုးကုန်ရင် မူး ဖရုံ၊ ငရုတ်၊ သခွား
ပြောင်းစတဲ့ ကိုင်းသီးနှံတွေကို စိုက်ကြ
တယ်။ တစ်နှစ်ပါတ်လုံးချောင်းထဲမှာ
ငါးရှာ ဖားရှာလို့ရတဲ့အတွက် ရွာထဲက
အိမ်တွေမှာ မနေကြဘဲ အားလုံးဒီမှာ
အခြေစိုက် နေထိုင်ပြီး လုပ်ကိုင်စား
သောက်ကြတာ ကြာပါပြီ။

စောဘလုံမိန်းမ ခင်ရီက သူ့ရှာ
သမျှ ငါးဖားနဲ့ ကိုင်းထွက်သီးနှံတွေကို
တောင်စွန်းဈေးမှာ စောစောထပြီးသွား
ရောင်းတယ်။ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းတက်တဲ့
သမီးကြီးဝါနနဲ့ ငါးတန်းတက်မယ်
သားငယ် သူထူးတို့ကတော့ ဒီနားက
ကျောက်ရေတွင်း၊ ကန်နီ၊ မီးကုန်းစတဲ့
ရွာတွေက ကျောင်းသားတွေနဲ့အတူ

ရထားလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်ပြီး
တောင်စွန်းမှာ ကျောင်းသွားတက်ကြ
တယ်။

မနက်က ဝဲထဲမှာ ဘာမျှ
မလဲဆိုပြီး ကမ်းပါးပေါ်က ချောင်းကြည့်
လိုက်တော့ လူသေအလောင်းတစ်
လောင်းကိုတွေ့တယ်။ တစ်ခါတစ်
ချောင်းအထက်က ရေနစ်ပြီးသေတဲ့
မသာအလောင်းတွေ မျောလာပြီး ဝဲထဲ
မှာ လာဆိုက်နေတတ်တယ်။ သူ့ကို စစ်
လားဆေးလားလုပ်ရင် မဖြေတတ်တဲ့
အတွက် အမူပါတ်မှာစိုးတာကြောင့်
သက်ဆိုင်ရာကို သူ့ဘယ်တော့မှ
အကြောင်းမကြား။ ဒါကြောင့် ရိုးထဲမှာ
အသင့်ရှိတဲ့ လှေကိုယူကာ ထိုးဝါးချိတ်
နဲ့ အလောင်းကောင်ကိုဆွဲပြီး ရေဇီ
ကြောင်းအတိုင်း ချောင်းအောက်ဖက်ကို
မျှော်လိုက်တာပဲ ကိစ္စအေးတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ နေပင်ထန်း
တစ်ဖျားကျော်ပြီး ဈေးကွဲချိန်ရောက်တာ
တောင် ခင်ရီပြန်မလာသေးတဲ့အတွက်
လက်ကျန်အရက်ကို ထိုင်သောက်ရင်း

ခင်ရီလာမယ့်လမ်းကို သူတစ်မျှော်မျှော်
ဖြစ်နေစဉ် ဈေးတောင်းကိုရွက်ပြီး ရထား
လမ်းအတိုင်း ခင်ရီပြန်လာသည်။ ရထား
လမ်းဘေးက ဗုံလုံပင်နားရောက်တော့
ရထားလမ်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ရိုးချောင်း
လေးကို ဖြတ်သည်။ မကြာခင် အိမ်ရှေ့
ပူးစင်အောက်ကို ခင်ရီရောက်လာသည်။
နေပူထဲကလာလို့ဖြစ်မည်။ ခင်ရီ၏ မျက်
နှာက ရဲရဲနီနေသည်။ သူ ခင်ရီကို တစ်ခုခု
ပြောမည် ကြံပေမယ့် ခင်ရီက သူ့ကို

မျက်ထောင့်နီနဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းပေါ်က
ဈေးတောင်းကို ကွပ်ပစ်ပေါ် ဘုန်း ခနဲပစ်
ချပြီး ကတုန်ကရီနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွား
တဲ့အတွက် မပြောဖြစ်တော့။

“ဒီကောင်မ ဘာများဖြစ်နေပါ
လိမ့်”ဟု တွေးနေတုန်း...

“ဒုန်း” ခနဲ ခြေဆောင့်သံ ကြား
လိုက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်
ကို ဖားလျားချထားသော ခင်ရီသည်
သူ့ကို အကြိတ်ပြီး စိုက်ကြည့်ကာ ပါးစပ်

က တဟင်းဟင်း ညည်းညူနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ့ ခင်ရီ နင်ဘာဖြစ်နေတာ
လဲ” သူလှမ်းမေးရင်း အိမ်ပေါ်တက်လိုက်
သည်။ ခင်ရီက သူ့ကိုပြုံးကြည့်ပြီး...

“ငါ့ကို ထမင်းကျွေးစမ်းပါ။ ငါ
ထမင်းမစားရတာ တစ်ပါတ်ရှိပြီ။ ငါ့ကို
ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးစမ်းပါ”

အခြေအနေကို ကြည့်ရတာ
ခင်ရီကို သရဲဝင်ပူးနေပြီဟု စောဘာလုံ

အတတ်သိလိုက်တဲ့အတွက်...

“နင် ခင်ရီမဟုတ်ဘူး။ နင် ဘယ်သူလဲ။ ဒီကို ဘာဖြစ်လို့လာတာ လဲဆိုတာ ပြောပြမှ ကျွေးမယ်”

“ငါ ကောက်စိုက်ကအပြန် ချောင်းကိုဖောင်နဲ့အကူးမှာ ဖောင်ပေါ်က ခြေချော်ကျပြီး ရေနစ်သေခဲ့တယ်။ ငါလည်း အလောင်းနဲ့အတူ ရေထဲမှာ မျောပါခဲ့တယ်။ ညက ကမ်းပါးစောက် အောက်က ဝဲထဲမှာ လာဆိုက်တယ်။ မနက်က နင်ကအလောင်းကို ဝါးလုံးနဲ့ ဆွဲပြီး အောက်ဘက်ကို လွှတ်လိုက်ပေ မယ့် ထမင်းဆာတာနဲ့ အလောင်းနဲ့အတူ မလိုက်တော့ဘဲ ကမ်းပေါ်တက်အလာ ဗုံလုပ်တစ်ပင်ကိုတွေ့တယ်။ အဲဒီမှာ နေတဲ့တစ္ဆေက ငါ့ကိုပေးမနေလို့ နင် မိန်းမနဲ့ တွေ့တာနဲ့ ထမင်းတောင်းစားဖို့ ငါကပ်လိုက်လာတာပဲ”

“နင် ငါ့မိန်းမကို မနောက်ယှက် ဘဲ ခုချက်ခြင်းထွက်သွားရင်ကောင်းမယ်”

“မသွားနိုင်ဘူး။ နင်ပဲခုနက ငါ့ကိုထမင်းကျွေးမယ်ပြောတယ်။ ငါစား ပြီးမှ သွားမယ်”

“မကျွေးနိုင်ဘူး။ နင်သွားလိုရာ

သွားရင်သွား။ မသွားရင် ငါ့အဆိုမဆိုနဲ့။ နင်တို့ သရဲတွေကို ငါနိုင်ကွပ်ချင်နေ တာကြာပြီ။ ကျွေးလိုက်ရင် ကြောက်ရာ ကျတယ်။ မကျွေးဘူးကွာ”

“သေနာကောင်း။ နင်လူလည် မကျနဲ့ မကျွေးရင် မသွားဘူး”

“မသွားရင် နင်ဘာဖြစ်မလဲဆို တာ ခုသိရမယ်။ ကဲ ကြာတယ်ကွာ”

စောဘလုံ သရဲမကို အတင်း ဆွဲဖက်ပြီး သူတို့လင်မယား အိပ်တဲ့ အိမ်ခန်းထဲကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ဟဲ့... အယုတ်တမာကောင် ငါ့ကို အခုချက်ခြင်း လွှတ်စမ်း”

သရဲမက အော်ဟစ်ရုန်းကန် သော်လည်း အင်အားခြင်းမရှိတဲ့အတွက် ရုန်းမထွက်နိုင်။ စောဘလုံသည် သရဲမ ကို အိပ်ရာပေါ် အတင်းလှဲချကာ အပေါ် မှ ကိုယ်လုံးနှင့် အတင်းဖိထားလိုက် သည်။ ထို့နောက် ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာ ပြန် နှိပ်လိုက်သည်။ သရဲမက ခေါင်းကို ခါရမ်းရင်း ရုန်းကန်သော်လည်း အချင်း အနီးသာ။

“ဟဲ့ အကောင်စုတ်။ မယုတ် မာနဲ့နော်။ ငါ နင်မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ ငါ

အဖြူဟဲ့... ။ သူများသားသမီး မစော် ကားနဲ့။ အဖမ်းခံချင်လို့လား”

“အောင်မာ... ဖမ်းလို့ရမလား။

ငါက နင့်ကိုနှိမ်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်မိန်းမကိုယ်နှိမ်းတာ။ ကြိုက်တဲ့ဒီကို တိုင်။ ကိုင်း နှိမ်းတယ်ကွာ... နှိမ်းတယ်။ ဖမ်းချင်တဲ့သူလား ဖမ်းစမ်း”

ကြာတော့ သရဲမသည် ရုန်းရင်း ကန်ရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ မော လာသည့်အတွက် မရုန်းနိုင်တော့ဘဲ အရုံးပေးကာ ငြိမ်ကျသွားပြီး သူ့ကို တောင်းပန်သလို စိုက်ကြည့်၍သာနေ သည်။

“ဟားဟား... ဟားဟား နင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ နင့်ကို မညှာနိုင် ဘူး။ လောကမှာ လည်သူစားတမ်းပဲ ဟေ့။ တောင်းပန်တိုင်း ခွင့်လွှတ်လို့မရ ဘူး။ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် နင်ခံစားသွားရမယ်” ဟုပြောရင်း ရယ် မောလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင် မိုး သည် သည်းသည်းမဲမဲရွာချလိုက်သည်။ စောဘလုံ၏ အိမ်လေးသည် မိုးသံ အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ လေသည်။

xxx

စောစောပိုင်းက သည်းသည်း

မဲရွာချလိုက်သော မိုးသည် မကြာခင် သည်းရာမှ ဖွဲကာ ဖွဲရာမှ စံသွားသည်။ ခင်ရီသည် အိပ်မက်လိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ဘီလူးသရဲစီးသလို သူ့ ကိုယ်ကို တစ်ခုခုက ဖိထားသလို ခံစားနေရသည့်အတွက် မျက်လုံးကို ကြိုးစား ခွင်းကြည့်လိုက်တော့ စောဘာလုံဖြစ်နေသည်။ စောဘာလုံကို ကိုယ်ပေါ်က တွန်းချပြီး အိပ်ရာကလူးလဲထလိုက်သည်။ သူ့ အစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး အဝတ်အစားတွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

“ငါဘာတွေဖြစ်နေသလဲ”ဟု မေးခွန်းထုတ်ရင်း ကိုယ်ဟာကိုယ် ပြန် ခွင်းစားကြည့်မိသည်။ သူ့ဈေးကအပြန် နှလုံးပင်နားရောက်တော့ သမ်းဝေကာ အိပ်ချင်လာသည်။ တံတားလေးကို ဖြတ် ငြိတော့ သူ့ဘာမှသတိမရတော့။ သူ့ အကြောင်း အခန်းထဲရောက်လာရသလဲ။ အထက်ကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ။ အဝတ် အစားတွေကလည်း ဖရိုဖရဲနဲ့ ဘာတွေ

ဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ သိချင်လာတဲ့အတွက်-

“ဘာလုံ... ဘာလုံ ထစမ်းပါ။ ငါ ဘာတွေဖြစ်သလဲ ဟင်”

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတဲ့ အဝတ်အစား တွေကို ပြန်ပြင်ဝတ်ရင်း ဘာလုံကို နီး လိုက်သည်။ ဘာလုံသည် အိပ်နေရာက ကမန်းကတမ်းကန်းထပြီး ခင်ရီကိုကြည့် ကာ...

“ခင်ရီ... ခင်ရီ နင်သတိရ ပြီလား”ဟု မေးလိုက်သည်။

“အေးပါ။ ဘာဖြစ်တာလဲ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါ”

“ဒီလိုဟာ...။ နင်ဈေးကအပြန် အိမ်နားရောက်တော့ သရဲဝင်ပူးတယ် လေ။ သရဲမကို ငါလည်းမောင်းထုတ်လို့ မရတာနဲ့။ ခေါ်ပွပြီး သူ့ကို ဒီကိုခေါ်လာ ခဲ့တယ်။ ဟိုခင်း... အဲ ဟိုဟာလေ အဲ... အဲဒါနဲ့ သူ့ရောငါပါ ဟို... အိပ်ပျော်သွားတယ်”

ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ပြီး အထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြောနေတဲ့ ဘာလုံ ကို ခင်ရီသည် နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မကျေနပ်ဟန်နဲ့ကြည့်ပြီး...

“သေနာကောင် တဏှာရှု။

သရဲမနဲ့ နင်အတူအိပ်တယ်ပေါ့။ ဒါနဲ့က ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ တောက်... နင်ဟာလေ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ မဲယားငုတ်တုတ်ရှိတာကောင် ဖလန်း ဖလန်းထပြီး ဖောက်ပြန်တဲ့ အကောင်”

“ဟာ... ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မိန်းမရာ။ သရဲမကို မှတ်လောက်အောင် ငါဆုံးမချင်လို့ အတင်းချုပ်ထားတာပါ”

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းဘာလုံ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အရှက်မရှိတဲ့ ဖလန်းဖလန်းထနေတဲ့ အကောင်”

ခင်ရီက ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသ ဖြစ်လာကာ ဘာလုံကို တွန်းလှဲပြီး အိမ်ရှေ့ ကို ဆောင့်အောင်ပြီးထွက်သွားလေ သည်။ ဘာလုံ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဟက်လက် လန်လဲကျပြီး အခန်းထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ သည်။ တရာသည်ဖြစ်စေ၊ မတရာသည် ဖြစ်စေ သူ့သမီး၊ ဘစ်ဖက်သားကို အနိုင် ရလိုက်တဲ့အတွက် သူ့ကျေနပ်လေ၏။

xxx

သရဲမသည် မှတ်မိသွားလေ သလား။ ဟပ်ထိသွားလေသလားတော့ မသိ။ ဒီနေ့အထိ နောက်ထပ်ပေါ်လာ

တော့ချေ။ ထိုကိစ္စကြောင့် စိတ်ကောက်
နေသော ခင်ရီနှင့်သူသည်လည်း ပိုနေမြဲ
ကျားနေမြဲ။ သမီးကြီးဝါနသည် ကျောင်း
ပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အိမ်မှာပင် ဝတ္ထုစာအုပ်
တစ်အုပ်နဲ့ ငြိမ်နေသည်။ အငယ်ကောင်
သာထူးကား မနက်လင်းစာ စားပြီး
ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွား
ကစားသည်ထင်၏။ အရိပ်အယောင်ပင်
မတွေ့သေး။ ခင်ရီ ဈေးကပြန်မလာသေး
တဲ့အတွက် ခင်ရီကိုစောင့်ရင်း စောဘာလုံ
အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ပိုက်ဟောင်းတွေကို
ထိုင်ဖာနေသည်။ ထိုစဉ် “ဒုန်း ဒုန်း”
ဟူသောအသံကြောင့် နောက်ကိုလှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ...။ ဝါနသည် ဆံပင်ကို
ဖားလျှားချပြီး ကတုန်ကရီဖြစ်နေသည်။

“သမီးဝါန ... ဘာဖြစ်တာလဲ”
ဟု သူလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... အယုတ်တမာ
ကောင်ကြီး။ တဏှာရူးကြီးရဲ့။ နင့်ကို
ဝါကျေမယ်ထင်လို့လား။ နင့်ကို လက်စား
ချေမလို့ ငါပြန်လာတာ။ ဒီနေ့ နင့်အိမ်
က ကြက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းစားရမ
ငါပြန်မယ်”

အခြေအနေကြည့်ရတာ ဝါနကို

သရဲဝင်ပူးနေပြီဟု သူသိလိုက်သည်။
“အောင်မာ . . . သရဲမက
လူပီးဝလို့။ နင်မမှတ်မိသေးဘူးလား။ ငါ
ဒေါသမထွက်ခင် နင်ထွက်သွား။ အရင်
တစ်ခါထက်ပိုဆိုးသွားမယ်မှတ်”

“ဟီးဟီး . . . ဟီးဟီး နင်
ငါ့ကို ဒီလိုလွယ်လွယ်နဲ့ နင်ထုတ်လို့ရ
မယ်ထင်သလား။ ဝေးသေးတယ်။ သတ္တိ
ရှိရင် ငါ့အသားကို ထိရဲထိကြည့်လေ”
သူ့ကို မထေမဲ့မြင် ပြန်ပြောလိုက်တဲ့
သရဲမကို ဘာလုံ စိတ်တိုသွားသည်။

“ကဲ... ကြာတယ်ကွာ။ ငါ
လာပြီဟေ့”

သူ့ရဲ့ မဟာဗျူဟာအတိုင်း
သရဲမကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။
ဒီတစ်ချိန်မှာတော့ တစ်ခါသေဖူးပြီမို့ ပျဉ်
ပိုးနားလည်သွားတဲ့ သရဲမဟာ ပါနပ်စွာ
လှစ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့
ပြေးဝင်သွားသည်။ ဘာလုံသည် အခန်းဝ
တွင် ရပ်ရင်း...

“ဟားဟား... ဟားဟား စားရ
ကံကြံတော့ မှတ်ဆိပ်ပျားစွဲတယ်ဆိုတာ
ဒါပဲ။ ကဲ... အခု နင်ဘာတတ်နိုင်သေး
လဲ”

ဘာလုံသည် မပင်မပန်းဘဲ
အောင်သေအောင်သားစားရမည်မို့
ကျေနပ်စွာရယ်မောရင်း ပွဲတော်တည်ရန်
ပြင်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ သရဲမလည်း
သူ့ကိုပြေးကြည့်ရင်း တရုတ်သိုင်းကားထဲ
ကလို သိုင်းကွက်ခင်းလိုက်သည်။

“ဒါဆို လာလေ။ ဘယ်သူမှ
မရှိကွာ။ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်း။ သတ္တိ
ရှိရင် အခန်းထဲဝင်လာလေ။ လာခဲ့စမ်း
ပါ”

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ
နင်ကမမှတ်မိတော့ ငါကထပ်ဖီရဦးမှာ
ပေါ့ကွာ။ သေဖို့ပြင်ပေတော့”

“လာလေ။ ဒီကလည်း အဆင်
သင့်ပဲ။ နင်လောက်တော့ သနားတယ်”

သရဲမကို အိပ်ရာပေါ်လှဲချရန်
အခန်းထဲဝင်ဖို့ခြေလှမ်းလိုက်စဉ် နောက်
ကခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အတင်း
ဆွဲထားတဲ့အတွက် ရှေ့ကိုမရောက်ဘဲ
အခန်းဝမှာ တိုးလို့တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေ
သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့ ဘာလုံ။ မလုပ်နဲ့
မလုပ်ပါနဲ့။ လွန်မယ်နော် သတိထား။
သွားမတို့နဲ့ သွားမထိနဲ့ နင်ဒုက္ခတွေ့

ဆယ်

xxx

တစ်ယောက်ဆူသာ ချက်ထားသည့်

“အို... ဘာကိုဒုက္ခတွေ့ရမှာ
 ဒီကောင်မလောက်တော့ ငါက
 သည်း သနားတယ်။ ဖယ်စမ်းပါ”ဟု
 ပြောကာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို
 ဆက်ဆွဲထားသူမှာ ခင်ရီဖြစ်နေသည်။

“အို... မလွှတ်ဘူး။ သွား
 လုပ်နဲ့။ အဲဒါ သရဲမ မဟုတ်ဘူး”

“သရဲမ မဟုတ်ရင် ဒီကောင်က
 ဘာကောင်မို့လဲ။ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ငါ
 ဝေဖန်တာပဲ။ ချမယ်”

“ဟဲ့ နင်သတိထားဦးလေ။
 အဲဒါ သရဲမလည်းမဟုတ်ဘူး။ ငါလည်း
 မဟုတ်ဘူး။ နင်သူ့ကို ဘာမှသွားလုပ်လို့
 မရဘူး။ အဲဒါ နင့်သမီးကြီး ဝါနလေ”

ခင်ရီပြောမှ သူသတိရသွား
 သည်။ သရဲမဝင်ပူးနေတာ သူ့မိန်းမကို
 မဟုတ်။ သူ့သမီးဝါနကို။ သရဲမလည်း
 အနီးထဲမှ သူ့ကို မထိတထိနှင့် ပြီးကာ
 ကြည့်ရင်း...

“လာလေကိုကို။ မလာရဲဘူး
 ထား။ ဒီမှာ အသင့်စောင့်နေတဲ့ ဟာကို”
 ဆို ပြောကာ ကနွဲကလျနှင့် လက်ယပ်
 ဆီးနေသည်။

“အို... ဘုရား၊ ဘုရား၊ ငါမှား
 တော့မလို့။ ခင်ရီသာ အချိန်မီ မရောက်
 လာလို့ကတော့ ငါတို့ဘဝသွားပြီ” သူ
 ဆက်မတွေးရဲတော့။ နောက်က ပုဆိုးစ
 ကိုဆွဲထားသော ခင်ရီ၏လက်ကို အသာ
 ဖယ်ကာ လွယ်အိတ်ထဲက လေးဂွနဲ့
 လေးသီးကို နှိုက်သည်။ ဆန်အိုးထဲက
 ဆန်အနည်းငယ်ကိုခပ်ကာ အိမ်ရှေ့မှာ
 ကျဲချလိုက်သည်။ ကြက်တစ်အုပ်သည်
 အိမ်ရှေ့ကို အပြေးအလွှားရောက်လာကာ
 အစာကောက်ကြသည်။ သူနဲ့ အနီးဆုံး
 က ခပ်ရွယ်ရွယ်ကြက်တစ်ကောင်ကို
 ချိန်ရွယ်ကာ ပစ်လိုက်သည်။

“ဖောက်”

“ဖလပ်... ဖလပ်... ဖလပ်”

ခေါင်းကို ကွက်တိမှန်သည်။
 ကြက်ဖသည် တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ်ခတ်
 ရင်း လဲကျဆွဲဆွဲသွားသည်။ ကြက်ဆွဲ
 ကို ကောက်ပြီး ခင်ရီလက်ထဲကို အပ်
 လိုက်သည်။ ခင်ရီသည် ကြက်ဆွဲကို
 ကိုင်ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ
 သည်။ ဒီတစ်ပွဲရဲ့ အနွှဲအနိုင်ပေါ်လေပြီ။

xxx

ကြက်သားကာလသားချက် ထည့်ထား
 သော ဟင်းပန်းကန်သည် အငွေ့တ
 ထောင်းထောင်းထနေသည်။ ဝါနသည်
 ဟင်းပူပူကို ထမင်းပူပူပေါ် လောင်းချ
 ကာ အိုးလိုက်ပင် နယ်ဖတ်ကာ စား
 သောက်နေသည်။ ထမင်းလေးဘူးချက်
 သည် ခဏချင်းပင် ပြောင်သလင်းခါလေ
 သတည်း။

“ဝါး... ထမင်းတော့ဝပြီ။ ငါ
 လည်း ပြန်တော့မယ်”

ဝါနသည် ထမင်းစားပြီးသည်နှင့်
 တဝါးဝါးသမ်းကာ ခန္ဓကိုယ်ကို ယိမ်းထိုး
 လျက် ခွေခွေလေး လှဲချလိုက်သည်။
 ခင်ရီသည် ဝါနဆီသို့ပြေးပြီး ပွေးကံထား
 လိုက်လေသည်။

“နင့်ကိုငါ တောက်တိတောက်ထိုး
 နဲ့ တတောက်ကန်း မလုပ်နဲ့လို့ ငါခဏ
 ခဏပြောတယ်။ သူက တောင်းစားရင်
 ကိုယ်ကကျွေးလိုက်ပေါ့။ မွဲသွားမှာ မှတ်
 လို့။ ကုသိုလ်တောင်ရသေးတယ်။ အခု
 နင်လုပ်ပုံကို ကြည့်စမ်း။ ကိုယ်က အသာ

စီးရတယ်ဆိုပြီး သူတစ်ပါးကို နှိပ်စက်
တော့ ပေါ်ဖြစ်တုန်းက သူခံရပေမယ့် တု
ဖြစ်တော့ ကိုယ့်ကိုနဲ့ပြီမဟုတ်လား။
နင်က နင့်ကိုယ်နင် သိပ်အထင်ကြီးပြီး
ဘဝင်လေဟင်နေတယ်။ နောက်ကို
သူတစ်ပါးကို အထင်လည်းမသေးနဲ့
အထင်လည်း မကြီးနဲ့။ ရန်လည်းမလိုနဲ့။
နှိပ်လည်းမစက်နဲ့။ မလှည့်စားနဲ့။ အနိုင်
မကျင့်နဲ့။ ကိုယ်ချင်းစာထား။ မေတ္တာသာ
ပွားပါ။ ယောက်ျားရယ်။

တော်သေးတာပေါ့။ အဲဒီနေ့က
ငါအရောက်ပြန်ပေလို့ နည်းနည်းလောက်
နောက်ကျသွားရင် နင့်သမီးဝါနရော ငါတို့
အားလုံးပါ နင့်ရဲ့ လောဘ။ ဒေါသနဲ့ မဆင်
မခြင် မစဉ်းမစားတတ်တဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့်

ဘဝတစ်ခုလုံး အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့
ဘူး။ သူတစ်ပါးကို လှည့်စားပြီး အနိုင်
ကျင့်ရင် ကိုယ့်အလှည့်မှာ ဘဝနဲ့ရင်းပြီး
ပြန်ပေးဆပ်ရတယ်ဆိုတာ နင်အခုသိပြီ
မဟုတ်လား။

“အေးပါဟာ။ ငါလည်းနောင်တ
ကြီးကြီးကို ရသွားပါပြီဟယ်”

ခင်ရီသည် မနေ့က ကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး သူ့ကိုပြောပြနေသည်။ ထို
ကိစ္စကြောင့် သူ့အတွေးထဲမှာ အသိ
တစ်ခု တိုးလာသည်။ လောကမှာ ကိုယ်
ကိုယ်ကို လှလည်ဆိုတဲ့ သူတစ်ချို့ဟာ
အပိုင်းနဲ့မဟုတ်ဘဲ။ လေးထောင့်ကြီးဖြစ်
နေတတ်သည်။

သတ္တဝါတွေဟာ အချင်းချင်း

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဖွဲ့ကျပြီး ကတုံးပေါ် ထိပ်
ကွက်ကြ။ နှိပ်စက်ညှင်းပမ်းကြ။ မထေမဲ့
မြင်ပြုကြပြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်လိုနေကြ
ရင် အပြန်အလှန်လက်စားချေလို့ မဆုံး
နိုင်တဲ့အတွက်...။ မဆုံးနိုင်တဲ့ စစ်ပွဲ
တွေကို ဆင်နွှဲနေကြသောကြောင့်
ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ တရားမျှတခြင်းတွေ ဆိတ်
သုန်းပြီး သတ္တဝါတွေ သေကြေပျက်စီး
စည်းစိမ်စွာတွေ ပျက်သုန်းကာ သံသရာ
တစ်လျှောက်လုံး အမှန်းကမ္ဘာမကျေဖြစ်
နေကြပေမည်ဟု သရဲမက သူ့ကို
ကောင်းကောင်းကြီး သင်ခန်းစာပေး
လိုက်လေသည်။ ထိုသင်ခန်းစာသည်
သူ့နှလုံးသား၌ သံမှိုနှင့်စွဲထားသလို
တစ်သက်လုံး စွဲမှတ်ထားလေသည်။

သျှင်ရဲထွဋ်(တောင်စွန်း)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်သိန်းယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားသေး

အမှတ်-၁၉/၂၁၊ကျောင်းလမ်း၊မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ရန်ကုန်မြို့၊
တိုင်းရင်းရေးအေးဇယားသတ်မှတ်တံဆိပ်အမှတ် - 0610Y008484

ပရဟိတ

မြင့်မြတ်သောအလှူ

ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

ပရဟိတ ဖြစ်ရန် ကြံညာ ဆောင်ရွက်ရန် အားအမဲးထား၍ 20-3-2011 မှ 20-3-2011
အထိ ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်) မှ အလှူ ပြုခဲ့သည်။

ပရဟိတဘုန်းတော်ကြီးသင်
ပညာရေးတွဲတက် အလယ်တန်းကျောင်း
နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ သီလ
ရှင်ကျောင်းများသည် ကသာခရိုင်၊ ရပ်
ကွက် (၇)၊ တောင်ပေါ်ကျောင်းဝင်း
အတွင်း၌ တည်ရှိသည်။ တောင်ပေါ်
ကျောင်းအား ရပ်ကွက်များက ဝိုင်းရံ
ထားသကဲ့သို့ တွေ့ရသည်။ တောင်ပေါ်
သို့ အနည်းငယ်တက်ရ၍ ကျောင်းဝင်း
ကြီးသည် ၅ ကေကျော်ကျော် ရှိမည်
ဖြစ်သည်။ စာသင်ကျောင်းဆောင်များ
ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ တစ်ဘက်
တွင် သီလရှင်ကျောင်းများ စေတီနှင့်
ကျောင်းသားများအား ဟောပြောကြ
သော ဘက်စုံခန်းမကြီး နဂါးရံဘုရားနှင့်
ရဟန္တာဓါတ်တော်များ ထားရှိသော
လောကမာန်အောင် ဓါတ်ပေါင်းစု စေတီ
တို့ကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ထိုနေ့တွင် သီလရှင်ဆရာကြီး
ဆရာလေးတို့၏ ပဉ္စနာသံများမှာလည်း
လူတို့၏ စိတ်ကို ချမ်းသာစေခဲ့သည်။
ဘုန်းတော်ကြီး (၃၂)ပါးနှင့် ဦးပဋ္ဌင်းအပါး
(၂၀)ကျော် သီလရှင်အပါး (၅၀) ကျော်
သီတင်းသုံး နေထိုင်ကြောင်း သိခဲ့ရ

သည်။ ကသာခရိုင် ပြန်ကြားရေးနှင့်
ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး ဦးစီးဌာန၊ ခြံနယ်
သတင်းထောက်များ ပူးပေါင်းစီစဉ်ကျင်း
ပသော စာပေရေချမ်းစင် ဖွင့်လှစ်ပွဲနှင့်
စာအုပ်၊ ခဲတံ၊ ဘောပင်၊ ပေတံ အစ
ရှိသော ကျောင်းစာအုပ်များ စာပေအမျိုး
မျိုး၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဗဟုသုတစာပေ၊
ရသစာပေ စာအုပ်များ၏ လှူဒါန်းပေး
ကြသော အဖွဲ့အစည်း အလှူရှင်များကို
လည်း သာဓုခေါ်မိခဲ့ပါသည်။

ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို လုပ်
ရခြင်းသည် မေတ္တာတရား ပွားများခြင်း
သနားကရုဏာ၊ ပိုကြွခြင်း မြင်ရသော
သူတို့၏ စိတ်တွင် သနားကြင်နာမှုများ
ပို၍ ဖြစ်ကြပြီး ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ ပညာ
မသင်ရသော ကလေးငယ်များနှင့် မိဘ
များ၏ စွန့်ပစ်ခံရသူ၊ မိဘရှိလျက်နှင့်
အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထားခဲ့ခံရ
သူများ လူ့ဘဝ၊ လူ့သံသရာကြီးထဲတွင်
ကျင်လည်နေကြသော ကလေးငယ်များ
၏ သနားစရာ မျက်နှာလေးများကို တွေ့
ရသူတိုင်း ရင်ထဲတွင် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်၊
ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း မိမိ၏ ရင်သွေး
များသဖွယ် ခံစားကြရသည်။

ကျွန်မ ပရဟိတလုပ်ငန်းများ
နှင့် ကြုံခဲ့တူးပါသည်။ တချို့သော နေရာ
များတွင် မိဘ ဘယ်ဟာမှန်းမသိ လာ
ကလေးကို မြှောက်ပြီး အမေ၊ အဖေ
ဟုခေါ်ကာ အမေငတ်နေကြသော
ရင်သွေးငယ်များ၏ မျက်ရည်များ ဆင်း
ရဲ၍ မိဘများ စွန့်ပစ်သူများ၊ ကိုယ်ချင်း
စာနာစိတ် ကင်းမဲ့သူများ၊ အမှိုက်ပုံများ
တွင် ထားခဲ့ကြသော လူမမယ်ထေ
များ၏ အနာဂတ်ကို စိုးရိမ်စိတ်မဲ့စွာဖြင့်
ထားရက်ကြသည်။ ကလေးငယ်များ
ဘဝကို ပရဟိတစိတ်၊ ကိုယ်ချင်း
စိတ်၊ မေတ္တာရှင်များက ကယ်ဆယ်
ကျွေးမွေးကြသည်။ တချို့ကိုလည်း ပ
ဟိတကျောင်းများသို့ ပို့ဆောင်၍ စာ
များကို သင်ကြားစေခဲ့သည်။

ရည်ရွယ်ချက်များစွာဖြင့် စွ
လှစ်ထားသော ပရဟိတကျောင်းကြီး
ကရုဏာရှင်၊ ပါရမီရှင်၊ မေတ္တာရှင်မူ
ကြောင့် ကလေးငယ်များ၏ ဘဝအ
ဂါတ်ပန်းများ ပွင့်လန်းခဲ့သည်။ ဘဝ
နားလည်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ကြသော ကလေး
များ၏ ပညာရေးထူးချွန်မှု နိုင်ငံတော်၊
အားထားရဆုံး ယခုလူငယ် နောင်ထွေ

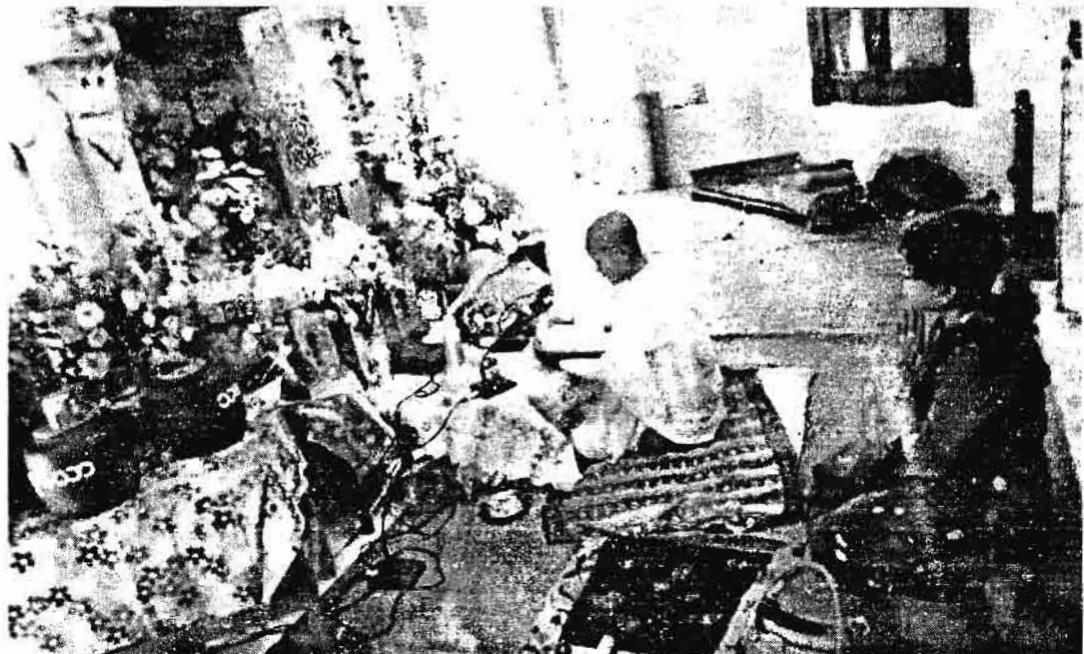
လူကြီး ဖြစ်လာကြမည်သူများအား ပညာ နှံ့ချိုတိုက်ကြေးကြသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ မြင့်မြတ်သော ပညာဒါန ပေးကြသူများ အမျိုးမျိုးသော ပစ္စည်း၊ ငွေကြေးများဖြင့် ' လှူဒါန်းသူတို့သည် ကမ္မည်းမတင်သော မြတ်ဒါနအလှူ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးမှာ ဒေါ် ငွေးငွေးဖြစ်ပြီး ဆရာမကြီး၏ ပရဟိတ စိတ်ဓါတ်ကို ဂုဏ်ယူမိပါသည်။ (၁၀) တန်းအောင်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ မည် သည့်နေရာမှာမှ အလုပ်သွားမလုပ်ဘဲ

ပရဟိတကျောင်းတွင် (၁၉၉၆)ခုနှစ်မှ စ၍ (၂၀၁၃)ခုနှစ်အထိ မေတ္တာစောနာ ကရုဏာအပြည့်ဖြင့် ပညာဒါနကို ပေးခဲ့ သည်။ (၁၉၉၇)ခုနှစ်မှ စတင်၍ ဆရာ မကြီးဒေါ်နုသီဟီကလည်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကို ပညာသင်ကြားပေး လျက် ရှိပါသည်။

ပရဟိတကျောင်းလေး ဖြစ် လာပုံများကို အနည်းငယ် သိသမျှ ရေး သားရပါလည်။ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ် ရေးရပြီး နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနု လက်ထက်က လူထုပညာရေးအဖြစ်

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများနှင့် ပြည်သူ့ နီတိ အစပျိုး၍ ဘောချပ်ကြီးများနှင့် တကွ ဆရာကိုင်၊ တပည့်ကိုင် စာပေ များကို လှူဒါန်းခဲ့သော်လည်း ဆရာ တော်ကြီးများသည် သက်ကြီးရွယ်အို များဖြစ်နေ၍ ထိုအချိန်က ဆရာတော် ဦးတောတသည် ကိုရင်သာမဏေမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ပရဟိတ အတန်း ကျောင်းစာပေများကို မသင်ကြားနိုင်ခဲ့ သော်လည်း တစ်နေ့တွင် ငါ သင်ကြား နိုင်ရမည်ဟု စိတ်ရှည်စွဲသန်လျက် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ အောက်

စာရေးသူ နှင့် ဆရာလေး

မြန်မာပြည်၊ မန္တလေး၊ မိတ္ထီလာမြို့ကြီးများသို့ သွားရောက်၍ လောကီလောကုတ္တရာ စာပေများကို သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် အင်္ဂလိပ်နှင့် သင်္ချာ နှစ်ဘာသာကို ကောင်းမွန်စွာ သင်ယူနေစဉ် အနားယူရန် ခေတ္တကသာသို့ ပြန်လာခိုက်၊ ရှေးခေတ်က တက္ကသိုလ်ဝင် အတန်းအောင်၊ နောင်တော်ကြီး (ဦးတိဿ)မှ ပရဟိတကျောင်းဖွင့်ရန် ပြောဆိုသဖြင့် ဝိသနာခြင်း တူညီသောကြောင့် (၁၉၆၅)ခုနှစ်မှ စတင်၍ ဆရာတော်ဦးတိဿ၊ ဦးပုည၊ ဦးသောဘိ၊ ဆရာတော်ဦးဇောတတို့ ပူးပေါင်းပြီး စာပေများကို သင်ကြားပေးခဲ့ရာ (၁၉၆၅-၆၆-၆၇) သုံးနှစ်အတွင်း ကျောင်းသားဦးရေပေါင်း (၁၈၀) တိုးပွားလာခဲ့ပြီး (၁၉၆၇)ခုနှစ်တွင် အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် ပရဟိတ ကျောင်းကို ခေတ္တပိတ်ခဲ့ရသည်။ (၁၉၆၈-၆၉) ခုနှစ်တွင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ကလေးသူငယ်တို့၏ ပညာရေးကို ရှေးရှုကာ၊ စာမတတ်သူ ပပျောက်ရေး၊ အလေအလွင့် ပပျောက်ရေး၊ ဆိုးသွမ်းသူငယ် ပပျောက်ရေး၊ အခြေခံ ယဉ်ကျေးမှုကို ဦးတည်

ပြီး ပညာသင်ကြားခွင့်ကို တောင်းရာ စတုတ္ထတန်း ပညာရေးကို ပြန်လည်သင်ကြားခွင့်ကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ပရဟိတ ပညာသင်ကြားရန်အတွက် အခွင့်အရေး ရသည့်အလျောက် အစာကြေလျက်ထားစသော မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးများကို ရောင်းချကာ ရန်ပုံငွေရှာ၍ ပညာသင်စရိတ်ဖြင့် ကျောင်းသားဦးရေပေါင်း (၃၄၅)ယောက်ကို ကူညီနိုင်ခဲ့သည်။

(၁၉၈၀-၈၁) ပညာသင်နှစ်တွင် စတုတ္ထတန်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူပေါင်း (၂၆)ယောက်ရှိရာ ယင်းကျောင်းသားအားလုံး တန်းလုံးကျွတ် စာမေးပွဲကို အောင်မြင်သဖြင့် ကသာမြို့တွင် နာမည်ကျော်ကြားသော ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ (၁၉၈၁-၈၂) ပညာသင်နှစ်တွင် ကြံတောကျေးရွာ၌ အ.မ.က (၆၀) မူလတန်းကျောင်း ဖွင့်လှစ်ခဲ့သောကြောင့် ၎င်းဆရာတော် ကျန်းမာရေးမကောင်းသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ (၁၉၈၂) ခုနှစ်တွင် ပြန်လည်ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရပြန်သည်။

(၁၉၉၄)ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံတော်သံဃမဟာ နာယကနှင့် နိုင်ငံတော်

အစိုးရ ပညာရေးဌာန၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ပရဟိတကျောင်းများကို ပြန်လည်ဖွင့်စေခဲ့ရာ တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးဇောတသည် (၁၉၉၅-၉၆) ခုနှစ်မှ စတင်၍ ပရဟိတနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသင် တွဲဘက်ပညာရေးကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရာ (၂၀၁၂-၂၀၁၃)အထိ ပညာသင်နှစ် (၁၆-၁၇)နှစ် ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ပရဟိတနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းကို ဖွင့်လှစ်တော်မူပြီး ကျောင်းသားများ၌ လိုအပ်လာသော စာအုပ်၊ စာချ၊ ခဲတံ၊ ဘောပင်များ၊ မြို့ကြီးများသို့ ပညာသင်ကြားရန် သွားရောက်ကြသော ကျောင်းသားများနှင့် စာသင်သားရဟန်း၊ သံဃာတော်များကိုလည်း ယနေ့တိုင် ငွေကြေးများဖြင့်လည်းကောင်း၊ လိုအပ်ရာကို ဆရာတို့၏ ဝတ္တရားနှင့်အညီ ပညာသင်ကြားစေခြင်းဖြင့် ထောက်ပံ့မှုများကို ယနေ့တိုင် လုပ်ဆောင်လျက်ရှိသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ မေတ္တာစေတနာသည် အလွန်ကြီးမားပါသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး

ဇူး ဆရာမများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ပညာ
သင်ကြားမှု ကောင်းမွန်ခြင်း ထိန်းသိမ်း
မှု ကောင်းမွန်ခြင်းတို့ကြောင့် ၎င်းပရ
ဟိတကျောင်းသား ကျောင်းသူများလည်း
ထူးချွန်လျက် ရှိပါသည်။ ဘွဲ့ရကျောင်း
သား ကျောင်းသူများလည်း တစ်နှစ်
ဆက် တစ်နှစ် များပြားလာသည်ကို
ဆွဲရှိရသည်။ ထိုအတွက်ကြောင့် ဆရာ
ဆော်ကြီးနှင့် ဆရာမကြီးများအား အထူး
ကျေးဇူးတင်ကြသည်။ ကျောင်းသား
ကျောင်းသူဟောင်းများကလည်း ကျေး

ဇူးကြီးမားသော ဆရာတော်ဘုရားနှင့်
ဆရာမကြီးတို့ကို အမြဲရှိသေလေးစား
ဂုဏ်ပြုကြသည်။ ဆရာမကြီးများကဲ့သို့
လက်ရှိ ဆရာမလေးများကလည်း မိခင်
သဖွယ် ကျောင်းသားလေးများကို စာ
သင်ကြားပေးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ကလေးများ စာသင်ဆောင်များ
သို့ လာရောက်ကြသည့်အခါတွင်လည်း
စည်းကမ်းရှိရှိ အတန်းလိုက် မိမိအတန်း
ရှိရာသို့ သွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရ
သည်။ ဆရာမ (၁၀)ယောက်ဖြင့် ပရ

ဟိတနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးသင် တွဲတက်
အလယ်တန်းကျောင်းရှိ သာမဏေ၊
သီလရှင်၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၏
စာရင်းများကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပရဟိတကျောင်း၏ ရည်ရွယ်
ချက်များကိုလည်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။ ပရ
ဟိတ ကျောင်းမျိုးဆက်သစ်၊ ကျောင်း
သားကျောင်းသူများကလည်း ဆရာများ
၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပိုမိုသိတတ်လာစေ
ခြင်း ပရဟိတကျောင်းမှ သင်ပေးလိုက်
သော အတန်းပညာဖြင့် ထူးချွန်သော

ပရဟိတ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား စာသင်နေပုံ

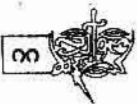

ကျောင်းသူကျောင်းသားများ

ကျောင်းသားကြီးများ များစွာရှိခဲ့သလို နောင်လာမည့် မျိုးဆက်သစ် ကျောင်းသားများကလည်း ထိုနည်းတူစွာ ထူးချွန်သော ကျောင်းသားများ ထွန်းပေါက်စေစေရန် မျိုးဆက်သစ် ကျောင်းသားဟောင်းများက မိမိတို့၏ ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် ကူညီစောင့်ရှောက်စေလိုခြင်း။ ပရဟိတ ကျောင်းသားများသည် ကျောင်းနေသံယောဇဉ်ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကူညီစေလိုခြင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေး ကျောင်း

မှ နေလာကြသော ပရဟိတကျောင်းသားများအနေဖြင့် ကျောင်းနှင့် ဆရာများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို ထိခိုက်စေနိုင်သော အပြုအမူအပြောအဆိုများကို မပြုလုပ် မပြောဆိုစေခြင်း၊ ပရဟိတ ကျောင်းသားမှန်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံနှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းကပါ ဂုဏ်ယူခံစားရသော ကျောင်းများဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသားများအနေဖြင့် မသိသူတို့၏ ပြောဆိုစကားကို နားယောင်ပြီး မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မကျဆင်းစေလိုခြင်း၊ နောင်လာမည့်

မျိုးဆက်သစ် ကျောင်းသားများကို နည်းလမ်းပေးလမ်းပြအနေဖြင့် ကျောင်းသားဟောင်းများ ဦးဆောင်ပြီး နှစ်စဉ်အာစရိယပူဇော်ပွဲကို ပြုလုပ်ကျင်းပပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ (၁၃၇၄)ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း (၂)ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ (၁၂-၂-၂၀၁၃) ပြည်ထောင်စုနေ့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုဖြင့် ပထမအကြိမ် အာစရိယပူဇော်ပွဲကိုလည်း ကျင်းပကြသည်။ မြို့မိ၊ မြို့ဖ၊ မိဘပြည်သူများအနေဖြင့်လည်း ပရဟိတဘုန်းတော်ကြီး

သင် ပညာရေးကျောင်းများအားလည်း
လှူဒါန်းရန် တိုက်တွန်းမိပါသည်။ ယနေ့
ပြန်ကြားရေးနှင့် ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး
ဦးစီးဌာနနှင့် မြို့နယ်သတင်းထောက်များ
ပူးပေါင်းစီစဉ်ကျင်းပသော စာပေရေချိမ်း
စင် ဖွင့်လှစ်ပွဲနှင့် လိုအပ်သော ကျောင်း
အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်း
ကြသော အဖွဲ့အစည်းနှင့် အလှူရှင်
များကလည်း ဤကဲ့သို့ မြင်မြတ်သော
ဒီနီကို လှူဒါန်းကြသည့်အတွက် ပရ
ဟိတ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ
အနေဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြ၍
ကျေးဇူးများစွာ တင်ရှိနေကြမည် ဖြစ်

သည်။ ပညာဒါနအလှူသည်လည်း
ရောက်ရာဘဝ၌ စာပေတွင် ပညာအရာ
၌ ထူးချွန်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ် လူပုဂ္ဂိုလ်
ထူးများ ဖြစ်ကြမည်က မလွဲပါ။

ပဌာန်းဒေသနာတော်များကို
(လောကမာန်အောင်ခါတ်ပေါင်ဆု) စေတီ
အတွင်း၌ ကျင်းပသည့် ပဌာန်းရွတ်ဆို
ရာ၌ ရဟန်းသံဃာမပါဘဲ သီလရှင်
ဆရာကြီး ဆရာလေးများက ရွတ်ဖတ်
ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဓါတ်တော်
များကိုလည်း ကျောင်းဓမ္မာရုံလေးတွင်
အပူတော်ခံလျက် ရှိသည်။ ရဟန္တာဓါတ်

တော်များကို ယခင်က လောကမာန်
အောင် စေတီအတွင်း၌ ထားရှိသည်။
ပဌာန်းရွတ်သည့်အခါ အပြင်သို့ ပင့်
ဆောင် ဖူးမြော်ကြရသည်။ ၎င်းရဟန္တာ
ဓါတ်တော်များကို မန်လည်ဆရာတော်
ကြီး၏ တပည့်ဒကာမကြီး ဒေါ်အေသီ
(ဆရာကြီး) (၉၀)ကျော်သည် ပင့်ဆောင်
ခဲ့သည်။ တကောင်းတောကြီးထဲမှ ဖြစ်
သည်။ (လောကမာန်အောင် စေတီ
တော်)အတွင်း ပဌာန်းရွတ်သည်မှာ (၁၀)
ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြုလုပ်ပြီး ဖြစ်သည်။
ထိုအချိန် မိုးမလင်းမီ ဈေးရောင်းသူများ

တောင်ပေါ်ကျောင်းရှိဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများ

တကောင်းမှ ပင့်ဆောင်ခဲ့သော ရဟန္တာခါတ်တော်များ

သိမ်အင်း၊ ကြံတောရွာ၊ တုံးပေါ်ရွာတို့မှ ရွာသူရွာသားများက အထက်သို့ အလင်းတန်းများမှာလည်း မီးလောင်နေသော အသွင်ဖြင့် ရောင်ခြည်တော်များ အထက်သို့ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရသည်။

ပစ္စန်းပွဲကို တပို့တွဲလဆန်း ၅ ရက်မှ ၁၄ ရက်ထိ ကျင်းပကြသည်။ (၁၅-၂-၂၀၁၃)မှ (၂၀-၂-၂၀၁၃)ထိ ဖြစ်သည်။ သီလရှင်များကလည်း ပရဟိတ

အလုပ်များကို စေတနာဖြင့် ဝိုင်းဝန်း လုပ်ဆောင်ကြသည်။

တောင်ပေါ်ကျောင်းအတွင်း ပရဟိတ ဘုန်းတော်ကြီး ပညာသင်တဲ့ ဘက် အလယ်တန်းကျောင်း၌ သူငယ်တန်းမှ အဋ္ဌမတန်းအထိ သာမဏေ၊ သီလရှင်၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ စုစုပေါင်း (၂၉၀)ယောက် ပညာသင်ကြားလျက် ရှိသည်။ ပညာဒါနအတွက် ဒါနပါရမီရှိကြသော သူတော်ကောင်း

အပေါင်းတို့အားလည်း ပညာသင်ကြားလျက် ရှိသည်။ ပညာဒါနအတွက် ဒါနပါရမီရှိကြသော သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့အားလည်း မိမိတို့ တတ်အားသရွေ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ပရဟိတကလေးငယ်များအား မိမိရင်မှ မွေးဖွားသော သားသမီးညီကို မောင်နှမ တိုင်းရင်းသားသွေးချင်းတို့အား ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ်ဖြင့် ကူညီ၍ ပညာဒါနကို ဝိုင်းဝန်း ကူညီပြန်ကြပါစေဟု ဤ

သီလရှင်များအားဆွမ်းကပ်နေပုံ

ဆောင်းပါးလေးဖြင့် ဆုတောင်းမေတ္တာ
ဖို့လိုက်ရပါသည်။
ဆွဲလွှဲသံလေး အမည်ပေး

သင့်အား ကြိုနေသည်
ပညာဒါန ပြုကြသူများအား
လည်း ပရဟိတကျောင်းသား၊ ကျောင်း

သူများ ကိုယ်စားကျေးဇူးအထူးတင်ရှိ
ပါသည်။
ခင်ခင်လှ(အင်းစိန်)

ရတနာ(၃)ပါး

ကိုယ်တွေ့ဘေးရန်မသန်း ပြစ်ရပ်ဆန်းများ

ရွှေမြိုင်နှင့်ခပ်အောင်

ရွှေတန်းမြေမှ ဘေးရန်မသန်း
 ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ
 ရန်သူစခန်းသိမ်း စစ်ဆင်ရေးနှင့်
 ရန်တိုင်းအောင် စစ်ဆင်ရေး
 ကာလဖြစ်ရပ် (၃) (၄)
 ရွှေမြိုင် နိုင်စစ်အောင်

ဦးစွာအားဖြင့် ဖြစ်ရပ် (၃) ကို
 တင်ပြပါမည်။ စာရေးသူတို့သည် မိမိတို့
 ဆက် လက်ချီတက်ရမည့် ဧရိယာနှင့်
 တောင် ကုန်းကြီးများအား ကောင်းစွာ
 တွေ့ရှိခဲ့ရပြီး၍ ပင်ပန်းနေပြီးတော့
 ရှေးပြေးတပ်ခွဲများအား အရန်အဖြစ် ပြန်
 လည်ထားရှိပြီး အခြားတပ်ခွဲများတစ်ဦး
 အား ရှေးပြေး အဖြစ် လဲလှယ်တာဝန်
 ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ လက်တွေ့ ချီတက်
 ခဲ့သော စာရေးသူတို့ သည် အကြောင်း
 အမျိုးမျိုးကြောင့် လျှို့ဝှက်တစ်ခု
 အတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွား ကြပါသည်။
 ထင်းအချိန်၌ မိုးရွာသွန်းမှု စဲနေသည့်
 အချိန်ဖြစ်၍ နေပါသည်။ အချိန်မှာ မွန်း
 နှစ်ပိုင်း ၂ နာရီကျော်ခန့်ဟု မှတ်သား
 ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူတို့ ရောက်ရှိသွား
 ကြသည့် လျှို့ဝှက်မှာ ဘယ်ညာ သို့
 မြေသည်တက်ရောက်ရန် အလွန်တရာ
 နက်ရှိုင်းမြင့်မားနေသည့်အတွက် အခြေ
 အနေမပေးသည့် အဆုံး၌ လျှို့ဝှက်

အတွင်းရှိ ချောင်းစောက်အတွင်းရှိ ချောင်း
 ရိုးတစ်လျှောက်အတိုင်းသာ တဖြည်းဖြည်း
 စုန်၍ ချီတက်နေကြပါတော့သည်။ ဤ
 သို့ချီတက်နေသော်လည်း ညနေ ၄
 နာရီခန့်သို့ ရောက်ရှိသည်တိုင် ကမ်းပါး
 အနိမ့်ပိုင်းရှိရာသို့ မရောက်ရှိ နိုင်အောင်
 ဖြစ်နေခဲ့သဖြင့် အကယ်၍ မိုးရွာသွန်း
 ပါက အန္တရာယ်ကြီးမားနိုင်ကြောင်း စိုးရိမ်
 လာမိပါသည်။ မိမိ တို့ချီတက်နေသော
 ချောင်းမှာ အကယ်၍ ၂၅ ပေ ခန့်ရှိပြီး
 အချို့နေရာ၌ ဒူးဆစ် ခန့်နက်ပြီး
 အချို့အနိမ့်ပိုင်းနေရာများ၌ ခါးလယ်ခန့်
 ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အချို့နေ
 ရာ၌ သဲသောင်ခုံများကိုလည်း တွေ့ရ
 သည့်ပြင်ဘေး ဘယ်ညာကမ်း ၂ ဖက်
 လုံးမှာ ၆/၇ ပေ ခန့် မြင့်မားနေဆဲ
 ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူးထန်လွန်းပါက စီဆင်
 လာမည့် ရေအလွှာဖြင့် မျောပါသွားနိုင်
 သည့် အခြေအနေရှိနေသည်ကိုလည်း
 တွေ့ရှိရပါသည်။ သို့တွက် စာရေးသူတို့
 သည် မိုးများရွာသွန်းလာမည်ကို စိုးရိမ်
 ကြီးစွာဖြင့် ချီတက်နေခဲ့ရပါသည်။ များ
 မကြာမီ အချိန်အတွင်း၌ပင် စာရေးသူ
 စိုးရိမ်နေသောမိုးမှာ တဖြည်းဖြည်း ရွာချ
 လာခဲ့သဖြင့် ပို၍ပင် စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရသည်

အလျောက် မိုးရွာသွန်းမှုရပ်စဲရန်နှင့် သည်း
 ထန်ရွာသွန်းမှု မရှိစေရန်တို့ကို ဆု
 တောင်းရင်းဖြင့် ချီတက်လာခဲ့ရပါသည်။
 ကံအားလျော်စွာပင် မိုးမှာ သာမန်မျှသာ
 ရွာသွန်းနေခဲ့ချိန် ညပိုင်း ၇ နာရီထိုးခန့်
 အချိန်၌ စာရေးသူတို့၏စစ်ကြောင်း (၁)
 တပ်ခွဲ ၂ ခွဲနှင့် စစ်ကြောင်း (၂)မှ တပ်ခွဲ
 တစ်ခွဲတို့သည် ဘယ်ဘက်ကမ်းပါးပေါ်
 သို့ ကူးပြောင်းတက်ရောက်နိုင်ခဲ့သဖြင့်
 ကမ်းပါးပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီသူများအတွက်
 စိတ်အေးခဲ့ရပါသည်။ သို့ရာတွင် မှောင်
 နက်မည်းမည်းချောက်စောက်အတွင်းမှ
 ချီတက်လာဆဲဖြစ်သော နောက်ဆုံးတပ်
 ခွဲတစ်ခွဲအတွက် ဆက်လက်၍ ပူပန်မှု
 ကြီးစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရပါသည်။
 သို့ရာတွင် ည ပိုင်း ၉/၁၀ နာရီတိုင်အောင်
 ၎င်းတပ်ခွဲမှ လိုက်ပါပူးပေါင်းလာခြင်း
 မရှိခဲ့ပြန်သဖြင့် ပို၍ပင် သောကဖြစ်ရ
 ပြန်ပါသည်။ ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖြင့်
 ဆက်သွယ်ခဲ့ပါသော်လည်း ဆက်သွယ်
 မှုမရရှိဘဲနေရာ စိတ်ပူပန်မှုမှာ ဖော်မ
 ပြနိုင်အောင်ဖြစ်နေရသဖြင့် အိပ်စက်နား
 နေမှုပင် ကောင်းစွာမရနိုင်ခဲ့ပါ။ ကံအား
 လျော်စွာပင် ယင်းနေ့ ညတစ်ညလုံး၌
 ဗိုလ်မှူးထန်လွန်းမှုအတွက် အတန်ငယ်သာ

ရွာသူနဲ့လေ့ရှိသဖြင့် စစ်သည်များ
 ရေများပြီး နစ်မြုပ်နိုင်မှု ဖြစ်နိုင်ချေ နည်း
 ပါးမည်ဟူသည့် အတွေးဖြင့်သာ စောင့်
 မျှော်လျက်ရှိကြစဉ် နံနက် လင်းသည်
 နှင့် နောက်ဆုံးတပ်ခွဲမှ ရောက်ရှိသတင်း
 ပို့လာပါတော့သည်။ တပ်ခွဲမှူးအား စိစစ်
 မေးမြန်းခဲ့ရာတွင် ၎င်းက မိမိ၏တပ်ခွဲ
 သည်လည်း ကြီးစားလိုက်ပါခဲ့ ကြောင်း
 သို့ရာတွင် ညဉ့်သန်းခေါင်းအချိန် ခန့်၌
 ဖျားနာလျက်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့သူ စစ်သည်
 ကြီးတစ်ဦး ကွယ်လွန်ခဲ့သဖြင့် သဂြိုဟ်
 ပြီးနောက် အားလုံးပင်ပန်းလှသဖြင့်
 ချောင်းအတွင်း သောင်ခုံများပေါ်၌ ပင်
 ညအိပ်နားခဲ့မိကြောင်း တင်ပြလာပါ
 သည်။ ယင်းသို့ တပ်ခွဲများနှင့် တပ်ခွဲ
 တစ်ခုလုံး အန္တရာယ်ကြီးမားနိုင်သည့်
 ချောင်းစောက်ကြီးအတွင်း၌ ညအိပ်ရပ်
 နားခဲ့ခြင်းကိစ္စကို စာရေးသူ အလွန်ပင်
 အံ့ဩတုန်လှုပ်မိခဲ့ပါသည်။ ဤအတွင်းပိုင်း
 တွင် ကံတရားအကြောင်း အကျဉ်းမျှ
 တင်ပြလိုပါသည်။ စာရေးသူတို့ လွန်ခဲ့
 သည့် ၂ ရက်အတွင်း ရန်သူစခန်းသိမ်း
 ပြီးချိန်၌ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ချောင်းကြီး
 သည် စာရေးသူတို့အားလုံး ဖြတ်သန်းပြီး
 ချိန်အထိ မိုးရေနှင့် သဘာဝတရားတို့က

မျက်နှာသာပေးခဲ့သကဲ့သို့ ယဉ်တစ်ကြိမ်
 တွင်လည်း ရာသီဥတုအရပင် စစ်သည်
 များရေအလျင်ဖြင့် မျောပါသွားနိုင်သည့်
 အခြေအနေ၌ ပေးခဲ့ပြန်သည်ဟု ယုံ
 ကြည်ရလောက်အောင် တမျိုးတမည်
 ထူးခြားနေသည်ကို တွေ့ရပြန်ပါသည်။
 သို့အတွက် အချက်အားလုံးသည် ကံနှင့်
 ကံ၏ အကြောင်းအကျိုးတရားများ
 ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟုသာ ယုံကြည်ရ
 မည်မှာ မလွဲသကဲ့သို့ ဖော်ပြပါ အဖြစ်
 အပျက်များကိုလည်း ဘေးရန်မသန်းခဲ့
 သည့်ဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုဟုပင် ယနေ့တိုင်
 အမှတ်ရလျက် ရှိနေဆဲပါဖြစ်ကြောင်း
 တင်ပြအပ်ပါသည်။

၇။ ဆက်လက်၍ ဖြစ်ရပ်ဆန်း (၄)
 အား တင်ပြပါမည်။ ၎င်းဖြစ်ရပ်ဆန်းမှာ
 စာရေးသူတို့၏ အထက်အကြီးအကဲနှင့်
 အတူလိုက်ပါချီတက်စဉ် အကြီးအကဲ၏
 မှတ်ချက်နှင့် ဖြစ်ရပ်များအကြောင်း ဖြစ်
 ပါသည်။ စာရေးသူတို့သည် အထက်ပါ
 ချောင်းစောက်အတွင်းတွင် ချီတက်နေရာ
 မှ အားလုံးပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပြီး နောက်
 ဆက်လက်၍ အထက်အကြီးအကဲအရာ
 ရှိသို့ သတင်းပို့ရန် ချီတက်ခဲ့ရာတွင်
 အရေးကြီးနယ်မြေတစ်ခုအား ချင်းနင်း

ဝင်ရောက်ရှင်းလင်းခဲ့ရာ ရန်သူနှင့်ထိတွေ့
 မှုဖြစ်ခဲ့ပြီး ရန်သူ ၂ ယောက်ကျတာ
 ၎င်းတို့ထံမှ လက်နက်ငယ် ၃ လက်
 ရရှိခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူထံမှ တစ်ဦးကျ
 ဆုံးခဲ့ပါသည်။ ယင်းနောက် အကြီးအကဲ
 ဖြစ်သူ စစ်ဗျူဟာမှူးထံသို့ ရောက်ရှိ
 သတင်းပို့ခဲ့ချိန်တွင် တပ်မတော်တာဝန်
 ပေးချက်အရ အခြားတပ်ရင်းတစ်ရင်း၏
 စစ်ဆင်ရေးတွင် လိုက်ပါ၍ ဘေးနံ
 အထောက်အကူ ပြုပေးခဲ့ရပါသည်။ ၎င်း
 အထောက်အကူပြုပေးရသည့် တာဝန်
 ပြီးဆုံးပြီးနောက် စစ်ဗျူဟာနှင့်အတူ ရှေ့
 တန်းနယ်မြေမှ မူလစစ်ဗျူဟာအဖွဲ့ကွပ်
 ကဲဌာနချုပ်သို့ ချီတက်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့
 ချီတက်ခဲ့စဉ်အချိန်၌ စာရေးသူသည် ဖိမိ
 ၏စစ်ကြောင်း (၁)ဌာနချုပ်နေရာမှ ချီ
 တက်ခဲ့ရပါသည်။ ဤသို့ချီတက်စဉ် စာ
 ရေးသူနှင့်အဖွဲ့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးသော ချီ
 တက်ရာလမ်းကြောင်း၏ နောက်ပိုင်းနေ
 ရာဘက်၌ “မိုး” ဖြစ်စဉ် တစ်ခုဖြစ်ပေါ်
 ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူနှင့် အတန်ငယ်ဝေး
 ကွာသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာပင် ဆောင်ရွက်
 လိုက်ရခြင်းမရှိပါ။ ယင်းနောက် များ
 မကြာမီ၌ စာရေးသူ၏ရှေ့ပိုင်း ကိုက်
 ၂၀၀/၃၀၀ ခန့် အကွာ၌ ရန်သူ၏ဆွဲခိုင်း

ဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှု တစ်ကြိမ်ထပ်
မဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းအချိန်၌လည်း
စာရေးသူနှင့် အတန်ငယ်ဝေးနေသဖြင့်
ရေပြေးတပ်ခွဲကသာ တန်ပြန်ပစ်ခတ်ရင်း
လင်းခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ထူးခြားဖြစ်စဉ်
ဖြစ်ပေါ်ချိန်တိုင်း၌ စာရေးသူနှင့် အနီး
တဝိုက်၌ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမဟုတ်သဖြင့် စစ်
ဗျူဟာများက စာရေးသူသည် အလွန်ကဲ
ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ပေါ်
ချိန်တိုင်း၌ စာရေးသူအနီးတွင် မဟုတ်
ကြောင်း စသည်ဖြင့်...

“ဒီလူ တော်တော်ကဲကောင်း
ဇာန်ကွ။ သူနောက်မှာရှိနေတဲ့ အချိန်
ဖြစ်တယ်”

ဟု ရယ်မော၍ ပြောဆိုခဲ့
ကြောင်းကို စာရေးသူ၏ အရာရှိစစ်သည်
အချို့ထံမှ ပြန်လည်သိရှိခဲ့ရဖူးပါသည်။
စာရေးသူသည် အမှန်ပင်
ဧည့်သည်မဟုတ်ဘဲ ကင်းလွတ်လေ့ရှိတတ်ပါ
သည်။ မိမိသည် ဤစစ်ဗျူဟာ၏ ကွပ်
ကဲမှုအောက်တွင် ၃/၄ ကြိမ်ထက်
ပို၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရစေ့ စစ်ဗျူ
ဟာများသည် အခြားသောဖြစ်ရပ်
အကြောင်းအရာအချို့ကိုလည်း သိရှိထား
ပြီးနောက် အထက်ပါ ဖြစ်စဉ်နှစ်ခုဖြစ်

ပွားချိန် တစ်နည်းအားဖြင့် အတူတကွ
ရှိနေချိန်တွင် ယွှက်သို့ မျက်မြင်တွေ့ရှိ
ရသဖြင့် ၎င်းကဲ့သို့ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း
ဖြစ်မည်ဟု စာရေးသူ ထင်မြင်ယူဆမိပါ
သည်။ စာရေးသူ မှတ်မိသမျှ ဖြစ်စဉ် ၃
ခုကို အကျဉ်းချုပ်တင်ပါမည်။ ၁၉၈၆
ခုနှစ် မတ်လခန့်တွင် စာရေးသူသည်
လက်အောက်ခံခရီးတစ်ခုအား သွား
ရောက်စစ်ဆေးစဉ် တစ်ထောင့်နားနေရာ
ခွဲချိန် မိမိရပ်နားခဲ့သောနေရာ၌ ရန်သူ
ထောင်ထားသော နင်းမိုင်းရှိနေသော်
လည်း စာရေးသူနှင့် အချိန်ချိန်၌ ပေါက်
ကွဲခြင်းမရှိဘဲ စာရေးသူနှင့်အဖွဲ့ ထွက်ခွာ
ခဲ့ပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း၌ ယင်းနေရာသို့
ထပ်မံရောက်ရှိပြီး လုံခြုံရေးယူသော
စစ်သည်တစ်ဦး မိုင်းထိမှန်ခဲ့ခြင်း ၁၉၈၆
ခုနှစ် မေလကုန် ရက်ခန့်တွင် စာရေးသူ
တို့တပ်ရင်းအား လှုပ်ရှားစစ်ဆင်ရေးမှ
စခန်းထိန်းတာဝန်တာ ပြောင်းလဲပေးအပ်
သဖြင့် ၎င်းစခန်းသို့ တာဝန်ကျလဲလှယ်
လက်ခံရန် ကြိုတင်ရောက်ရှိခဲ့ပါသော်
လည်း ညှိနှိုင်းချက်အရ နေ့လယ်ပိုင်း
တွင်မှသာ လက်ခံရန်ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်
စီစဉ်ခဲ့သဖြင့် အခြားနေရာများ၌ စောင့်
ဆိုင်းပြင်ဆင်နေစဉ် နံနက်ပိုင်း ၉ နာရီ

ခန့်တွင် ၎င်းစခန်းအား ရန်သူက အဝေး
မှ လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပုန်းပစ်ခတ်ချိန်
မိမိတို့လွှတ်ကင်းခဲ့ခြင်း။ ၁၉၈၇ ခုနှစ် မတ်
လခန့်တွင် စာရေးသူတို့ စခန်းကုန်း
အတွင်း နေရာသစ်တစ်ခုအား ရှင်းလင်း
ပြီး ဂိုက္ခာ/ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံဆောက်လုပ်
ရန် စီစဉ်ခဲ့ချိန်တွင် စစ်သည်များ လုပ်ငန်း
ခွင်သို့ စစ်မြေပြင်အင်ဂျင်နီယာအရာရှိနှင့်
အတူ စာရေးသူသွားရောက်ခဲ့စဉ် တစ်စုံ
တစ်ရာ ဖြစ်ပွားမှုမရှိသော်လည်း နောက်
တစ်နေ့တွင် ၎င်းအင်ဂျင်နီယာအရာရှိက
စာရေးသူအား နားနေစေလိုသည်ဆန္ဒဖြင့်
၎င်းတစ်ဦးတည်းသာ သွားရောက်စဉ် မိုင်း
ဟောင်းတစ်လုံးအား နင်းမိပေါက်ကွဲသ
ဖြင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ဒဏ်ရာ
ပြင်းထန်စွာရရှိခဲ့ခြင်း စသည်ဖြစ်စဉ်များ
ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့အတွက် စာရေးသူ
သည် ကံကောင်းသူဟုဆိုပါက ယေဘု
ယျမှန်ကန်ဖွယ်ရှိမည်ဟု ထင်မြင်ယူဆ
မိပါသည်။ စာရေးသူသည် ယင်းသောသို့
အကြောင်းများကြောင့် မိမိ၏စစ်ဝန်ထမ်း
ကာလတစ်လျှောက်၌ ထူးခြားသော
အကြောင်းရပ်များကို ပြန်လည်စုစည်းကာ
ဤဆေးရန်မသန်ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ဆိုင်း
စဉ်ဖြင့် ဉာဏ်မီသမျှ ယွှက်သို့ တင်ပြ

ရခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း အစီရင်ခံအပ်ပါသည်။

နိဂုံး

၉။ နိဂုံးအနေဖြင့်မူ စာရေးသူသည် စာရှုသူမိတ်ဆွေအပေါင်းအား ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ဆထက်တိုးတိုး၍ ပြုလုပ်ကြရန်နှင့် ကိုယ်ကျင့်သီလများ လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်းကြပါရန် ထပ်မံတိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။ သို့သော် ယူဘဝနှင့် နောင်ဘဝအတွက် အကျိုးကျေးဇူးများစေမည်ဖြစ်ပြီး ဘေးရန်အန္တရာယ်မှလည်း ကင်းဝေးစေမည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် စာရေးသူသည်လည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြုလုပ်နေပါသနည်းဟု သိလိုသူများ ရှိမည်ဆိုပါလျှင် စာရေးသူ အကျဉ်းမျှ တင်ပြပါမည်။ စာရေးသူသည် ၁၉၆၄ ခုနှစ် တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ဗိုလ်လောင်းအဖြစ် ပထမဆုံးရရှိသည့် လစာမှစ၍ မိဘများထံသို့ လစဉ်မှန်မှန် ငွေအချို့ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ တစ်လမျှပင် ပျက်ကွက်သွားခြင်းမရှိပါ။ ယင်းနောက် တပ်ရင်း/တပ်ဖွဲ့အသီးသီး၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်တွင်လည်း အလားစာပင် လစဉ်ပျက်ဆက်ဆက်မှန်မှန် ပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ အိမ်ထောင်

ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ချိန်၌လည်း မပျက်မကွက်ပေးပို့ခဲ့ပြီး စာရေးသူ ရှေ့တန်း သို့မဟုတ် သင်တန်းတစ်ခုခုသို့ တက်ရောက်နေစဉ်ဖြစ်ပါက စာရေးသူ၏ ဇနီးသည်က တာဝန်ယူပေးပို့ခဲ့ပါသည်။ ယင်းမှာ စာရေးသူ တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစားရယူခဲ့ပြီးနောက်တွင်သာမက နယ်ဘက်တာဝန်သို့ ကူးပြောင်းတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ချိန် နောက်ဆုံးအားဖြင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ကွယ်လွန်ကြပြီသည့် အချိန်အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကုသိုလ်ကောင်းမှုအတွက် စာရေးသူ သစ္စာ၊ ဓိဌာန်ပြုသည့်အချိန်တိုင်း၌ ၎င်းကို ယုံကြည်ချက်ဖြင့် တိုင်တည်လျက်ရှိပါသည်။ အခြားသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ အနေဖြင့်မူ တနိုင်တပိုင် လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းအချို့သာဖြစ်ပြီး တန်းဖိုးအားဖြစ်မှုနည်းပါးနေပါသေးသည်။ အခြားတစ်မျိုးမှာ ကား ငါးပါးသီလကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှသာကုသိုလ်ကောင်းမှုအချို့ဖြင့် စာရေးသူသည် အထူးသဖြင့် ရှေ့တန်းစစ်ဆင်ရေးများ၌ အန္တရာယ်အတော်များများမှ အဘယ်ကြောင့် လွတ်ကင်းမှုများ ရှိရပါသနည်းဟု မေးမြန်းပါက စာရေးသူ တိ

တိကျကျ ပြောကြားနိုင်ခြင်းမရှိသည့်တိုင်အောင် ရှေးဘဝက ပြုခဲ့ဖူးသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံအကျိုးများနှင့် ယူဘဝတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ် ကံအကျိုးပေးများကြောင့်ပင် ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ဖြေကြားလျှင်မူ မှားနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆမိပါသည်။

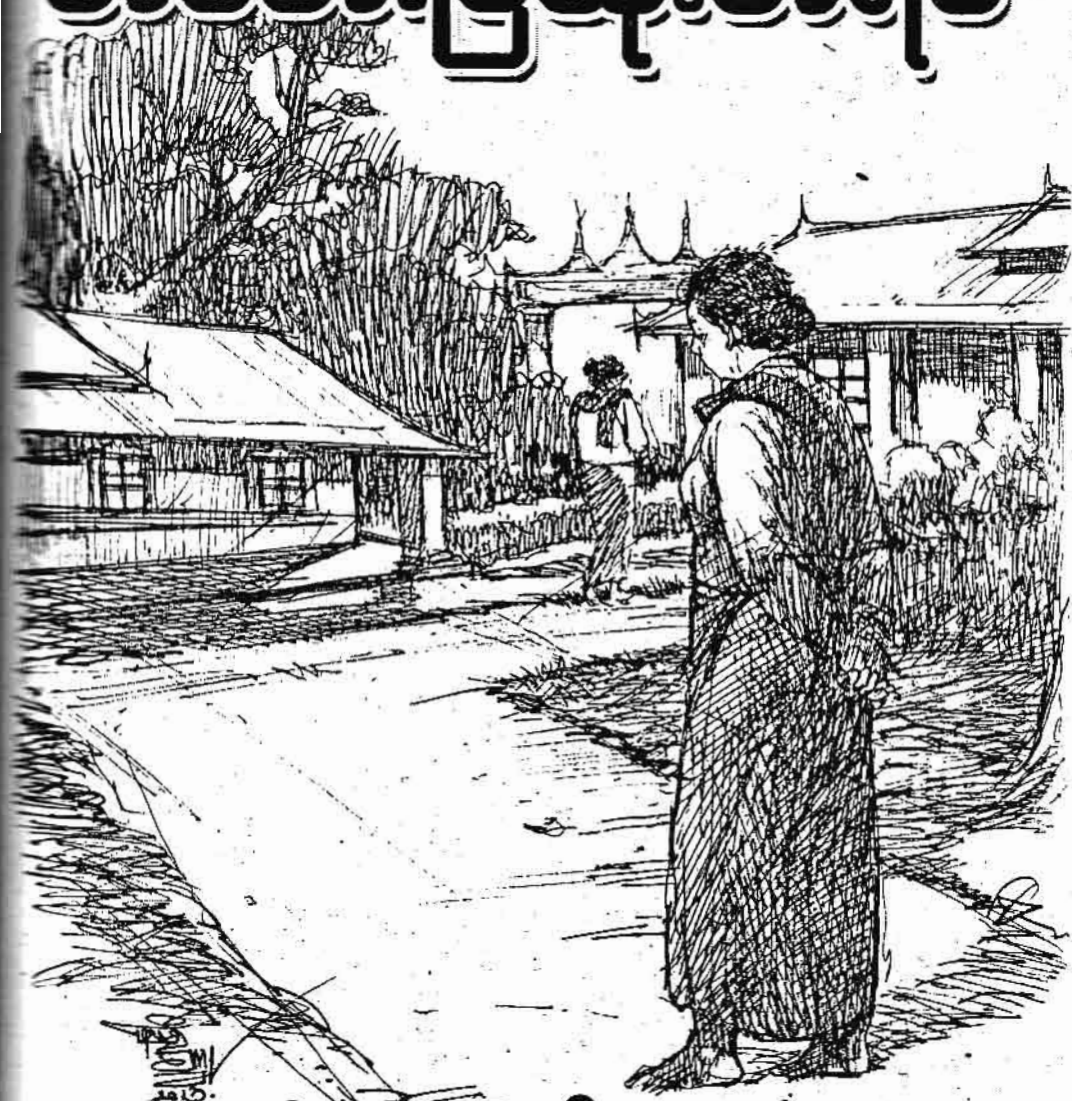
၁၀။ သို့အတွက် စာရေးသူသည် ကံနှင့် ကံ၏အကြောင်းတရားများကို ယုံကြည်မှုရှိပြီးဖြစ်သကဲ့သို့ ပို၍ပို၍ ယုံကြည်မှုခိုင်မာစွာဖြင့် ကောင်းသော အမှုအလုပ်များကို ပိုမိုပြုလုပ်ကာ ကောင်းသောအမှုအလုပ်များကို ရှောင်ရှားရန်သာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိပင်လျှင် ထပ်မံသတိပေး၍ ဆင်ခြင်မိလျက် ရှိနေပါတော့သည်။

ရွှေမြိုင်နိုင်စစ်အောင်

ရှမ်းပြည်နယ်
ကယားပြည်နယ်
ဖြန့်ချိရေး
ဂင်္ဂါနဒီစာပေ
တောင်ကြီးမြို့

စာတည်းအဖွဲ့၏အကြံကြံဆုံးဝတ္ထုတို

အအေးမြဲဆုံးအရိပ်

ညိုလေးငယ် (လယ်တော်)

မွန်းလွဲ (၁)နာရီကျော်လာပြီ။

အခုချိန်ထိ ကျွန်တော် ဘာမှ မစားရသေး။ ဒေါသက ငယ်ထိပ်ရောက်နေပြီး အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ထွက်နေသောကြောင့် ဘာမှ စားချိန်မရှိလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ပူလောင်နေသောစိတ်ကို ပြေလျော့အောင် ရေသန့်ဘူးထဲကရေကို မော့သောက်လိုက်တယ်။ အေးချမ်းမှု မရသည့်အပြင် ဗိုက်တွေပြည့်တင်းပြီး နေထိုင်ရတာ ပိုခက်လာသလိုပဲ။

ရှေ့က မောင်းနေတဲ့ ကားသမားကိုလည်း ကျွန်တော် စိတ်မရှည်ချင်တော့။ ဟိုင်းဝေးမောင်းတဲ့ကား ခီလောက် နှေးရသလားလို့ စိတ်ထဲ ကျိန်ဆဲနေမိတယ်။ ကားသမားကတော့ မြေပြန့်ဒေသရဲ့ ညီညာပြန့်ပြူးသောလမ်းကို မြန်မြန်မောင်းနေလေရဲ့။ သို့သော် ကျွန်တော် စိတ်မရှည်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် မြင်ကွင်းထဲက အရာအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒေါသ ဖြစ်စရာတွေချည်းပါ။ ကျွန်တော် စိတ်မရှည်နိုင်တဲ့ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ကုန်ခါနီး ရေသန့်ဘူးကို ကားပြတင်းကတစ်ဆင့် ပစ်ချလိုက်

တယ်။

ဘေးက ခရီးသည်တွေကတော့ ကျွန်တော်ကိုကြည့်ပြီး အမြင်ကတ်နေကြမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒေါသတွေက ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီလေးကို ရိုက်နှက်ဆုံးမပြီးမှသာ ပြေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ မနက် စောစောစီးစီး မြည်လာတဲ့ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်မိတာက ကျွန်တော့်အများ။

“ကိုကို၊ ညီလေး မေမေ့ကို ရိပ်သာ သွားပို့လိုက်ပြီ။ အခုတော့ ညီလေးတစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလို့ရသွားပြီပေါ့ ဟဲ့...ဟဲ့။ အဲဒါ အပျော်လွန်းပြီး ကိုကို့ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်တာ” တဲ့လေ။ ဘယ်လောက်ထိ ဖိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ ကလေးပဲ။ အခုမှ အသက်က (၁၈)နှစ် ကျော်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ လူဖြစ်မယ် ကကြံသေးဘူး။ ကျေးဇူးရှင် မိခင်ကိုတောင် အိမ်မှာရှုပ်လို့ ရိပ်သာ ပို့လိုက်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အဘွားရှိစဉ်က ကျွန်တော့်ကို ပြောမရင် ဆုံးမတဲ့စကားကို ပြန်ကြားယောင်လိုက်သေးတယ်။ “ခေတ်ကာလ

သာ။ သမီးတွေ ခွေးအတိုင်းပဲ ပြောမချိုဆိုမနိုင်” တဲ့လေ။

အဲဒီတုန်းက အဘွားပြောတာကို မှားတယ်လို့ ထင်ခဲ့သေးတယ်။ အတော့ ညီလေးလုပ်ပုံက အဲဒီထက် ပိုဆိုးမနေဘူးလား။ အဖေဆုံးတာ ညီလေး (၅)နှစ်သား အရွယ်တည်းက။ ကျွန်တော်က အဲဒီတုန်းက (၁၅)နှစ်သားအရွယ် (၁၀)တန်း ကျောင်သားပေါ့။ အဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက အမေဟာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့တယ်။ နေပူမရှောင်၊ မိုးရွာမရှောင် ရုန်းကန်ပြီး တစ်ဖက်ကလည်း ကျောင်းထားပေးတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဘွဲ့ရပညာတတ်ခဲ့လို့ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရခဲ့တာပေါ့။

အမေက အဲဒီတုန်းက အရွယ်ကောင်းတုန်း လှလှပပပဲ ရှိသေးတယ်။ အမေ့ကို ကမ်းလှမ်းချင်တဲ့ ယောက်ျားကလည်း များမှများ။ အမေက ရုန်းသွေးစပ်တော့ အသားဖြူဖြူနှင့် အတော့်ကို ရုပ်ရည်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို ပထွေးနှိပ်စက်မှာ စိုးလို့ တဲ့လေ။

အဲဒီတုန်းက အမေက ရပ်
ကွက်အနံ့လှည့်ပြီး ကုန်စိမ်းရွက်ရောင်း
အယ်။ ရတဲ့ငွေကို ခြီးခံပြီး သုံးရတာပေါ့။
အဲဒီ ထားပေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လေး
ခြီးနဲ့ တော်ပါသေးတယ်။ အိမ်ငှား
အရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု
တကယ်ကို မလွယ်လှပါဘူး။ အဲဒီ
အခါကတည်းက ကျွန်တော် ညီလေးက
ဆိုတယ်။ ဟင်းမကောင်းရင် ထမင်း
အသား မုန့်မရရင် ကျောင်းသွားသွား
ဆပ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်
ချည်လို့ ရိုက်ရင်လည်း အမေက
ပြောပြန်ဘူး။ အမေကတော့ အငယ်
ဆုံးကို ချစ်မှာပေါ့လေ။ အလိုလိုက်တာ
လွန်ရော။ လိုချင်တာ အကုန်ဝယ်ပေး
တယ်။

မှတ်မိပါသေးတယ်။ တစ်ခါက
ဘုရားပွဲတုန်းကပေါ့။ အမေက ပွဲကြည့်
ခွင့်တဲ့ ကျွန်တော်ကို ပွဲလိုက်ပို့တယ်။
ပြီးတော့ ဘုရားပွဲကြီးကလည်း စည်မှာစည်။
အဲဒီနေ့ ညနေက အမေ မနက်ပြန်
ကုန်စိမ်းရောင်းဖို့အတွက် လိုအပ်တာတွေ
ဝယ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ ပိုက်ဆံ (၆၀၀)ပဲ
ကျန်တယ်။ ပွဲသွားတော့ ကျွန်တော်တို့

(၃)ယောက်စလုံးမှ ပိုက်ဆံ (၆၀၀)ပဲ
ပါတာပေါ့။ အဲဒါကို ပွဲရောက်တော့
အလိုက်မသိတဲ့ ညီလေးက အရပ်ရပ်
တယ် ပူဆာလို့ ဝယ်ပေးရတာပေါ့။
အရပ်က တစ်ခုကို (၂၅၀)တဲ။ ညီလေး
က အရပ်တစ်ခုတည်း မတင်းတိမ်ပဲ နှစ်
ခုပူဆာတော့ (၅၀၀) ကုန်သွားပါလေ
ရော။ ပါတာမှ ပိုက်ဆံက (၆၀၀)ပါ။
ငွေတစ်ရာကျန်တာနှင့် ကျွန်တော်တို့
သားအစ်တွေ နေကြာစေ့လော် တစ်စုံ
ဝယ်စားပြီး ဇာတ်ကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရ
တယ်။ အဲဒီတုန်းက ညီလေးက မသိ
တတ်တဲ့ အရွယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
မပြောဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဒီကောင် (၅)
တန်းတောင် ရောက်နေပြီ။

အမေက တစ်နေ့က ကုန်စိမ်း
ရောင်းရတော့ ည ညောင်ညာလို့ နှင်းခိုပ်
ခိုင်းရင်လည်း ညီလေးက လုံးဝမလုပ်ပေး
ဘူး။ စာကျက်ရဦးမယ်ဆိုပြီး စာပဲကျက်
တယ်။ ကျွန်တော်က မနေ့ခိုင်းတော့ လုပ်
ပေးရတာပေါ့။

ညီလေးက ငယ်ငယ်ကတည်း
က စာတော့ အရမ်းကြိုးစားတယ်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်ရခဲ့တဲ့ B.A

(Eng) ဘွဲ့ကိုယူဖို့ သူ့အမှတ်ရှိခဲ့တာပေါ့။
ကျွန်တော်က အသက် (၂၀)
မှာ ဘွဲ့ပြီး ပုဂ္ဂလိက ဘဏ်တစ်ခုမှာ
အလုပ်ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်ရမှ
အမေက သူ့အလုပ်ကို နားခဲ့တယ်။
ဒါတောင် ကျွန်တော် မလုပ်ခိုင်းလို့သာ
အမေက အတင်းလုပ်ချင်နေသေးတယ်။
ကျွန်တော်ရတဲ့ လစာလေးနှင့် ညီလေးကို
တစ်ဖက်တစ်လှမ်းက ကျောင်းထားပေး
ခဲ့တယ်။ မိသားစုက နည်းတော့
ကျွန်တော်ရတဲ့ လစာလေးနှင့် လောက်
ငှပါတယ်။

ကျွန်တော် အသက် (၂၆)နှစ်
မှာ ဘဏ်က ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့
မိတ္ထီလာသူ မိုးမိုးနှင့် အကြောင်းပါတော့
သူ့ဇာတိ မိတ္ထီလာမြို့မှာပဲ အခြေချခဲ့တယ်။
အလုပ်ကိုလည်း အဲဒီမြို့ကို ပြောင်းလိုက်
ပါတယ်။ အမေကတော့ ကျွန်တော်တို့
မြို့ဖြစ်တဲ့ မန္တလေးမှာပဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လစဉ် အိမ်
အတွက် စားစရိတ်နှင့် ညီလေးအတွက်
ကျောင်းစရိတ်ပါ ထောက်ပံ့ပေးပါတယ်။
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်
လာတော့ ဒီကောင်က စတိုင်တွေ

ပြောင်းလာတယ်။ ဆံပင်ရှည်တွေကို နီရဲ
အောင်ဆိုးပြီး ဘယ်ဘက်နားမှာလည်း
နားကပ်နှင့်။ ဒါကို အမေ ငယ်ငယ်
ကတည်းက ယုံလာတဲ့ ကျောက်တစ်ပွင့်
နှင့် နားကပ်တစ်ဖက်ကို တောင်းသေး
တယ်။ အမေကလည်း သူ့သားကို ချစ်
တော့ ပေးတာပါပဲ။ ကျွန်တော် အိမ်
ရောက်တော့ ညီလေးကို ဆူပူကြိမ်း
မောင်းပြီး ပြန်ပေးခိုင်းရတယ်။ ဒီလောက်
အထိ ဆိုးတဲ့ကောင်ပါ။

ရည်းစားတွေကလည်း မှီလို
ပေါက်နေတာပဲ။ (၁)လကို (၃)ယောက်
လောက် ပြောင်းမယ်ထင်တယ်။ ထား
လိုက်တဲ့ ရည်းစားတိုင်းကလည်း အတို
အကြပ်တွေဝတ်တဲ့ ဟော့ရမ်းရမ်း မိန်း
ကလေးတွေချည်းပဲ။ သူ့ခေတ်နှင့်သူတော့
ဟုတ်နေမှာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်
ဂီတာသွားတီးပြီး သန်းခေါင်ကျော်မှ အမေ
တစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အိမ်ကို ပြန်လာ
တာ။ အမေက သူ့ကို စောစောပြန်လာဖို့
ပြောတော့ သူ့ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ဝတ်ပင်
တယ်လို့ ပြောသေးတယ်။

ကျွန်တော် လာပြီးဆုံးမရင်
တော့ သူ စောဒက မတက်ရဲဘူး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုမလိုက်တဲ့
ကျွန်တော့်ကိုတော့ သူ ကြောက်ရှာ
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြန်သွား
ပြီး (၁)လောက်ကြာရင်တော့ သူ ပုံစံက
အရင်လို ပြန်ဖြစ်သွားတာပါ။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော် သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အမေကို
ဂရုစိုက်ဖို့ အတန်တန် မှာရတယ်။
အမေက အခု အသက် (၅၀)ကျော်နေ
ပြီဆိုတော့ ဂရုစိုက်ရတယ်။ ငယ်ငယ်
ကတည်းက ပင်ပင်ယန်းယန်း ရုန်းကန်လာ
ရတဲ့ အမေဟာ အသက်ကြီးလာတာနှင့်
အမျှ ကျန်းမာရေး မကောင်းချင်တော့ဘူး။
ဆေးတွေအမြဲ မှီဝဲနေရတယ်။

ဒါကို အမေ့ကို ဂရုမစိုက်ပဲ
ရိပ်သာသွားပို့တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
နောက်သလို ပြောင်သလို ဖုန်းဆက်လာ
သေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မတို
ပဲနေပါ့မလား။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်က
တစ်ဖက်၊ အိမ်ထောင်ရေးက တစ်ဖက်၊
သူ့ကို ထိန်းရတာက တစ်ဖက်နှင့် အား
တယ်လို့ကို မရှိသလောက်ကို ပူလှောင်
လှပါတယ်။

အခုလည်း မနက်က ဖုန်းဆက်
လာပြီးချင်း အမေတို့ရှိတဲ့ မန္တလေးကို

မိုရားကားနှင့် လိုက်လာခဲ့တယ်။
ကျွန်တော့်ဇနီးက မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်
အောင် ထိန်းဖို့ လိုက်ခဲ့ချင်ပေမယ့်
ကိုယ်ဝန် နေ့စေ့လစေ့နှင့်မို့ ကျွန်တော်
မခေါ်ခဲ့ဘူး။ ညီလေးကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော်
ဒေါသတွေ ဘယ်လောက် အတိုင်း
အတာထိ ရောက်သွားမယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင် မသိသေး
ပါဘူး။

မြို့ကို ကားဝင်တာနှင့် အိမ်နဲ့
အနီးဆုံးမှာ ကျွန်တော် ဆင်းလိုက်
တယ်။ အဲဒီနောက် ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့်
အိမ်ကို သုတ်ခြေတင်ခဲ့တယ်။ အိမ်
ရောက်တော့ သော့ခတ်ထားတဲ့ တံခါး
ကြောင့် ကျွန်တော် ဒေါသတွေ ဒီဂီ
ပိုမြင့်သွားတယ်။ ဘယ်မှ မသွားဖို့ ညီ
လေးကို အသေအချာ မှာထားရက်နှင့်
ကျွန်တော့်ကို ကြောက်လို့ ရှောင်ထွက်
သွားတာ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ဒေါသ
စိတ်နှင့် အိမ်တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း
ထိုးလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အမေ
ကို မတွေ့ရ၍ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ညီလေးကို
ဒေါသဖြစ်ခြင်းတွေ စုပေါင်းပြီး မျက်ရည်
ပူတွေ လိမ်းဆင်းလို့ မကျန်ခဲ့တော့ပါဘူး။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိမ်ရှေ့ လှေ
ထားရင်းမှာ ထိုင်ချရင်း ခဏအကြာမှ
အမေ့ကိုပြန်ခေါ်ဖို့ အမေ့ရှိရာ စစ်ကိုင်း
နယ်သာကို ကားတီးပြီး သွားခဲ့တယ်။
နယ်သာထဲဝင်လိုက်တာနှင့် သာယာငြိမ်
သောင်းတဲ့ ဆွဲလဲသံတွေ ထွက်ပေါ်လာ
တယ်။ ရိပ်သာ ဘုရားဝန်းရဲ့ ထောင့်တစ်
နေရာက ပန်းပင်လေးအောက်မှာ
ကျွန်တော် ဖိနပ်ချွတ်ပြီး အမေ့ကို နေရာ

အနံ့ လိုက်ရှာလိုက်တယ်။ ဘုရားမှာ
တွေ့တဲ့ တခြား ယောဂီတွေကိုလည်း
ကျွန်တော် မေးမကြည့်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း အမေ့ကိုတွေ့အောင်
ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့တယ်။

ခဏအကြာမှာတော့ စေတီ
ကြီးရဲ့ စနေထောင့် သစ်ပင်ကြီးအောက်
မှာ ပုတီးစိပ်နေတဲ့ ယောဂီဝတ်စုံနှင့်
အမေ့ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်

အမေ့အနား အသာသွားပြီး လက်ဆယ်
ပြာမို့ ရှိနေလိုက်တယ်။ ဘုရား၏ ဆွဲလဲသံ
အချက်ပေါင်းများစွာနှင့်အတူ ကျွန်တော်
ပါးပြင်သို့ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်
ကျဆင်းလျက်ပါ။

နေပူမှာ ရန်ကုန်ရလွန်း၍ နေ
လောင်ထားတဲ့ အမေ့ရဲ့ နီညိုရောင် မျက်
နှာလေးကတော့ အပူအပင်ကင်းစွာ
အေးချမ်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ပူ

လျှောက်လှဲတဲ့ ရင်ခွင်မှာ အမေ့ထဲမှ အေး
ချမ်းမှုလေး အနည်းငယ်လိုချင်မိတယ်။
ကျွန်တော် အားယူရင်း အမေ့ကို တိုးတိုး
လေးခေါ်လိုက်တယ်။

“အမေ...”

အမေ မျက်လုံးအသာဖွင့်ပြီး
ကျွန်တော်ကို ကြည့်လာတယ်။ အဲဒီ
နောက် ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ဟု
သော အရိပ်ယောင်တွေ အမေ့ထဲမှာ
တစ်ခုမှမတွေ့ရဘဲ အေးချမ်းတည်ငြိမ်ခြင်း
သာ အမေ့ထဲမှာ ကြီးစိုးနေတယ်။ အဲဒီ
နောက်မှာ အဓိပ္ပာယ်များစွာဆောင်တဲ့
အပြုံးတစ်ချက် ကျွန်တော်ကို ပြုပြင်
တယ်။

“သာ။ အမေ့အတွက် ဘာမှ
မရှိရိပ်ပါနဲ့။ အမေ အအေးမြဆုံးအရိပ်
မှာ ခိုလှုံလိုက်တာပါ။ အမေ့ဘဝမှာ ပု
လောင်ခဲ့တဲ့ လောဘမီး၊ မောဟမီး၊
ဒေါသမီးတွေကို တရားဓမ္မရောင်နှင့် ငြိမ်း
သတ်ခွင့်ပြုပါသာ။ အမေ့ဘဝရဲ့ နေဝင်
ချိန်ကို အမေ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြတ်သန်းသွား
ချင်လို့ပါကွယ်”

ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေစီးကျ
ရင် မကုန်နိုင်တော့ပါ။ အမေ ကျွန်တော်

ကို ခွင့်တောင်းနေတာလား။ အမေ
ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းကို ညီလေးလိုပဲ
ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်ရတော့မှာလား။
ကျွန်တော် ဝေခွဲ၍ မရတော့ပါ။
ကျွန်တော်ရဲ့ ခံယူချက်ကတော့ အမေ့ကို
တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပြီး
အေးချမ်းစွာ ထားပေးချင်တာပါ။ ဒါပေ
မယ့် ကျွန်တော်တို့ အရိပ်ထက် အေးမြ
တဲ့ အအေးမြဆုံးအရိပ်ဖြစ်တဲ့ ဘုရားရိပ်၊
တရားရိပ်ကို အမေ ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ပြီလေ။
အမေ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းကို ညီလေးလို
ကျွန်တော် မပျော်ရွှင်နိုင်ပေမယ့် ဝမ်းသာ
ခဲ့ပါတယ်။

“ကဲ...သာ။ အမေ တရား

အားထုတ်ချိန် ရောက်ပြီမို့ သွားပါတော့
မယ်ကွယ်။ ငါ့သာဘဝ ထာဝရ အေးချမ်း
ပါစေလို့ အမေ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

အမေ ပြောပြောဆိုဆို ပြေး
ညှင်းစွာ တစ်လှမ်းခြင်း ထသွားခဲ့တယ်။
ယောက်ဝတ်စုံနှင့် ကျက်သရေ ရှိလှတဲ့
အမေ့ရဲ့ ကျောပြင်လေးကို ငေးကြည့်ရင်း
ကျွန်တော် မျက်လွှာချမိတယ်။

အမေ ဆုတောင်းပေးခဲ့သလို
ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝ ထာဝရမအေးချမ်း

နိုင်သေးပေမယ့် အအေးမြဆုံး အရိပ်ဖြစ်
တဲ့ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်မှာ ခိုလှုံခဲ့ရတဲ့
ခဏတာမှာတော့ ကျွန်တော် လတ်စာ
လော ပုလောင်နေတဲ့ အရာအားလုံး
အေးချမ်းသွားခဲ့ရပါတယ်။

အမေ့လို အအေးမြဆုံးအရိပ်တို့
မည်သည့်အချိန်မှ ကျွန်တော် ခိုလှုံနိုင်
မည်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်
တိုင်မသိသေးပါ။

ညီလေးငယ်(လယ်တော်)

အထက်မြန်မာပြည်
ဖြန့်ချိရေး
ကိုထွန်းရွှေ
နဂါးစာပေ
မန္တလေးမြို့

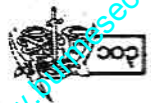
မွန်ပြည်နယ်
ကရင်ပြည်နယ်
ဖြန့်ချိရေး
ကျော်ကျော်စာပေ
မော်လမြိုင်မြို့

ကောင်းကျိုးတစ်ခု

ဥပါဒါနိစ္စ

ခင်(ခင်စိုးမြ)

အခန်း (၁)

“ငါတို့မြို့ကို အဲဒီစာရေးလေး ပြောင်းလာတော့ ရုပ်ချောလို့ ဝိုင်းကြိုက် လိုက်ကြတာ မပြောပါနဲ့တော့”

“အဲဒီထဲမှာ နင်လည်းပါလား”

“ဟဲ့ စာရေးလေးလို့ ပြောပေ မယ့် သူက ငိုထက် အသက်ပိုကြီးတယ် နော်။ ငါက အဲဒီတုန်းက ကိုတန်းရှိသေး တာ အချစ်ကြောင်း မသိသေးဘူး”

“ခုတော့ သိပြီပေါ့နော်”

“လိုရင်းပျောက်သွားအောင် မ လုပ်စမ်းပါနဲ့ ဝတီရယ်။ ဝိုင်းကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက ဒီတိဒီတိကြဲကြဲ သူဌေးကြီးရဲ့ သမီးလေးနဲ့ ချစ်သွားကြ ရော ဆိုပါစို့ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းကလေး ဘက်က သဘောမတူလို့ အတင်းခွဲကြ တယ်”

မိမိက ပြောလက်စကို ဆော့ရပ် ကာ ဝတီသုပ်ကျွေးသော လက်ဖက်ကို တစ်ငွန်းခပ်စားသည်။ ပြီးမှ...

“တစ်နေ့ စာရေးလေး အာ တက်ပေါက်လို့ ဆေးရုံတက်ခွဲစိတ်ရ တယ်။ ဒါကို သူ့ချစ်သူကြားတော့

အစောင့်အကြပ်တွေကြားက မရရ အောင် ခိုးထွက်ပြီး ဆေးရုံထိ သွား တွေတယ်။ ဗိုက်ခွဲပြီးစ အစာမကျွေးရ တာ သိမထားတော့ စာရေးလေးကို လိမ္မော်သီး ခွဲကျွေးလိုက်တယ်။ စာရေး လေးကလည်း သူ့ချစ်သူလက်နဲ့ ကြင် ကြင်နာနာ ခွဲကျွေးတာကို စာဆိုက်တယ် လေ”

“အဲဒီတော့ သေရောလား”

“အေးပေါ့ဟဲ့ စာရေးလေး သေ သွားတယ်”

“လိမ္မော်သီးကြောင့်လား ဟုတ် မယ်မထင်ပါဘူးဟယ်”

“ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အပ ထား ပတ်ဝန်းကျင်က သူဌေးသမီးလေး ကြောင့် သေရတာပါလို့ ပြောကြတာ ပေါ့။ တကယ်တော့ သူ့သေနေစေလို လည်း ပါမှာပေါ့လေ။ သူဌေးသမီးလေး ကတော့ သူ့လက်နဲ့ သတ်မိတာဆိုပြီး သီလရှင်ဝတ်သွားတော့တာပဲ”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲနော်”

“နေဦး ဆက်ပြောဦးမယ်။ နောက်တစ်နှစ်လောက်နေတော့ နောက် ထပ် စာရေးလေးတစ်ယောက် ထပ်

ရောက်လာခဲ့တယ်”

“သူလည်း ရုပ်ချောလို့ ဝိုင်း ကြိုက်ကြပြန်ရောလား”

“သူက ရုပ်မချောဘူး။ ညီညီ ကြမ်းကြမ်းကြီး ပြီးတော့ အရက်၊ စီးက ရက် အကုန်သောက်တယ်။ အထူးသ ဖြင့် အရက်ကို အလုပ်ချိန်တွေမှာလည်း သောက်လို့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးက အမြဲဆူပူ ကြိမ်းမောင်းနေရတာပေါ့”

“အင်း ဆက်ပြောပါဦး”

“တစ်ရက် အရက်တွေ အလွန် အကျွံသောက်ပြီး အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ လမ်းခွဲပြန်လာတဲ့ ညတစ်ညမှာ အိမ်ထိ ပြန်မရောက်ဘဲ လမ်းဘေးပြောင်းထဲ မှ လဲနေတာ။ မနက်မိုးလင်းမှ လူတွေသိ တော့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟယ် သေပြန်ရောလား”

“အေး၊ ဆေးရုံမှာ နှစ်ရက်သုံး ရက်လောက်နေတော့ သေသွားတယ်”

“သနားပါတယ်နော်”

“မပြီးသေးဘူး နောက်တစ်နှစ် ခွဲလောက်နေတော့ စာရေးမတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာခဲ့ပြန်တယ်”

“ဟယ် သူကရောဘာနဲ့ သေ

“ပြန်တာလဲ ဟင်”

“နားထောင်ပါဦး ဝတ်ရယ် သူ
ဆောက်စတော့ မသိသေးဘူး၊ နောက်
ခြောက်လလောက်နေမှ ရှေ့က စာရေး
အကြောင်းသိရလို့ ကြောက်လို့ လ
မခွင့်ယူပြီး သူ့မြို့ကို ပြန်သွားတယ်
လဲ”

“နောက်တော့ရော”

“ပြန်မလာတော့ဘူး၊ အလုပ်
ချွတ်သွားတယ်”

“အဲဒီလောက်ထိ ကြောက်
လဲ”

“ကြောက်မှာပေါ့၊ အရင်စာရေး
အတွက် မကျွတ်ဘူး၊ ညညဆို ရုံးခန်းထဲ
ထဲ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သံတွေ တဖျောက်
ချောက်နဲ့လို့ ပြောလိုပြော၊ ဒီစာရေးနေ
ရာ ဝင်လုပ်တဲ့သူတိုင်း သေကြတာချည်း
ပဲ ပြောလိုပြောနဲ့ဆိုတော့ ကြောက်ပြီး
ပြန်တာပေါ့၊ အဲဒီနောက် တစ်ဆင့်စကား
နဲ့ သိကန့်ကြတာနေမှာပေါ့၊ ဒီပြောင်းရ
တဲ့ စာရေးတွေဆိုတာ တစ်ယောက်မှ
ဆောက်မလာကြတော့ဘူး၊ အားလုံး ငြင်း
တုန်ကြတော့တာပဲတဲ့လေ”

“ဟုတ်လား”

“ကဲ မရွှေဝတီ၊ ငါက ဒီ အ-
ထ-က မှာ လစ်လပ်နေတဲ့ စာရေးအဆင့်
(၁)ရာထူးရဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေကို ပြောပြနေ
တာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ဝင်
လုပ်ချင်တဲ့ ဒီစာရေးရာထူးက ဘယ်လို
မှ နောက်ကြောင်းမကောင်းလို့ ပြောနေ
တာ၊ နင်က ဒီလိုနေရာကို ဝင်လုပ်ချင်
တယ်ဆိုလို့ အားလုံးက အံ့အားသင့်နေ
ကြတယ်၊ နင်သေချာ စဉ်းစားဦး”

“အေးပါလေ၊ ငါ လေးလေးနဲ့
တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးမယ်” ဟု အဖြေပေး
လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၂)

“လေးလေး သဘောကတော့
မလုပ်စေချင်ဘူး၊ သမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ လေးလေးတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
ဗမာလူမျိုးတွေဟာ အစွဲအလန်းကြီးကြ
တယ်ကွဲ့၊ ဒါလုပ်ရင် ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်
ဆိုတဲ့ ဥပါဒါနဲ့အစွဲမျိုးက ကြောက်စရာ
အကောင်းဆုံးပဲ၊ သမီးအနေနဲ့ ကိုယ့်စိတ်
ကိုယ်မနှိုင်းတဲ့တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်
မယ်”

“ဘာလို့ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်မနှိုင်း
ရမှာလဲ လေးလေးရယ်၊ သမီးက အဆေး
သင် (Science Major) နဲ့ နောက်ဆုံး
နှစ်တောင်ရောက်နေပြီ၊ သိပ္ပံနည်းကျ
တွေးခေါ်ကြံဆ နေထိုင်တတ်ပါတယ်။
ပြီးတော့ အယူမကြီးလွန်းသလို မယုံ
ကြည်တာမျိုးလည်း မရှိတတ်တာ
လေးလေးအသိပဲဟာ၊ သမီးနောက်ဆုံး
နှစ်စာမေးပွဲ သွားဖြေတော့ ကိုယ့်လုပ်
အားခဝင်ငွေလေးနဲ့ဆိုတော့၊ ဘယ်
လောက်ကောင်းသလဲ၊ ပြီးတော့ သမီး
မှာ အဲဒီအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ချင်မိတဲ့
အကြောင်းတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါက
ဒီမြို့က လူတွေရဲ့ အစွဲအလန်းကိုလည်း
ဖျောက်ပေးချင်မိတယ်၊ အဲဒါ သမီးရဲ့
စေတနာအမှန်ပါ၊ သမီးကို ဝင်လုပ်ခွင့်
ပြုပါ လေးလေးရယ်၊ နော်... နော်”

“လေးလေးတို့မှာ ငတ်ပြတ်
နေလို့လား သမီးရယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က
ဒီလောက် လုပ်ခလေးနဲ့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့
အလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခိုင်းတဲ့ လေးလေးကို
အပြစ်တင်ကြမှာပေါ့” လေးလေးပြော
မယ်ဆိုလည်း ပြောစရာပါ၊ လေးလေးမှာ
ဝန်ထမ်းလုပ်ရတာကို ငါသနာပါ၍သာ

မန္တလေးမှာ လေးလေးပိုင်သောတိုက်ကို အိမ်ကူးချထားသည်။ ပြီးတော့ လေးလေး ရသောအမွေနှင့် ကျွန်မရသောအမွေ (မေမေနှင့် လေးလေးက ညီအစ်မအရင်း မေမေ မရှိတော့ ကျွန်မက အမွေဆက်ခံခွင့်ရသည်) တို့ကို ငွေသားအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး ဘဏ်မှာအပ်ထားတာမို့ တစ်လတစ်လ ဘဏ်တိုးကိုက မနည်းပါ။

ကျွန်မမိဘတွေက မရှိကြတော့ပါ။ မေမေက ကျွန်မငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကျန်းမာရေး မကောင်းကာ ဆုံးပါသွားခဲ့သည်။ ဇေယျကတော့ ကျွန်မ ငါးတန်းလောက်မှာမှ အရက်ကျွေးကျွန် ဖြစ်ကာ ဆုံးပါသွားခဲ့သည်။ မိဘတွေမရှိတော့သော ကျွန်မကို လေးလေးက ခေါ်ယူမွေးစားကာ သူတာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ အရပ်တိုင်းခေါ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မအတွက် လေးလေးသည်သာ အဖေလေးလေးသည်သာ အမေဆိုလျှင် မမှားပါ။ ဤသို့သော လေးလေးကို ကျွန်မအတိုက်အခံလုပ်မိတာ မှားမှားနေပြီလား။ ကျွန်မ ဇဝေဝါဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အလုပ်ဝင်လုပ်ချင်သည့် စိတ်

တို့က ဖျောက်မရ ကျွန်မမျက်နှာ တစ်ချက်ညှိုးလျှင် မနေတတ်သောလေးလေးက တစ်ထစ်လျှော့လာသည်။

“ကဲ သမီး ဒီလောက်မှ အလုပ်ဝင်လုပ်ချင်တယ်ဆိုလည်း တစ်နှစ်ဝင်လုပ်ကြည့်ပေါ့ တစ်နှစ်ပဲနော်၊ ဒီတစ်နှစ်အတွင်း သမီးအနေနဲ့ ဘုရား၊ တရားကို အရင်ကထက် ပိုလုပ်ပါ့မယ်လို့တော့ ကတိပေးရမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ လေးလေးရယ်၊ သမီးအမြဲတမ်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ဂုဏ်ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်။ အဲဒါတော့ စိတ်ချပါ”

ကျွန်မသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဘုရားမှန်မှန် ကန်တော့ပါသည်။ ပန်း၊ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး စသည်တို့ လည်းကပ်သည်။ ပြီးတော့ ပရိတ်၊ ပဋ္ဌာန်း၊ ရွတ်ဖတ်ဖတ်ပြီး အမှုအတမ်းပေးဝေသည်။ မွေးနေ့သောကြာရောက်တိုင်း သတ်သတ်လွတ်စားခြင်း၊ ဝါတွင်သုံးလလုံး အပတ်တိုင်း ဥပုသ်စောင့်ခြင်း၊ ထိုအပြင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ပုတီးတစ်ပတ်၊ ရှင်အရဟံ ပုတီးတစ်ပတ်၊ သရဏံပုံ ပုတီးတစ်

ပတ်နှင့် ကိုးနဝင်း အစိတ္တန်ဝင်ကာ ပုတီးစိတ်သည်။ အားလပ်ချိန်တိုင်းလည်း လေးလေး တရားနာလျှင် လိုက်နာသည်။ ပြီးတော့ တတ်နိုင်သလောက် အလှူဒါန ပြုရာတွင်လည်း လက်မနှေးခဲ့ပါ။ ထိုကဲ့သို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း လိုက်နာကျင့်သုံးသည်ကို လေးလေး သိနေခြင်းမို့သာ ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်းပင်။

ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသောအလုပ်ကို လုပ်ခွင့်ရပြီမို့ ပျော်လည်းပျော်သလို ရင်လည်းနုနုမိပါသည်။ နောက်တော့ ဘာတွေ ဖြစ်လာလေဦးမည်လဲ ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

အခန်း (၃)

တကယ်တော့ လူတွေရဲ့ သဘောက ဤသို့ဆိုသော ကျွန်မအလုပ် စဝင်လိုက်သည်နှင့် သိလာရသည်။ ယခင်က ဒီလမ်း၊ ဒီနေရာတွေကို “သန့်ဝတ်” ဆိုသော ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ လျှောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်မကို ဆင်မင်ရင်းနှီးသော သူများက နှုတ်ဆက်

ကြသည်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို အထူးတလည် မကြည့်ကြပါ။ ယခုတော့ အထက်တန်းပြ ဆရာမဖြစ်သည် လေးလေးဘေးနားမှနေ၍ ရုံးတက်ရန် ထိုက်လာသည့် ကျွန်မကို အားလုံးက အထူးအဆန်းလို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ သိသိသာသာတစ်မျိုး သိသိသာသာတစ်မျိုး ကြည့်ကြတော့ ကျွန်မ အနေခက်လှ သည်။ မိုမိုကတော့...

“ဒီရာထူးကို ဝင်လုပ်ရတဲ့ နင် တော့ ရုပ်ကလေးကလည်း ချစ်စရာ လေးဆိုတော့ စတားဖြစ်နေပြီဟဲ့ သိ ထား”ဟု ဆိုလာသည်။

စတားဖြစ်ချင်လို့ပဲ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်မက လုပ်သလိုလိုပါပဲလား။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ နောက်ထပ် ချင်းမပြချင် တော့ပါ။ အလုပ်ကိုသာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ လုပ်ကိုင်သည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ကလည်း ကျွန်မကို အထူးဂရုစိုက်ပါ သည်။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ဖို့သာသည်။ ပြီးတော့ ဘုရား၊ တရားကို ပို၍ ကိုးကွယ် ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ခြောက်လကျော်၍ နှစ်လထဲ ရောက်ခဲ့သည်။ လူတွေအား

လုံးကလည်း နေသားတကျ ဖြစ်သွားပြီ ဟု ယူဆပုံရသည်။ ကျွန်မအကြောင်းကို အထူးတလည် မပြောကြတော့ပါ။ သို့သော် လူဆိုသည့် ပုထုဇဉ်ဆိုသည်မှာ အသွေးအသားနှင့် တည်ဆောက်ထား သည်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့ ကျွန်မ အပြင်းဖျား ပါတော့သည်။ အဖျားအားကြီးပြီး သတိမ ရ တစ်ချက်၊ ရ တစ်ချက် ဖြစ်နေရာမှ နောက်တော့ ကျွန်မ လုံးဝ သတိလစ် သွားပါတော့သည်။ အားလုံးက ကျွန်မကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဆေးရုံကို ပို့ကြသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးက ကျွန်မကို အရင် လူတွေလို သွားတော့မှာပဲဟု ယူဆထား ကြသည်။

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သတိလစ်သွားသည်ဟု မသိ၊ ကျွန်မ၏ အသိစိတ် (နာမ်)သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်ဟုဆိုရမည်လား။ ကျွန်မသည် အလွန်ပေါ့ပါးစွာနှင့် တောင်ပေါ်တစ်ခုကို အပြင်းဆန်တက်နေသလို ခံစားရပါ သည်။ အလွန်လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် မပင်မပန်း အထက်ကို တစ်ဟုန်ထိုး တက်နေခဲ့တာပင်။ လျှပ်စစ်ရောင်ခြည် တန်းများလိုလိုကို လက်ဖြင့် ဖယ်ထုတ်

ကာ မမောတမ်း ရွှေလျားလာခဲ့ပါသည်။ လျှပ်စစ်ရောင်ခြည်တန်းများသည် ကျွန်မ ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးကြောမျှင်တွေ ဆိုတာ ကျွန်မသိနေသည်။

ကျွန်မသွားနေသော ထိပ်ဆုံး မှာ ဘုရားသခင်ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဆူ ရှိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ပဲ ထိပ်သို့ဆန်တက်ပါစေ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာ ကြိုယ်ထဲမှာပဲဆိုတာလည်း သိနေပြန် သည်။ ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ဆုံး ကနေတစ်ဆင့် နှလုံးသားရှိသော နေရာ နားအရောက်မှာ ကျွန်မနာမည်ခေါ်သံကို တိုးတိုးသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ဝတီ...ဝတီ”

အကြားအာရုံက ပထမကြားရ ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကလှုပ်ရှား၍ မရပါ။ ပထမ ဆုံး ကျွန်မ စိတ်ထဲသွားမိသည်က ကျွန်မ သေသွားပြီလား ဆိုတာပင်။ ကျွန်မ တကယ် သေသွားပြီလား စေခွဲမရ ဒါဆို ကျွန်မချစ်တဲ့ လေးလေးနှင့်လည်း မပြော မဆို ခွဲရပြီပေါ့လေ။ ကျွန်မနှုတ်က “ဟင့် အင်း ဟင့်အင်း” ဟူသော အသံတွေ အပြင်မှာ တကယ်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်မအင်္ဂါ ကျွန်မ ပြန်ကြားလိုက်ရမှ

ကျွန်မ မသေသေးဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ စိတ်အားတင်းပြီး မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လေးလေး၊ မိမိနှင့် အခြားသူများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“လေးလေး၊ မိမိ”

“သမီး”

“သူငယ်ချင်း ဝတ်”

“ကံကြီးပေလို့ သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေး သတိလစ်နေတာ ဒီနေ့ပါနဲ့ ဆိုရင် (၂)ရက်ရှိပြီ လေးလေးဖြင့် ဘယ်လိုနေလို့၊ ဘယ်လို ထိုင်ရမုန်းကို မသိဘူး ဖြစ်နေတာ၊ သမီးလေးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် အလုပ်လုပ်ခိုင်းမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လေးလေး တစ်သက်လုံး အပြစ်တင်နေမိတော့မှာပဲကွယ်”

ပြောရင်း လေးလေးအသံက တိမ်ဝင်သွားကာ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ကျွန်မ နှမ်းလျှာစွာပြုံးရင်း လေးလေးကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအသံက တိုးတိုးလျှော့-

“စိတ်မပူပါနဲ့တော့ လေးလေးရယ်၊ သမီးကိုယ်သမီး ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သမီးစိတ်ထဲက အလိုလိုသိ

နေတယ်။ သမီးကြောင့် ဒီမြို့ကလူတွေရဲ့ အစွဲအလန်းတစ်ခု ပျောက်သွားမယ်လို့ ယုံကြည်ထားတယ်။ သမီးရဲ့ ယုံကြည်မှု အောင်မြင်ဖို့အတွက် သမီးဘက်မှာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရှိနေတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ နင်ဘာမှ မဖြစ်တော့ဆိုရင် ဒီရာထူးကို ဝင်လုပ်ကြတဲ့သူတိုင်း သေကြတာချည်းဆိုတဲ့ လူတွေရဲ့ အစွဲအလန်းတွေ ပျောက်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ နင်ပြောင်သွားခဲ့ရင်လည်း နောက်ထပ် လူစားရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာ အသေအချပ်၊ နင့်ကို ငါတို့မြို့ကိုယ်စား ငါ အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် သိလား”

“ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိမိရယ်”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ နင်က ပိုက်ဆံရလို့မို့အတွက် မဟုတ်ပဲ၊ လူတွေရဲ့ အစွဲအလန်းတစ်ခု ပျောက်သွားအောင် နင့် အသက်နဲ့ရင်းပြီး သက်သေပြခဲ့တာလေ”

မိမိစကားက ကျွန်မကို ကြည်နူးစေသောစေ့ပါသည်။ တကယ်တော့ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင် လူသားတိုင်း၊ လူ

သားတိုင်း မိမိအန္တရာယ်ဖြစ်မည် ကိစ္စမှန်သမျှ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသည်ချည်းပဲ။ ကျွန်မအနေနှင့် ဒီရာထူးနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းဆိုးများကြားကာစက ကြောက်မိသလို တုန်လှုပ်မိပါသည်။ သို့သော် လူဆိုသည်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးခြင်းများက မတူညီကြပါ။

တူညီသော လမ်းလျှောက်လှမ်းကြတာခြင်း အတူတူဆိုသော်လည်း ဒီလူကို ကောင်းကျိုးပေးလို့ ကိုယ့်ကိုလည်း ကောင်းကျိုးပေးလိမ့်မည်လို့ မှတ်ယူ၍ မရ၊ သူ့ကို ဆိုးကျိုးပေးလို့ ကိုယ့်ကိုတော့ ဆိုးကျိုး ပေးလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးကြောက်နေစရာမလိုပါ။ ဆရာတော် ဦးညောင်သာရ (သီတဂူဆရာတော်) ၏ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ အလယ်အလတ် လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးကာ၊ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးနှင့် ဖြစ်ပျက်ဟူသမျှကို ယုတ္တဘူတကျကျ ပိုင်းခြားသိမြင်တတ်ဖို့သာ လိုပါသည်။ စဉ်းစားတွေးခေါ်သော လိုပါသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်မ၏ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာအပေါ် ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ငွတ်တိုး လုပ်ခဲ့သော်လည်း

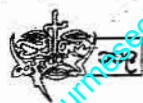

မိတ်ကံ ဝင့်ကြွေးကြောင့် ကျွန်မ
နဲ့ပဲလျှင် ဤပြီနု၊ မြို့သားတို့၏
အလန်းတစ်ခုအား ချွတ်ပေးချင်
ကျွန်မ၏ စေတနာသည် စေတနာ
လေးမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ်

ပိဉ်ပိဉ် အယူသည် ကုန်လေးမလာဆို
တာ ကျွန်မ မတွေးချင်တော့ပါ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရား၊ တရား၊
သံဃာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ခြင်းသည်
ကျွန်မအတွက်တော့ အချည်းနီး မဖြစ်

သည်အပြင် ကောင်းကျိုးတစ်ခုကိုပါ
လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရပါတော့
သည်။

ခင် (ခင်ဦးမြေ)

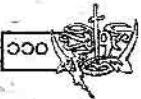

မာဏဝိသိကာ

**ရွှေကျောင်းတော်နှင့်
အညတရဦးရှင်သုံးပေါ်**

B.B နေဝုဂိုဏ်း (ဦးအောင်)

ကုန်းဘောင်မင်းဆက် (၁၁)
 ဆက်ကား လောင်း-နောင်-ဆင်-စဉ်-
 ဆင်-ဘိုး-ဘ-သာ-ပု-မင်း-သီ ဆိုတဲ့
 ဆွေအညီ ၎င်းထဲမှ (၃)ဆက်မြောက်
 ဆွေညီသည် ဆင်ဖြူရှင်မင်းနှင့် နာမည်
 သက္ကရာဇ် (၉၂၁) ခုနှစ်၊ အင်းဝ
 ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး ရှိခဲ့ဘူး
 ဖြစ်သည်။ ၎င်းဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး
 ဆက်ထက်မှစ၍ သားတော် ငါးဆူ
 ဆက်ကား နန္ဒဘုရင်၊ ထို့နောက် မင်း
 ဆက်ဆက် သူရဲကောင်းအဆက်
 ဆက်နှင့် တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင်
 ဆက်ကွ အများအပြားသော မင်းညီ
 ဆက်သားတို့သည် ဗြမရာဇ်ဘုရင်၏
 ဆက်သွယ်ပြီးတော် ယခုအခေါ် ယိုးဒယား
 ဆက်သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် အမျိုးမျိုးကြိုးစား
 ဆက်ပြားလည်း အင်းဝခေတ်ကြီးသာ
 ဆက်သွားပြီး အယုဒ္ဓယအား အပြီး
 ဆက်ပြတ် မသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပါ။ အင်းဝခေတ်
 ဆက်ပြီး ဖက်သွားတဲ့အချိန်ကား ဥဩစ-
 ဆက်အင်းဝဟု သတ်မှတ်ခဲ့ပြီး (၁၁၁၃)
 ဆက် ဖြစ်ပါသည်။ မွန်တလိုင်တို့သည်
 ဆက်နိုင်ငံကို မင်းနှင့်တကွ အရာအား
 ဆက်တို့ကို သိမ်းယူတိုက်ခိုက်၍ အင်းဝ

မြို့ကြီးကိုဖျက်ဆီးကာ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်
 ရပ်ကို ငါးခြေငါးလက်လုပ်ကာ ကြီးစိုးနေ
 လေတော့သည်။ သို့ပေမည် ကြာရှည်စွာ
 မပြုလိုက်ပါ။ (၂)နှစ်ခန့်အချိန်တွင် မထင်
 ရှားသော ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည်
 နက္ခတ်တာရာကြည့်သောအခါ မြန်မာ
 ဦးစွန်းထွန်းနေသည်ကို မြင်သည့်အတွက်
 လွန်စွာမှ အားရဝမ်းသာဖြစ်၍ သူ၏ဇနီး
 မယား ပုဏ္ဏားမအားခေါ်စေ၍ ရှင်မ ငါ
 သည် နောင်နေ့တွင် ခရီးထွက်လတံ့
 ထိုသို့ ခရီးထွက်သွားသောအခါတွင်
 ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် ပြန်လာမည်ဆိုတာ
 ငါ့ကိုမပျော်လင့်ပါနှင့် နမတော် ကိုယ့်
 နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုးကောင်းစားရေးအတွက်
 ရှေ့လို မင်းလောင်းအရာထွက်ရန် ဖြစ်
 သည်။ ဒါကြောင့် မင်းလောင်းတွေမှ ငါ
 ပြန်လာမည်နမတော်၊ အို ချစ်ခင်လေးစား
 အမောင်ပုဏ္ဏား ယခုလို မွန်တလိုင်တို့
 ကြီးစိုးပြီး တိုင်းရေးပြည်ရေး မငြိမ်မသက်
 ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းလောင်းရှာခြင်း
 သည် လွန်စွာမှခက်ခဲပြီး အသက်
 အန္တရာယ်လည်း ခိုးခိုက်ရသည့်အတွက် စဉ်း
 စားဆင်ခြင်သင့်ပါသည် အမောင်ပုဏ္ဏား
 အို ချစ်သောပုဏ္ဏားမ လူနှင့်တကွ အရာ

အားလုံးတို့သည် မမြဲသောတရားသဘော
 ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အပျက်ရှိလျှင် အပြစ်
 လည်းရှိကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်တော်
 သည် ကိုယ့်ပညာ ကိုယ့်သိက္ခာ ယုံ
 ကြည်စွာဖြင့် မင်းလောင်းရှာခွင့်ပြုပါလော့
 နမတော်။ ထိုအချိန်တွင် ပုဏ္ဏားမသည်
 ပုဆော်တုပ်လျှက်ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီကာ
 ဖြင့် အမောင်ပုဏ္ဏား စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်
 တားမိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တိုင်းသူပြည်သား
 အများကောင်းစားရေးအတွက်သည် ရှင်
 ဘုရင်ကောင်းရှိဖို့ လိုအပ်သည့်အတွက်
 မင်းလောင်းရှာရန် နမတော်ကြည်ဖြူစွာ
 ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ အောင်ကြောင်းပြော
 ၍ အမောင်ပြန်လာမည်ရက်ကို စောင့်ရင်း
 နေရပ်ခဲပါတော့မည်။ ထိုသို့ ဇနီးမယား
 ထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရပြီးနောက် နောက်တစ်
 နေ့ နံနက်စောစောတွင် အစားအစာနှင့်
 အသုံးအဆောင် အဝတ်အစားများကို
 ထုပ်၍ထမ်းကာ မင်းလောင်းရှာခြင်းခရီး
 အစကို စတင်ထွက်ခွာလာပါတော့
 သတည်း။

တစ်တောဝင်ထွက် တစ်
 တောင်တက်၍ တစ်နေဝင် တစ်ရွာ
 ထွက်ခါဖြင့် မင်းလောင်းရှာခြင်းကို ခရီး

အတော်ဆန်မီလာခဲ့ပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်
သော်ငြားလည်း ယုံကြည်သောပညာ
မလျှော့သောလွန်လွန်နှင့် ခရီးဆက်လာ
ပြန်ရာ ရောဝတီမြစ်၏မြောက်ဘက် ဟိုး
ယခင်ကာလက စစ်ကိုင်းမြို့ တည်
ထောင်သည့် မင်းများလက်ထက်က
ဖွဲ့စည်းခဲ့သော မင်းအမှုထမ်းများနေသော
နယ်မြေအဝင် တမုတ်ဆိုးဖိရွာ ရောက်
လာခဲ့တဲ့အခါတွင် အဘ ဦးစံညို၊ အမိ
ဒေါ်ညိုမီးအောင်၏သား ငယ်နာမည်
မောင်အောင်ဇေယျသည် အိမ်မက်ထဲ၌
တုန်လှုပ်ခြင်းများ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာ
များကို မြင်မက်သဖြင့် သံဃာတော်များ
ကို အိမ်တွင် ဆွမ်းကပ်နေလေသည်။
လူများစုဝေးနေရာ ဆွမ်းကပ်ပွဲသို့ ပုဏ္ဏား
ကြီးသည် ရောက်ရှိလာပြီး ပရိသတ်
အလယ်တွင် ခန့်ခြားစွာထိုင်နေသော
မောင်အောင်ဇေယျကို မြင်လိုက်တဲ့အချိန်
မှာ အမိပျောက်နေတဲ့သား အမေကို
တွေ့သကဲ့သို့ အံ့သြဝမ်းသာစိတ်များ
ဖြစ်ပြီး အလို မဟာပုရိသယောက်ျား
လွန်စွာခန့်ခြားပြီး ထိုင်နေပုံသည် ကေသ
ရာဇာခြင်သေ့မင်း အစာဝ၍ ထိုင်နေသ
ကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး ကြန်အင်လက္ခာ

သည်လည်း အထူးပင် ပြောစရာမလို
အောင် ဘုရင်တစ်ပါး၏ ကြန်အင်လက္ခာ
နှင့် ပြီးပြည့်စုံတာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သောစိတ်များ မရှိတော့
ဘဲ နှင်းငွေ့ပက်ဖျန်းခံထားရသော ပန်း
တစ်ပွင့်ကဲ့သို့ ဇာက်ကြံစွင့်ကား၍ လာ
ပါတော့သည်။ ရှေ့နားသို့တိုသွားကာ ပရိ
သတ်ထဲမှ တစ်ဦးအား တီးတိုးစကားဖြင့်
အလို အသင်မိတ်ဆွေ ဟိုပရိသတ်
အလယ်၌ ထိုင်နေသောသူသည် မည်
သူနည်းဟု မေးလေ၏။ ပရိသတ်ထဲမှ
အမေးခံရသောသူက ပုဏ္ဏားကြီး ထိုသူ
သည် ယခုဆွမ်းကျွေးနေသော ဒကာပင်
ဖြစ်ပါသည်ဟု ဖြေလေ၏။ သူ၏နာမည်
ကား မောင်အောင်ဇေယျဟုခေါ်ပါသည်
ပြောသောစကားနှင့် နက္ခတ်အချိန်တို့နှင့်
ကြန်အင်လက္ခာတို့ကို ဖတ်ပြီး ဟုတ်
ပြီ သူသာလျှင် မင်းလောင်းပေတည်းဟု
ဆုံးဖြတ်ကာ လူအများကိုတိုးဝေ၍
မောင်အောင်ဇေယျထံသွား၍ ဒူးတုပ်ပြီး
ရိုသေစွာ လက်နှစ်ဖက်ကိုချီမီးလျှက်
လျှောက်တင်လေသည်။ အရှင်သား
အရှင်သားသည် မင်းလောင်းဖြစ်ပေသည်။
ယောက်ျားကောင်းတို့၏ ကြန်အင်

လက္ခာနှင့်လည်း ပြည့်စုံပါပေ၏
မြန်မာဦးစွန်းလည်း ထွန်းပါပြီ။ အရှင်သား
သာစွမ်းအောင်ပါလျှင် တလိုင်းတိုရန်ဆာ
မှ ယခုပင် အောင်နိုင်ပါမည်။ ကျွန်တော်
မျိုးသည် မမုန်တာကို လျှောက်တင်
ပါက ဆယ်ပြန်သောအသက်ကို ဆက်
၍ဆပ်ကာ အသတ်ခံပါမည်ဘုရား
ရဲရဲစွာလျှောက်တင်လေသော် ဦးအောင်
ဇေယျသည် ထိုပုဏ္ဏား၏ လျှောက်တင်
ချက်ကို ယုံကြည်သွားပြီး အခါနီး
စသည်တို့ကို ပုဏ္ဏားပေးသည့်အတိုင်း
လုပ်ပြီး စစ်သည်အင်အားကိုစုရာ သူ
ကောင်း (၆၀)ယောက်၊ ဆင်ပေါင်း (၆၀)
စစ်သားအပိုင်း (၈၀၀၀၀) ရရှိလေသကဲ့သို့
၎င်းသူရဲကောင်း (၆၀)ယောက်အနက်
မိတ္ထီလာလာနယ်ကို ရွှေ့ပြည်ရန်အောင်
အရှေ့လက်ဟု သမုတ်ပြီးလျှင် မိတ္ထီ
ဒီစကြို၏ ဝမ်းတွင်းမြို့အပိုင် တောင်
ရွာသား ချစ်ဖျော်၊ ချစ်ပြောင်၊ ချစ်အောင်
ညီအစ်ကို သုံးယောက်တို့ကို သူရဲကောင်း
ပြည့်စုံပေသည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချ
ဖြင့် လက်ရုံးကောင်းတစ်ခုပြုပြီး
မြောက်စားတော်မူပြီး အထူးသဖြင့်
အငယ်ဆုံး ချစ်အောင်ကို (အနုမျိုး)

နိုင်နိုင်)ဟု ဘွဲ့ထူကိုအပ်နှင်းပြီး လက်ရုံး
 ကောင်းတစ်ယောက်အရာ ထားပြီးလျှင်
 ဦးအောင်လေယူသည် ရန်အပေါင်းတို့ကို
 တလိုင်းတို့ရန်မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း
 ငြိမ့်ပျက်ပြီးလျှင် ရွှေဘိုရွာကို ရတနာ
 သိင်္ခဟု မော်ကွန်းထိုးကာ ထီးနန်းစိုက်
 ထူ၍ စံတော်မူလေသည်။ တလိုင်းတို့ကို
 အနိုင်ရသော သက္ကရာဇ်ကား (၁၂၁၁) ခု
 ဇွန်လကိုဟု အဆိုရှိသည်နှင့်အညီ
 (၁၁၁၅) ခုနှစ်တွင် တလိုင်းတို့ကို နှိမ်နှင်း
 နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဦးအောင်လေယူသည်
 ၎င်းနောက် အစဉ်သဖြင့် ကွေ့ ရှမ်း မွန်
 ဇာတိတို့ရ တရုတ်စသည်တို့ကို တိုက်ခိုက်
 ရာ၌ အလုံးစုံ အောင်မြင်နိုင်ခြင်းကြောင့်
 ထင်ရှား ကျော်စောလာပေတော့သည်။
 ဘယ်သို့ပင် စွမ်းဆောင်နိုင်သော သူရဲ
 ကောင်းပင်ဖြစ်စေ အပြင်ရန်ကိုအားစိုက်
 ကာ ရှင်းနေပါလျှင် အတွင်းဖြစ်တဲ့
 အိမ်တွင်းရေးစီမံအုပ်ချုပ်မှု နည်းပါးသွား
 တဲ့အတွက်ကြောင့် ဦးကိုနင်းတော့
 ပဲ့ထောင်ဆိုစကား ပေါ်လာသလို တရုတ်
 နှင့်တကွ အခြားရန်များကို တိုက်ခိုက်
 နေသောအချိန်တွင် အင်းဝဘုရင်နှင့်
 တောင်ငူဘုရင် နတ်သျှင်နောင်တို့၏

ခေတ်မှစခဲ့သော ယခုအခေါ် ယိုးဒယား၊
 ယခင် အယုဒ္ဓယမြို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့
 ခြင်းမရှိသောကြောင့် ၎င်းတို့သည် တစ်
 စခန်းထနေလေသည်။ ထိုအချိန်အရာကို
 ဦးအောင်လေယူသည် ကြားသိရသော်
 တောင်ဘိုရွာသား ချစ်အောင် (ခေါ်)
 နေမျိုးဘုရင်ရန်နိုင်ကို လက်ရုံးကောင်း
 တစ်ဦးပြု၍ (၁၁၂၁) ခုနှစ်တွင် ချီတက်
 တော်မူလေသည်။ ချီတက်တော်မူပြီး
 အယုဒ္ဓယအား အပြင်အထန် တိုက်ခိုက်
 သော်ငြားလည်း မအောင်မြင်ဘဲဖြစ်
 နေပြီး အတန်ကြာသော် စစ်သည်
 တော်များ ဖျားနာပျက်စီးကုန်ကြပြီး
 အလောင်းမင်းတရားကြီးသည်လည်း ယိုး
 ဒယားတို့၏ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းပညာနှင့်
 ပြုစားခံရ၍ နတ်ရွာစံလေသောအခါ
 နေမျိုးဘုရင်ဗိုလ်ရန်နိုင်နှင့်တကွ ကျန်ရှိ
 စစ်သားများသည် ဆုတ်ခွာလာခဲ့ရတော့
 သည်။ ၎င်းနောက် အလောင်းမင်းတရား
 ကြီး မရှိသည့်နောက်ပိုင်း သားတော်
 နောင်တော်ကြီး မင်းပြုလေသည်။
 နောင်တော်ကြီးသည် နန်းသက်တိုသည်
 ပဲဆိုရမလား (၃)နှစ်ခန့်သာ အုပ်စိုးရပြီး
 နတ်ရွာစံပြန်လေသည်။ နောင်တော်ကြီး

မရှိသည့်နောက်တွင် ညီတော် ဆင်ဖြူရှင်
 နန်းတက်လေသည်။ ဆင်ဖြူရှင်မင်းသည်
 ဖခင်လက်ထက်က မအောင်မြင်ခဲ့သော
 အယုဒ္ဓယကို သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် ဝမ်းတွင်း
 မြို့နယ် တောင်ဘိုရွာသားဖြစ်သည့် ညီ
 အစ်ကို (၃)ယောက်အနက်မှ အစ်ကို
 အကြီးဆုံးဖြစ်သူ ဦးချစ်ဖျော်ကို စစ်သည်
 များနှင့်တကွ (၁၁၂၅) ခုနှစ်တွင် အယု
 ဒ္ဓယမြို့သို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ခိုင်းရာ
 (၁) နှစ်ခန့်ကြာသော်လည်း မအောင်ဘဲ
 ရှိနေပြီး ပြန်မလာနိုင်သည့်အတွက် (၁၁
 ၂၆) ခုနှစ်တွင် ညီလတ်ဖြစ်သည့် ဦးချစ်
 ပြောင်ကို စစ်အင်အားဖြည့်၍ ထပ်မံစေ
 လွှတ်ပြန်သော်လည်း နောက်ထပ် (၁)
 နှစ်ခန့်သာ ထပ်ကြာသွားပြီး မအောင်
 မြင်ပြန်တော့ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး
 သည် သူ၏ဖခင် အလောင်းမင်းတရား
 ကြီးကိုယ်တိုင် ဘွဲ့ထူးပေးခဲ့သော ညီ
 အငယ်ဆုံး ဦးချစ်အောင် (ခေါ်) နေမျိုး
 ဘုရင်ရန်နိုင်အား ထပ်မံ၍ ဣန္ဒာအနော်
 ရထာဘွဲ့တော်ကို ပေးသနားတော်မူပြီး
 သူ၏အနီးအပါး၌ သက်တော်စောင့်
 စစ်သူကြီးဖြစ်တဲ့သူကို (၁၁၂၇) ခုနှစ်တွင်
 ထပ်မံစေလွှတ်ပြန်၏။ နေမျိုးဘုရင်ဗိုလ်

ရန်နိုင်၏ တောင်းဆိုချက်အရ စစ်သည်
 ကောင်း (၁၀၀)ကို အထူးရွေးချယ်၍
 ဦးစီးစေကာ စစ်သည်အမြောက်အများကို
 ထက်လွှတ်ကာ စေတော်မူလေသည်။
 ယိုးဒယားတို့သည် အင်းဝမင်းလက်ထက်
 က ဘုရင်ပြန်ရက်ကို မြန်မာ၏စစ်ဗျူ
 ဟာများကို သင်ပေးမိလို့ သိရှိထားတဲ့
 အတွက် လွန်စွာမှ တိုက်ရခက်ခဲ့သော
 အယုဒ္ဓယမြို့တော်တစ်ခု ဖြစ်နေသော်
 ပြားလည်း ဦးချစ်ဖျော်၊ ဦးချစ်ပြောင်၊ ဦး
 ချစ်အောင် (ခေါ်) နေမျိုးဘုရင်ရန်နိုင်
 (ခေါ်) ဣန္ဒာအောင်ရထား နှစ်ထပ်ဘွဲ့ရ
 ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ပေါင်းမိကြသော
 အခါ သုံးဦးသားခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်
 ပင်ကာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သုံးပွင့်ဆိုင်၍
 ထိုးစစ်ဆင်ကြရာ အယုဒ္ဓယတို့သည်
 ဘယ်သို့မှ တောင်ခံနိုင်ခြင်းမရှိသည်
 အတွက် ဒူးထောက် အရှုံးပေးရလေ
 တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ညီအငယ်
 ဆုံး၏ ဓားကိုင်သောလက်နှင့် ဓားရိုးတို့
 သည် သွေးစေးများဖြင့် ကပ်နေလေရာ
 ရေခွေးများနှင့်ဆွတ်ပြီး ဖြေယူရလေ၏။
 ယိုးဒယား (ခေါ်) အယုဒ္ဓယမြို့တော်ကြီး
 ကို သိမ်းပိုက်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ များစွာသော

ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ရွှေငွေနှင့်တကွ စဉ့်
 ကြီးပြည့် မိန်းမများနှင့် စစ်သုံးပန်းများစွာ
 နှင့်တကွ ယိုးဒယားအသုံးအဆောင်များ၊
 ကြေးခွက်၊ ကြေးလင်ပန်းများကို ယူ
 ဆောင်၍ ပြန်လာကြကုန်လေ၏။ ထိုသို့
 ခက်ခက်ခဲခဲ (၃) နှစ် (၃) မိုး ကြီးစား၍
 တိုက်မှ အောင်မြင်နိုင်သော အောင်ပွဲ
 ကြီး၏ရလဒ်ကား ကျောက်သံပတ္တမြား
 များရုံကင်မကဘဲ ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရား
 ကြီး၏ ချီးမြှောက်ခြင်းကိုခံယူပြီး ယိုးဒ
 ယားမိန်းမများနှင့် ကိုယ်ရပ်ကိုယ့်ရွာသို့
 ပြန်၍ ထိမ်းမြားမက်လာပြန် မှုကြောင့်လျှင်
 ထိုညီအစ်ကိုသုံးယောက်တို့သည် ရလာ
 သော ရတနာပစ္စည်းများအား ကိုယ်ကိုး
 အတွက် တစ်ခုတည်းသော သုံးမိလျှင်
 အတ္တသဘောဖြစ်လေ၏။ အများအကျိုး
 အတွက် ဘာသာ၊ သာသနာ ထွန်းကား
 နိုင်ရန် သုံးဦးသာ တိုင်ပင်ပြီးလျှင် အစ်ကို
 အကြီးဆုံးဖြစ်သူ ဦးချစ်ဖျော်က တောင်
 ဘိုရွာ၌ တောင်ဘိုရေဝန်းကျောင်း၊ ညီ
 လတ်ဖြစ်သူ ဦးချစ်ပြောင်က တောင်ဘို
 အုပ်ကျောင်း၊ ညီအငယ်ဆုံးဖြစ်သူ ဦးချစ်
 အောင် (ခေါ်) နေမျိုးဘုရင်ရန်နိုင် (ခေါ်)
 ဣန္ဒာအောင်ရထား နှစ်ထပ်ကွမ်းဘွဲ့ရသူက

တောင်ဘိုရွာ၏ တောင်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်
 အကွာရှိ ဖလံကန်ရွာတွင် ရွှေကျောင်း
 ကြီးကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီး ၎င်း
 ကျောင်းကြီးကို အုတ်တံတိုင်း အိုင်
 အမာပြု၍ ၎င်းဝန်းအတွင်းလည်း ရွှေ
 ကျောင်းတော်ကြီးစေတီတစ်ဆူ တည်
 ထားကိုးကွယ်ခဲ့ပြီး အုတ်တံတိုင်း၏
 အရှေ့ဘက်တွင်လည်း ညီအစ်ကိုသုံး
 ယောက် အတူတကွ ကြိုပမ်း၍ရထား
 သောကြောင့် ဘုရားသုံးဆူကိုလည်း
 တည်ထားတော်မူပြီး ရွာ၏ တောင်ဘက်
 တွင်လည်း ကန်ကြီးတစ်ကန်ကို တူး
 ပြီး တောင်ကန်ကြီးဟု အမည်သညာ
 ခေါ်ခဲ့တော်မူလေ၏။ ပညာရှိ သတိဖြစ်
 ဆိုသကဲ့သို့ မည်သို့ပင် တိုင်ပြည်အတွက်
 သက်စွန့်ဆံ့ဖျား ကြိုးစားခဲ့သော်ငြားလည်း
 ဝိဘတ်ကြံ့မာ ငင်လာသောအချိန်မှာ
 တော့ ကျောင်းဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရန်
 ခွင့်ကိုမတိုင်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျောင်းများ
 ရေဝက်ချရန်ကို စီစဉ်နေသောအခါတွင်
 မနာလိုသူ လူတစ်ရာက မြို့တော်ကိုတက်
 ပြီး နန်းတွင်းသို့ဝင်၍ ဂုံးချောစကားဆို၍
 လျှောက်တင်ကြလေ၏။ ဂုံးချောလျှောက်
 တင်ပုံမှာ ယိုးဒယားပြန် ညီအစ်ကိုသုံး

ဆောက်တို့သည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ခုခံ
 မှီခိုအတွက် ကတုတ်နှင့်တကွ နန်းတော်
 ကြီး ဆောက်လုပ်နေပါသည်။ ၎င်းနန်း
 တော်ကြီး ပြီးစီးသွားပါက စစ်အင်အားကို
 ချဲ့ အရှင်ဘုရားကို ခုခံပါလိမ့်မည်ဟု
 လျှောက်တင်သောအခါ ဆင်ဖြူရှင်မင်း
 တရားကြီးသည် ဖခင်လက်ထက်မှစ၍
 သစ္စာစောင့်သိခဲ့သည့် သူရဲကောင်းများ
 သည် ထိုသို့သောအကြံနှင့် ပြုလုပ်သည်
 မှာ ယုံရခက်ခက် စဉ်းစားနေတဲ့အချိန်မှာ
 ဂုံးချောသူတို့သည် အရှင်ဘုရား မယုံ
 ကြည်လျှင် ခြေမြန်တော်ကိုလွှတ်၍
 စစ်ကြည့်တော်မူပါဘုရားဟု ပြန်လည်
 လျှောက်တင်ပြန်ရာ အေးလေ စုံစမ်း
 ခြင်းသာ မမှားနိုင်ပါဘူးဟု စဉ်းစားတော်
 မူပြီးလျှင် ခြေမြန်တော်ကိုလွှတ်လိုက်ရာ
 ခြေမြန်တော်တို့သည် ရှေ့ကသူတော်
 ကောင်းတို့ တရားအားထုတ်သည့် ဂူကြီး
 တစ်ဂူကိုတွေ့၏ ထိုဂူကြီးကို ခံတပ်
 အဖြစ်သုံးရန်မြင်ပြီး မဟာတံတိုင်းကြီးကို
 မြို့အဖြစ်ပြန်မြင်ပြီး ရွှေကျောင်းကြီးကို
 နန်းတော်ကြီးဟု ထင်မှတ်ကာ ဘုရင်ထံ
 ပြန်ရောက်လျှင် မြို့၊ ခံတပ်နှင့် နန်းတော်
 ကြီးပါမကျန် တွေ့ရှိကြောင်းပါဘုရားဟု

သံတော်ဦးတင်လေ၏။ ဆင်ဖြူရှင်
 မင်းမြတ်ကြီးသည် ခြေမြန်တော်တို့၏
 လျှောက်တင်ချက်ကြောင့် ဂုံးချောသူတို့
 ကို ဦးဆောင်စေကာ ၎င်းညီအစ်ကို
 သုံးယောက်တို့အား ဖမ်းဆီး၍ ရှေ့တော်
 သွင်းစေ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ရာ ဂုံးချော
 သူတို့သည် သဘောတွေ့၍ မနော့ခွေ
 သွားကြပြီးလျှင် မြန်ဆန်စွာဖြင့် ရောက်
 ရှိလာကြပါတော့သည်။ ဘုရင်၏အမိန့်
 တော်နှင့်တကွ စစ်သည်တော်များရောက်
 ရှိလာတဲ့အချိန်မှာ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်
 သူက ငါညီတို့သည် ကျောင်းဆောက်
 သည်ကားမှန်၏။ သို့ဖြစ်၍ မတိမ်း
 အရှောင်အခင်ကြံနှင့် တိမ်းရှောင်ပြန်လျှင်
 လည်း ရာဇဝင်ရှိင်းလိမ့်မည်။ ခုခံပြန်လျှင်
 လည်း တိုင်းပြည်ကို သစ္စာဖောက်ရာ
 ရောက်ပေမည်။ ငါတို့သည် ကုသိုလ်
 လည်းပြုပြီးပြီ။ တိုင်းပြည်အကျိုးလည်း
 သက်စွန့်ဆံဖျား ကြိုးစားဆောင်ရွက်
 အောင်မြင်ခဲ့ပြီးပြီ ငါတို့လမ်းမှန်လုပ်တာ
 ကို မနာလိုလို ဂုံးချောသူတို့၏စကားကို
 ယုံကြည်၍ ငါတို့၏ အရှင်သခင်က
 သတ်မည်ဆိုပါက သတ်ပါစေ။ ငါတို့
 အဖမ်းခံလိုက်ကြပါစို့လို့ ပြောသောအခါ

ညီငယ်များသည် အစ်ကိုကြီးစကားကို
 နာခံ၍ အဖမ်းခံလိုက်ကြလေ၏။ ဂုံးချော
 သူနှင့် အမိန့်တော်ခံ စစ်သားများသည်
 ယခင်ရန်သူဖြစ်ခဲ့သော သဘောထားနှင့်
 အမှားအမှန် ဘုရင်ထံ၌ ဝေဖန်ပိုင်းခြား
 တော့ခြင်းမရှိဘဲ အကြီးနှစ်ယောက်ကို
 စားဖျား လှံများနှင့်သတ်ပြီး အငယ်ဆုံး
 ညီဖြစ်သူ နေမျိုးဘုရင်ရန်ပိုင် (ခေါ်) ကုန္တ
 အနော်ရထာအား အရှင်လတ်လတ်
 လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်၍ မြင်းနှင့်တကွ
 တပ်၍ဆွဲကာ သတ်ဖြတ် သွားလေကြ
 တော့သည်။ ရွာကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီး
 ခဲ့ပြီး ကျောင်းတော်ကြီးကိုလည်း ဖျက်ဆီး
 ခဲ့သည့်အတွက် ရွာသားများသည် ထွက်
 ပြေးတိမ်းရှောင်ကာ ရွာတောင်ဘက်တွင်
 ရှိသော အလွန်အင်မတန်မကြီးသော
 တောင်ကန်ကြီး၏ တောင်ဘက်တွင်
 ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် ကြရလေတော့၏။
 နောက်ဆုံး၌ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်
 အသတ်ခံရပြီး အမြစ်မှန်ကို ဘုရင်မင်း
 မြတ်ကြီး သိတော်မူတဲ့ အခါမှာတော့
 စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး အော် လူကိုခွေး
 ကိုက်ခံရခြင်းဟု ညည်းတွားကာ သူ
 ကိုယ်တိုင် ကြူချီတော်မူလာပြီး သူရဲ

ကောင်းသုံးယောက်၏ အရိုးများကိုစု၍
ရွှေကျောင်းကြီး၏ အနောက်မြောက်
ဘက် (၅)ဖာလုံအကွာခန့်တွင် ဘုရား
တည်၍ အရိုးများကို ဌာပဏာသွင်းစေပြီး
ရန်တပုဇွန်တို့ တည်တော်မူလေသည်။
ရွာသားများ နေထိုင်ရာကိုလည်း ဘာသာ၊
သာသနာပြန့်ပွားရေးအတွက် လွတ်လပ်
စွာ ဘုရားများကို တည်ထားကိုးကွယ်ခွင့်
ပေးပြီး သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘုရားပုထိုး
စေတီများကို တည်ကာဖြင့် ရွာသားများ
၏စေတနာဖြင့် ဘုရားများအားလုံး စုစု
ပေါင်း မြေပေါက်စေတီ (၄၉)ဆူကို
တစ်စုတစ်စည်းတည်း တည်တော်မူပြီး
လျှင် ရွှေကျောင်းကြီးမှ မပျက်မစီး
ကျန်ရှိနေသော မျက်နှာကျက်များကို
ယူကာ ၎င်းဘုရားများ၏ အနောက်စတွင်

အသစ်ပြန်လည်မွမ်းမံပြီး ယခင် ရွှေ
ကျောင်းကြီးနှင့် ပုံစံတူဆောက်တည်လေ
သည်။ ကျောင်းဝိုင်း၏ အရှေ့ဘက်တွင်
လည်း ဘုရားသုံးဆူကို အရွယ်အစား
ကြီး၊ လတ်၊ ငယ် တည်တော်မူပြီးလျှင်
ဘုရားသုံးဆူဟု ယခင်လို ကမ္မည်းတွင်
ကာ တည်ထားကိုးကွယ်ကြပြီး ယခု
အချိန်အထိ ဖလံကန်ရွာဟုအမည်တွင်
ကာ ရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင်ရှိသော
ကန်ကြီးကို တောင်ကန်ကြီးဟု ရှေး
ယခင်လူကြီးများ ခေါ်ဆိုသကဲ့သို့ ယခု
လူငယ်များကလည်း ခေါ်ဆိုကာ ပျက်စီး
နေသော ဘုရားများကို ဦးအောင်သောင်း
ယခင် စက်မှု (၁) ဝန်ကြီးနှင့် ဇနီး
ဒေါ်ခင်ရီတို့၏ စေတနာနှင့် အခြားသော
စေတနာရှင်များ ဝိုင်းဝန်းပြုပြင်ကြရာ

(၆၀)ရာခိုင်နှုန်းပြီးစီး၍ လွန်စွာမှ တင့်
တယ်လှပ၍ ကျက်သရေရှိသော ရွှေ
ကျောင်းတော်ကြီးသည် ဖလံကန်ရွာတွင်
တည်ရှိနေသေးပါကြောင်း ရေးသားဖော်
ပြလိုက်ရပါတော့သည်။

ဤစာမူ ဖြစ်မြောက်ရေး
အတွက် အကူအညီပေးခဲ့ကြသော မြစ်
သာမြို့ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ ဒုရဲအုပ်ဦးအောင်
တင်၊ စာရေးဆရာမ ဗိမ့် (ပညားရေး)နှင့်
ယခု သမိုင်းကြောင်းစာအုပ်ကို သိမ်း
ဆည်းပေးခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ညွန့်ဝင်းတို့ကို ကျေးဇူးအထူတင်ရှိပြီး
ကျေးဇူးပုရပိုက်ထဲမှ ကူးယူပေးခဲ့သော
ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူ
ဦးမုန်အား ဤစာမူနှင့်အတူ ကန်တော့
လိုက်ရပါသည်။

မှတ်ချက်။ ကျန်ရှိနေသေးသော ဘုရား
များအား ပြုပြင်လို၍ ဘုရားဒကာဖြစ်လို
၍ ကုသိုလ်ရယူလိုပါလျှင် ဖုန်းနံပါတ်
၀၆၄-၅၀၅၅၆၊ ဖလံကန်ကျောင်းဆရာ
တော်ထံ ဆက်သွယ်နိုင်ပါသည်။

B.G နေသူရှိန်
မြို့မအရေ

သီလ သမာဓိ ပညာ

ပြည်သူ့အလုပ်တိုင်းလုပ်ဆောင်

ထိလာဇိုးဘထိန်

ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် သာဝတ္ထိပြည်မှန် စေတဝန်ကျောင်းတော် တွင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် တစ်ခုသော ညဉ့်အခါ၌ ရူပါဝစရ ဗြဟ္မာကြီးတစ်ဦး သည် ဘုရားရှင်ထံတော်မှောက် ဆိုက် ရောက်လာပြီး သင့်တော်သောနေရာမှာ ရပ်လျှက် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးဦးတင်ကာ ဤသို့ လျှောက်ထားမေးမြန်းခဲ့သည်။

“ရှင်တော် မြတ်ဘုရား၊ ရှင် တော် မြတ်ဘုရားသည် အဘယ်သို့သော အကြောင်းဖြင့် ဩယလေးသွယ် ကိလေ သာ ရေပင်လယ်ကို ကူးမြောက်တော် မူခဲ့ပါသနည်း”

ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသခင် သည် ဩယလေးသွယ် ကိလေသာ ရေပင်လယ်တွေအကြောင်းကို ဟော ကြားတော်မူခဲ့သည်။ ရှေးဦးစွာ “ဩယ” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းပြတော် မူသည်။

“ဒါယကာ နတ်သာ၊ လောက မှာ အင်း၊ အိုင်၊ ချောင်း၊ မြောင်း၊ မြစ်၊ သမုဒ္ဒရာထဲက ရေအလျဉ်းတွေကို လူ တိုင်းသိကြတယ်။ အဲဒီ ရေအလျဉ်းတွေ ထဲ ကျရောက်သွားလျှင် မျောပါနစ်မြုပ်

ပြီး သေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ရေအလျဉ်းတွေကို “ဩယ” လို့ခေါ်တယ်။ ထိုအတူပါပဲ လောဘ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မောဟဆို တဲ့ ကိလေသာတွေဟာလဲ သတ္တဝါတွေ ကို သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှာ မျောပါနစ်မြုပ် ပြီး ဒုက္ခရောက်စေတဲ့ အတွက်ကြောင့် လောဘ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မောဟဆိုတဲ့ ကိလေသာ တွေကိုလဲပဲ “ဩယ” လို့ခေါ်တယ်”

ထိုနောက် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား သည် ကာမောယ၊ အဝေါယ၊ ဒိဇ္ဈောယ၊

အဝိဇ္ဇောယ စသည့် ဩယလေးကြီး သံသရာဝဲဝဲယက်များအကြောင်းကို ရှင်း လင်း ဟောပြတော်မူခဲ့သည်။

၁။ ကာမောယ။ ။ “ကာမောယဆိုတာ နှစ်သက်ချစ်ခင် လိုချင်စရာကောင်းတဲ့ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို ချစ်ခင်လိုချင် တပ်မက်မောတဲ့ “တဏှာလောဘ” လို့ ခေါ်တယ်။ ချစ်ခင်စရာ နှစ်သက်စရာ ကောင်းတဲ့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အ အာ၊ အတွေ့၊ အထိ ဆိုတဲ့ အာရုံတွေ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဆိုတဲ့ သက်ရှိအာရုံတွေ၊ လိုချင်စရာ ကောင်းတဲ့ အဝတ်တန်ဆာ၊ တိုက်တာ အိုးအိမ် ဆိုတဲ့ အသုံးအဆောင်တွေ၊ ဒါတွေက “ဝတ္ထုကာမ” လို့ဆိုတယ်။

“အဲဒီ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထု၊ အာရုံ၊ ကာမဂုဏ်တွေကို မမောမောတဲ့ တဏှာလောဘကြောင့် ဒီအာရုံ တွေကိုရအောင် သူ့အသက် သတ်ဖြတ် သူ့ညစွာ ခိုးဝှက် တိုက်ခိုက်ခြင်းနဲ့ မကောင်းမှုတွေကို ပြုလုပ်ကြတဲ့အတွက် အပါယ်လေးပါးကျပြီး ဒုက္ခရောက်ကြ တယ်”

“တချို့ကတော့ မျှောက်သ

တွေမှာ လူ၊ နတ်တို့ရဲ့ စည်းစိမ်တွေရ
အောင်လို့ ဒါန၊ သီလစတဲ့ ကောင်းမှု
တွေကို ပြုလုပ်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီ
ကောင်းမှုတွေကြောင့် တကယ်ပဲ လူ
ဘဝ၊ နတ်ဘဝ တွေရောက်ကြပြီး
သံသရာမှာ ကျင်လည်ကြရတော့ အိုရ၊
နာရ၊ သေရ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမြည်
တမ်းခြင်းစတဲ့ သံသရာ ဝင်ဆင်းရဲတွေနဲ့
တွေ့ကြရတာပေါ့”

“အဲဒီလို ဖြစ်နေခြင်းဟာ၊
ဏမ ရေအလျှင်ကြောမှာ မျောပါနစ်မြုပ်
ဒုက္ခရောက်နေခြင်းပါပဲ”

၂။ အဝေါယ။ ။ “အဝေါယဆိုတာက
တော့ ရူပဘဝ၊ အရူပဘဝကိုသာ နစ်
သက်တပ်မက်မောတဲ့ တဏှာလောဘ
တို့ “အဝေါယ” လို့ခေါ်တယ်။ အဲဒီ ရူပ
ဘဝ၊ အရူပဘဝဆိုတာ ရူပ၊ အရူပ
ဇာန်ရဲ့ အကျိုးတွေပါပဲ”

“ဒါကြောင့် တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဟာ ရူပ၊ အရူပ ဗြဟ္မာဘဝတွေကို လို
ချင်တာနဲ့ ရူပ၊ အရူပဇာန်တွေကိုရအောင်
သမထဘာဝနာကို အားထုတ်ကြတယ်။
အဲဒီ အားထုတ်မှုကြောင့် ရူပ၊ အရူပ
ဇာန်တွေကြောင့် ဗြဟ္မာဘုံတွေကိုရောက်

ပြီး ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ချမ်းသာနေကြရ
တယ်။ သောလောကတော့ သက်သာရာ
ရသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သက်တမ်းကုန်
တဲ့အခါမှာတော့ ဗြဟ္မာဘုံကစတင်ပြီး
နတ်ပြည်ရောက်လိုက်၊ လူ့ပြည်ရောက်
လိုက်၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် အပါယ်လေးပါး
ကျပြီး ဒုက္ခရောက်သွားကြရပြန်တယ်။

အဲဒီလို ဘဝတွေ ဆက်ဆက်မပြတ်
ကျင်လည်နေကြတာဟာ “အဝေါယ”
ဆိုတဲ့ ဘဝရေအလျှင်ကြောမှာ နစ်မျော
၍ ဒုက္ခရောက်နေခြင်းပါပဲ”

၃။ ဒိတ္တေယ။ ။ “ဒိတ္တေယ”ဆိုတာက
(၆၂)ပါးသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိခေါ်တဲ့ အယူမှား
တွေကိုခေါ်တယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ (၆၂) ပါး
ဆိုတော့ များတယ်။ အကျဉ်းချုပ်လိုက်
ရင်တော့ သဿတဒိဋ္ဌိ အဓိပ္ပာယ်က၊
သတ္တဝါတွေမှာ အသက်လိပ်ပြာခေါ်တဲ့
“အတ္တ” ရှိတယ်။ သတ္တဝါတွေ သေဆုံး
ပေမဲ့ ဒီအသက်လိပ်ပြာခေါ်တဲ့ “အတ္တ”
က မပျက်ဆီးပဲ တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့
ကူးသွားပြီး အမြဲတည်နေတယ်လို့ မှတ်
ယူတဲ့အယူပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီဘဝနဲ့
နောက်ဘဝ ဆက်နေတဲ့ဆိုတဲ့ အယူမျိုး
ဟာ သဿတဒိဋ္ဌိဖြစ်တယ်”

“စုစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ” ဆိုတာက သတ္တဝါ
တွေမှာ အသက်လိပ်ပြာဆိုတဲ့ အတ္တရှိ
တယ်။ သတ္တဝါတွေသေတဲ့အခါ အဲဒီ
အတ္တဟာ ပြတ်စဲသွားတယ်။ သေပြီးတဲ့
နောက် ဘာမျှ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတဲ့
အယူပါပဲ။ အဲဒီ စုစ္ဆေဒအယူရှိတဲ့သူက
နောက်ဘဝ မရှိဘူးလို့ ယုံကြည်တဲ့

အတွက် နောက်ဘဝမှ ခံရမည့်ကုသိုလ် အကုသိုလ်တို့ရဲ့ အကျိုးအပြစ်လဲ မရှိဘူး လို့ ယူဆကြပြန်တယ်။

“ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ကိုလဲ ပြုဖို့မလိုဘူး။ အကုသိုလ်ကိုလဲ ရှောင်ဖို့ မလိုဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်တယ် လို့ ယူဆထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့ မရှိပဲ၊ အကုသိုလ်တွေသာ များကြတဲ့အတွက် သေတဲ့အခါမှာ အပါယ်သို့ လာသွားကြရတယ်။ သဿ တဒိဋ္ဌိ အယူရှိသူများကတော့ တချို့က နောင်ဘဝ ကောင်းစားအောင်လို့ ဒါန၊ သီလစတဲ့ ကုသိုလ်တွေပြုကြတယ်။ အဲဒီလို ကုသိုလ်တွေပြုကြတဲ့အတွက် လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝတွေမှာဖြစ်ပြီး သံသရာ မှာ ကျင်လည်ကြရတယ်။ တချို့ကလဲ သတ္တဝါတွေကိုသက်ပြီး ယာဇ်မူဇော်ခြင်း စတဲ့ အလုပ်တွေကို ကောင်းမှုကုသိုလ် ထင်ပြီး ပြုမှားမိတဲ့အတွက် အပါယ်လေး ပါး လားကြရတယ်”

“ဒီလို ဖြစ်နေတာတွေဟာ “ဒိ ဇ္ဈေယ”ခေါ်တဲ့ ဒိဋ္ဌိရေလျှဉ်ကြောမှာ မျောပါနစ်မြုပ် ဒုက္ခရောက်နေခြင်းပါပဲ”
၄။ အဝိဇ္ဇာယ။ ။ “အဝိဇ္ဇာယ” ဆို

တာက သစ္စာလေးပါးကို အမှန်တိုင်း မသိအောင် ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ မောဟကို အဝိဇ္ဇာယလို့ ခေါ်တယ်။ သတ္တဝါတွေရဲ့ သဏ္ဌာန်မှာ ဖြစ်နေသမျှ တဏှာမကြွင်း ကျန်တဲ့ နာမ်၊ ရုပ်တရားတွေဟာ ဆင်းရဲ စစ်ဆင်းရဲမှုနဲ့ ဒုက္ခသစ္စာချည်းဖြစ်တယ်။ သို့သော် လူအများစုကတော့ ဆင်းရဲခြင်း လို့မထင် ချမ်းသာတယ်လို့ပဲ ထင်ကြ

တယ်။ ဒါ့အပြင် နစ်သက်ချစ်ခင် လိုချင် တပ်မက်မောတဲ့ တဏှာကို ဒုက္ခဖြစ်ရဲ ခြင်းရဲ့အကြောင်း သမုဒယသစ္စာလို့လဲ မသိကြဘူး။ တဏှာ အကြွင်းအကျန်မရှိ အောင် ချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းကိုလဲ နိရောဓ သစ္စာ (နိဗ္ဗာန်)ပဲလို့လဲ မသိကြဘူး။ သမ္မာဒိဋ္ဌိစတဲ့ ပုဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ဒုက္ခချစ် ငြိမ်းမှု နိရောဓခေါ်တဲ့ နိဗ္ဗာန်သို့ရောက် ကြောင်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်မှန် “မဂ္ဂသစ္စာ”လို့လဲ မသိကြပြန်ဘူး။ အထင် လွဲတာ မသိတာတွေဟာ အဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်း ထိမှုတွေချည်းပါပဲ။ အဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်းထိ အကောင်းထင်နေတော့ လိုချင်မက်ဆွဲ တဲ့ တဏှာဖြစ်တယ်။ လိုချင်တဲ့တဏှာ ဖြစ်တော့ စွဲလမ်းတဲ့ ဥပါဒိန်ဖြစ်တယ်။ စွဲလမ်းတော့ မရရအောင် အားထုတ်ဝ လောကီကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံတွေ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ကမ္မဘဝပဲ။ အဲဒီကံတွေ ကြောင့် အထက်ဘဝ၊ အောက်ဘဝ အထိ ဘဝများစွာ ကျင်လည်ပြီး ဒုက္ခ တွေရောက်ကြရတယ်။ ဒါဟာ “အဝိဇ္ဇာ ယ” ခေါ်တဲ့ ရေအလျဉ်ကြောမှာ မျော ပါနစ်မြုပ် ဒုက္ခရောက်နေခြင်းပါပဲ”

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်

ဗြဟ္မာကြီးအား ဩဃာလေးဖြာ ကိလေသာ ရေအလျဉ်အကြောင်းကို ရှင်းပြဟောကြားတော်မူသည်။ ထို့နောက် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် ဩဃာလေးသွယ် ကိလေသာ ရေပင်လယ်ကြီးကို ဘယ်လိုအကြောင်းဖြင့် ကူးမြောက်တော်မူပါသနည်းဟူသော ဗြဟ္မာကြီး၏ အမေးကို ဤသို့ ဖြေရှင်းတော်မူသည်။

“ဇိယကာ နတ်သား၊ ငါ ဘုရားသည် ရပ်လည်း မရပ်တည်ဘူး၊ အားလည်း မထုတ်ဘဲနဲ့ ဩဃာလေးသွယ် ကိလေသာ ရေပင်လယ်ကို ကူးမြောက်တော်မူခဲ့တယ်။ ငါ ဘုရားဟာ ရပ်တည်နေလျှင်လည်း နစ်မြုပ်သွားရတယ်၊ အားထုတ်လျှင်လည်း မျောပါသွားရတယ်။ ဒီအဖြစ်နှစ်ပါးကို သိမြင်သောကြောင့်သာ ရပ်လည်း ရပ်တည်မနေဘဲ အားလည်း မထုတ်ဘဲ ဩဃာလေးဖြာ ကိလေသာ ရေအလျဉ်ကို ဤဤနည်းဖြင့် ကူးမြောက်ခဲ့ခြင်းပါ။ ဩဃာလေးဖြာ ကိလေသာ ရေအလျဉ်ကြီးတွေကို လွှတ်မြောက်လိုကြတဲ့ သူတော်စင်တွေဟာ ရှေးဦးစွာ သီလ၊ သိက္ခာနဲ့ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ကြရတယ်။ လူပုဂ္ဂိုလ်

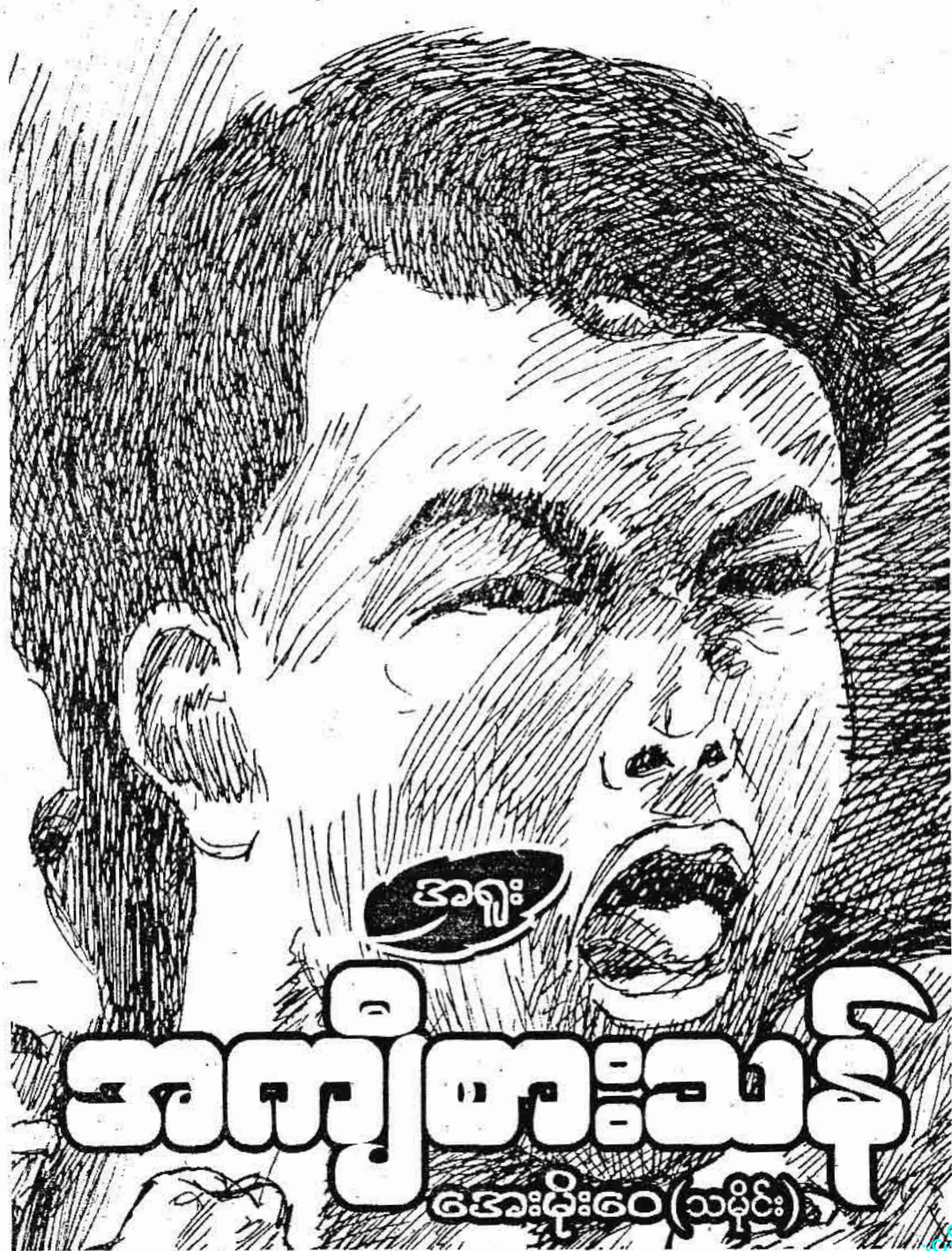
ဖြစ်လျှင် ငါးပါးသီလနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။ ရဟန်းဖြစ်လျှင် ပါတိမောက်သံဝရသီလနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။ သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံပြီးတဲ့နောက် သမာဓိသိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ပညာသိက္ခာနဲ့ ခန္ဓဝငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတွေကို ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုနေရမယ်။

အဲဒီအခါမှာ မမြတ်အနိစ္စ၊ ဆင်ရဲတဲ့ရာက္ခအသက်လိပ်ပြာ အနစ်သာရ အတ္တမဟုတ် အနတ္တသာဖြစ်တယ်လို့ သိမြင်လာမယ်။ ဝိပဿနာဉာဏ် အတွတ်အထိပ်သို့ရောက်တဲ့အခါ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုတဲ့ မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရရှိတော့တာပါပဲ။ စိတ်သမာဓိပညာ သိက္ခာသုံးပုံ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဩဃာလေးသွယ် ကိလေသာ ရေပင်လယ်ကြီးကို ကူးမြောက်သွားတော့တာပါပဲ။

ဤသို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားဟောကြားတော်မူသော “ဩဃာ ရေအလျဉ်ကျင့်လမ်းစဉ်” ကို သိပြီးသော ဗြဟ္မာကြီးသည် “သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု” သုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

ယုံကြည်ခြင်းသည် အကျိုး၊
အလေ့အထသည် တန်ခိုး၊
ထိလာဓိုးဘာထိန်

သာယာအေးရွာတွင် ဦးမြဒင်ကို ကလေးတိုင်းလိုလို လွန်ကြသည်။ ပြောဆိုဆုံးမ၍ မရသောကလေး ဦးမြဒင်ကို ခေါ်လိုက်မှာနော်ဟုဆိုလျှင် အလိုလို နာခံပြီးသား။ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသောကလေးကို ဦးမြဒင် အသံကြားဘယ် လာနေပြီဟု ဆိုလိုက်လျှင် ချစ်ခင်လိုလို အငိုတိတ်ပြီးသား။ ဦးမြဒင်က နှုတ်ကြမ်းအာကြမ်း ဝိုးဝိုးဝတ်ဝတ်နှင့် အစအနောက်သန်သည်။ ကလေးတွေ ခိုသောနေရာသို့လာလျှင် “ဟေ့...ဘယ် နာမည်နဲ့ အကုန် ဖမ်းချုပ်လိုက်မယ်” ဟူသော ဝမ်းခေါင်သံကြီးဖြင့် လာတတ်သည်။ လမ်းထဲ ဆော့နေသောကလေးများ ဖောင့်နှင့်တင်ပြီး တသာတည်းကြောင် ပြေးကြသည်။ အိမ်ထဲရှိနေသော ကလေးများ အသက်ပင်ကောင်းကောင်း ချစ်ခင် အဲဒီလောက်ထိ ကလေးများ ကြောက်သွားဖြစ်သည်။ အချို့မိဘများက ကလေးများအား ခြောက်လှန့်သည်ကို မနှစ်မိကြသော်လည်း ဦးမြဒင်က ရွာနယ်နယ် အချင်းသာဆုံသူများထဲတွင် အထောက်အပံ့အဝင်ဖြစ်၍ အချိန်အခါနှင့် အောင်ကားအီးကာ နေကြရ

သော်လည်း အချို့မိဘများက ဦးမြဒင်၏ ကလေးများကို ချစ်တတ်သောစိတ်ရင်း ကိုသိ၍ သဘောကျကြသည်။ ပြောမရဆိုမရသည့်အခါများတွင် ဦးမြဒင်နဲ့ ခြောက်လှန့်ကြရသောကြောင့် ကြံကြံ ဖန်ဖန် ကျေနပ်တင်လျှင်တောင် တင်ကြရမလိုလို။

သာယာအေးရွာတွင် သံချောင်းကား အသက်နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ခန့်ရှိ စိတ်မနှံ့သူကလေး။ ရွာရှိကလေးများနှင့် ကစားဖော် ကစားဖက်။ လုံးလုံးကြီးအသိစိတ်ကင်းမဲ့ကာ ရူးသွပ်နေသည်တော့မဟုတ်။ အချိန်တန် စားရမှာကို သိသည်။ အချိန်တန် အိပ်ရမှာကို သိသည်။ ဘယ်သူက ဘာပြောလိုက်သည်ဆိုတာကို အများအားဖြင့် မှတ်မိတတ်သည်။ သို့သော် ရှက်ကြောက်ရုန်းမသိ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်အစားက ကပ်ချင်မကပ်သည်။ အရွယ်ရောက်သော်လည်း လုံလုံခြုံခြုံ နေရကောင်းမုန်းမသိ။ အပြုလိုလို အင်္ကျီပေါ်၊ ဘောင်းဘီပလာဖြင့် တွေ့ရတတ်သည်။ ဆောင်းရာ

သီရောက်မှသာ အဝတ်အစားနဲ့ တွေ့ရသည်။ သံချောင်းတွင် အဖေမရှိ။ အမေတော့ရှိသည်။ သား၊ သမီးခြောက်ယောက်၏ စားဝတ်နေရေးကို ရုန်းကန်နေရသော သံချောင်းအဖေ ဒေါ်မြသီမှာ သံချောင်းကိုအချိန်ပြည့် ဂရုမစိုက်အား။ အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ ပြတ်ရသည်မရှိ။ သို့ကြောင့် သံချောင်းကား အထိန်းအကွပ်မဲ့၊ လည်ချင်ရာလည်၊ သွားချင်ရာသွားသို့သော် စားချိန်တန် အိပ်ပြန်လာသည်။ အိပ်ချိန်တန် အိပ်ပြန်လာသည်။ စတုရန်းနောက်တတ်သော ဦးမြဒင်သည် သံချောင်းကိုတော့ သူတကာ ကလေးများထက် ပို၍စလေ့ရှိသည်။ ဦးမြဒင် ပါးစပ်က မပြေးနဲ့ဟုဆိုလျှင် သံချောင်း မပြေးရဲ။ ထိုအခါ အင်္ကျီပေါ်၊ ဘောင်းဘီပလာ သံချောင်း၏ ငယ်ပါကိုကိုင်ပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်ဟုဆိုကာ ဦးမြဒင် ခြိမ်းခြောက်တတ်သည်။ အသားများ တဆတ်တုန်ကာ ကြောက်ရွံ့နေသော သံချောင်း၏ ပုံစံကိုကြည့်ကာ ဦးမြဒင် တဟားဟား ရယ်မောတတ်သည်။

နေ့ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခု။ သာ
ယာအေး ရွာလယ်လမ်းမကြီးကား
တစ်ဖက်တစ်ချက် အုပ်စိုက်ကာ ဆိုင်းထား
သော မန်းကျီးပင်တန်းကြီးအောက်
အရှေ့မှအနောက် သွယ်တန်းနေသည်။
ထိုလမ်းမကြီးထက် တစ်နေရာ၌ သံ
ချောင်းသည် ရွာထဲရှိကလေးငယ်များနှင့်
ထုတ်ဆီးထိုးတမ်း ကစားနေသည်။ ပူပြင်း
လှသော အညှာနွေကို အံတုနေသော

မန်းကျီးပင်ရိပ်များအောက်တယ် ကလေး
များကား ထုတ်ဆီးထိုးသူထိုး သားရေ
ကွင်း ပစ်သူပစ် ကြက်ခွပ်တမ်း ကစား
သူကစား။

“ဟေ့... ကလေးတွေ မပြေး
နဲ့ အကုန်ပမ်းချုပ်မယ်”

ရုတ်တရက် ဟိန်းထွက်လာ
သော အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ
သည်။ ကလေးတွေအားလုံး တိုင်ပင်စရာ

မလိုလောက်အောင် တဒင်္ဂအတွင်း
ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွား
ကြသည်။ မျက်လုံး အပြူးသားနှင့်
သံချောင်းတစ်ယောက်သာ လမ်းမကြီး
ပေါ် တစ်ယောက်တည်းရပ်လို့။ သူ့ရှေ့
ဦးမြခင်ကို စိုက်၍ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ မင်း... ကို
ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးမြခင်ထံ
သံချောင်း၏ ငယ်ပါကို ကိုင်ကာ မီးဖြင့်
ရွယ်သည်။ ဦးမြခင်ကား ဓားသွေးရာ
ပြန်လာဟန်ရှိသည် (ကျွန်တော်တို့နယ်
ပိမိဒိပ်၌ ဓားသွေးကျောက် မရှိလှ
ရှိသော အိမ်သို့သွား၍ သွေးရသည်)။

“ဟေ့ကောင် . . . ငါ့
ကြောက်လား”

“ဟုတ်၊ ကြောက်... ကြောက်
သံချောင်းထံမှ စကားသံများ
ထဲပုံစံတွေ ထွက်လာသည်။ အသားနု
ကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ အချို့
အတော်ကြာမှ ဦးမြခင်တစ်ယောက်
သံချောင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။
ဦးမြခင်လက်မှ လွှတ်သော သံချောင်း
သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ပြေးသွားသည်။

ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးမြဝင်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ တောက်တစ် ခုနက် ခေါက်လိုက်သည်။

“အံ့မား၊ ဒီကောင်က ငါ့ကို ယာ ခေန်နဲ့ အမြတ်ခံချင်လို့လား။”

ထိုအခါမှ သံချောင်းတစ် ယောက် ဖန်တင်တင်ပြီး တသားတည်း ကျအောင် ပြေးထွက်သွားသည်။ ဦးမြဝင်း ကတော့ သံချောင်းကို သဘောကျကာ တဟားဟားရယ်၍ ကျန်ရစ်သည်။

“ဦးမြဝင်းရဲ့မြေးလေး ဝင်းကို ချောက်နေလို့တဲ့”

အချိန်ကား ညနေ နေဝင်ရီတ ရော။ သာယာအေးတစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ် ရွားရှား ဖြစ်သွားသည်။ ဦးမြဝင်းတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဖိုးရိပ်သောကဖြင့် ခြေ မကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။ မောင်ဝင်းကို ကလေးက ပထမတန်း။ ဦးမြဝင်း၏ တစ်ဦးတည်းသောသားက မွေးသည့် တစ်ဦးတည်းသော မြေးကလေး။ နေ့လယ် ထမင်းစားကျောင်းဆင်းတော့ ပြန်လာသေးသည်။ တောလေ့အတိုင်း

အကြိုအပိုလုပ်မနေ။ အများသူငါနှင့်ပင် ရောနှော ထည့်လိုက်သည်။ ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့ ပြန်မလာ။ အစော ပိုင်းက ကျောင်းပဲ ဆော့နေသလိုလို၊ လမ်းပဲ ဆော့နေခဲ့သလိုလို၊ ဟိုအိမ်ပဲ ဝင်နေခဲ့သလိုလို၊ သည်အိမ်ပဲ ဝင်နေခဲ့ သလိုလို စိတ်ကထင်ပြီး စိတ်ထဲပေါ့ပေါ့ ဆဆ။ အခုမှောင်မှ ဟိုးမေး မရ၊ သည် မေး မရ။ ဟို ရှာမရ၊ သည် ရှာမရ။ ရွာလူကြီးအိမ် စုကြသည်။ ယောက်ျား သားတွေ လက်နှိပ်မီးကိုယ်စီဖြင့် ရွာနီး ချပ်စပ် အရှာထွက်ကြရသည်။

“ရွာအရှောက်က လျှို့ချောက် ကြီးထဲလည်း ဆင်းရှာကြဟေ့”

ထို ချောက်ကြီးကား ရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင်ရှိသည်။ ဥရွာစောင့် ရှိသည်ဟုဆိုကာ အသွားအလာနည်းကြ သည်။ ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်ကြသော်ငြား လည်း ဥရွာစောင့်တို့ လူယောင်ဆောင် ကာ ပုံအချို့နှင့် တွေ့သည့်ဟူသော ဖမ်းဆီးရာဝင်း ပုံပြင်များက တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိသည်ကိုး။ လူအင်အားများများ မီးတ ဝင်းဝင်းနှင့် ချောက်ကြီးထဲ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြသော်လည်း မတွေ့။ ဘယ်အီ

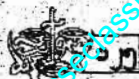
ဘယ်လမ်း ဘယ်သောင်ကမ်းကို ဆိုက် လေ ရောက်လေလဲမသိ။ မောင်ဝင်းကို လေးတစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေသည်။ သန်းခေါင်ကျော် အချိန် လောက်မှာ ရှာကြသူအားလုံး ပြန်လာ ကြသည်။

“မနက်ဖြန်မှ ရွာပတ်ဝန်းကျင် ရော၊ အဝေးရွာတွေရော် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြတာပေါ့”

ထိုည၌ ဦးမြဝင်းတို့မိသားစု သောကကိုယ်စီနဲ့ထိုင်ရင်း မိုးလင်းခဲ့ကြ သည်။

မနက်ခင်းကြတော့ တရားခံ လက်သည်ပေါ်ပြီး အားလုံးလည်း အံ့အား သင့်သွားကြ၏။ မောင်ဝင်းကိုနှင့် စာသင် ကျောင်းက အတူတူပြန်လာသော ကျောင်းသားလေး မောင်ထွေးလှက အပြစ်မှန်ကို ထစ်ထစ်အအ ရှင်ပြသည်။ “ဝင်း . . . ဝင်းကိုကို တို တ်ရောင်း ခေါ်သွားတာ”

အရင်နေ့က ဘာလို့မပြောတာ လည်းဆိုတော့ ပြောရင်သံချောင်းက

သတ်မှာလို့ ပြောလိုတဲ့။ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်ရော၊ ရွာလူကြီးတွေပါ သံချောင်းကို ချောကာမော့ကာ မေးကြ သည်။

“ဝင်းကိုကို ရွာမြောက်ဖက်က လျှိုကြီးထဲမှာ ပို့ထားတယ်”

ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို လုပ်ရတာ လဲဆိုတော့ သူ့ အဖေကြီး ဦးမြဒင်က သူ့ကိုတွေ့တိုင်း ငယ်ပါကို ကိုင်ပြီး ဖြတ် မယ်ပြောလိုတဲ့။ အရွယ်ကလည်းငယ်၊ စိတ်ကလည်းမနဲ့သော သံချောင်း တစ်ယောက် သူ့ကို စလို့စမ်းမသိ။ သူ မျက်မှန်းကနီနေသော ဦးမြဒင်ကို လက် စားချေလိုက်ခြင်းပင်။ ဦးမြဒင်ကို မှန်းတီး မှုများအား ဝင်းကိုလေးပေါ်သို့ ပုံချလိုက် ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ လျှိုချောက်ကြီးထဲ ထားခဲ့တယ်ဆိုတော့ သံချောင်းကို ဘယ် သူမှ မယုံ။ မနေ့ညက နံစပ်အောင် ရှာထားပြီကို။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမေးမေး အဲဒီထဲမှာချည်း ပြောနေသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဆူးချုံကြီး အောက်မှာ ရှင်းပြီး ထားခဲ့တာဗျ”

ပို၍သေချာအောင် တစ်ခါ အရှာထွက်ခဲ့ကြသည်။ သံချောင်းကိုတော့

သိပ်မယုံကြ။

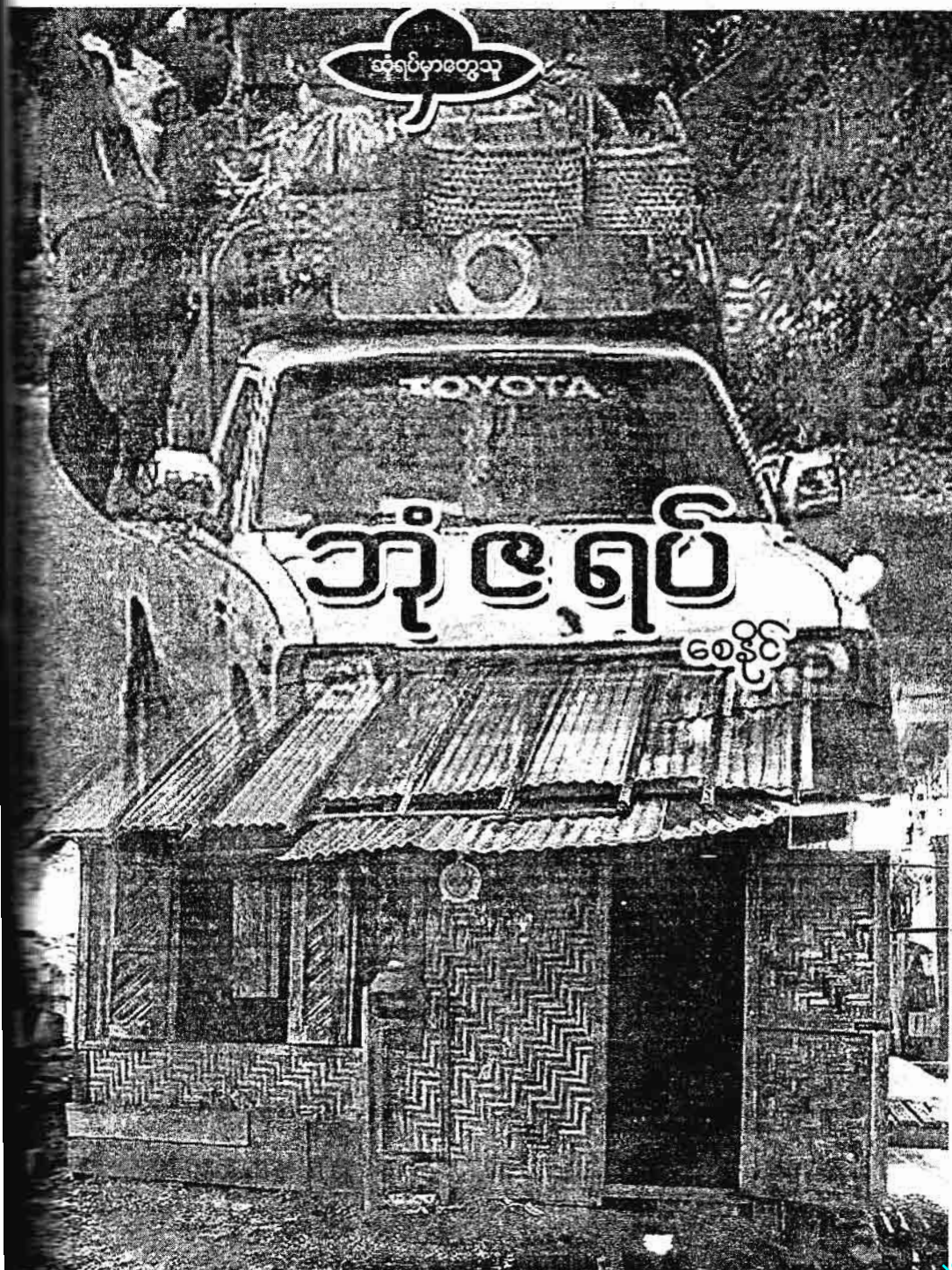
တွေ့ပါပြီ။ တော်တော်လေးကြီး သော ဇီးပင်ကြီး၏ အောက်မှာ မောင် ဝင်းကိုကလေး ငုတ်တုတ် ထိုင်နေ သည်။ လူ အရောက်အပေါက် နည်း လှ၍ ဇီးပင်ကြီးက ချုံကြီးလို ဖြစ်နေ သည်။ မင်း မကြောက်ဘူးလားဟု ဆိုတော့ လူကြီးတွေက တစ်ညလုံးထိုင် ပြီး ပုံပြင်တွေ ပြောပြသတဲ့။ မှန်တွေလည်း ကျွေးသတဲ့။ သာယာအေး တစ်ရွာလုံး ကတော့ ဥစ္စာစောင့်တွေဟု တစ်ထပ်ချ ပြောကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သံချောင်းကား အူသွပ်သွပ်၊ စိတ်မနဲ့၊ သိုက်ကာလတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ မောင်ဝင်း ကိုကိုလည်း သူတို့ ဥစ္စာစောင့်တွေရှိရာ သွားထားသည်။ ဥစ္စာစောင့်တွေကလည်း သံချောင်းကို ကူညီကြသည်ပေါ့။ သံချောင်း ပါးစပ်က ထုတ်မပြောမချင်း လူတွေ ရှာမတွေ့အောင် ဂုဏ်ထားကြ သည်ပေါ့။ ထိုအဖြစ်တို့ဖြစ်ပွားပြီး ဦးမြဒင် တစ်ယောက် နောင်တ ရသွားသည်။ မြေးလေးဝင်းကို ပျောက်စဉ်က ကြုံခဲ့ရ

သော၊ သောကဗျာပါးများသည် ကလေး များကို ကြောက်လန့်အောင် သူလုပ်ခဲ့ သော အပြစ်များ၏ အကျိုးဆက်ဟု ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သွား သည်။ သံချောင်းကိုလည်း ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ရက်ကြ။ ကလေးအရွယ် ဖြစ်ပြန်သလို စိတ်ကလည်းမနဲ့တော့ သွားပြီးခြောက်လှန့်ခဲ့သည့် ဦးမြဒင်၏ ဘယ်သူမပြု မိမိမှပဲ မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ဖြစ်ပွားပြီး တစ်လအကြာ တွင် သံချောင်းတစ်ယောက် ရွာမှ ပျောက်ချင်မလှ ပျောက်သွားသည်။ အချို့ က ဝင်းကိုကို သူလုပ်ခဲ့မိသောအဖြစ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး စိတ်ပို၍ဟောက်ကာ သွားမိသွားရာသွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဝေဖန်ကြသလို အချို့ကတော့ သံချောင်း သည် သိုက်ကာလာသူဖြစ်၍ သိုက်ကာပြန် ခေါ်သွားသည်တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သံချောင်း တစ်ယောက် ရွာမှပျောက်သွားသည်မှာ ယနေ့ အထိပင်ဖြစ်သည်။

အေးမိုးဝေ (သမီး)

ဘုံဆိုသည်ကား အများဆိုင်ရာ၊
တည်ရာဌာန စသည်ဖြင့် တစ်နည်း၊ လုပ်
ဆိုသည်မှာ ခရီးသွားများ တည်းခိုရာ
အပန်းဖြေရာ၊ အနားယူရာ အဆောက်
အဦဟု တစ်ဖုံ ဆုံရပ်မှာ ချိန်ဆိုရာအရပ်
တွေ့ဆုံရာအရပ် အစုံစုံဖြင့် အဓိပ္ပာယ်
အသီးသီးရှိ၏။

ဘုံလရပ် ဆုံရပ်မှာကား ခရီးသွား
များ အပန်းဖြေအနားယူရာ အများဆိုင်
ရာ အဆောက်အဦတစ်ခုတွင် တွေ့ဆုံရာ
နေရာ အရပ်ဌာနတစ်ခုဟု အဓိပ္ပာယ်
ပြန်ဆိုလျှင် မှားနိုင်ပါမည်လား။

ထိုခရီးသွားများ အနားယူရာ
အများဆိုင် အဆောက်အဦတစ်ခုတွင်
တွေ့ရသူမှာ အဘယ်သူနည်း။ မည်သူဟု
ထင်သနည်း။။ တွေးတွေးထင်တော့
ရေးရေး မြင်မိကြမည်မထင်။ တွေးတွေး
လည်းမထင်နှင့် ရေးရေးလည်း မမြင်ကြ
နှင့် ဦးနောက်စားမည်။ ခေါင်းစားမည်။
ဤဇာတ်လမ်းကို ဖတ်ကြည့်၍ အဖြေ
ရှာလော့။

ယုံချင်လည်း ယုံ၊ မယုံချင်
လည်းနေ အဖြစ်အပျက်ရဲ့ အကြောင်း
အချင်းအရာက တကယ်ပါ။

ဤဇာတ်လမ်း၏အဖြစ်က ဤ
သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့၏။

“နေ့လယ် (၃)နာရီလောက်
ကားထွက်မယ်။ ယူရောဂျီတာတွေ ပြန်
ယူပြီး ရုံးမှာလာစောင့်နေကြ”

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ
ဌာနမှူ။ အိပ်ရာလိပ်တွေရော ယူခဲ့ရမှာ
လား”

“တစ်လ၊ နှစ်လတော့ ကြာ
လိမ့်မယ်။ အိပ်ရာလိပ်၊ အဝတ်အစား
အသုံးအဆောင် အကုန်ထည့်ခဲ့ကြ။
နေမကောင်းဖြစ်ရင် နောက်က လူစား
ထည့်ပေးမယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရု
စိုက်”

လက်ပံတန်းမြို့နယ် သမဝါယမ
ဦးစီးဌာနတွင် ဦးစီးအရာရှိနှင့် အကြီးတန်း
စာရေးနှစ်ဦး အငယ်တန်းစာရေးနှစ်ဦးတို့
ခရီးထွက်၍ လုပ်ငန်းကိစ္စဆောင်ရွက်ရန်
ပြောနေကြသည်။

ခရီးထွက်ရန်ကိစ္စမှာ လက်ပံ
တန်းမြို့နယ် ကန်တစ်ရာ ငါးမွေးမြူရေး
ထုတ်ကုန် သမဝါယမအသင်းမှ ကန်များ
တွင် မွေးမြူထားသော ရွှေဝါငါးကြင်း

ငါးဖြစ်ချင်း၊ ငါးခေါင်းပွ စသည့်ငါးများနှင့်
နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်
ရေးအဖွဲ့နှင့် သမဝါယမဝန်ကြီးဌာနတို့၏
အစီအစဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း
မြို့နယ် (၁၄)မြို့နယ်ရှိ သမဝါယမအသင်း
ဆိုင်များတွင် ဖြန့်ချိ ရောင်းချပေးနိုင်ရန်
အတွက် ဖြစ်၏။ အချိန်ကာလအားဖြင့်
၁၉၉၂ ခုနှစ်အတွင်း ဖြစ်ပါသည်။

လက်ပံတန်းမြို့နယ် သမဝါယမ
အသင်းမှ အတွင်းရေးမှူး ဦးကံဌေး
ခေါင်းဆောင်၍ ဝန်ထမ်းဆယ်ငါးဦး၊ သမ
ဝါယမဦးစီးဌာနမှ ကိုထွန်းသန်း ခေါင်း
ဆောင်၍ ကိုစိန်ဝင်း၊ ကိုအေးကြူ၊ ကို
ဦးတို့က လေးဦး၊ ကန်တစ်ရာ ငါးမွေး
ရေးထုတ်ကုန် သမဝါယမအသင်း
အတွင်းရေးမှူး ဦးကျော်မြင့် (ခေါ်
ကိုကျော်ကျော်ဦးဆောင်၍ ကန်တစ်ရာ
ငါးများအား အလေးချိန်အတွယ် မှန်ကန်
စွာ ရေးနှုန်းသက်သာစွာဖြင့် ရောင်းချ
ရန်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ လက်ပံတန်း
ဝန်ထမ်းများအနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်ချိန်တွယ်
ရောင်းချရန်မဟုတ်။ ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း
ရှိ မြို့နယ်များမှ သမဝါယမအသင်းဆိုင်
များ၏ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်များ

ရောင်းချခြင်းကို ကြီးကြပ်ပေးရန်နှင့်
ရောင်းချငွေများသိမ်း၍ ကန်တစ်ရာ
အတွင်းရေးမှူးထံ အပ်ရန်ဖြစ်၏။

“ကားထွက်တော့မယ်။ လူစုံ
ပြီလား”

“ထွန်းလွင်နဲ့ နိုင်ဦးတို့ကုန်သေး
တယ်”

“မရောက်ကြသေးဘူးလား။
ဘယ်သွားနေကြတာလဲ”

“ဈေးသွားဝယ်ကြတယ်။ ဆပ်
ပြာတို့၊ သွားတိုက်ဆေးတို့”

ကန်တစ်ရာမှ ကိုကျော်ကျော်
မေးသဖြင့် ကိုထွန်းသန်းမှ ပြန်ဖြေသံ

ကြားရသည်။

“သုံးနာရီထိုးတော့မယ်။ ကြာ
လိုက်တာ။ ရန်ကုန်အဝင် ဝိုးချုပ်နေဦး
မယ်”

Hilux ကားတစ်စီးစာ လူ
အပြည့်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ထွက်ရန် အဆင်
သင့်ဖြစ်နေပြီ။ လူကား မစုံသေး။ သုံး
နာရီအတိမှ ထွန်းလွင်နှင့် နိုင်ဦးတို့
ရောက်လာကြ၏။

“လူစုံပြီ ဆရာဈေး၊ ထွက်ကြ
မယ်”

ကားစက်နှိုးပြီး လက်ပံတန်းမှ
ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ရန်ကုန်

အရောက် မိုင် ၉၀ ကျော်ကွာဝေးသော
ခရီးဖြစ်၍ သုံးနာရီကျော်ကြာအောင်
မောင်းရမည်ဖြစ်သည်။

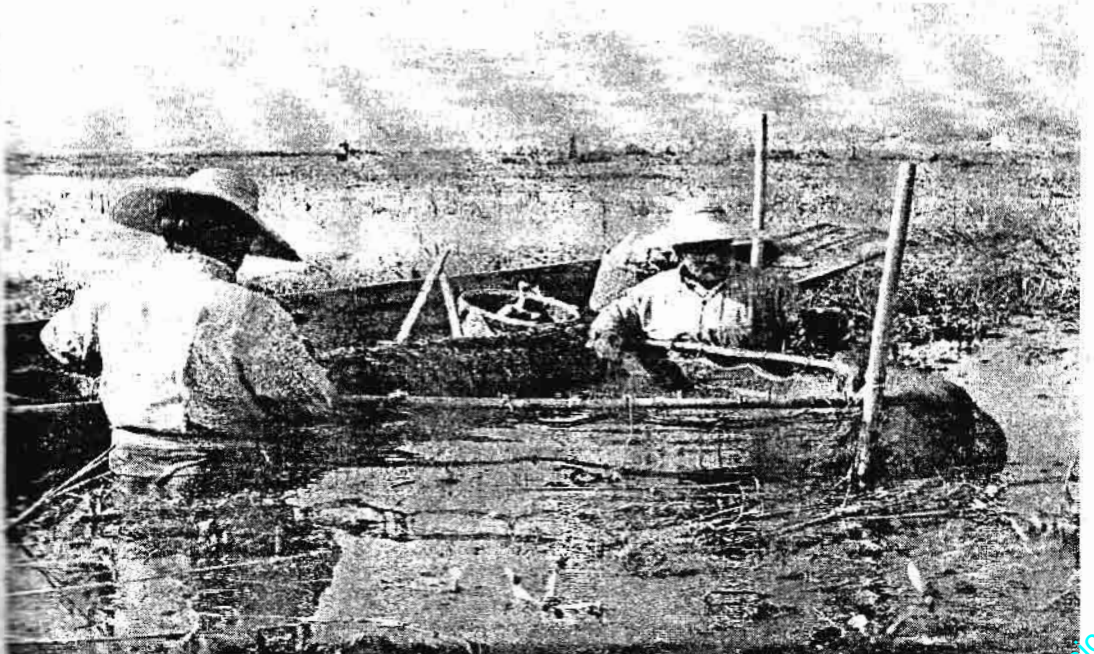
“ရန်ကုန်မှာ ဘယ်နေရာမှ
တည်းကြမှာလဲ”

“မရမ်းကုန်းမြို့နယ်က ကျိုက်
ပိုင်ဘုရားလမ်းမှာ”

“ကျယ်ရော ကျယ်ရဲလား”
“ဌာနဆိုင်ရာ ဝင်းထဲက

အဆောက်အဦတွေမှာ ကျယ်ပါလိမ့်
မယ်”

မြို့နယ် သမဝါယမအသင်းမှ
စာရေးကိုတင်ဦးက ကန်တစ်ရာမှ ထွန်း

လွင်အား လက်ပံတန်းမှအထွက် ကား ပေါ်တွင် မေး၏။

“တည်းခိုဆောင်အသစ် တစ်ခု ထပ်ဆောက်ထားတယ်။ လှမဆန်လည်း ဝန်းထဲမှာ ဇရပ်တစ်ဆောင်ရှိတယ်။ အဲဒီ မှာ တည်းလိုရတယ်”

ဟု ကန်တစ်ရာမှ ထွန်းလွင်က ပြော၏။

လက်ပံတန်းမြို့နယ်က ကန် တစ်ရာငါးမွေးမြူရေး ကုန်ထုတ်သမဝါ ယမအသင်း မူလနေရာမှာ လက်ပံတန်း မြို့နယ် အနောက်မြောက်ဘက် မိုင် ၂၀ ကျော်ကွာဝေးသော သာရဝေါကျေးရွာ အနီးတွင် တည်ရှိ၏။ သာရဝေါဘူတာရုံ သို့ ဝင်ခါနီးတွင် ဘယ်ဘက်ခြမ်း၌တွေ့ရ သော ရုံးအဆောက်အဦများ၊ ငါးသား ဖောက်ရုံများ၊ ငါးစာသိုလှောင်ရုံများ၊ စား ဖိုဆောင်များစသည်တို့သည် ကန်တစ်ရာ ၏ တည်နေရာဖြစ်၏။ ကန်တစ်ရာဝင်း၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပေနစ်ဆယ်ခန့် ကျယ်သည့် တူးမြောင်းရှိသည်။ မိုးရာသီ ရေတက်သည့်အခါ စက်လှေဖြင့် ကန် တစ်ရာဝင်းကို အပြင်ဘက်မှပတ်၍ သွားနိုင်၏။ ရုံးအဆောက်အဦရှေ့တွင်

အုပ်ချုပ်ရေးကန် ၁၀ကန်ရှိ၏။ တစ်ကေ ပတ်လည် ကျယ်၏။ ထိုကန်နေရာနှင့် တစ်ဆက်တစပ်တည်း နှစ်ကေကန်၊ သုံး ကေကန်၊ ငါးကေကန်များ တစ်ရာနီးပါး ရှိ၏။ ကန်ပေါင်များပေါ်တွင် ငှက်ပျောပင် များ၊ ဒန်ဒလွန်ပင်များ၊ သင်္ဘောပင်များ၊ သရက်ပင်များ စိုက်ပျိုးထား၏။ ကန် တစ်ရာပတ်လည်တွင် သံဆူးကြီးများ စည်းရှိတာ၍ နယ်မြေသတ်မှတ်ထား၏။ ဝင်း၏ထောင့်နေရာများတွင် လုံခြုံရေး ကင်းစောင့်မျှော်စင်များရှိ၏။ ရုံးနှင့်မနီးမ ဝေး နှစ်ကေကန်ပေါင်များတွင် ကန်ရေ အစပ်နား၌ ဝက်မွေးမြူထားသော ဝက်ခြံ များရှိသည်။ သာရဝေါဘူတာဘက် မရောက်ခင်နေရာတွင် အမှုဆောင်များ ဝန်ထမ်းများအတွက် အိမ်ရာဆောင်များ ဆောက်လုပ်ထားသည်။

မွေးမြူရေးနှင့် ရေလုပ်ငန်း ဝန် ကြီးဌာန၊ ငါးလုပ်ငန်းဦးစီးဌာန၏ အံ့ကူ အညီဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကန်တစ်ရာမှ ကျွမ်းကျင်ဝန်ထမ်းများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ငါးသားဖောက်ရုံများတွင် စနစ်တကျ သားဖောက်ကြ၏။ ငါးဥများမှ ပေါက်လာ သော ငါးသားပေါက်များကို အရွယ်

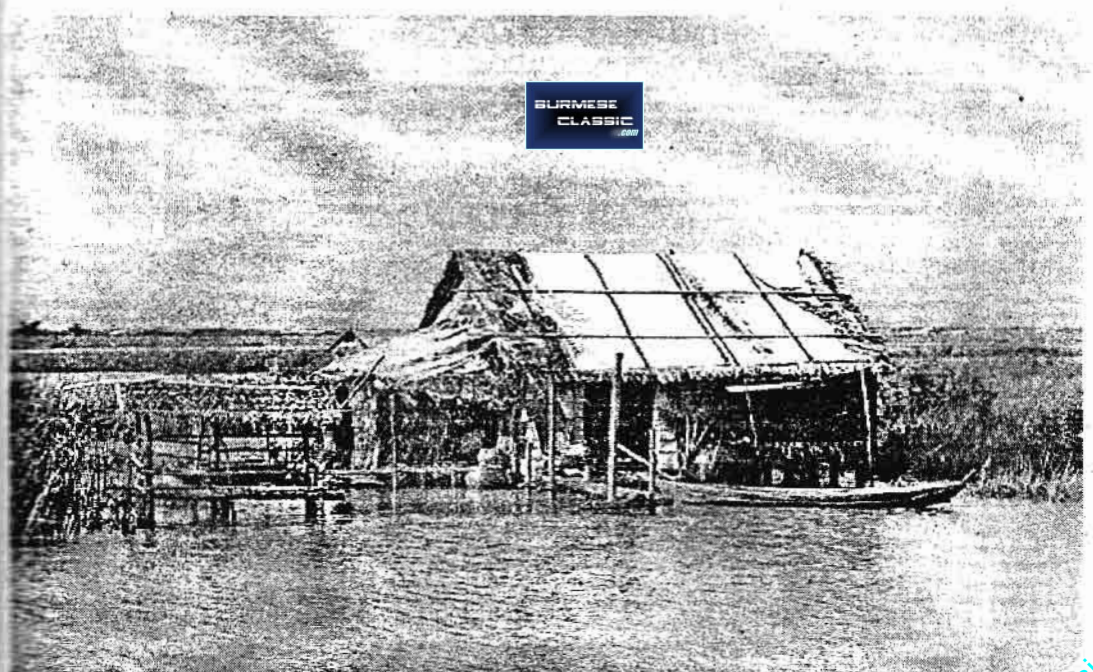
ရောက်အောင် လှောင်ကန်များတွင် မွေး ရ၏။ အရွယ်ရောက် သားပေါက်များကို ကန်ကြီးများတွင်ထည့်၍ မွေးမြူကြရ၏။ နှစ်နှင့်ချီ၍ အစာများကျွေး၍ မွေးကြပြီး ဆောင်းရာသီနှင့် နွေဦးကာလ ရာသီများ တွင် ကန်များ၌ အလှည့်ကျ ငါးဖော်၍ ရောင်းချပေးသည်။ နံနက်စောစော နေ ထွက်ခါစတွင် တစ်ကြိမ်၊ ညနေ နေမဝင် မီ တစ်ကြိမ် တစ်ရက်လျှင်နှစ်ကြိမ် ငါး ဖော်၏။ ကန်၏တစ်ဖက်အစပ်မှ ပိုက် ကြီးများစွဲ၍ ငါးဖမ်းကြ၏။ ကန်တစ်ဖက် အဆုံးအရောက်တွင် ပိုက်ကွန်ကြီးများ၌ မိနေသော ငါးများကို ခြင်းတောင်ကြီးများ တွင်ထည့်၍ ကတ္တားဖြင့် ချိန်တွယ်ပြီး သာရဝေါဘူတာမှတစ်ဆင့် လက်ပံတန်း ဘူတာအနီးရှိ ကန်တစ်ရာငါးဗိုင်းသို့ ရန်ကုန် (ကြည့်မြင်တိုင်)- သာရဝေါ အမြန်ရထား၊ လက်ပံတန်း-သာရဝေါ စာ ပို့ရထားတို့ဖြင့် ငါးစည်တင်တွဲများဖြင့် ပို့ ရ၏။ လက်ပံတန်း ငါးဗိုင်းမှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်ဘက်လမ်းကြောင်းတွင် သာယာ ဝတီ၊ သုံးဆယ်၊ ဥက္ကံ၊ တိုက်ကြီး၊ မှော် ဘီမြို့များသို့ ငါးများကို ရေခဲရိုက်၍ တင် ပို့ရောင်းချပေး၏။ ပြည်ဘက်လမ်း

ကြောင်းတွင် မင်းလှ၊ အုတ်ဖို၊ ကြို့ပင်
ကောက်၊ ဇီးကုန်း၊ နတ္တလင်း၊ ပေါင်း
တည်၊ သဲကုန်း၊ ပြည်မြို့များသို့ ငါး
အရောင်းကိုယ်စားလှယ်များထံ တင်ပို့ရ
၏။ လက်ပံတန်းဈေးတွင်လည်း ဖြန့်ချိ
ရောင်းချပေး၏။

သုံးဧကကန်၊ ငါးဧကကန်ကြီး
များတွင် နှစ်ချိုငါးကြင်းကြီးများ ငါးခေါင်း
မွှား တစ်ကောင်လျှင် သုံးပိဿာမှ
ခြောက်ပိဿာအထိ အသီးသီးရှိကြ၏။
သာရဝေါ ကန်တစ်ရာငါးမွေးမြူ
ရေး ကုန်ထုတ်သမဝါယမအသင်းသို့

လက်ပံတန်းမြို့နယ် ဦးစီးဌာနမှ သုံးလ
တစ်ကြိမ် သာမန်စစ်ဆေးခြင်း နှစ်ချုပ်
စာရင်းစစ်ဆေးခြင်းတို့ကို နှစ်စဉ်ဆောင်
ရွက်ရ၏။ ထိုအသင်းသို့ သမဝါယမဦးစီး
ဌာနမှ ကိုထွန်းသန်း၊ ကိုနိုင်ဦးတို့အဖွဲ့နှင့်
ကိုစိန်ဝင်း၊ ကိုအေးကြူတို့ စစ်ဆေးရေး
အဖွဲ့တို့မှာ တစ်နှစ်ခြားစီ တာဝန်ကျ၏။
သာရဝေါ ကန်တစ်ရာအပြင်
လက်ပံတန်းမြို့ ဘီးလင်းတန်းရပ်ကွက်
အနောက်ဘက်တွင် လက်ပံတန်း၊ သာ
ရဝေါ၊ ဟင်္သာတ၊ မဟာဗျူဟာလမ်းမ
ကြီးအား ကျော်ဖြတ်၍ ကွင်းပြင်ကျယ်

ထဲ၌ လုပ်ငန်းခွဲ ကန်တစ်ရာတစ်ခုရှိ၏။
ရုံးများ ငါးစာသိုလှောင်ရုံများ၊ ဆည်သည်
များနားခိုဆောင်၊ စားဖိုဆောင်နှင့် ငါး
ရောင်းချသည့် ခိုင်တို့တည်ဆောက်ထား
ပြီး လက်ပံတန်းမှ သုံးမိုင်ကျော်ကွာဝေး
၏။ မော်တော်ကား၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊
စက်ဘီးတို့ဖြင့် သွားနိုင်၏။
ကန်တစ်ရာမွေးမြူရေး ကုန်
ထုတ်သမဝါယမအသင်း၏ သာရဝေါ
ကန်တစ်ရာအား ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် တပ်
မတော်သို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍
ဘီးလင်းတန်း ကန်တစ်ရာအား ဆက်

BURMESE
CLASSIC

လက်အကောင်ထည်ဖော် ဆောင်ရွက်
နေဆဲ ဖြစ်သည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးတွင် ဘီး
လင်းတန်း ကန်တစ်ရာမှ ရွှေဝါငါးကြင်း
များ၊ ငါးမြစ်ချင်း၊ ငါးခေါင်းပွများအား
ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း မြို့နယ်များသို့ ဖြန့်
ချိရောင်းချပေးရေး အစီအစဉ်ဆောင်ရွက်
ရန်အတွက် လက်ပံတန်းမှ တာဝန်ကျ
အဖွဲ့များ၊ ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာကြခြင်း
ဖြစ်၏။

“တိုက်ကြီး ရောက်တော့မယ်။
တိုက်ကြီးမှာ ထမင်းစား နာရီဝက်နား
မယ်”

ဟု ကန်တစ်ရာမှ ကိုကျော်
ကျော်က ပြောလိုက်၏။

တိုက်ကြီးမြို့အဝင် ခါလာကြီး
ထမင်းဆိုင်တွင် ထမင်းစားနေသောအခါ
ညနေ ငါးနာရီတိုးပြီ ဖြစ်၏။ ထမင်းစား
သော သူများက ထမင်းဆိုင်ဝင်၍
သောက်စားတတ်သူများက အရက်ဆိုင်
ဝင်သောက်ပြီးမှ ထမင်းစားကြ၏။

“အချိန်စေ့ပြီဟေ့၊ သွားကြ
မယ်”

“ခဏလေး ထွန်းလွင်မပြီးသေး

ဘူး”

“စားလို့ မပြီးသေးတာလား၊

သောက်လို့ မပြီးသေးတာလား”

“သောက်လို့ ပြီးပြီ၊ စားလို့

မပြီးသေးတာ”

“မြန်မြန်စားကွာ၊ ရန်ကုန်အဝင်

နောက်ကျလိမ့်မယ်။ မနက်ကျတော့
လည်း အစောကြီးထပြီး တာဝန်ကျတဲ့
မြို့နယ်တွေ သွားရမှာ”

“ပြီးပါပြီ ကိုကျော်ရာ”

စားသောက်ပြီး၍ တိုက်ကြီးမှ

ငါးနာရီခွဲတွင် ဆက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ရန်ကုန်
သို့ ရောက်သောအခါ ခုနစ်နာရီ ထိုးခါ

နီးပြီ။ ကျိုက်ပျော်ဘုရားလမ်းရှိ တည်းခိုရန်
အဆောက်အဦသို့ ရောက်သောအခါ

မြို့နယ်သမဝါယမအသင်းမှ ဝန်ထမ်းများ
က အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်ယူပြီး ကန်

တစ်ရာနှင့် သမဦးစီးဌာနမှ ဝန်ထမ်းများ
သည် အသစ်ဆောက်လုပ်ထားသော

အဆောင်သစ်တွင် တည်းခိုကြ၏။
သို့သော် နေရာကျဉ်းပြီး လူမဆန်သဖြင့်

ကိုသန်းထွန်း၊ ကိုစိန်ဝင်း၊ ကိုအေးကြူ၊
ကိုနိုင်ဦးတို့သည် ဝင်းအတွင်းရှိ ဓမ္မာရုံကဲ့

သို့ ဧရိပ်ဆောင်တစ်ခုတွင် သွားရောက်

အိပ်ကြ၏။ ကန်တစ်ရာမှ ဝန်ထမ်းထွန်း
လွင်လည်းဧရိပ်ထဲသို့ လိုက်အိပ်၏။

“ကိုကျော်ကျော် ကျွန်တော်တို့
ဧရိပ်ထဲမှာ သွားအိပ်မယ်။ ထွန်းလွင်
လည်း ပါတယ်”

“ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း အိပ်ချင်
ရင်တော့ သွားအိပ်လေ။ မနက်စောစော
လာနိုးလိုက်မယ်”

ဟု ကိုကျော်ကျော်က ပြောသ
ဖြင့် ကိုထွန်းလွင်တို့လူစု ဧရိပ်သို့သွား
ကြ၏။ ဧရိပ်၏အလယ်ခန်းတွင် အိပ်ရာ
ခင်း၊ ခြင်ထောင် ထောင်ကြ၏။

ဧရိပ်သည် ကျယ်၏။ အုတ်နံရံ
ဖြင့် ကာထားပြီး သွပ်မိုး၊ လျှာထိုးပျဉ်

အပြည့်ခင်းထား၏။ အနံ့ပေ သုံးဆယ်
အလျားပေ သုံးဆယ့်ငါးပေခန့် ကျယ်၏။

ပြတင်းပေါက်တံခါးများ၊ ဝင်ပေါက်တံခါး
တို့ကို အလုပ်ဝတ်၍ စိတ်ချလက်ချ အိပ်

နိုင်၏။ ဧရိပ်၏အလယ်တွင် နံရံကပ်
လျက် စကျင်ကျောက်ဆင်းတုတော

ဘုရားတစ်ဆူရှိ၏။ ဉာဏ်တော်မှာ သုံး
တောင်ခန့်ရှိသည်။ ကြည်ညိုသပ္ပာယ်

စရာကောင်း၏။

ဘုရားဆင်းတုတော်အား နိုင်ဦး

နှင့် ကိုစိန်ဝင်းတို့ ရိုခိုးကြ၏။ ကိုထွန်း
သန်းလည်း ရိုခိုး၏။ နိုင်ဦးသည် မေတ္တာ
သုတ်ရွတ်၍ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ အစုံပွားများ
ပြီး ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းကို အမျှ
အတန်းဝေ၍ အိပ်၏။ အားလုံးအိပ်ရာ
ထင်တော့ ဆယ်နာရီထိုးပြီ။

ဇရပ်ထဲတွင် ခြောက်ဆယ်အား
မီးလုံးတစ်လုံးသာ ထွန်းထားသဖြင့်
ကျယ်ဝန်းသော နေရာဖြစ်သောကြောင့်
မီးအလင်းရောင်မှာ မိန့်နေ၏။ ဇရပ်ဘေး
တွင် လူနေရပ်ကွက်ရှိရာ ခြံစည်းရိုး

ခြားထား၏။ လူသွားလူလာအသံများ
ကြားနေရ၏။ အားလုံး ခရီးပန်းလာကြ
သဖြင့် အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

“ကိုနိုင်...ကိုနိုင်...ကိုနိုင်”

“ကိုနိုင် ထပါဦး ဒီမှာ”

“ကိုနိုင်...ကိုနိုင်”

“အား ... လုပ်ကြပါဦး။ ငါ

ခြေထောက်ကို လာဆွဲတယ်။ သရဲ ဆွဲ
တက်ထင်တယ်”

ထွန်းလွင် ထအော်သဖြင့်

အားလုံး လန့်လှုပ်လာကြသည်။ အေးကြ။

မှာ ခြင်ထောင်ကြီးများပြတ်၍ ခြင်ထောင်
ပုံ၍ ဖုံးနေ၏။

“ထွန်းလွင် ဘာဖြစ်တာလဲဟာ။

အိပ်ကောင်းနေတုန်း လန့်သွားတာပဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သရဲ ခြေ

ထောက်လာဆွဲပြီး ခြင်ထောင်အပြင်

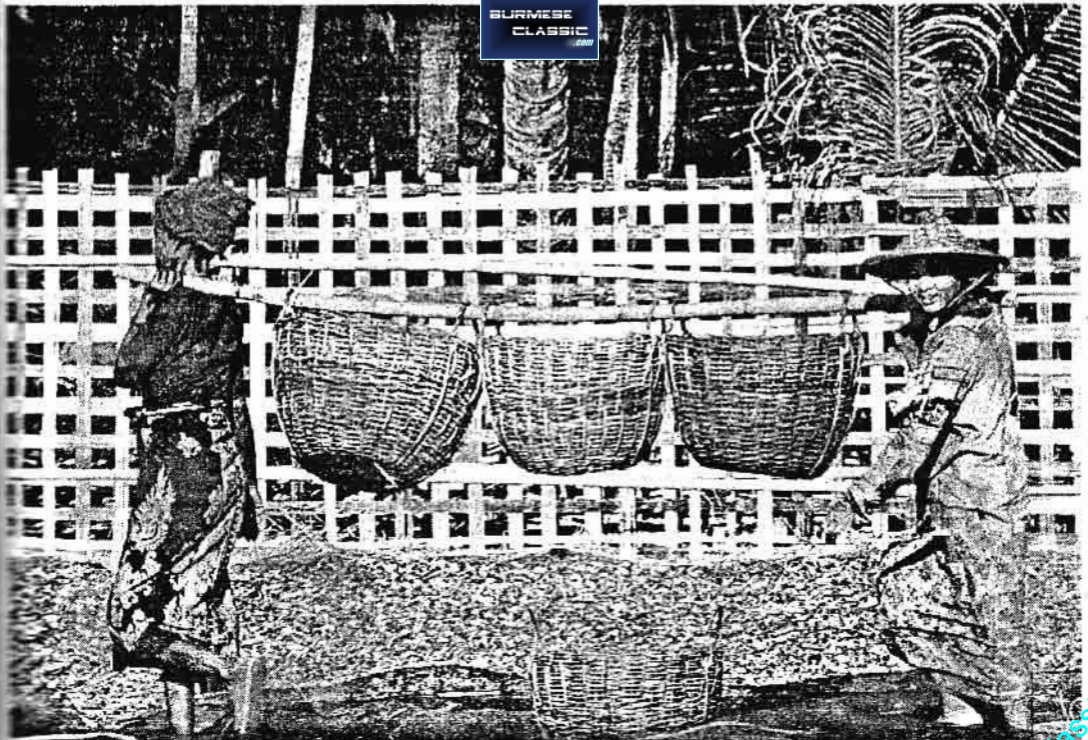
ဘက်ကို ဆွဲထုတ်သွားတယ် ကိုထွန်း

သန်း”

“ဟုတ်ပါ့မလားကွာ။ မင်း မူး

ကြောင်မူးကြောင်နဲ့ အိပ်မက်မက်ပြီး

ထယောင်တာများလား”

“တကယ် သရဲခွဲတာ ဟိုနေရာအထိ ရောက်သွားတယ်”

ထွန်းလွင်က လက်ညှိုးထိုးပြရာ သူ၏ခြင်ထောင်နှင့် လေးပေအကွာ ဇရပ်အလယ်တိုင်နားအထိ ဖြစ်၏။ ထိုနေရာမှ ထလာဟန်ရှိသည်။

“ကျွန်တော့်ကျတော့ ခြင်ထောင်ကြီးတွေ ဆွဲဖြတ်ထားတယ်”

အေးကြူက သူ့ခြေထောက်ကို ပြရင်းပြော၏။

“မင်းတို့က ခရီးပန်းလာလို့ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွားတာ ထင်ပါတယ်။ ထွန်းလွင်က မှူးပြီးထယောင်တာ။ အေးကြူက အအိပ်ကြမ်းလို့ ခြင်ထောင်ကြီးပြတ်တာ။ ကဲ ပြန်အိပ်ကြတော့။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ နှစ်နာရီထိုးပြီ။ လေးနာရီပြန်ထကြရမှာ မဟုတ်လား။ အိပ်တော့”

ကိုစိန်ဝင်းက ပြန်အိပ်ခိုင်း၏။ နိုင်ဦးမှာ ပြန်အိပ်လိုက်သော်လည်း အိပ်မပျော်တော့။ အိပ်မက်ထဲမှာလား။ အပြင်မှာ တကယ်လားမသိ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ခေါ်သံကို ကြားရ၏။ ဒီမိန်းကလေး အသံကို ကြားဖူး၏။ ရင်းရင်းနီနီ ကြားဖူး၏။ သို့သော် မည်သူ့အသံ ဖြစ်

သည်ကို စဉ်းစား၍မရ။
“လေးနာရီထိုးပြီဟေ့၊ ထကြတော့။ လက်ပံတန်းက ငါးကားလည်း ရောက်နေပြီ”

ဇရပ်ထဲသို့ ကန်တစ်ရာမှ လှိုင်ဘွား လာနှိုး၏။ အိပ်ရာသိမ်းပြီး အဆောင်သစ်သို့လာကြ၏။ အဆောင်သစ်ရောက်မှ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ကြ၏။

အဆောင်ရှေ့တွင် ဗဟိုသမဝါယမအသင်းမှ စီစဉ်ပေးထားသော ငါးတင်အအေးခန်းကားနှစ်စီး ရပ်ထား၏။ လူအားလုံးစုံသောအခါ တာဝန်ကျမြို့နယ်များသို့သွားရန် လူစီးကားနှစ်စီး ငါးတင်အအေးခန်းကားနှစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းကြောင်းအလိုက် အဆင်ပြေပြေသွားနိုင်ရန် ငါးကားဖြင့် လိုက်သူလိုက်၊ လူစီးကားဖြင့် လိုက်သူလိုက်ရ၏။ ဂမိုင်လမ်းဆုံမှ ဘယ်ဘက်ညာဘက် နှစ်ကြောင်းခွဲထွက်ကြ၏။

ကိုစိန်ဝင်း၊ နိုင်ဦး၊ ထွန်းလွင်နှင့် မြို့နယ် သမဝါယမအသင်းဝန်ထမ်းအချို့သည် ရှစ်မိုင် (မရမ်းကုန်း)၊ ကမ္ဘာအေး ရန်ကင်း တောင်ဥက္ကလာ၊ သယ်န်းကျွန်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာကေတ၊ တာမွေ၊

ကျောက်မြောင်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ပုဗ္ဗန်တောင်၊ ကျောက်တံတား၊ လသာမြို့နယ်များသို့ သွားရ၏။

ကိုထွန်းသန်း၊ အေးကြူ၊ လှိုင်ဘွားတို့နှင့် မြို့နယ်သမဝါယမအသင်းဝန်ထမ်းအချို့က ကမာရွတ်၊ လှိုင်၊ အင်းစိန်၊ အောင်ဆန်းဗော့ကံ၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ မြောက်ဥက္ကလာ စသည့်မြို့နယ်များရှိ သမဝါယမအသင်း ငါးအရောင်းဆိုင်များသို့ သွားရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြ၏။

ငါးခြင်းတောင်းများ မြို့နယ်အလိုက်ချပေးပြီး ငါးတင်အအေးခန်းကားများ လက်ပံတန်းသို့ ပြန်ထွက်ခွာသွားကြ၏။

နိုင်ဦးသည် ရှစ်မိုင်ဈေးရှိ သမဝါယမအသင်း အရောင်းဆိုင်တွင် တာဝန်ကျ၍ တည်းခိုရာနေရာနှင့် နီး၏။ မနက်လေးနာရီခွဲတွင် တာဝန်ကျရာနေရာသို့ရောက်ရှိပြီး ငါးအချိန် ၂၅ဝိသ္ဗာရှိ ရွှေဝါငါးကြင်း ခြင်တောင်းအား ချိန်တွယ်ပြီး ချထားခဲ့သည်။

ရှစ်မိုင်ဈေးရှိ သမဝါယမအသင်း ငါးအရောင်းကိုယ်စားလှယ်မှ လက်ခံရ

ယူပြီး လက်လီချိန်တွယ်ရောင်းချရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် နိုင်ဦးမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား၍ နံနက်စာ စား၏။ ငါးများကို လက်ကားမရောင်း မည်သူ့ကိုမှ မှောက်သည်မပေ။ အလေးအချိန်အတွယ် မှန်မှန်နှင့် သက်သက်သာသာ ရှေးနန်းနှင့် ရောင်းချပေးရန် ကြိုးကြပ်ရသည်။ တာဝန်ကျရာ ဗြိဗ္ဗယ်များရှိ သမဝါယမဦးစီးဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများကလည်း လာရောက်ကြီးကြပ်ပေး၏။

ကန်တစ်ရာမှ ငါးများကို ညနေတွင် ပိုက်ဖြင့်ဖော်၍ အလေးချိန်၊ ချိန်တွယ်ပြီး ငါးခြင်းတောင်းများတွင် အလေးချိန် ဝိဿာအရေအတွက် ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်း ဗြိဗ္ဗယ်အလိုက် ဆိုင်ခွဲအမည်များရေးပြီး စာရင်းမှတ်၍ အအေးခန်းကားများပေါ်သို့ ဗြိဗ္ဗယ်အလိုက် လမ်းကြောင်းခွဲတင်ပေးရ၏။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ပြီး ညဆယ်နံနက်နာရီတွင် လက်ပံတန်းမှထွက်ကြရာ ရန်ကုန်သို့ မနက်လေးနာရီတွင် ရောက်ကြရာ ငါးများပယ်သုံးခြင်းမရှိ လတ်ဆတ်နေ၏။ ဈေးနှုန်းသက်သာပြီး အလေးချိန်မှန်ကန်စွာ ရောင်းသောကြောင့် မနက်ရှစ်နာရီခွဲ ကိုးနာရီတွင်

ရောင်းကုန်၏။
ငါးရောင်းရာ အသင်းဆိုင်များသို့ ပထမဆုံးနေ့တွင် တာဝန်ရှိသူကြီးများ လာရောက်၍ ကြည့်ရှုအားပေးကြသည်။ လိုအပ်သည်များကိုမေးပြီး ဖြည့်ဆည်းဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

လူကြီးများ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ဆိုင်တွင်လည်း ငါးများကုန်ပြီးဖြစ်သဖြင့် နိုင်ဦးသည် ရောင်းရငွေများသိမ်းပြီး အရောင်းစာရင်းချုပ်၍ စာရင်းစာရွက်ပုံစံတွင် မရမ်းကုန်းဗြိဗ္ဗယ်သမအသင်းမှ တာဝန်ကုသုနှင့် သမဦးစီးဌာနမှ တာဝန်ကျသူ မနီနီတို့အား အတည်ပြုချက်လက်မှတ်များ ရေးထိုးစေပြီး အပြန်အကြိုကား မစောင့်တော့ဘဲ လိုင်းကားနှင့် တည်းခိုရာအဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

“ကိုကျော်ကျော် ပြန်မရောက်သေးဘူးလား၊ ငွေအပ်မလို့”

“မရောက်သေးဘူး အစ်ကို၊ ကြိုက္ကားနဲ့ပါသွားတယ်လေ”

“ဘယ်အထိ လိုက်သွားလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ငွေကတော့ သူပြန်လာမှ အပ်တော့”

အဆောင်သို့ ပြန်အရောက်တွင် အဆောင်စောင့်နေသော ကန်တစ်ရာမှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအား နိုင်ဦးမှ မေး၏။
ထိုနောက် ကိုကျော်ကျော် မရောက်သေး၍ အဆောင်သစ်မှာ အိပ်ရာခင်း၍ လှဲနေလိုက်၏။ ညက အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

“ကိုနိုင် . . . ကိုနိုင် ထပါဦး ကိုနိုင်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာနှိုးနေသည်ဟု အိပ်မက်မက်နေ၏။

“ဟေ့ကောင် အိပ်ပုတ်ကြီး ထတော့၊ သူများတွေ ပြန်လာပြီ၊ မင်းက အစောကြီး ငါးကုန်လို့ ပြန်လာအိပ်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်ကျော်။ ကျွန်တော့်ဆိုင်က အစောကြီးရောင်းကုန်သွားတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ငွေအပ်ပြီး ရေသွားချိုး၊ ငါ ငွေတွေလက်ခံပြီးရင် သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ ထမင်းသွားစားကြမယ်။ စားပြီး ပြန်လာမှ တစ်ရေးထပ်အိပ်”

ကိုကျော်ကျော်အား ငါးရောင်းရငွေများအပ်၍ ရေချိုးပြီးနားနေစဉ် လူ

အကုန်ပြန်လာကြပြီဖြစ်၍ ငွေအပ်နေကြ
၏။ ငါးလက်ကျန်မရှိ။ အကုန်ရောင်းရ၏။
ငွေများလက်ခံပြီးသောအခါ သမိုင်းလမ်း
ဆုံတွင် နေ့လည်စာ ထမင်းသွားစားကြ
၏။

“ညတုန်းက သရဲခြောက်တယ်
ကိုကျော်။ ဒီည ဇရပ်ထဲမှာ သွားမအိပ်
တော့ဘူး”

ထမင်းစားရင်း ထွန်းလွင်က
ကိုကျော်ကျော်အား ပြောသည်။

“ဒီကောင် ညက မူးကြောင်
မူးကြောင်နဲ့ ထယောင်တာပါ ကိုကျော်
ရာ။ သရဲမဟုတ်ပါဘူး”

ကိုထွန်းသန်းက ဖြေရှင်း၏။

“တကယ် ခြောက်တာ။ သရဲ
က ကျွန်တော်ခြေထောက်ကို ဆွဲသွား
တာ။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကြောက်ပြီး
လန့်အော်တာ”

“မင်းကြောက်ရင် မအိပ်နဲ့
တော့။ ငါ့အဆောင်မှာပဲ လာအိပ်။ ကျန်
တဲ့သူတွေရော ဘယ်မှာအိပ်မှာလဲ”

“ဇရပ်ထဲမှာပဲ အိပ်မယ်။ ကျယ်
ကျယ်ဝန်းဝန်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
အိပ်ရတယ်”

ကိုစိန်ဝင်းကပြောပြီး လက်ဆေး
ရန် ထသွား၏။

အားလုံးထမင်းစားပြီး ပြန်လာ
ကြသောအခါ ကိုကျော်ကျော်နေသော
အဆောင်သစ်တွင် နားနားနေနေ အိပ်
ကြ၏။ အဆောင်သစ်တွင် နေသူတချို့
မြို့ထဲသွားကြသဖြင့် ချောင်ချောင်ချိချိ
အိပ်ရ၏။ ညနေတွင် တစ်ရေးနီးနေပြီး
ရေချိုး၍ ကျွက်တိုင်ဘုရားရှေ့ ထမင်းဆိုင်
တွင် ထမင်းသွားစားကြ၏။ ထမင်းစား
ပြန်လာကြပြီးနောက် မြို့နယ် သ/မ
အသင်းဝန်ထမ်းများတည်းခိုရာ အဆောင်
တွင် ဗွီဒီယိုပြသဖြင့် သွားကြည့်ကြ၏။
ည ကိုးနာရီကျော်တွင် ဇာတ်ကားတစ်
ကားကြည့်ပြီး အိပ်ရာလိပ်များယူပြီး ဇရပ်
ထဲသို့ သွားအိပ်ကြသည်။

ဇရပ်တွင် နိုင်ဦး ကိုထွန်းသန်း
အေးကြူ ကိုစိန်ဝင်းတို့ အစဉ်လိုက်တန်း
စီ၍ အိပ်ရာခင်းပြီး လေးယောက်စလုံး
ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေ၍
အိပ်ကြ၏။ ကိုစိန်ဝင်းက ညာအစွန်၊
အေးကြူ ကိုထွန်းသန်းက အလယ်၊
နိုင်ဦးက ဘယ်အစွန်တွင် အိပ်သည်။
ညဉ့်နက်နက် သန်းခေါင်ယံ

ကျော်ချိန်တွင်...

“ကိုနိုင်...ကိုနိုင် ထပါဦး”

နားတွင်ကပ်၍ မိန်းကလေးခေါ်
သံကြားရသဖြင့် နိုင်ဦးလန့်နိုးလာပြီး
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ မြင်ဖူးနေသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခြင်ထောင်ဘေး
တွင် ထိုင်နေ၏။ အသားဖြူဖြူ သနပ်ခါး
ဖွေးဖွေးနှင့် အဝတ်အစားသန့်သန့် ဝတ်
ဆင်ထားပြီး စံပယ်ရနံ့ကဲ့သို့ ရေဖွေးနံ့
မွှေးနေ၏။ ခြင်ထောင်ဖွင့်၍ ထကြည့်
လိုက်တော့...

“ကိုနိုင်...နီးပြီလား။ မိုးမိုးလေ
မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင်...မိုး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဒီကို ရောက်လာတာလဲ”

“ဟို တံခါးပေါက်က ဝင်လာ
တာလေ။ ကိုနိုင် မနေ့က ဒီကိုရောက်
နေတာသိလို့ လာခေါ်သေးတယ်။ မကြာ
ဘူးလား”

“မနေ့က ခေါ်သံတော့ကြား
တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ထင်နေလို့။ မိန်းက
မန္တလေးမှာနေတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို
ရောက်နေတာလဲ။ ဘယ်တုန်းက ရောက်
တာလဲ။ ဒီဇရပ်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်လို့

ဝင်လာတာလဲ။ တံခါးကို ဘယ်သူဖွင့်ပေးတာလဲ”

နိုင်ဦးက မေးခွန်းများစွာ မေး၏။
“ကိုနိုင် မေးခွန်းတွေက များနေပြီ။ ဖြည်းဖြည်း ပြောပါ့မယ်။ ဒီမှာ ပြောလို့မကောင်းဘူး။ အပြင်ဘက်က ခုံမှာ ထိုင်ပြောကြမယ်။ လာ...သွားစို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ သုံးယောက် အိပ်ပျော်နေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဇရပ် အဝင်တံခါးပေါက် အပြင်ဘက်တွင် ခုံတန်းရှည်တစ်လုံးရှိသဖြင့် ထိုင်၍ စကားပြောကြ၏။

“မိုး ဒီကိုရောက်နေတာ။ လွန်ခဲ့သ့် သုံးနှစ်ကျော်ကပဲ ကိုနိုင်”

“ဒီမှာ ဆွေမျိုးတွေရှိလို့လား။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာလား”

နိုင်ဦးက ဇရပ်ဘေးရှိ ရပ်ကွက်အိမ်တန်းဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြော၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုနိုင်။ ဒီဝင်းထဲ အဘနဲ့လိုက်လာပြီး ဒီဝင်းထဲမှာ နေတာ”

“ဇရပ်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ချက်လာတာလဲ။ ဘယ်သူ တံခါးဖွင့်

ပေးလို့လဲ”
“ဇရပ်ထဲကို ဝင်လာတာက”
မိုးမိုးက ပြောပြီး စဉ်းစားနေခဲ့ရက်...
“ဟေ့...နိုင်ဦး၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ။ ညဉ့်နက်နေပြီ။ မအိပ်သေးဘူးလား”

ဟု ကိုစိန်ဝင်း ဇရပ်ထဲမှ လှမ်းအော်သံကြားရ၏။
“ကိုနိုင် သွားတော့။ မနက်ဖြန် ညကျမှမိုးလားမယ်”

နိုင်ဦးအား မိုးမိုးက ပြောပြီး ဇရပ်နှင့်အလှမ်းဝေးသော အဆောင်နှစ်ခုကြားထဲသို့ ဝင်သွား၏။ နိုင်ဦးလည်း ဇရပ်တံခါးထဲဝိတ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်၏။

“မိုးက ဒီဝင်းထဲမှာနေတာ ဘယ်နေရာမှာလဲ။ လူနေအိမ်လည်း မရှိပါဘူး။ ဂိုထောင်တစ်ခုခုများလား။ ဇရပ်ထဲကို ဘယ်သူတံခါးဖွင့်ပေးလို့ ဝင်လာတာလဲ။ တံခါးက ချက်ထိုးမထားလို့ တွန်းဝင်လာတာလား”

အတွေးပေါင်းစုံနှင့် အိပ်ပျော်သွား၏။ အားလုံးလည်း အိပ်မောကျနေ

၏။
မနက်လေးနာရီထိုးတွင် ပုံမှန်အတိုင်း အိပ်ရာမှထ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ပြင်ဆင်၍ ချီတက်ကြ၏။ ရှစ်မိုင်ချေး အရောင်းဆိုင်ရောက်ပြီး ငါးများရောင်းနေစဉ် နိုင်ဦးသည် အသင်ဆိုင်အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ ယက်လက်ကုလားထိုင်တွင် အိပ်နေ၏။

“ကိုနိုင်ဦး... အိပ်ပျော်နေလား။ ငါတွေ ရောင်းလို့ကုန်သွားပြီ။ ငွေ သွားသိမ်းလိုက်ဦး”

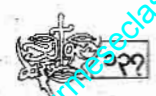
ကိုးနာရီထိုးခါနီးတွင် မနီနီလာပြောသဖြင့် ငွေသိမ်း၍ စာရင်းချုပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ အိပ်ရေးမဝသောကြောင့် ငြိမ်မိနေ၏။ အဆောင်တွင် မည်သူမှ မတွေ့သောကြောင့် အိပ်၍ စောင့်နေခဲ့၏။

“ဟေ့...မိုးနိုင်ဦး ထ၊ ထမင်းသွားစားကြမယ်”

နိုင်ဦးက ထ၍...

“ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူး။ ကိုထွန်းသန့်။ ကျွန်တော်ဖို့ ကြက်သားဟင်းနဲ့ ပါဆယ်ဝယ်လာခဲ့။ ပြန်လာမှ မှိုက်ဆဲယူ”

“ကိုစရာ၊ ငါးပိချက်ပါ ထည့်

လာခဲ့ရမှာလား”

“မထည့်မှ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကြော်
ပဲ ဝယ်ခဲ့တော့”

ပြောပြီး ပြန်မိန်းနေခဲ့၏။ အိပ်
နေရင်း အတွေးလဲတွင် မိန်းနှင့် မန္တလေး
၌ ဆုံခဲ့သည့်အကြောင်းအား သတိရနေ
၏။

နိုင်ဦးအဖေသည် မန္တလေးသို့
အလုပ်တာဝန် ပြောင်းရွှေ့ထမ်းဆောင်ရန်
အမိန့်စာထွက်လာသောကြောင့် ရန်ကုန်
မှပြောင်းခဲ့ရာ မိသားစုအားလုံး လိုက်ခဲ့
ကြ၏။ နန်းရှေ့ ပြည်တော်သာတိုက်ခန်း
တွင် နေကြ၏။ နိုင်ဦး ဆယ်တန်း
မအောင်သေး၍ ကျူရှင်တက်ပြီး အပြင်မှ
ဖြေခဲ့ရာ အောင်သဖြင့် မန္တလေး
တက္ကသိုလ်တွင် ပထမနှစ်သင်္ချာအတန်း
တက်နေစဉ်၌...

“ကိုနိုင်၊ ဒါ...တို့သူငယ်ချင်း
မိုးမိုးတဲ့။ Physic First Year”

သူငယ်ချင်း သက်သက် မိတ်
ဆက်ပေး၍ မိုးမိုးနှင့် စတင်ဆုံခဲ့သည်။
လူချင်းလည်းကောင်း မျက်လုံးချင်းလည်းဆုံ၍
တစ်ပတ်မပြည့်မီ ရှုပဗေဒ ပထမနှစ်
အတန်းဘက်သို့ ရွှေ့ရွှေ့၍ မထွေလိုလို

ဝဲရင်း မိုးမိုးနှင့် ချစ်သူများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။
မန္တလေးမြို့အနှံ့ လျှောက်လည်ကြ၏။
ရပ်ရပ်ရံ၊ ပန်းခြံ ဘုရား၊ တောင်ပေါ်တို့
တွင် ခြေရာချင်းထပ်ခဲ့ကြ၏။ အမရပူရ
တောင်သမန်အင်း၊ ဦးပိန်တံတားသို့
ရောက်ခဲ့ကြစဉ်တွင်...

“မိုးလေ ကိုနိုင်ကို ပြောစရာရှိ
တယ်”

“ဘာပြောမှာလဲ မိုး လက်ထပ်
ဖို့လား။ ကျောင်းပြီးရင် အိမ်ကိုဖွင့်ပြော
ပြီး စီစဉ်ကြမယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုနိုင်။ အတူနေဖို့
မဟုတ်သေးဘူး။ မိုးအကြောင်းကို ပြော
မှာ”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“မိုး မိဘအကြောင်းနဲ့ အိမ်
အကြောင်းပါ။ မိုး အဖေက ရခိုင်အမျိုး
သား။ မိုး အမေက ရှမ်းအမျိုးသမီး
အိမ်ထောင်ကျပြီး မိုးတို့ညီအစ်မ လေး
ယောက်မွေးခဲ့တယ်။ မိုးက အငယ်ဆုံး
မိုးကိုမွေးပြီး အိမ်ထောင်ပြုသွားတယ်။
အခုဆို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
တောင် ရနေပြီ”

“မန္တလေးမှာပဲလား”

“ဟင့်အင်း... ရန်ကုန်မှာ။ မိုး
အစ်မအကြီးနှစ်ယောက်က အိမ်ထောင်
ကျပြီး အိမ်ခွဲနေကြတော့ မိုးတို့သားအစ်မ
သုံးယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ မိုးအထက်
အစ်မက အထည်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်
တယ်။ အမေက ကျောက်ပွဲစား။ အိမ်မှာ
လူစုံတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို အိမ်မှာ
မနေချင်ဘူး။ ပွဲစားယောင်ယောင်
ကျောက်သမားယောင်ယောင် လူတွေ
မိုးကို ရိုက်ပတ်ကြလို့ အရမ်းစိတ်ညစ်
ရတယ်။ အမေက ပွဲစားဆိုတော့ သူ့
ကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်
ကျောင်းပိတ်ရက် သက်သက်တို့အိမ်
သွားနေရတယ်။ စိတ်ပျက်တယ် ကိုနိုင်
အမေ့ကို မှီခိုစားနေရတော့ အမေ ငါ
မချမ်းသာမှာ ငြိုငြင်မှာလည်း စိုးတယ်
“ဘာလဲ မိုးအမေက အဲဒီ
တွေ့ဆီမှာ မိုးကို ဘမ်းပြုပြီး ချူစား
လို့လား”

“ချူစားရုံဆို တော်သေး
ပေါ့။ အမေကိုယ်တိုင်က အဖေ့ကို
နာပြီး ယောက်ျား ထည်လဲတွဲနေ
သမီးအပျိုတွေ ရိုတာကို သတိမထား
သိကွာကျမှာ မစိုးရိမ်ဘူး။ ပိတ်ဆို့

ပြီးရောဆိုတဲ့သဘောမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့”

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ မိုး အမေက ကျောက်ပွဲစား မလုပ်ဘဲ လူပွဲစား လုပ် နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ကိုနိုင်၊ မိုး ဘယ် လိုလုပ်ရမလဲ မသိတော့ဘူး”

“ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွှေ့ ပိတောက် မိုးရယ်၊ ရှောင်နေတာ အကောင်း ဆုံးပေါ့၊ ဘုရား တရားလည်း များများလုပ် အန္တရယ်ကင်းအောင်လည်း ဆုတောင်း ပေါ့”

“မိုး ဂုဏ်တော်ပုတီး အဓိဋ္ဌာန် နဲ့ နေတိုင်းစိပ်တယ်၊ ဘုရားရှိခိုးလည်း မလျက်ဘူး၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေတယ်”

“ကျောင်းပြီးရင် အားလုံးအဆင် ခြသွားမှာပါ၊ ကိုယ်တို့အတူနေဖို့ ကြိုး ကြပ်မယ်”

“ကျောင်းပြီးမှီက သုံးနှစ်လိုသေး တယ်”

“ဘာလဲ မိုးက မစောင့်နိုင် တာဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုနိုင်နဲ့ ဝေးမှာ နီးမိတာပါ”

“မဝေးစေရပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချပါ”

ကိုယ် ကြိုးစာပါ့မယ်”

ကတိစကားတွေပြောပြီး ပထမ နှစ်စာမေးပွဲ ဖြေခဲ့၏။ အောင်စာရင်း မထွက်ခင် နိုင်ဦးအား အမေဘက်မှ အဘွားခေါ်သဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာ ခဲ့၏။ အဘွားထံသို့ ရောက်သောအခါ တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းချက်နှင့်အတူ အစီအစဉ်များစွာကို ပြော၏။

“ဒီမှာ ငါ့ခြေ၊ အဘွား ရှင်းရှင်း ပဲ ပြောချင်တယ်။ မင်း မန္တလေးမှာတဲ့ နေတဲ့ ကောင်မလေးက မျိုးရိုးမသန့်ဘူး၊ အဖေက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ အဖေ က ရုပ်ရုပ်ယုက်ယုက်ထဲက ငါတို့က သဘောမတူနိုင်ဘူး။ မင်း ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကို ပြောင်းပြီးတက်ရမယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့နဲ့ အမျိုးမကင်းတဲ့ မိန်းက လေးနဲ့ မင်းကို လက်ထပ်ပေးမယ်။ ကောင်မလေးက အလုပ်လုပ်နေတယ်။ နောက်နေ့ တွေပေးမယ်။ မန္တလေးက မင်းကောင်မလေးနဲ့ အဆက်အသွယ် လုံးဝမလုပ်ရဘူး၊ မယူရဘူး၊ ယူရရင် ယူကြည့်၊ မင်းတို့ စာမိသားစုလုံး အမွေ ဖြတ်ပစ်မယ်။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

နိုင်ဦး ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ

အဘွား အစီအစဉ်အတိုင်း လိုက်နာခဲ့ရ ၏။ မလိုက်နာ၍ မရ၊ နိုင်ဦးအဖေက ဝန်ထမ်းဖြစ်သဖြင့် တစ်မိသားစုလုံး အဘွားအရိပ်ကို မှီခိုနေရသည်။ နိုင်ဦး၏ ကျောင်းစရိတ်၊ ညီလေး၊ ညီမလေးတို့၏ ကျောင်းစရိတ်များနှင့် တခြား လိုအပ် ချက်အလုံးစုံကို အဘွားကပင် ထောက် ပံ့ခဲ့၏။ အဘွားသည် ချမ်းသာ၏။ အဘိုး ဆုံသွားကာတည်းက ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင် စား၍ နေနိုင်သည်။ အမေနှင့် မောင်နှမ လေးယောက်စလုံးကို ယခုထိတိုင် ထောက်ပံ့ပေးခဲ့၏။ အဘွားကို ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်နိုင်။ အမေနှင့် မောင်နှမများ သာမက သားမက်များ၊ ခွေးမများ၊ မြေး များအားလုံး မလွန်ဆန်နိုင်ကြ။ နိုင်ဦး ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ မိသားစု အတွက် နိုင်ဦး ရင်းရမည်။ အနစ်နာခံ ရမည်။

“ဝေးရပြီ မိုးရယ်၊ ဒီဘဝ ဒီတစ် သက်တာအတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”
ရတာမလို၊ လိုတာမရ ဘဝက ကြမ္မာစီမံမှုဖြင့် နိုင်ဦးနှင့် မိုးမိုး ချစ်လျက် နဲ့ တေးကွာခဲ့ရ၏။ ဒုတိယနှစ် ကျောင်း

ဖွင့်စတွင် နိုင်ဦး အိမ်ထောင်ကျခဲ့၏။
နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းပြီး၍ သမဝါယမ
ဦးစီးဌာနချုပ်တွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့ပြီး ၁၉၇၉
ခုနှစ်တွင် လက်ပံတန်းမြို့နယ် သမဝါယမ
ဦးစီးဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်
ခဲ့ရ၏။

“ဟေ့...နိုင်ဦး ထထမင်းစား
ပြီးရင် ကျွန်ုပ်တို့ဘုရား သွားဖူးကြမယ်”

ကိုထွန်းသန်းတို့ ပြန်လာ၍ နိုင်
ဦး ထမင်းစားပြီး ကျွန်ုပ်တို့စေတီတော်
သို့ ဘုရားဖူးသွားကြ၏။ ဘုရား ရင်ပြင်
တော်ရှိ စနေထောင့်တွင် ပန်း၊ ရေချမ်း
ကပ်လှူပူဇော်၍ ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့
အမျှဝေပြီး ပြန်လာ၏။

ညနေစာစားပြီး ဇရပ်ထဲတွင်
အိပ်ရာခင်း၍ ဦးစီးဌာနကြည့်ရာ နိုင်ဦး
မလိုက်တော့ဘဲ ဇရပ်ထဲတွင် စာအုပ်
တစ်အုပ် ဖတ်နေခဲ့၏။ ဇရပ် အဝင်တံခါး
ကိုလည်း ဖွင့်ထား၍ မိုးကို မှော်နေမိ၏။

“နိုင်ဦး မင်း မလိုက်ရင် ဇရပ်
အဝင်တံခါးကို စုထားပြီးအိပ် ဒီည ငါတို့
ဇာတ်လမ်း နှစ်ကားကြည့်မှာ၊ ဆယ်နှစ်
နာရီကျော်မှ ပြန်လာမယ်”

ကိုမိန့်ဝင်းတို့ ပြောပြောဆိုဆို

ထွက်သွားချိန်တွင် ည ရှစ်နာရီထိုးကာ
နီးပြီ။

စာအုပ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်
နေသောကြောင့် ည ကိုးနာရီကျော်သွား
သည်ကိုပင် မသိ။ စံပယ်ပန်း အနံ့ရမှ
ဇရပ်တံခါးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မိုးမိုး
ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်
စကားပြောရန် ထသွား၏။

“မိုး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေ
တာလဲ၊ ကြာသွားပြီလား”

“မကြာသေးဘူး ကိုနိုင်၊ ခုလေး
တင်ပဲ၊ ကိုနိုင်လူတွေ ဘယ်သွားကြလဲ”

“ဦးစီးဌာန သွားကြည့်ကြတယ်။
ည ဆယ်နှစ်နာရီကျော်မှ ပြန်လာမှာ”

“ဒါဆို စကားတွေ တဝကြီး
ပြောရမှာပေါ့။ ကိုနိုင် အိမ်ထောင်ကျ
သွားတာ မိုးကို သားသက်ပြောပြလို့
သိလိုက်ရတယ်။ ကိုနိုင်အဘွားက အမျိုး
ထဲကသူနဲ့ ပြန်ပေးစားတာဆို၊ အခု
ကလေးဘယ်နှစ်ယောက် ရနေပြီလဲ”

“သုံးယောက် ရနေပါပြီ။ အဲဒီ
တုန်းက ကိုယ် အရမ်းခဲစားရတယ် မိုး
ရယ်။ အဘွားကိုလည်း မလွန်ဆန်နိုင်။
မိသားစုမျက်နှာကိုလည်း ပြန်ကြည့်ရ။

တစ်ဖက်က မိုးကိုလည်း သနားတယ်။
လွမ်းရတယ် မိုးရယ်။ ဒီအကြောင်းကို
သက်သက်နဲ့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ ဆုံ
လို့ ပြောပြလိုက်တယ်”

“မိုး အားလုံး ကြားတယ်။
အကုန်လုံး သက်သက် ပြန်ပြောပြတယ်။
မိုးလည်း အရမ်းခဲစားရတယ်။ ပထမ
တော့ ကိုနိုင် ရက်စက်တယ်လို့ ထင်မိ
တယ်။ နောက်မှ ဇာတ်ရည်လည်သွား
တာ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ကိုနိုင်ရယ်။
မိုးတို့ကမှ ပူးစာမပါတာ”

“ဒါနဲ့ မိုးက ဘယ်အဆောင်မှာ
နေတာလဲ။ ဇရပ်ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဝင်လာခဲ့တာလဲ”

“ဒီနားက အဆောင်မှာပါ။ ဇရပ်
ထဲကို ဝင်လာလို့ရတာက တံခါးချက်က
ချောင်နေတော့ တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာတာ
ပေါ့။ မိုးက ဇရပ်ကို ညတိုင်းလာပြီး
ဘုရားရှိခိုးတယ်လေ။ အဲဒီ ကောင်းမှု
ကုသိုလ်ကြောင့် မိုးနဲ့ကိုနိုင် ဘဝခြားခဲ့
ပေမယ့် စကားပြောလို့ရတယ်။ တွေ့လို့
ဆုံလို့ရတယ် ကိုနိုင်”

“ဘာ...ဘဝခြားတာလဲ မိုး
ဘယ်လို...ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုနိုင် မိုးက
တခြားဘဝက သူပါ”

“မိုး မင်း ...မင်းက။ သရဲလား။
တစ္ဆေလား”

“ပေတလိုခေါ်တဲ့ ပြိတ္တာထဲကပဲ
ကိုနိုင်။ ဘာလဲ ကိုနိုင်က ကြောက်နေ
ပြီလား။ မကြောက်ပါနဲ့။ မိုးက ကြောက်
ရောမကောင်းတော့ပါဘူး။ ကုသိုလ်တွေ
အများကြီးရခဲ့လို့ ကမ္ဘာဦးတန်ခိုးရတဲ့ နတ်
ပြိတ္တာပါ”

“ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ မိုး။
အိမ်မယုံလို့ မိုးက ပြိတ္တာနဲ့လည်း မတူ
ဘူး လူအတိုင်းပဲ”

“ဟိုတုန်းက ပြိတ္တာမ အရပ်
အဝိုင်းကြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပုတ်ပွ
ဆတ်နေတာ။ နောက် အမေတို့ အမျှ
အလို့ သာဓုခေါ်ခဲ့တာကြောင့် အခုလိုပဲ
နတ်ပြိတ္တာဘဝကို ရတာ”

နိုင်ဦးက မိုးမိုးလက်ကို အမှတ်
ဆင် ဆွဲကိုင်လိုက်၏။ အသားများက
အပြုံး ချောမွေ့နေ၏။

“မိုး ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ဒီကို
အလိုရောက်ခဲ့သလဲ ပြောပြပါဦး”

“ဒီလိုပါ ကိုနိုင်နဲ့ကွဲသွားပြီး မိုး

ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘဲ စာပေးစာ
ယူ ပြောင်းခဲ့တယ်။ အလုပ် ဝင်လုပ်ခဲ့
တယ်။ ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အချိန်မှာ အမေက သူ
သဘောတူတဲ့ ကျောက်သမားနဲ့ ပေးစား
ဖို့စီစဉ်တယ်။ အဲဒီလူက မန္တလေးက
မဟုတ်ဘူး။ မိုးကောင်းက သူ့မှာ မိန်းမနဲ့
ကလေးတွေရှိတယ်ဆိုတာ မိုးသိလို့
အမေကိုပြောတော့ ကွာရှင်းသွားပြီးပြီ။
ယူကိုယူရမယ်ဆိုပြီး အတင်းပေးစားဖို့
လုပ်တယ်။ မိုးလည်းအမေကို အရမ်းစိတ်
နာပြီး ငြူရဲ့ခဲ့မိတယ်။ ပြန်အော်ပြီး ပြော
ပယ်ခဲ့မိတယ်”

“နောက်တော့ရော မိုး”

“အဖေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး
ရန်ကုန်ကိုဆင်းလာတော့။ မန္တလေးက
နေ မနက်စောစော ရထားစီးခဲ့တာ ညနေ
ပဲခူးကိုရောက်တော့ ရထားကပျက်ရော။
ရန်ကုန်ကို ရထားခေါင်းတွဲ လှမ်းမှာပြီး
လာမှထွက်ရမှာဆိုတော့ ရန်ကုန်အဝင်
နောက်ကျမှာစိုးလို့ ပဲခူးက ကြုံတဲ့ကား
စီးပြီး ဆက်ထွက်ခဲ့တယ်။ ထောက်ကြံ့
အကျော် ရတာတော့နားမှာ ကားရောစီး
ကျွတ်ပြီး မှောက်သွားတယ်”

“ဟင်...မိုး ဘယ်လိုဖြစ်သွား

လဲ”

“အစကတော့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ
ပါဘူး။ မိုး တစ်ကိုယ်လုံး အရမ်းနာကျင်
သွားပြီး ခဏနေတော့ စိတ်ထဲက ပေါ့
ပါးသွားလို့ မှောက်နေတဲ့ကားထဲကနေ
အပြင်ကို တခြားခရီးသည်တွေနဲ့အတူ
ထွက်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ဘက်ကို ဆက်
သွားမလို့ စိတ်ကူးပြီသွားတော့ တင်းပုတ်
ကြီးတွေ၊ လုံကြီးတွေကိုင်ထားတဲ့ လူ
မည်းမည်းကြီးတွေက တားထားကြ
တယ်။ တခြား သူတွေကျတော့ မတား
ဘူး။ သူတို့ထွက်သွားတာကို ငေးကြည့်
ရင်း လိုက်မလို့လုပ်တိုင်း တားကြတယ်။
ကားနားက ခွာလို့မရဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ
ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားပြီး သျှောင်ထုံး
ကြီးနဲ့ အဘတစ်ယောက် ရောက်လာ
တယ်”

“ဪ...သမီးက ပြင်ပလော
ကကို သွားချင်နေတာကိုး။ အချိန်မတန်
သေဘူးကွဲ့။ သမီးမှာ အမေကို ပြန်ပြော
ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်အပြစ်တွေ ရှိနေတယ်။
အဲဒီအပြစ်တွေ ကြေအောင်ဆပ်ရဦးမယ်။
သမီး ဒီကားထဲမှာပဲနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့။
အချိန်တန်ရင် အဘ လာခေါ်မယ်” လို့

ပြောလို့ ကားထဲမှာနေရတယ်။ ညကျ
တော့ မောက်နေတဲ့ကားကို ပြန်ထောင်
ရင်း ကားထဲက လူတစ်ချို့ကို ဆေးရုံကား
ပေါ်တင်နေတာ တွေ့သွားလို့လိုက်တော့
မိုး ခန္ဓာကိုယ်ကိုတွေ့ရပြီး မိုး သေသွား
ပြီးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ မိုး ဝမ်းနည်း
ပြီး ငိုလိုက်ရတာ။ အမေ့ကို ခြုံစုပြီး
ပြန်ပြောခဲ့မိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဆိုပြီး
ယူကျွန်းမရ ဖြစ်နေမိတယ်။ နောင်တ
လည်း ရမိတယ်”

“ပြီးတော့ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ
မိုး”

“နောက်တစ်နေ့ ကားကို ရဲ
စခန်းသယ်သွားတော့ မိုးပါသွားတယ်။
ကားကို ကုက္ကိုပင်အောက်မှာထား
တယ်။ နေ့ခင်း ကားထဲမှာနေပြီး ညကျ
အရမ်းဆာလို့ ကားနားပတ်ဝန်းကျင် စား
စရာရှာရတယ်။ ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်
တစ်လှည့် နေခဲ့ရတယ် ကိုနိုင်။ ပတ်ဝန်း
ကျင် သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ တခြား ပြိတ္တာ
တွေ တွေ့ရတယ်။ သူတို့ဆီသွားရင် နှင်
လွှတ်တယ်။ သူတို့မှာလည်း နေစရာ၊
စားစရာမရှိဘူးလို့ ပြောကြတယ်။
နောက်ပြီး ရဲစခန်းထဲက လူတွေ ပြော

သံကြားရတယ်။ ဒီကားထဲမှာ ကြောက်
စရာသရဲမ အရုပ်ဆိုးဆိုးကြီး ရှိတယ်။
ကားနားမကပ်လို့ ပြောကြတယ်။ သူတို့
ပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်။ မိုးက
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ သေတာဆိုတော့
မျက်နှာကလည်း ကြောက်စရာ၊ အသား
အရေတွေကလည်း မည်းပြီး ပုတ်ပွနေ
တယ်။ အနံ့အသက်ကလည်း မကောင်း။
ဆံပင်တွေကလည်း ကျိတ်ကျိတ်စွဲစွဲ
ဖွားနေတယ်”

မိမိ မျက်နှာအား နိုင်ဦး
သေသေချာချာကြည့်လိုက်၏။ ယခု
မျက်နှာနှင့် တခြားစိတ်ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်
သည်။

“မိုး သေပြီး တစ်ပတ်မပြည့်ခင်
တစ်ညမှာ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘ
ရောက်လာပြီး မိုးကို ခေါ်သွားတယ်။
လေထဲမှာ ပျံသွားရတာ ခဏလေးပဲ
ကြာတယ်။ မန္တလေးက မိုးတို့အိမ်ပေါက်
ဝကို ရောက်သွားတယ်။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ
စောင့်နေတဲ့ နတ်အဝတ်အစားနဲ့သူက
တားလို့ အဘက...”

“ပေးဝင်လိုက်ပါ။ မနက်ဖြန် သူ
ရက်လည်တော့မှာ အမျှယူဖို့ လာတာ

ပါ”

လို့ ပြောလိုက်တော့ မိုး အိမ်
ထဲကိုဝင်ခွင့်ရတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ အမေ
ထိုင်နေတာကိုတွေ့လို့ ရိုခင်ပြီး သမီးပြ
မှားမိခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မိုး တော
ပန်တယ်။ အမေက ဘာမှမကြားသလဲ
မသိသလို နေနေတယ်။ မမကြီးဝ
စကားပြောသံကြားရတော့မှ အမေက
ပြောတယ်...

“အမေ... အပုတ်နံ့ရတယ်
ညီမလေး လာတာနဲ့ တူတယ်။ အမျှ
လိုက်... အမျှဝေလိုက်”

“သမီးလေးရေ အမေပြုခဲ့သလဲ
ကုသိုလ်ဒါန ကောင်းမှုအစုစုကို အ
ပေးဝေပါတယ်။ အမျှ အမျှ အမျှ အ
ကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ အမေလည်း
သမီးလေးကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”

လို့ ပြောပြီး ငိုရှာတယ်။
လည်း ဝမ်းနည်းလို့ ငိုလိုက်ရတာ။ အ
ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေက အမေပဲ
တာ နောက်ကျမှ သိလိုက်ရတယ်။
အမေ အမျှဝေသံကြားရတော့ မိုး
သာဓုခေါ်လိုက်မိတယ် ကိုနိုင်။ အ
အချိန်မှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မတွေ့

မှာ မရှိတော့ဘူး။ အိမ်ခေါင်းရင်း မိုး
ဓာတ်ပုံရေမှာ ချထားတဲ့အစားအစာ
တွေကို ကြည့်ရင်းစားလိုက်ရသလို
ဝသွားသလို ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အမေ့ရဲ့ ရင်
ထဲက မေတ္တာနဲ့ အမျှဝေသော မိုးရင်ထဲ
မှာ အားတစ်ခုရလိုက်သလိုပါပဲ...

“အမေ့ရဲ့ မေတ္တာအားပေါ် မိုး
ရယ်”

“နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျ
တော့ ဘုန်းကြီးငါးပါးကြွလာပြီး အရယ်
ဆွမ်းစားနေတာကိုကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်မိ
တယ်။ ဆွမ်းစားပြီး ဘုန်းဘုန်း တရား
ဟောတော့ အမေ့ မမတို့နဲ့ အိမ်အနား
ကလူတချို့ တရားနာကြတယ်။ မိုးကို
ခေါ်ပြီး ရေစက်ချ အမျှဝေကြတယ်။ မိုး
လည်း အားရဝမ်းသာ သာဓုသုံးကြိမ်
ခေါ်မိတယ်။ သာဓုခေါ်ပြီးတာနဲ့ မိုးအရင်
အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ အခု ကိုနိုင်
တွေနေရတဲ့အတိုင်းပေါ့။ အရပ်ဆိုးဆိုး
ကြောက်စရာ ရုပ်ကနေ ပြောင်းသွား
တာ။ အဝတ်အစား သစ်သစ်လွင်လွင်နဲ့
မိုး ကိုယ်က စံပယ်နဲ့သင်း နေတယ်”

“စံပယ်နဲ့ မွေးနေတာပဲ။
ကလေးမလေး ကောင်းရာဘဝရောက်

သွားပြီ ဒကာမကြီး။ တရားနဲ့ဖြေ စိတ်
မပူနဲ့တော့”

“လို့ ဘုန်းဘုန်း ပြောသံကြားရ
ပြီး အမေ့ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်
တွေကြားက ပြူးနေတာကို တွေ့လိုက်
ရတော့ မိုးရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာ ကြည်နူး
လိုက်တာ။ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးခင် အိမ်
ရေမှာ အဘရောက်လာပြီး ...

“သမီး ပြန်ကြည့်၊ အရင်ဘဝက
ကောင်းမှုကုသိုလ်နဲ့ အခုရလိုက်တဲ့
ကုသိုလ်တွေကြောင့် သမီးနေရမယ့် ဘုံ
ဌာနကို သွားရမယ်။ အားလုံးကို နှုတ်
ဆက်လိုက်”

ဆိုလို့ မိုးလည်း မခွဲချင်ဘဲ
အမေတို့နဲ့အတူ အဘနဲ့ လိုက်ခဲ့ရတယ်”

“ဒီကို ရောက်လာတာလား မိုး”
“ဟုတ်တယ်... ဒီဇရပ်ရေက
ဘုံဗိမာန်မှာ နေရတာ”

“ဘယ် ဗိမာန်လဲ။ ကိုနိုင်လည်း
မမြင်ရပါလား”

“ဘယ်မြင်နိုင်မလဲ။ ကိုနိုင်က
လည်း မိုးမှာ ပြခွင့်မရှိဘူးလေ”

“ဆက်ပြောလေ မိုး”
“ဗိမာန်မှာ စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊

လိုချင်စရာ အားလုံးရတယ်။ မတောင့်
မတ မကြောင့်မကျ နေရတယ်။ အဲဒါ
ဘာလို့လဲဆိုတော့ ညတိုင်း ဒီဇရပ်မှာ
ဘုရားရှိခိုးရတဲ့ အကျိုးကြောင့်”

“ဘယ်အချိန်မှာ မိုး ဘုရားလာ
ရှိခိုးလဲ”

“ပုံမှန် ညကိုးနာရီပဲ။ ကိုနိုင်တို့
ရောက်လာတော့ ကိုနိုင်တို့ အိမ်ချိန်ပေါ့”

“ကိုယ်တို့ ရောက်လာတဲ့ညက
မိုး ဘယ်အချိန် ရှိခိုးသလဲ”

“ကိုနိုင်တို့ ရောက်တဲ့ညက မိုး
ဘုရားရှိခိုးမခိုးရဘူး။ ကိုနိုင် ဒီဇရပ်ထဲမှာ
လာအိပ်နေတာတွေလို့ ဝမ်းသာသွားပြီး
ကိုနိုင်ကို ထိုင်ကြည့်နေမိတယ်။ နိုးကြည့်
တော့ ကိုနိုင် မနိုးဘူး။ ဟိုအသား
မည်းမည်း စုတ်ချွန်းချွန်းနဲ့ လူဆီက
အရက်စော်နဲ့လို့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း
ဆွဲပြီး ဇရပ်အလယ်တိုင်နား သွားထား
လိုက်တယ်။ အသားဖြူဖြူနဲ့ လူက
ဘုရားရှိခိုးမအိမ်စို့ ခြင်ထောင်ကြီးတွေ
ဖြုတ်ချပစ်လိုက်တယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့် ထွန်းလွင်
က သရဲခြောက်တယ်လို့ ပြောတာကိုး”
“ခြောက်မှာပေါ့။ ဇရပ်ထဲ

အရက်သောက်လာပြီး ဘုရားရှေ့မှ အိပ်
နေတဲ့သူကို ပညာပေးလိုက်တာ။ ကိုနိုင်
လည်း အရက်မသောက်နဲ့နော်။ အရက်
သောက်ရင် မိုးနဲ့တွေ့လို့ ဆုံလို့မရဘူး။
ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့မှ တွေ့ရမှာနော်”

“စိတ်ချပါ။ ဪ... ဒါနဲ့
ကျွန်တိုင်းဘုရား သွားဖူးလို့ရမလား။ မိုး
နဲ့ ပန်း ရေချိုး ဆီမီး သွားလှူရအောင်”

“မိုးက သွားချင်တိုင်း သွားလို့
မရဘူး။ နယ်မြေ သတ်မှတ်ထားတဲ့
အတိုင်း အတိအကျ လိုက်နာရတယ်။
အမှားမခံဘူး။ မှားရင် မိုး နောက်
တစ်ဆင့်တက်ဖို့ ကြာသွားလိမ့်မယ်”

“ဘယ်အဆင့်ထိ တက်ရမှာ
လဲ။ ဘာတွေလုပ်ရင် ရောက်မှာလဲ မိုး”

“ဒီထက် အဆင့်မြင့်ပြီး
ကောင်းတဲ့တံကိုပေါ့ ကိုနိုင်။ နောက်ထပ်
အလှူဒါနပြုလုပ်ပြီး အမျှဝေလို့ သာဓု
ထပ်ခေါ်ရရင်ပေါ့”

“ဒါဆို ကိုနိုင် လုပ်ပေးမယ်
လေ။ မိုး သာဓုခေါ်နိုင်ဖို့သာ ပြင်တော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုနိုင်။
ကဲ... ညဉ့်နက်လှပြီ ဘုရားရှိခိုးပြီး အိပ်
တော့”

မိုးမိုးနှင့်အတူ ဘုရားရှေ့တော်
တွင် ထိုင်ရှိခိုးပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေ၍
အိပ်ရာဝင်ရန်ပြင်နေစဉ်...

“ကိုနိုင်၊ မိုး သွားတော့မယ်
နော်”

ဟုဆိုပြီး နိုင်ဦးရှေ့တွင် ရုတ်
တရက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ စံပယ်နဲ့
သင်းပျံ့၍ နေ၏။ ထိုအခါကျမှ နိုင်ဦး
ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထကျန်ခဲ့၏။

“နိုင်ဦး။ ထ...ထ ငါးကား
ရောက်နေပြီ။ သွားကြရအောင်”

“ဟင်း...မိုး မိုး မိုး”

“ဟာ...ဘယ်က ငါလဲ။ နိုင်ဦး
ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ထတော့လေ”

ကိုသန်းထွန်းက လှုပ်၍နိုး၏။
နိုင်ဦး ကိုယ်တွေ့ပူ၍ ချမ်းတုန်နေ၏။

“ဟင်...ကိုယ်တွေ့ ပူနေတာပဲ
နေမကောင်းဘူးလား။ ဒါဆို ခဏထ၊
ကိုကျော်ကျော်အဆောင်မှာ သွားလှဲနေရ
အောင် ထ”

နိုင်ဦးအား တွဲခေါ်သွား၏။

“ကိုကျော်ကျော်၊ နိုင်ဦး ဖျားနေ
တယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဆေးတိုက်ပြီး ငါ့အဆောင်မှာ

အိပ်နေပါစေကွာ။ ငါ သူ့ဆိုင် ဝင်ပေး
လိုက်မယ်။ မနက်ကျ အဖျားမကျသေး
ရင် ဆေးခန်းသွားပြကြတာပေါ့”

ကိုကျော်ကျော် စိစဉ်၍ ဆေး
တိုက်ပြီး အိပ်စေခဲ့၏။ မနက် ပြန်လာ
ကြသောအခါ ကော်ဖီနဲ့မုန့် ဝယ်လာပြီး
ဆေးပါ တွဲတိုက်၏။ အဖျား ကုသွားလေ
ပြီ။

“မင်းတို့ ဇရပ်ထဲမှာ သွားအိပ်
တာ မကောင်းဘူးထင်တယ်။ ထွန်းလွင်
က သရဲခြောက်ခဲ့ရတယ်။ အေးကြူရာ
ပဲ။ နိုင်ဦးက အကောင်းသားကနေ ဖျား
ပြီး ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်တယ်။
နောက်ထပ် ဘာဖြစ်ကြဦးမလဲ မသိဘူး။
ဒီဇရပ်မှာ သရဲရှိတယ်လို့ ဒီရုံးထဲက လူ
တွေက ပြောကြတယ်။ သွားမအိပ်ကြ
နဲ့တော့။ ပြန်နယ်အသင်းက ကံဌေးတို့
အဖွဲ့ ပြန်သွားကြပြီ။ ဒီအဆောင်မှာပဲ
အိပ်ကြတော့”

“သရဲရှိရင်လည်း ဘုန်းကြီးဆွမ်း
ကပ်ပြီး အမျှဝေလိုက်ပေါ့ ကိုကျော်ကျော်
ရာ”

ထွန်းလွင်က ဝင်ပြောသဖြင့်
ကိုကျော်ကျော်က...

“ဟုတ်တယ်၊ တို့အဖွဲ့တွေနဲ့
ဒီရံထဲက လူတွေရပြီး စီစဉ်မယ်။ မနက်
ဖြန် ဇရပ်ထဲမှာ ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်
ရအောင်”

“ကျွန်တော်လည်း ကုသိုလ်ပါ
မယ်”

နိုင်ဦးက နေမကောင်းပေမယ့်
လိုက်လံစွာ ဝင်ပြော၏။ သို့သော် မိုးမိုး
နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို မ
ပြောမိ။

နေ့ချင်းပင် ကိုကျော်ကျော်စီစဉ်
၍ နောက်နေ့ ဇရပ်ထဲတွင် ဘုန်းကြီး

ငါးပါးအား နေဆွမ်းကပ်လှူ၏။ နိုင်ဦးသည်
သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ယပ်တို့ကို ပါဝင်
လှူဒါန်းပြီး ရေစက်ချ၍ မိုးမိုးအား အမျှ
ဝေ၏။

အမျှဝေပြီး စံပယ်နံ့သင်းပျံ့စွာ
မွှေးသဖြင့် မိုးမိုး သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ကြောင်း
သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာ သွားသလို
ဝမ်းလည်းနည်းမိ၏။

ဝမ်းသာသည်မှာ မိုးမိုး ကောင်း
ရာမွန်ရာအရပ် ဘုံဌာနသို့ ရောက်ရှိ
သွား၍ ဖြစ်သလို မိုးမိုးနှင့် ဒုတိယအကြိမ်
ထပ်ပြီးခဲ့သောရဦးမှာဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းမိခြင်း

ဖြစ်၏။

ဪ...ဘုံဇရပ် ဆုံရပ်မှာ
တွေ့ရသူ မိုးရယ် ကိုယ်တို့ ဝေးကြပြန်
ပြီနော်...။

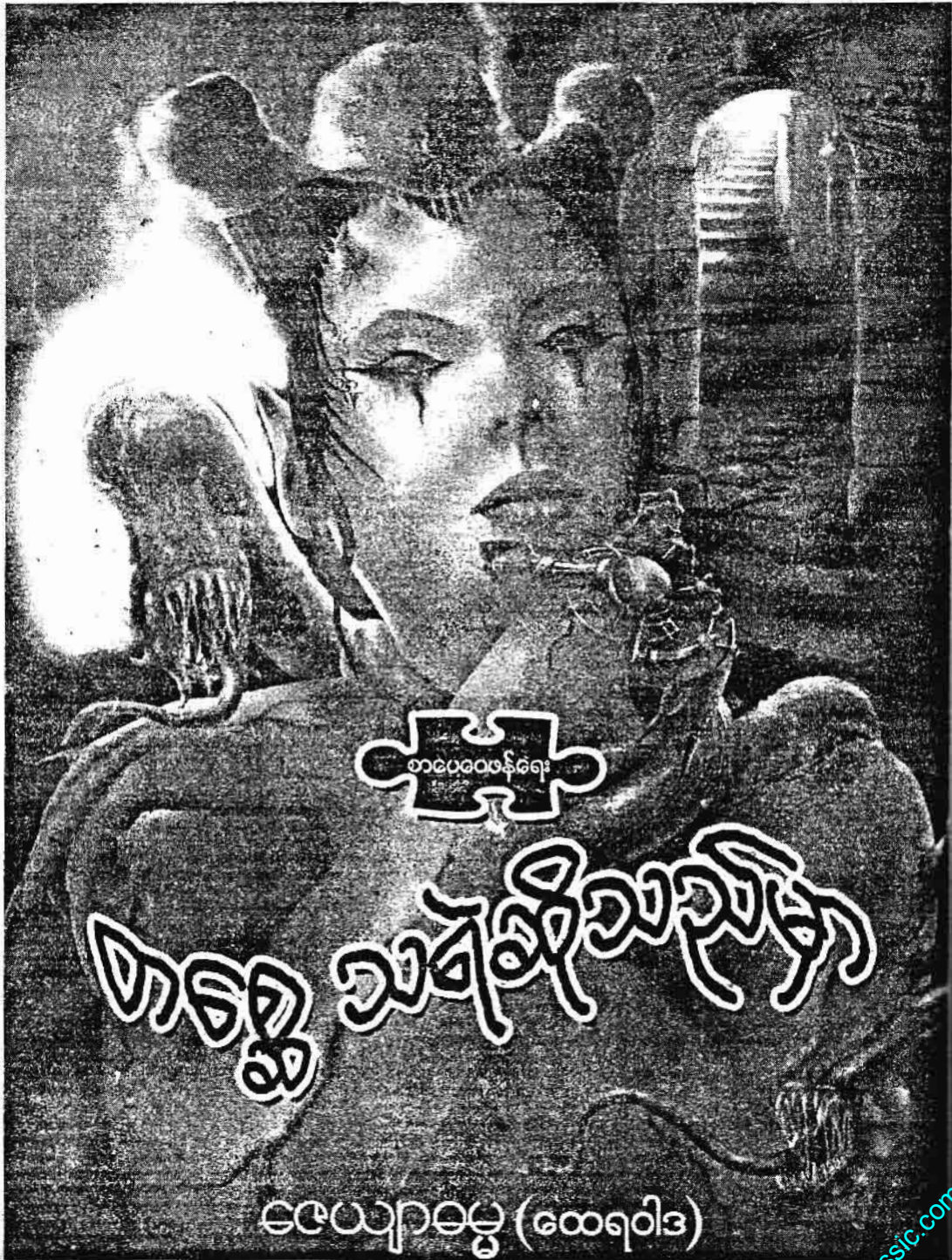
စေနိုင်

(လက်ပံတန်းမှ

သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ များအား

အမှတ်တရ)

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
အတွဲ (၁၆)၊ အမှတ် (၃) (နှိုင်းဘာလ၊
၂၀၁၂ ခုနှစ်ထုတ်) တွင် မောင်မြသွေး
(ရေစကြို)၏ “သံသရာခရီးသည်တစ်ဦး
နှင့် အင်တာဗျူး” ကို ဖတ်လိုက်ရအပြီး
မှာ ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားမိပါသည်။
မောင်မြသွေး (ရေစကြို)က သူ သရဲ
တစ္ဆေတစ်ကောင်နှင့် အမေးအဖြေ ပြု
လုပ်ခဲ့ပုံကို တင်ပြထားသည်။ မောင်မြ
သွေး (ရေစကြို) ကြံ့ခဲရသော အတွေ့
အကြုံမှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါသည်။

သို့သော် ဝိညာဉ်အယူအဆမှာ
မမှန်ပါ။ ဝိညာဉ်လောက၊ ဝိညာဉ်ဘုံတော
ဟူ၍ သီးသန့်မရှိပါ။ (၃၁)ဘုံတွင် ဝိညာဉ်
ဘုံမရှိပါ။ “ဝိညာဉ်”ကို “ဝိနည်း”ဟု
အသံ ထွက်ဖတ်ရပါသည်။ “ဝိညာဉ်”ဟု
အသံ မထွက်ပါ။ “ဝိညာဉ်”သည်
“ဝိညာဏ်” (ဝိနည်း)ဟူသော ပါဠိစကား
မှ လာပါသည်။ “ဝိညာဏ်”သည် “သိ
စိတ်”ဖြစ်ပါသည်။ “ဝိညာဏက္ခန္ဓာ” = စိတ်
အသိတတ်မှုသဘော အစုအဝေး”ဟု
အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ စိတ်ကို “နာမ်”ဟူ၍
အသံ ခေါ်ပါသည်။

တစ္ဆေ သရဲဆိုသည်မှာ ပြိတ္တာ

ဘုံသားများသာလျှင် ဖြစ်သည်။ မစားရ
မသောက်ရ ငတ်ပြတ် • နေကြသော
သနား ကရုဏာသက်စရာ သတ္တဝါများ
ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင်လည်း သူတို့
အကုသိုလ်ကံအရ ရုပ်ခန္ဓာရှိပါသည်။
နာမ်ခန္ဓာ (စိတ်ခန္ဓာ) ချဉ်းသက်သက်
ရှိသော ဘုံမဟုတ်ပါ။ ပြိတ္တာဘုံသားများ
သည်လည်း ရုပ်ခန္ဓာ (၁)ပါးနှင့် နာမ်
(စိတ်) ခန္ဓာ (၄)ပါးရှိသော ခန္ဓာ (၅)ပါး
အစုအဝေးသာလျှင် ဖြစ်သည်။

မိမိတို့က မမြင်တွေ့နိုင်ခြင်းသာ
ဖြစ်သည်။ မြင်ရလျှင်လည်း သူတို့ခန္ဓာ
မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်
မသတိစရာသာ ဖြစ်သည်။ တံချို့ မြင်
တွေ့မိသဖြင့် သရဲခြောက်သည်ဆိုကာ
ခြောက်ခြားကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ကုန်
ကြကြောင်း ကြားဖူးသည်။ အမှန်တော့
သူတို့က ခြောက်ခြားမဟုတ်။ သူတို့ ရုပ်
ခန္ဓာကိုက ကြောက်စရာ၊ ရွံ့စရာ ဖြစ်နေ
ခြင်းပင်။ သူတို့ အကုသိုလ်ကံအရ ထိုသို့
ဖြစ်နေရသည်။

ပြိတ္တာ အမျိုးမျိုးတွင်လည်း
“ဝေမာနိကပြိတ္တာ” အမျိုးအစားသာလျှင်
ကုသိုလ်အမျှ အဖို့ဘာဂကို သာဓုအန

မောဒနာ ခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး ကျွတ်လွတ်နိုင်
သည်။ အခြား ပြိတ္တာအမျိုးအစားများ
ခမျာ ကျွတ်လွတ်ချင်ကြဦးတော့ အမျှ
မရ မကြာနိုင်ကြပေ။ သာဓု မခေါ်နိုင်ပါ။
ထိုသို့ နားလည်သဘောပေါက်ကြ စေလို
ပါသည်။

မောင်မြသွေး (ရေစကြို)၏
အင်တာဗျူးကို ဖြစ်နိုင်စကောင်းသည်ဟု
သဘောကျပြီး ယုံကြည်ပါသည်။ မောင်
မြသွေး (ရေစကြို)၏ သတ္တိနှင့် အမျှဝေ
သော စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ကိုလည်း
လေးစားအားကျပါသည်။ ဂုဏ်ပြု ဦးညွှတ်
ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှန်သမျှ ထိုသို့သာ
ပြသင့်ကြသည်။ သာမန် လူတော်တော်
များများဆိုလျှင် ကြောက်ရွံ့ပြီး ထွက်ပြေး
တတ်ကြပါသည်။

ခန္ဓာငါးပါး၊ သစ္စာလေးပါး၊
ပညတ်၊ ပရမတ် ကျွဲပြာသူတွေအဖို့တော့
ဘာမှ မထူးဆန်းတော့ပါ။ ရူပက္ခန္ဓာ
(ဖောက်ပြန် ပျက်စီးနေသော ရုပ်အစု
အဝေး)၊ ဝိညာဏက္ခန္ဓာ (ဖောက်ပြန်
ပျက်စီးနေသော စိတ်မှတ်သားမှု အစု
အဝေး)၊ ဝေဒနက္ခန္ဓာ (ဖောက်ပြန် ပျက်
စီးနေသော စိတ်ခံစားမှု အစုအဝေး)။

သခါရက္ခန္ဓာ (ဟောက်ပြန် ပျက်စီးနေသော
ပြုပြင်စီရင်ခြင်း ခံနေရသည့်သဘော
တရား အစုအဝေး) ဟူသော ခန္ဓာငါးပါး
အစုအဝေးများသာလျှင် ဖြစ်ရာ ဘာမျှ
မထူးဆန်းပါ။ လူ၊ ခွေး၊ ကြောင်၊ ကြက်၊
နွား၊ မြင်း (တရုတ္တန်)၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ၊
ဗြဟ္မာ၊ အသုရကာယ်၊ ငရဲသား စသည်တို့
မှာ အခေါ်အဝေါ် သက်သက်ပညတ်ချက်
များသာ ဖြစ်သည်။ ဝေါဟာရအနေနှင့်
ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သမ္မုတိ သစ္စာ” အနေနှင့် မှန်ကန်ပါ
သည်။ ပစ်ပယ်၍ မရပါ။ သို့သော်
အားလုံးခန္ဓာငါးပါး အစုအဝေးများသာ
ဖြစ်သည်ဟု ဉာဏ်အမြင်မှာ ရှင်းလင်း
ထားကြရပါမည်။ ဒါမှသာ “ပရမ္မတ္ထ
သစ္စာ” ဖြစ်ပါမည်။ သို့ဆိုလျှင် ပညတ်နှင့်
ပရမတ် ကွဲပါပြီ။ ဤသို့ဖြင့် “ဒုက္ခသစ္စာ”
“သမုဒယသစ္စာ” တို့ကို မြင်အောင်
ကြည့်တတ်လာပါလိမ့်မည်။

ထိုမှတစ်ဖန် “မဂ္ဂသစ္စာ” ပွား

များခြင်း (မဂ္ဂင် ဂပါးတရားကို လိုက်နာ
ကျင့်ကြံခြင်း)ဖြင့် “နိရောဓသစ္စာ” (ဒုခါ
နာ၊ သေ ကင်းလွတ်ငြိမ်းချမ်းရာ မြတ်
နိဗ္ဗာန်)သို့ ဆိုက်ရောက် နိုင်ကြပါလိမ့်
မည်။ သို့မှသာ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ
သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်ကြပါမည်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဗုဒ္ဓဘာသာ

ဖြစ်ကြပါစေ...

ဇေယျာဓမ္မ (ထေရဝါဒ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်နုယု

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉/ ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

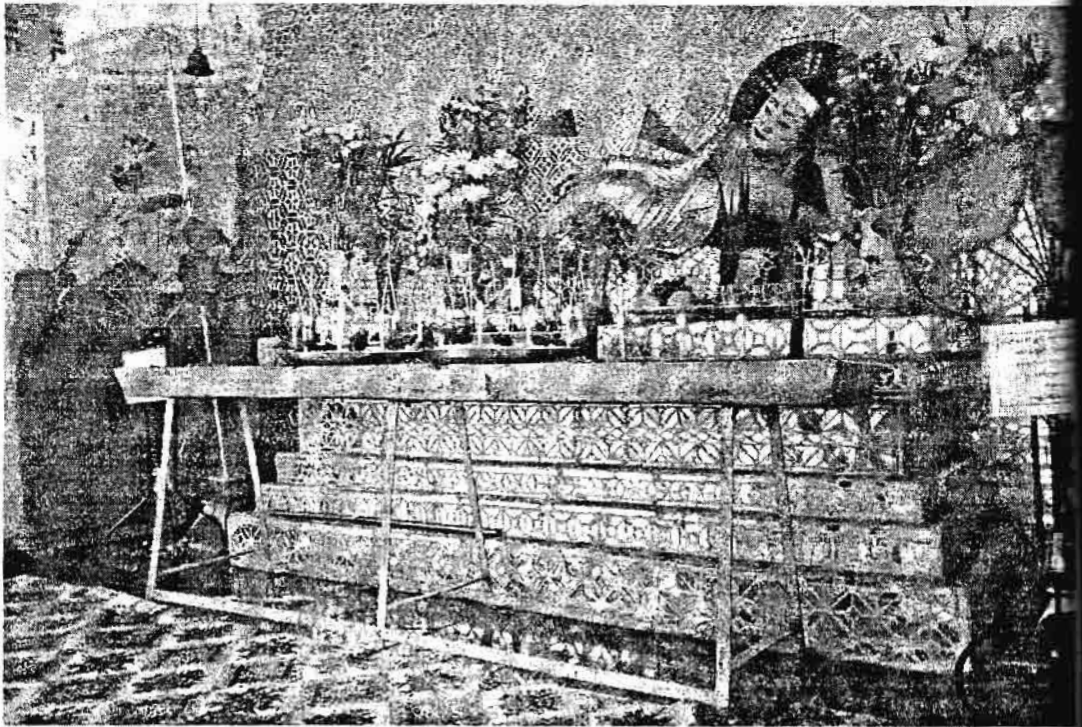
တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

နုလုံးသားမှာ

မေတ္တာစိတ်ပွားများနည်း

သိုက်မောင်း

ချစ်ခြင်းကို ပြုတတ်သော
ကြောင့် မေတ္တာဟုခေါ်ဆို၏။

မေတ္တာဟူသည် အေးငြိမ်းစေ
တတ်သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကြည်
လင်၊ အေးမြ၊ နူးညံ့၊ သာယာမှုရှိခြင်း
တည်းဟူသော သဘောကို ဆောင်လေ
သည်။

မေတ္တာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်
သော ဒေါသတရားသည် လောင်မြိုက်
စေတတ်သော အပူဓာတ်ဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် မာကျော၊ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း
၍ အပူပြင်း လောင်ကျွမ်းစေနိုင်၏။

လူသားတိုင်းအနေဖြင့် တစ်ဦး
နှင့်တစ်ဦး သန့်ရှင်းရှိသာစွာဖြင့် မေတ္တာ
စိတ်ဝင် ချစ်ခင်စွာနေထိုင်ကြပါမူ ကမ္ဘာ
ကြီးတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာနေမည်
မှာ သေချာပေသည်။

သို့ရာတွင် ယခုအချိန်၌ လူ
သားများသည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး
မေတ္တာဓာတ်များ မထားရှိနိုင်ကြဘဲ မာန်
မာန ထောင်လွှားမှုများ ရန်လိုမှုများ
အမှန်းတရားများ ရန်ငြိုးအာယာတများ
လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများကသာ
လွန်ကဲ လွှမ်းမိုးနေကြလေသည်။

ဤကဲ့သို့ မေတ္တာတရားများ
ခေါင်းပါးခြင်းဖြစ်လာပါက...

သတ္တန္တရကပ် - ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်များ
ဖြင့် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်မှုဘေး။

ရောဂန္တရကပ် - ကပ်ရောဂါဆိုးအမျိုးမျိုး
ကြုံတွေ့ နှိပ်စက်ခံရသည်ဘေး။

ဒုတ္တိန္တရကပ် - အာဟာရ ချို့တဲ့၊ ခေါင်း
ပါး ငတ်မွတ်ခြင်းဘေး။

ဟူသော ကပ်ကြီးသုံးပါးတို့ ကျရောက်
လာနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာမြေ
သည် ပြောင်းလဲခြင်းများစွာနှင့် ရင်ဆိုင်

ပြောနေရသည်။ အပူချိန်များကြောင့်
သီတတေ့များ ဖောက်ပြန်နေ၏။ ငလျင်
များ ရေလှိုင်းများ၏ဖက်ကို ခံစားနေကြ
သည်။

မေတ္တာတရား၏ အစွမ်းကား
အလွန်ပင် စွမ်းအားကြီးမားလှသည်။
အပြေသော မေတ္တာစက်သည် လူသား
အပေါ်၌ များစွာအကျိုးတရားကြီးလှ
သည်။

ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ
မေတ္တာဘာဝနာပွားခြင်းနှင့် မေတ္တာပို့

နည်းများကို အကျဉ်းချုပ်၍ ဖော်ပြလိုက်
ရပေသည်။

သြဇိဿမေတ္တာ - ရည်မှတ်ပို့သအပ်
သော မေတ္တာ၊

အနောဓိဿမေတ္တာ - မရည်မှတ်ဘဲ ပို့
သအပ်သော မေတ္တာတို့ကို ဦးစွာပို့သ
ပွားများပါ။

ထို့နောက်မှ ၅၂၀သွယ် မေတ္တာ
ပွားနည်းကို အနုစိတ်ပွားများ အားထုတ်
ပါ။

ဤသို့ ပြုနေစဉ်အချိန်အတွင်း

မိမိကိုယ်တိုင်ပါ စိတ်ဓာတ်သည်လည်း
ကြည်လင်အေးချမ်း နေပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှု အခိုက်
အတန်အချိန်အခါ၌ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးလုံး
ချမ်းသာ၊ အေးမြမှုကို ရရှိခံစားရပါလိမ့်
မည်။

ထိုသို့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုကို
ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ ကြာမြင့်စွာ တည်
နေနိုင်အောင် ဆက်လက်၍ နေ့စဉ်ပွား
များသွားရန် လိုအပ်ပေသည်။

ဤသို့ တွေ့ကြုံခံစားရသည့် ရင်

တွင်းမှ အေးချမ်းသာယာမှုသည် မည်
သည့်အရာနှင့်မျှ မနှိုင်းယှဉ်နိုင်ကြောင်း
ခံစားသိရှိလာပေလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် အရာရာကို သည်းခံခွင့်
လွှတ်နိုင်သော မေတ္တာစိတ်လည်း ဖြစ်
ပေါ်လာနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မေတ္တာပို့သသည့်အခါ၌

မိမိ၏ကိုယ်မှစ၍ မေတ္တာပို့ရ
သည်။ ထို့နောက် ကျေးဇူး အကြီးမား
ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်၊ အချစ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်၊ ထိုနောက်
မချစ်၊ မမှန်း အလယ်အလတ်ကျသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို အစဉ်လိုက် မေတ္တာပို့ရ
သည်။

ထိုအဆင့်များ ပိုင်နိုင်ပြီးလျှင်
မိမိ၏ ရန်သူကိုပါ မေတ္တာပွားများ၍ ပို့ရ
ပါမည်။

ထိုသို့ မေတ္တာပို့သသည့်အချိန်
တွင် မိမိ၏ စိတ်ဓာတ်အတွင်းမှ အမှန်
တကယ်လိုလားသော စိတ်ဓာတ်နှင့် မိမိ
ပို့သမည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ရုပ်သွင်သဏ္ဌာန်ကို
စိတ်ထဲမှထင်မြင်လာအောင် ပုံဖော်ပြီး
ပို့သလျှင် ထိရောက်မှုရှိ၍ပါသည်။ ထူး
ခြားသော အကျိုးအာနိသင်ကို ကောင်း
စွာရရှိလိမ့်မည်။

မေတ္တာဘာဝနာ ပုံမှန်ပွားများ
သူသည် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ချမ်းသာစေ
သည်။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ချမ်းသာစေ

သည်။
မိမိကိုလည်း ဘေးကင်းစေ
သူတစ်ပါးကိုလည်း ဘေးကင်းစေသည့်

မေတ္တာဘာဝနာ ပုံမှန်ပွားမှု
လျှင် မေတ္တာအကျိုး (၁၁)မျိုးကို ရရှိ
စားနိုင်သည်။

မေတ္တာအကျိုး (၁၁)မျိုး

- ၁။ ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ခြင်း။
- ၂။ ချမ်းသာစွာ နိုးထခြင်း။
- ၃။ အိပ်မက်ကောင်းတို့ကိုသာ မြင်စေခြင်း။
- ၄။ လူအများက ချစ်ခင်ခြင်း။
- ၅။ နတ်များက ချစ်ခင်ခြင်း။
- ၆။ အဆိပ်၊ မီး၊ လက်နက်စသည်တို့

ဘေးမှ မကျရောက်ခြင်း။

၇။ လျင်မြန်စွာ သမာဓိရခြင်း။

၈။ လန်းဆန်းကြည်လင်သော မျက်နှာ
ထားရှိခြင်း။

၉။ မတွေ့သော် သတ္တိရှိစွာဖြင့် သေဆုံး
ရခြင်း။

၁၀။ သေလွန်သည့်အခါ၌ ဗြဟ္မာဘုံသို့
သာလားရခြင်း။

ရေဟူသည် လူဆိုးလူကောင်း
မရွေးချယ်ဘဲ စင်ကြယ်၊ အေးမြခြင်းကို

ထပ်တူညီစွာ ပြပေးလေ၏။ ထို့အတူ

မိမိအပေါ် အကျိုးပြုသူကို ဖြစ်စေ၊

အကြောင်းမဲ့ အကျိုးမဲ့ပြုသူကိုဖြစ်စေ

ထပ်တူညီမျှသာ မေတ္တာစိတ်ဓာတ်ကို

ထားရှိနိုင်မှသာလျှင် ချမ်းသာယာရနိုင်ပေ
လိမ့်မည်။

မေတ္တာတရား လွှမ်းမိုးရာ

အရပ်ဒေသများ၌ မည်သည့်အရာနှင့်မျှ

မတူသော သာယာချမ်းမြေ့တို့က ကိန်း

အောင်းနေလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ပန်းရန်နှင့်တူ

ညီသောသီလ၊ သီတာရေစင်နှင့်တူညီ

သော မေတ္တာဟူ၍ တင်စားဥပမာပြုကြ
သည်။

မေတ္တာတရားမရှိလျှင် ဆင်းရဲ
သူကိုမြင်၍ သနားကြင်နာသော ကရ

ဏာနှင့် ချမ်းသာသောသူကိုမြင်၍ ဝမ်း

မြောက်သော မုဒိတာလည်း မဖြစ်နိုင်ကြ

တော့ပေ။

အဓိကအချက်မှာ မိမိ၏စိတ်ကို

ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင် ဆုံးမ

ပုံပြင်၊ ထိန်းသိမ်း၊ ပြုပြင်ကြရန်လိုအပ်

သည်။ အကူအညီပေးခွင့်ကြုံလာသည့်

အခါ မိမိကို မလိုလား၊ မုန်းတီးသူ၊ ရန်သူ

၏အကျိုးကိုပင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေး

လျက် အဖိုးထိုက်တန်လှသည့် မေတ္တာ

တရားကို ပိုင်နိုင်စွာ အသုံးပြုသင့်ပေ

သည်။

ဤသို့ပြုနိုင်မှသာ မေတ္တာပါရမီ

ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်ပါလိမ့်မည်။

ခန္တီဟူသော သည်းခံခြင်းတရား

သည် တရားအားလုံးတို့၏ အဓိကပင်မ

အချက်ကြီးပင်ဖြစ်၏။

ထိုခန္တီပါရမီပေါ်တွင် မူတည်၍

ရပ်တည်နိုင်မှသာလျှင် မေတ္တာနှင့်သက်
ဆိုင်သော အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နိုင်
ပေလိမ့်မည်။

ဒေါသကို သူယုတ်မာတို့ ဖိုဝဲ
ကြ၏။ မေတ္တာတရားကို သူတော်ကောင်း
တို့ ဖိုဝဲကြ၏။

မေတ္တာတရားသည် အရှုံးပေး
ခြင်းမဟုတ်ပေ။ ဒေါသသည်သာလျှင် ဆုံး
ရှုံးခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါသဟူသည် ထွက်စရှိလျှင်
ထွက်ရန်လွယ်ကူ၏။ မေတ္တာတရားဖြင့်
ဖြောင့်နိုင်မှသာလျှင် ဒေါသတရားသည်
ငြိမ်ဝပ်လာလေ၏။

မေတ္တာနှင့်ဒေါသသည် ဆန့်
ကျင်ဘက်တရားများ ဖြစ်သည်။ မေတ္တာ
သည် အေးငြိမ်းသော ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်
၍ ကိလေသာဒေါသသည် ပြင်းထန်စွာ
ပူလောင်တတ်ပေ၏။

မေတ္တာဟူသည် လူ့လောက
ကြီးတွင် မိဘ မရှိလျှင်လည်း အသက်
ရှင် နေထိုင်နိုင်ပါသည်။

စားစရာ၊ ဝတ်စရာ၊ နေထိုင်
မရှိလျှင်လည်း အသက်ရှင် နေထိုင်
ပါသည်။

သို့ရာတွင် မေတ္တာစိတ်မရှိသူ
မူ အသက်ရှင် နေထိုင်နိုင်ဖို့ မလွယ်ကူ
လိမ့်တော်လိမ့်တော့
(ရှုရှား စာရေးဆရာကြီး)

မေတ္တာဓာတ်သည် လေးခြေ
စား၊ လုံ့၊ လက်နက်တို့၏ အန္တရာယ်
ကာကွယ်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော ချပ်ဝတ်တံ
ဆာနှင့် တူ၏။ ချပ်ဝတ်တံဆာဟူသော
ဝတ်ထားသူမှန်သမျှကို လက်နက်တို့
ဘေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ပေးသကဲ့သို့
မေတ္တာဓာတ်သည်လည်း ပွားများနေသူ
မှန်သမျှအား ဘေးအန္တရာယ်အပေါ်
ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။

ဤသူသည် ငါ့ကို ဆဲ
တိုင်းထွာခြင်းပြု၏။ ငါ့ကို နှိပ်စက်၊ ညှဉ်း
ဆဲခြင်းပြု၏။ ငါ့ကို အနိုင်၊ အထက်
ကျင့်၏။ ငါ၏ ဥစ္စာ၊ ပစ္စည်းကို နှိပ်စက်

၆၂

ဟူပြီး စိတ်၌ အမျက်ထား ရန်
ဦးစွာထားကြသော သူတို့အတွက်မှာမူ
ရန်သည် မည်သို့မျှ မငြိမ်းနိုင်ပေ။

ဤသူသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၊
ဆိုင်ထွာခြင်းပြု၏။ ငါ့ကို နှိပ်စက်၊ ညှဉ်း
ဆဲခြင်းပြု၏။ ငါ၏ ဥစ္စာ၊ ပစ္စည်းတို့ကို
ဆွဲယူခြင်းပြု၏။

ဟူပြီး စိတ်၌ အမျက်မထား
ဦးစွာမဖွဲ့တတ်ကြသော သူတို့အတွက်
ရန်သည် ငြိမ်းအေးလေ၏။

မေတ္တာသုတ်လာ
မေတ္တာ၊ ဗြဟ္မစိုရ် ပွားများနည်း
ကောပွားနည်း

ကြွင်းမဲ့ဥသု၊ လုံးစုံများစွာ
သတ္တဝါတို့ -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

ဒုကပွားနည်း

ကြောက်တတ်၊ မကြောက်
တတ် နှစ်ရပ်ရှိရာ သတ္တဝါတို့ -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

မြင်ဘူး၊ မမြင်ဘူး နှစ်ဦးရှိရာ
သတ္တဝါတို့ -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

နီးနေ၊ ဝေးနေ နှစ်ထွေရှိရာ
သတ္တဝါတို့ -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

ဖြစ်ပြီး ဖြစ်ရန် အကြောင်းကံ
ရာကြုံနှစ်ဖြာ သတ္တဝါတို့ -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

တိကပွားနည်း

ရည်၊ တို၊ အလတ်
သုံးရပ်ရှိရာ သတ္တဝါတို့ -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

ကြီး၊ ငယ်၊ အလတ် သုံးရပ်ရှိ ရာ
သတ္တဝါတို့ -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ၊
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

ဆူကြုံ အလတ် သုံးရပ်ရှိရာ
သတ္တဝါတို့ -

ဘေးရန်ခပ်သိမ်း
ငြိမ်းကြပါစေ
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

ခန္ဓသုတ်လာ မေတ္တာ
ဘာဝနာ ပွားနည်း
နာဂရာဇ ကုလမေတ္တာ

၁။ ဆိပ်တောက်ထန်ပြင်း ဝိဂ္ဂဟနဂါးမင်း
၏ အသင်းရံခြွေ နဂါးမြွေတို့သည် -
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

၂။ ဆိပ်တောက်ထန်ပြင်း ရောပထနဂါး
မင်း၏ အသင်းရံခြွေ နဂါးမြွေတို့သည်-
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ

နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

၃။ ဆိပ်တောက်ထန်ပြင်း ဆယုပုတ္တနဂါး
မင်း၏ အသင်းရံခြွေ နဂါးမြွေတို့သည်-
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
နှလုံးခပ်သိမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

၄။ ဆိပ်တောက်ထန်ပြင်း ကဏ္ဍဂေါတမ
နဂါးမင်း အသင်းရံခြွေ နဂါးမြွေတို့သည်-
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဒေါသခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ငြိမ်းကြပါစေ
နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ။

အာနာပါနဖြင့် မေတ္တာပို့နည်း
ဝင်လေ ထွက်လေ
သဗ္ဗေသတ္တာ အဝေရာ ဟောန္တု
အဗျာပဋ္ဌာ ဟောန္တု
အနိယာ ဟောန္တု
သုဒ္ဓိအတ္တာနံ
ပရိဟရန္တု

(ပြန်ဟပြန်)

ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့သည်
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းကြပါစေ
ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ကင်းကြပါစေ
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းကြပါစေ
ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာကြပါစေ

မှတ်ချက်။ ။ ဤနည်းဖြင့် ကျင့်သားရ
လာသောအခါ၌ မိမိအလိုရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်
သတ္တဝါတို့အား နာမည်၊ နေရပ်၊ အလုပ်
အကိုင်၊ အကြောင်းအရာတို့ကိုပါ အာနာ
ပါနနည်းဖြင့် စိတ်ထဲမှရွတ်ဆို၍ မေတ္တာ
ပို့လျှင် အကျိုးသက်ရောက်မှုများစွာ ရှိ
ပါသည်။

ဥပမာ။ ။
(ဝင်လေဖြင့်)
စုက္ခကြံတွေ့ရသူ (....)သည်-
(ထွက်လေဖြင့်)
ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းကြပါစေ
ကြောင့်ကြခပ်သိမ်း ကင်းကြပါစေ
ဆင်းရဲခပ်သိမ်း ကင်းကြပါစေ
ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာကြပါစေ

(ဝင်လေ) (ထွက်လေ)
အဝေရာဟောန္တု - ဘေးရန်ခပ်သိမ်း

ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

အနိစ္စ -

ထွက်လေ

ကင်းဝေးရ၏။

အရာပစ္စယဟော၍ - စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ

ဒုက္ခ

ဝင်လေ

ဒုဂ္ဂတိ

= ဒုဂ္ဂတိဘေးမှ ကင်းဝေး

ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

အနတ္တ

ထွက်လေ

ရ၏။

အနိဿဟော၍ - ဆင်းရဲခပ်သိမ်း

ပဋိကိလေသံ = ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ အညှင်း

ကင်းငြိမ်းကြပါစေ။

(အထက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆိုနုလုံးသွင်း၍

ဆဲရခြင်း၊ အစွပ်စွဲခံရခြင်း၊

အနိအတ္တနိပရိဟရ၍ - ကိုယ်စိတ်

အားထုတ်ပါရန်။)

အချုပ်အနှောင်ခံရခြင်း

နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ

ထိုသို့ သရဏာပုံ ပွားများခြင်းကြောင့်

ဘေးတို့မှ ကင်းဝေးရာ

ကြပါစေ။

ဘယံ = (ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဘေး)

၏။ ။

(ဘေးအမျိုးမျိုးမှ ကင်း

သရဏာပုံ ပွားများခြင်းအကျိုး

ဝေးရ၏။)

သိုက်မောင်း

သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဝင်လေ

သန္တတံ = စိတ်၏ ထိန်းလန့်ခြင်း

ဖိုငြမ်းကိုးကား

သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ထွက်လေ

ဘေးမှ ကင်းဝေးရ၏။

မေတ္တာဘာဝနာပွားနည်း

သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ဝင်လေ

ဒုက္ခံ = ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းဘေးမှ

ဘဒ္ဒဝါယမ

ကုသိုလ်ရေးဦး

တက်တီးတလေးနှင့်ခရီးရှည်

အောင်ဆန်းလင်း

ဂျာနယ်တစ်စောင်ထဲတွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှ ဂျာနယ်လစ်“ ဂျူလီယာနာ ဘာရင်” ဆိုသူ အသက် (၃၂)နှစ်အရွယ် ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် တစ်ကိုယ်တော် ကမ္ဘာပတ်မည် အကြောင်း ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုရပေသည်။ သူမသည် စက်ဘီးကို စီးနင်းကာ ခရီးနှင်မည်ဖြစ်ရာ ချီးကျူးတွယ်ရာတော့ ကောင်းပါသည်။ သူတို့ကတော့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလှ၍ စွန့်စားသည်၊ ကြိုးစားသည် ဖြစ်ပေမည်။

ဦးလှအောင်လတ်သည် စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ခရီးနှင်သူထဲတွင် ချီးကျူးထိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အသက် (၅၆)နှစ် ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဦးလှအောင်လတ်တွင် ပြိုင်ပွဲဝင်စက်ဘီး (၅)စီးခန့် ရှိသော စက်ဘီးဝါသနာရှင်လည်း ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးကို ကိုယ်တိုင်ဆင်၊ ကိုယ်တိုင်ပြင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။

သူသည် ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အရ စက်ဘီးများများစီနေရာသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဦးလှအောင်လတ် နေထိုင်သော ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ပြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်တွင် စက်ဘီးစီး၍

အဆင်ပြေသော်လည်း တစ်နေ့တခြား များပြားလာသော မော်တော်ကားတို့ အကြားတွင် သိတ်မစာသာပေ။ အန္တရာယ်များလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလှအောင်လတ်သည် ကျန်းမာရေးအရ စက်ဘီးစီးနင်းရာတွင် ဦးတည်သွားလာမိသော အရပ်သည် ထောက်ကြန့် လှည်းကူး၊ နော်ဘီ၊ တိုက်ကြီး၊ ခြံနားဘက်သို့ ဖြစ်ပါသည်။

စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် သွားလာရင်း မိတ်ဆွေများလည်း တိုးပွားလာသည်။ ဦးလှအောင်လတ်၏ မိတ်ဆွေများကား စက်ဘီးပြိုင်ပွဲဝင်ရန် လေ့ကျင့်နေသော လူငယ်များတည်း။ အရွယ်များကတော့ သားအဘအရွယ် ကွာခြားသဖြင့် သူတို့ကလည်း ဦးလှအောင်လတ်ကို အဘဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းကြသည်။

အသက်အရွယ် ကွာခြားသလို ရည်ရွယ်ချက်ခြင်းလဲ ကွဲပြားကြသည်။ ယခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် ဦးလှအောင်လတ်သည် ထူးခြားသော အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိထားသဖြင့် ဝန်ီဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းနုကို ပြောပြသည်။ ဒေါ်သန်းနုသည် အသက် (၆၀)နှစ်ပြည့် အငြိမ်းစားယူထား

သူ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
“မနု...ဆောင်းမကျန်ခင် စက်ဘီးစီးပြီး အညာတရားမှူးသွားမလားလို့ ငါစိတ်ကူးနေမိတယ်။ ဒီနှစ်မှာ ကျန်းမာရေးကလဲ တော်တော်ကောင်းနေတယ်လေ”
ဆရာမဒေါ်သန်းနုက အံ့သြစွာ ဖြင့်...

“ရှင်တစ်ယောက်ထဲ သွားမှာလား၊ ဘယ်သူပါသေးလဲ၊ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ကြာမလဲ”
“တစ်ယောက်ထဲ ပေါ့ကွာ၊ အချိန်ကတော့ ကြာလှတယ်ပတ်ပေါ့”

ဦးလှအောင်လတ်က ပြန်ဖြေသည်။ ထိုအခါ ဆရာမဒေါ်သန်းနုက...

“ကျုပ်လဲ ပင်စင်ယူပြီးကာစ ဆိုတော့ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရရန်း မသိဘူး။ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာလေ ကျုပ်လဲ ကျန်းမာရေး ကောင်းနေတုန်း ရှင်နဲ့လိုက်ပြီး ဘုရားတွေ ဖူးချင်လိုက်တာ။ ကျွန်ုပ်ကို စက်ဘီးနဲ့တင်နင်းနိုင်ပါ့မလား”

ဆရာမဒေါ်သန်းနုက မေးရင်း ဦးလှအောင်လတ်ကို စုစမ်းသလို ကြည့်သည်။

“မနုရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပိန်ပိန်လေး ကွာ၊ ဘာလို့ မနင်းနိုင် ရှိရမလဲ။ ဒီလိုပဲ ဘုရားဖူး လိုက်ချင်တယ်လို့ ပြောလိမ့် မယ်ဆိုတာ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ ဒါ ဆိုရင် (ကယ်ရီယာ) နောက်ကထိုင်ခဲ့ကို ကောင်းအောင် စီစဉ်ရမယ်၊ ရပါတယ်၊ ဒီကိစ္စ တစ်ရက်လောက် အချိန်ပေးရင် ပြတ်ပါတယ်”

ဘုရားဖူးခရီးစဉ်

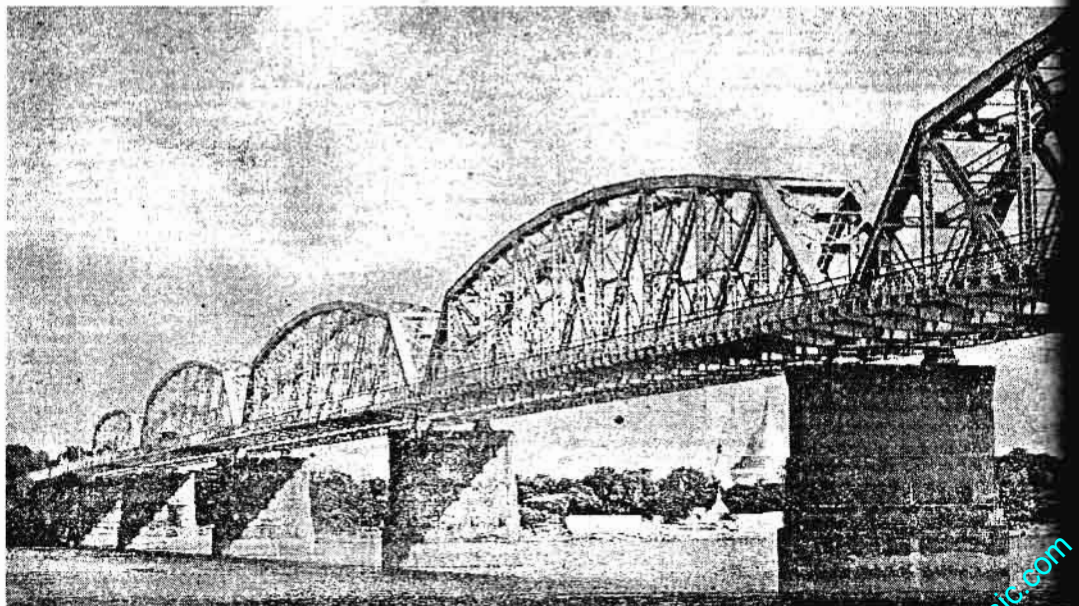
စက်ဘီးတစ်စီးဖြင့် ဘုရားဖူးခရီး ထွက်မည့် ဇနီးမောင်နှံသည် ဝန်စည် စလယ် များစွာမပါပဲ ဆောင်းရာသီ

အေးအေးချမ်းချမ်း တစ်နေ့တွင် ရန်ကုန် မှ ဆန်တက်သည့် မန္တလေး လူစီးရထား ဖြင့် ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မှ မန္တလေး မိုင်ပေါင်း (၄၀၀)ကျော်ခရီးကို အင်အားမပြုန်းတီးအောင် စက်ဘီးကို လည်း ရထားဖြင့် တင်ဆောင်လာခဲ့ကြ သည်။

မန္တလေးကို ရောက်လျှင်လည်း စက်ဘီးကို အသုံးမချသေးပေ။ ပထမဆုံး ခြေဦးလှည့်မည့်နေရာသည် အလောင်း တော်ကဿပသို့ ဖြစ်သဖြင့် မုံရွာသို့ ကားဆက်စီးရသည်။ ကားဖြင့်ပင် စက် ဘီးကို တင်ဆောင်ခဲ့ပြန်သည်။

မုံရွာရောက်လျှင် တည်းခိုခန်း တွင် တစ်ညအိပ် တည်းခိုသည်။ တည်း ခိုခန်း၊ အခန်းမှာ (၆၀၀၀)ကျပ်။ မုံရွာ တည်းခိုခန်းတွင် အကျိုးအကြောင်းကို ပြီး စက်ဘီးကို အပ်နှံသည်။ ရန်ကုန် လာသော ဘုရားဖူး ဇနီးမောင်နှံနှင့် စက် ဘီးတစ်စီးကို တည်းခိုခန်း ဝန်ထမ်းမှ မှ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြသည်။

လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများက... “ရပါတယ်ဗျာ၊ စက်ဘီးနဲ့ ပထမ သက်လို့ ဘာမှမပျောက်စေရပါဘူး၊ စီး ချလက်ချသာ ထားခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ထာ ဝရာနေရာကတော့ ကားတွေလိုပဲ ထာ

ဒါမှ ငါ့ရသီမဟုတ်လို့ ငါ့လဲစရာ မရှိ
အဆုံး”

အလောင်းတော်ကဿပ ခရီး
ဆောင်ခြေကို ခြေချပြီ။ ဘုရားဖူး လာ
ကြသူများ ရှိကြသော်လည်း လွန်စွာများ
ပြေးမှု မရှိသဖြင့် အဆင်ပြေလှသည်
ဆိုရမည်။ အတွေ့အကြုံသဘောဖြင့်
ဆင်စိမ့် အတက်ခရီးကို နှင်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာမ ဒေါ်သန်းနုအနေဖြင့် ဆင်ကို
တိရစ္ဆာန်ရုံတွင်သာ မြင်ဘူးခဲ့ရာ ဆင်
ပေါ်တက်ရမှာ ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သေးသည်။
သို့သော် ဆင်က အတော်ယဉ်သဖြင့်
မကြာမီ အကြောက်ပြေသွားလေတော့
သည်။

အကြောက်ပြေ၍မှ မကြာသေး
ပေ။ ဆင်ကို မြန်မြန်ခရီးတွင်ရန် ဆင်ဦး

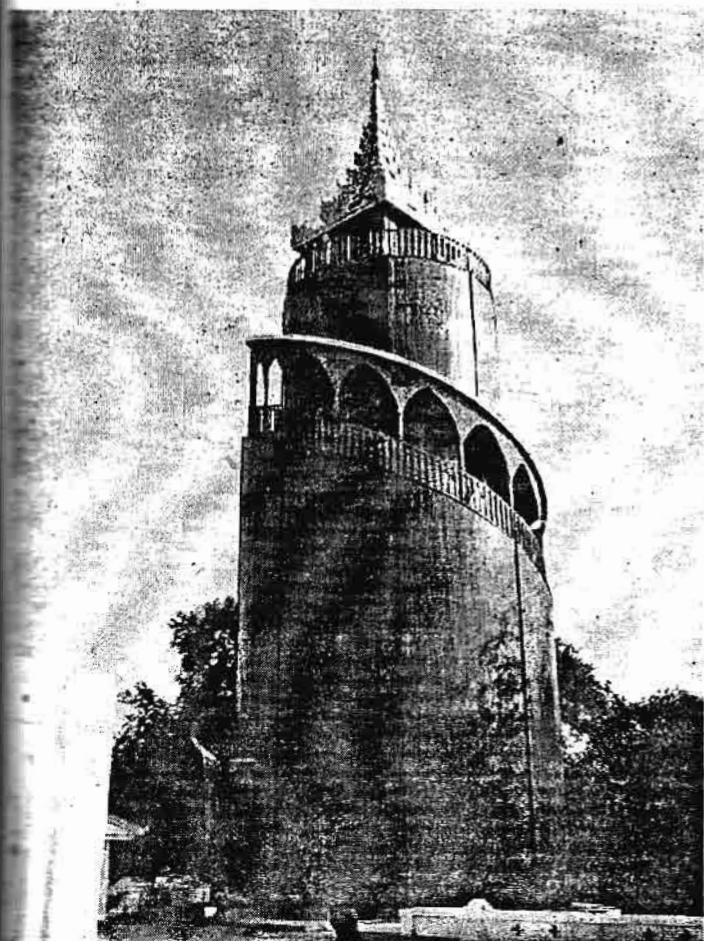
စီးမှ ရိုက်နှက်၊ ထိုးဆွနှင့် လုပ်နေပြန်ရာ
ဆရာမမှာ အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ
ပြန်သည်။ ဆင်များသည် တိရစ္ဆာန်အား
လုံးထဲတွင် လူပြောသောစကားကို (ပြန်
မပြောတတ်သည်မှ အပ) နားအလည်
ဆုံး သတ္တဝါဟု ဆရာမဒေါ်သန်းနု သိ
ထားသဖြင့်...

“ဆင်လေးရယ် . . . လိမ္မာပါ
တယ်ကွယ်။ ကောင်းကောင်းသွားပါနော်
တောင်ပေါ်ရောက်ရင် နင့်ကို ငါ အစာ
ကောင်းကောင်း ဝယ်ကျွေးပါမှာပါ” ဟု
ပြောသဖြင့် ရယ်ကြရသေးသည်။

ဆင်ဦးစီးကိုလည်း...

“မောင်လေးကလဲ သိပ်မရိုက်
ပါနဲ့ကွယ်။ ဆင်လေးကို သနားစရာ
ကောင်းပါတယ်” ဟု ဆိုပြန်သည်။

ရန်ကုန်မြို့နှင့် အလှမ်းမကွာလှ
သော ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးကိုသာ
အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ဘူးသည်။ ကျိုက်
ထီးရိုးခရီးစဉ် တောင်စဉ်တောင်တန်း
အတက်အဆင်းကိုသာ ယဉ်ပါးနေခဲ့သော
ဆရာမတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ယခုတော့
အလောင်းတော်ကဿပ ဘုရားဖူးခရီးကို
လည်း အောင်မြင်စွာ ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။

ဆရာမဒေါ်သန်းနုသည် တောင်ပေါ်
ရောက်လျှင် ဆင်ကလေးအပေါ်တွင် ပေး
ခဲ့သော ကတိအတိုင်း ကြံပိုင်းကြံဆစ်
များဝယ်ပြီး ကျွေးခဲ့သေးသည်။

ဘုရားဖူးပြီး အပြန်ခရီးတွင်
ဆရာမတို့ ခြေလျှင်ခရီးနှင့်ခဲ့ ကြသည်။
တောင်တက်ခရီးတွင် ဆင်စီးလာခဲ့စဉ်က
သတိထား ကြည့်ရှုထားခဲ့ကြခြင်း။ ထုံးစံ
အတိုင်း အတက်ခရီးထက် အဆင်းခရီး
ဆိုတာ ပိုမိုလွယ်ကူလေ့ ရှိခြင်းကြောင့်
ဖြစ်သည်။

စက်ဘီးစီးခရီးအစ

မုံရွာရောက်တော့ တည်းခိုခန်း

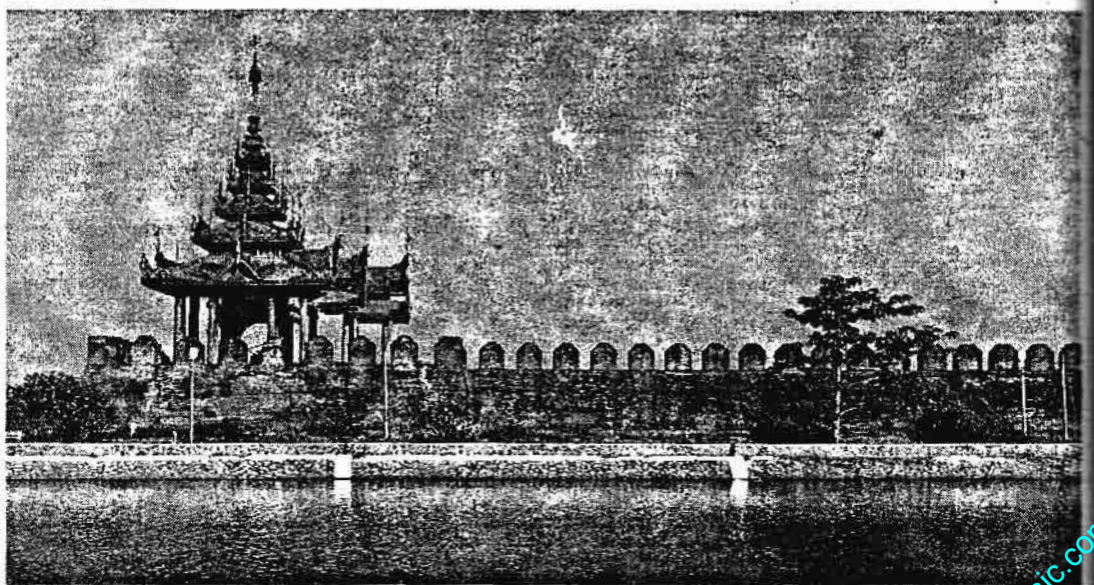
တွင် ပြန်ပြီး ညအိပ်တည်းခိုသည်။
နောက်တစ်နေ့ နံနက် လင်းအားကြီးမှ
စတင်၍ စက်ဘီးခရီးစဉ် စတင်သည်။
တန်ခိုးကြီး ဘုရားများကို တစ်ဆူပြီးတစ်
ဆူ ဖူးမျှော်ကြသည်။ မရောက်ဖူးသော
ဒေသဖြစ်၍ မေးမြန်းရသည်တော့ ရှိ
သည်။

ပေါ်မိတစ်ထောင်၊ ရပ်တော်မှ
ဆင်းတုတော်ကြီး၊ ပိညှင်းသဗ္ဗဒွေဘုရား
၏ အေးချမ်းသောအရိပ်တွင် အချိန်ယူ
၍ ဖူးမျှော်နိုင်သည်။ ဆရာမဒေါ်သန်းနု
သည် ပုဂံ (၁၀၈)ပတ်ပြည့်အောင် စိပ်
တတ်သဖြင့် ဦးလှအောင်လတ်သည်
အလိုက်သိန်းလည်ရွာ အချိန်ပေးရလေ

သည်။

ဘုရားဖူးကားဖြင့် သာဆိုပါက
ရသမျှအချိန်တိုအတွင်း အပြန်ဖူး အပြန်
တက်၊ အပြန်ထွက်ရစမြဲ မဟုတ်ပါလား။
ထိုနောက် နာမည်ကျော် မင်းကွန်းခေါင်း
လောင်းကြီးနှင့် အပြီးမသတ်နိုင်ခဲ့သော
မင်းကွန်းစေတီတော်ကြီး၊ ထိုနောက်မှာ
မန္တလေး ဘုရားများဘက် ပြန်လှည့်သည်။
မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးအပြင် မန္တလေး
တောင်၊ ရန်ကင်းတောင်ဘုရားများ။

မန္တလေး ဒေသတစ်ခွင်ပြီးလျှင်
ပုပ္ဖ၊ ပုပ္ဖ၊ ပြီးလျှင်ပုဂံ ဆရာမတို့ ဇနီး
မောင်နုသည် ယခင်ကတည်းက ပုဂံကို
ရောက်ဖူးပြီသားမို့ သိပ်ပြီး အသေးစိတ်

နဲ့အောင် မသွားတော့ပါ။ စွယ်တော်(၄)
သူ အာနန္ဒာ၊ ရွှေစည်းခုံ၊ ထို့နောက်
မင်းဘူးရွှေစက်တော်။

ရန်ကုန်တွင် မော်တော်ကား
များပြားသည်။ နယ်မြို့တွေမှာတော့
မော်တော်ဆိုင်ကယ် များပြားလှသည်။
မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ ကြားတွင်
ရန်ကုန်မှလာသော စက်ဘီးစီးသမား
ဘုရားထွက်လာသူ ဇနီးမောင်နှံကို လူ
တွေ တအံ့တဩ မေးမြန်း စူးစမ်းကြ
သည်။ ဆရာမတို့ ဇနီးမောင်နှံအသက်
ကိုလည်း မေးမြန်းကြသေးသည်။

“ဒီကားလမ်းအတက်က တော်
တော်လေး မတ်စောက်တာကို ဗျာ

ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ
တောင်မှ ဂီယာနံပါတ်ဝမ်းကို ချိန်းပြီး
တက်ရတယ်လေ။ ဦးလေးကြီးစက်ဘီး
က နောက်ကအဒေါ်ကို တင်နင်းတာ
တောင် အချိန်မယူဘူးဗျာ၊ တော်တော်
မြန်တယ် ဘာတွေ အားသာချက်ရှိနေ
သလဲဗျာ၊ ပြောပါဦး။”

ဦးလှအောင်လတ်ကို ဆိုင်
ကယ်သမား လူငယ်တစ်ယောက်က
မေးသည်။

“စက်ဘီးဆိုပေမဲ့ ငိုတီးက ပြိုင်
ပွဲဝင်စက်ဘီး အမျိုးအစားလေကွယ်။
(SPEED) စပီဒ် ပီတယ်လေ။ ဒါ
ကြောင့်နဲ့ တူပါတယ်”

အတက်ခရီးလမ်းသည် သိတ်
ရှည်နေပြန်လျှင် နောက်က ကယ်ရီယာ
ခုံပေါ်ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာသူ ဆရာမ
ဒေါ်သန်းနုသည် အသာအယာဆင်းပြီး
လမ်းလျှောက် လိုက်လာခဲ့သည်လည်း
ရှိသည်။ ထိုအခါ ဆရာမတို့ ဇနီးမောင်
နှံစကား အချီအချ ပြောကြရပြန်သည်။

“ဘာလို့ ဆင်းနေခဲ့တာလဲ၊
အတက်က နည်းနည်းမတ်လို့ စက်ဘီး
နည်းနည်း နေသွားတာကို”

ကုန်းထိပ်မှာ စက်ဘီးကို ရပ်
စောင့်ရင်း ဦးလှအောင်လတ်က အပြစ်
တင်လေသံနှင့် စကားဆိုသည်။ ဆရာမ
သည် စက်ဘီး ကယ်ရီယာထိုင်ခုံလေး

တွင် လိုက်ပါလာရင်း အစွမ်းထက်
အန္တရယ်ကင်း ဗုဒ္ဓဂါထာများကို အသံ
တိုးတိုးဖြင့် ရွတ်ဆိုလျက် လိုက်ပါလာ
ခဲ့သည်။

ဆရာမ၏ မျက်နှာရှေ့ တူရ
တွင်ကား တဖြောဖြော အဝေးတွင် ကျန်
ခဲ့ပြီဖြစ်သော ပုပ္ဖိတောင်မကြီး ပင်လယ်
ရေမျက်နှာပြင်အထက် အမြင့် (၄၇၈၁)
ပေအား လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ရေတစ်
ချိန်တုန်းက မီးတောင်။ ယခုတော့ မီးငြိမ်း
တောင်။ တောင်ထိပ်ကို ကြည်ကြည်
လင်လင် ပြတ်သားစွာ အဝေးမှ လှမ်း
မြင်နေရသော်လည်း တောင်လယ်တွင်
ဖြူလွလွ တိမ်တိုက်တွေ ယုက်သန်းနေ
သည်။

ထနောင်းပင် တမာပင်များသာ
တွေ့ရတတ်သော်လည်း ထန်းတောတွေ
က ညှိနေအောင်ပေါများသည်။ ရှေ့နား
တွင် ထနောင်းပင်ရိပ် ကောင်းသဖြင့် -

“ရှေ့နားက ထနောင်းပင်ရိပ်မှာ
ခဏနားကြဦးစို့”

အမှန်တော့ ရေချမ်းခင်ကိုဖြင့်
၍ ရေသောက်ချင်၍ ရပ်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်
သည်။ စက်ဘီးစီးခရီးသည်မှာ ရေသန့်
ဘူး ဆောင်ခဲ့ဖို့ ခက်ခဲ့သည်။

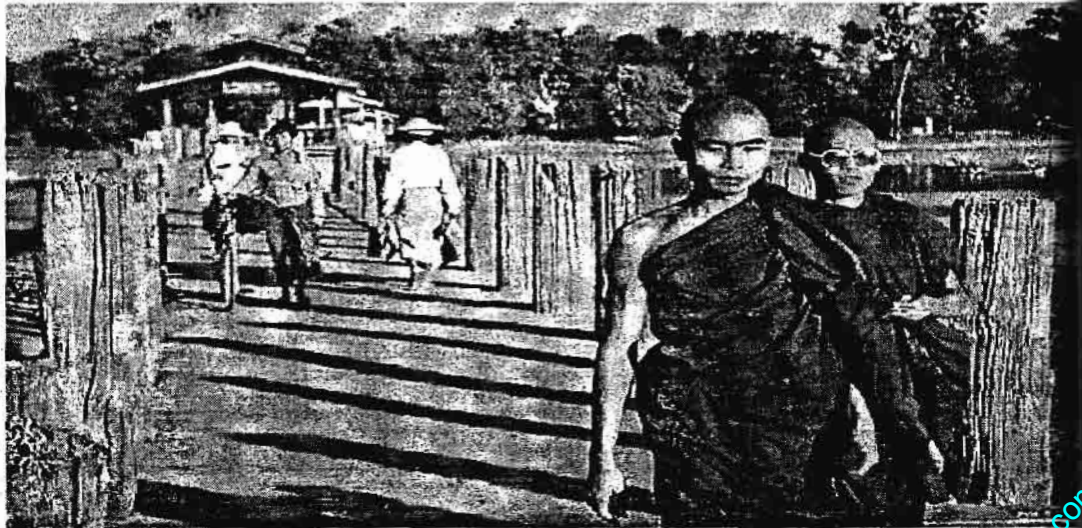
“နေဦး...မနု ရေမသောက်
ဘဲ ထန်းရည်ချိုလေး သောက်ကြရင် ပို
ကောင်းမယ် ထင်တယ်” ဦးလှအောင်
လတ်က အကြံပြုသည်။ ထိုစကားပြော
သံကို ထန်းလျက်ချက်ရန် ထန်းရည်အိုး

အမြောက်အမြားနှင့် အလုပ်များနေသော
မိန်းမငယ်လေးက ကောင်းစွာကြားသွား
ပုံရသည်။

ထန်းရည်ချို မြူအိုးတစ်ထုံ
အပြည့်နှင့် လက်ကိုင်ရိုးတပ်ထားသော
ထန်းသီးဆုံမှတ်ငယ်လေးကို ယူလာသော
သည်။ ထန်းရည်ချို တစ်မြူအိုးထဲ
သောက်လိုက်ကြပြီးနောက် ဆရာမက
“ထန်းရည်ဘိုး ဘယ်လောက်လဲ၊ သမီး
သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနှင့် အညာသူ မိန်းမ
ကလေးကို မေးလိုက်သည်။

“ထန်းရည် ရောင်းတာမဟုတ်
ပါဘူး။ သမီးတို့က ထန်းလျက်သား
ချက်တာ”

ထန်းရည်ဘိုး ပိုက်ဆံကိုတော့

ဘယ်လိုပေးပေး မယူပေ။ အားနာစရာ
ကောင်းလှသည်။ နောက်မှ ဆရာမ
အကြံရသဖြင့် မန္တလေးက ဝယ်လာခဲ့
သော ထိုးမုန့်ကို လက်ဆောင်အဖြစ်
ပြန်ပေးလိုက်မှ ယူတော့သည်။

နောင်ကိုလည်း လမ်းကြိုရင်
ဆက်ဆက်ဆက်ဆက်နဲ့ ဖိတ်ခေါ်နေလိုက်
သေးသည်။ ရိုးသားမော်ရွှေသော အညာ
သူလေး။ သူတို့ချက်သော ထန်းလျက်
အလွန်ကောင်းမွန်း ဆရာမသိသော်
လည်း စက်ဘီးစီးခရီးသည်ဘဝ၊ ဝန်စည်
စလွယ် အနည်ဆုံး စီစဉ်ရတာဆိုတော့
မဝယ်နိုင်သဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ
သည်။ အထေးရောက်သွားသည်ထိ လက်
ကလေး ဝှေ့ပြနေတော့သည်။

နောက်ဆုံး ဘုရားဖူး ခရီးစဉ်
အဖြစ် မကွေးမြို့ ဖြစ်သည်။ မြသလွန်
စေတီနှင့် နဂါးပွက်တောင်၊ မကွေးပြီး
လျှင်ကား မိမိဒေသရင်း ရန်ကုန်ကို ပြန်
ရောက်တော့မည်။

ပြီးပေါင်း (၅)မြို့ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်
စက်ဘီးကို ရှေး နောက်ဘီးများတွင်
ကျွတ်အသစ်များ ထည့်သုံးခဲ့သဖြင့်
တစ်ကြိမ်မျှပင် ဘီးပေါက်ခြင်း မကြုံခဲ့ပေ။

ညှိုင်း စက်ဘီးစီးသွားလာခဲ့လျှင် အဆင်
ပြေအောင် ဘက်ထရီနီး ခိုင်နုနီး အသင့်
သုံးစွဲနိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း လုံ့လ
မသုံးစွဲ ခဲ့လိုက်ရပေ။ အကြောင်းမှာ
ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ဒေသ မဟုတ်သော
အရပ်တစ်ပါးတွင် ခရီးသွားရခြင်းဖြစ်
သဖြင့် ညအမှောင်ထဲတွင် မလိုလားဖွယ်
အနေအထား အယူက ကို ဆရာမက
ကြောက်ရွံ့၍ မသွားခဲ့ကြသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်ကို ကြုံတွေ့ပြီး ရှောင်
ကြည်ခြင်းသည် လိုးလားဖွယ် သတိရှိ
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် ည
ပိုင်းတွင် မော်တော်ကားစီးပြီး တစ်မြို့ပြီး
တစ်မြို့ ကူးသန်းကြသည်။ စက်ဘီးကို
လည်း ကားပေါ် တင်သွားသည်။
အလောင်းတော်ကဿပ ခရီးစဉ်အစ
မုံရွာမြို့တွင် တည်းခို ခဲ့သည်မှအပ
အခြား ညများတွင် တည်းခိုခန်း အိပ်ခဲ့
ခြင်းမရှိ။ ကားပေါ်တွင် ကားစီးရင်း ည
အိပ် အနားယူခြင်းကို စွဲလျက် ဖြေရှင်းခဲ့ကြ
သည်။

အချုပ်ဆိုရသော် မိုင် (၈၀) မိုင်
(၁၀၀)အတွင်း ရှည်ဝေးသောခရီးကို

စက်ဘီးသုံးစွဲခဲ့ပြီး ထို့ထက် ပိုဝေးသော
ခရီးဝေးကို ကားစီးပြီး သွားလာခဲ့သည်။
နေပြည်တော်တွင် အိမ်ထောင်ကျပြီး နေ
ထိုင်နေသော သမီးကြီး နုသဲလတ်ဆီဝင်
ဖို့ အစီအစဉ်ကိုလည်း ပယ်ဖျက်လိုက်
ရသည်။

(၅)ရက်ကြာ ဘုရားဖူး ခရီးစဉ်

အစအဆုံးတွင် အစားအသောက်၊ လမ်း
စရိတ်နှင့် လျူဒါန်းမှု အဝဝအတွက် ငွေ
နှစ်သိန်းခွဲလောက် ကုန်ကျသွားသည်။ လူ
မသိ သူမသိ မိမိအစီအစဉ်နှင့်မိမိ၊ စက်
ဘီးတစ်စီးနှင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ ဘုရား
ဖူး ခရီးစဉ်ကား တိုင်းတစ်ပါးက လူများ
လို ထင်ရှားကျော်ကြားလိုသော သဘော
ကို မဆောင်ပေ။ မြန်မာ့ဓလေ့ မြန်မာ့
စရိုက်နှင့်အညီ ဘုရားစံဖူး၊ ရေကုသိုလ်
ပွားများခဲ့ခြင်းသာ ထူးခြားသော အကျိုး
အမြတ် ဖြစ်ပေတော့သည်။

(ကာယကံရှင်တို့၏ အမည်မှန်များ ဖြစ်
ကြပါသည်။ ဆရာမဒေါ်သန်းနုသည် စာ
ရေးသူ၏ သားငယ်၏ ဆရာမ ဖြစ်ပါ
သည်။)

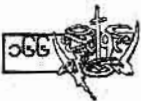
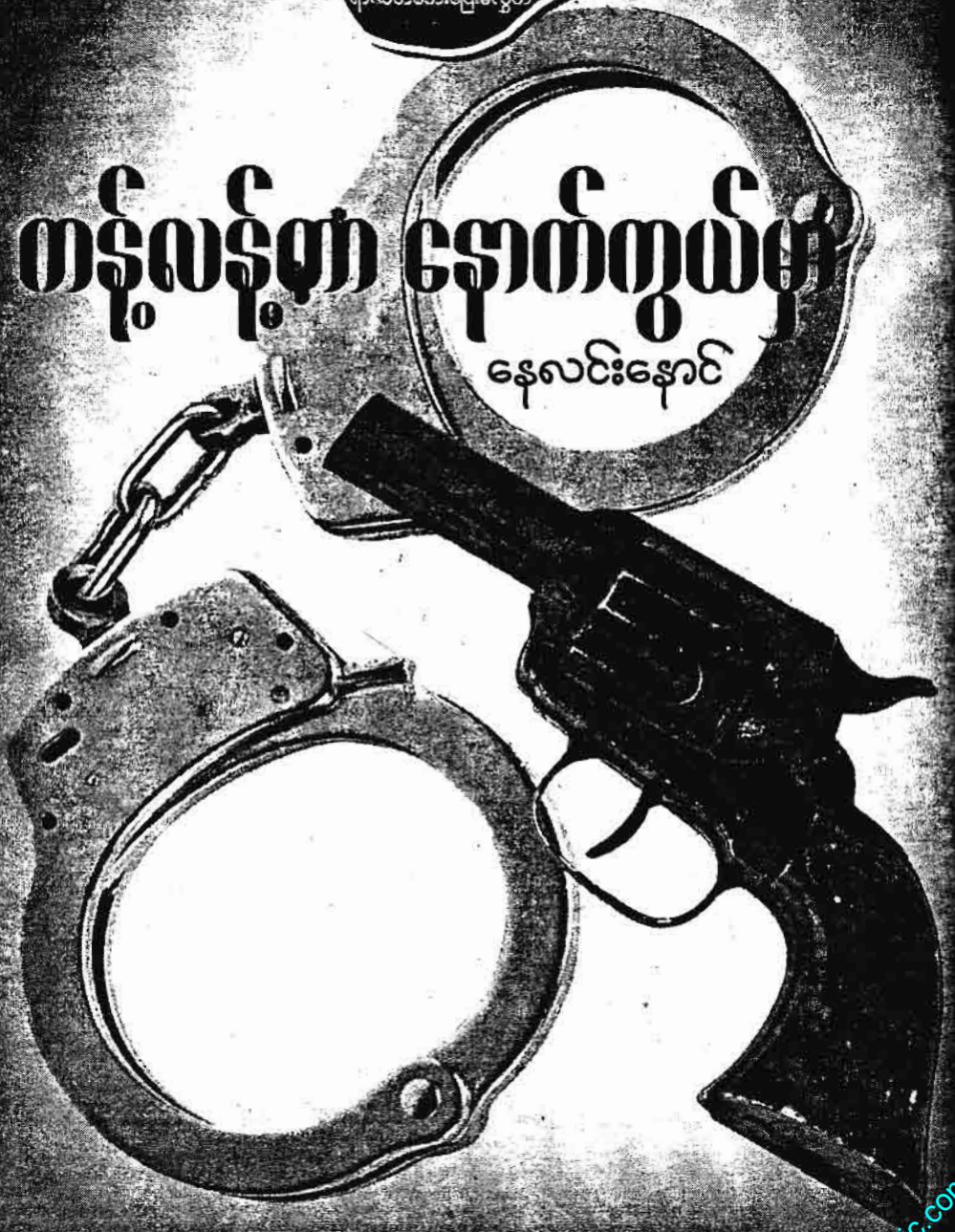
အောင်ဆန်းလင်း

တန့်လန့်မှာ နောက်တွယ်မှာ

နေလင်းနောင်

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀)က
 နန်းကုန်မြို့ရဲ့ အသည်းနှလုံးလို့ခေါ်တဲ့
 ကျောက်တံတား ရဲဉာနအပိုင် ဆူးလေ
 ဘုရားလင်းနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လင်းတစ်ဝိုက်မှာ
 ကြက်ဖိုးထောင်ဆိုရင် ဒုစရိုက်လောက
 သားတွေ မသိသူ ရှားလှပေါ့။ အသား
 ခြံဖြူ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှုတ်ခင်းစင်း၊
 နှုတ်ခမ်းမွေးလေး ရေးတေးတေးနဲ့ သူ့ကို
 မြင်သူ မိန်းမပေါ့လေးတွေနဲ့ အထည်
 ငြီးပျက်တွေ မက်မောလောက်တဲ့ ရုပ်
 သက္ကဏာမျိုးရှိသူ။

ကြက်ဖိုးထောင်ဆိုတဲ့ နာမည်
 နဲ့လိုက်အောင် ကြက်အမျိုး သမီးကြာ
 ဆူသုတစ်ယောက် ဖြစ်လေတယ်။ သူ
 ခဲ့ အဓိကအလုပ်ကတော့ ရုပ်ရှင်ရုံ
 အောက်မှာ လက်မှတ် မှောင်ခိုရောင်း
 အခြင်း၊ လစ်ရင် လစ်သလို လက်ကျ
 ခြံပြန်နဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်ခြင်း၊ တချို့က ရုပ်
 ဆူအပြောကောင်းရင် အထင်ကြီးတတ်
 ခြတဲ့ အပျိုဟိုင်းကြီးတွေကို ပင့်ပြောက်
 ပြောဆိုပြီး အတည်ပေါက်နဲ့ ပိုင်းလုံကြ
 ချဉ်းစတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကို သေသပ်
 ခြိစ္ဆာ လုပ်ကိုင်တတ်လို့ ငယ်နာမည်
 နဲ့ထောင်က ကြက်ဟုတဲ့ နာမည်

ကင်းပွန်းတပ်ခံရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 တပေါင်းလပြည့်နေ့ ဖြစ်တာမို့
 ကြက်ဖိုးထောင်တို့အုပ်စုဖြစ်တဲ့ ငှက်ကြီး
 ဇော်သိုက်၊ အိမ်ပြောင်တို့က မနက်မိုး
 လင်းကာစပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်ကို ရောက်
 နှင့်နေကြပြီ။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့
 တစ်ယောက် ပူးတွဲမနေကြဘဲ မလှမ်း
 မကမ်းနေရာမှာ လူစုခွဲပြီး နေရာယူထား
 ကြတယ်။ ညနေပိုင်း ရောက်တဲ့အထိ
 ရွှေတိဂုံရင်ပြင်ပေါ်မှာ ကြိတ်ကြိတ်တီး
 စည်ကားလှတဲ့ လူအုပ်ကြီးက ရေတွက်
 လို့ပင်မရနိုင်ပေ။ ကြက်ဖိုးထောင်တို့က
 တော့ သူ ဝါသနာပါတဲ့ မြာလုပ်ငန်းကို
 စတင်ဖို့အတွက် အညှာလွယ်မယ့်
 အမျိုးသမီးကို ကျွဲကန်းမျက်စိနဲ့ ရှာဖွေ
 နေပါတယ်။

တစ်ရံတစ်ခါ ရွှေတိဂုံဘုရား
 ဂေါပကအဖွဲ့က အသံချဲ့စက်နဲ့...
 “ခါးပိုက်နှိုက် သတိပြုကြပါ”
 လို့ သတိပေး နှိုးဆော်တဲ့အခါ
 ကြက်ဖိုးထောင်က သူ့အိတ်ကို သူ ပြန်
 စမ်းသလို သတိထားဟန်နဲ့ ကြောင်သူ
 တော်လုပ်ပြုပြီး မတိုးမကျယ်...
 “ခါးပိုက်နှိုက် သတိထားကြ

နော်၊ ရှိတာလေး ပါကုန်ကြမယ်”
 လို့ ပါးစပ်ကပြောရင်း ဟန်
 ကိုယ်ဖို့ လုပ်ပြလိုက်သေးတယ်။
 ဖိုးထောင်ရဲ့ လေသံကြောင့်
 မလှမ်းမကမ်းမှာ မျက်လုံး ပြူးကြောင်
 ကြောင်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့ အိမ်ပြောင်က
 ဇီးကွက်မျက်လုံးနဲ့...

“မင်္ဂလာ ယူနေပြန်ပြီ”
 လို့ ပြောသလိုလိုနဲ့ ကြည့်လိုက်
 ရင်း အနီးရှိ ဘုရားဖူးလာ ပရိသတ်ကို
 ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ ကြက်ဖိုးထောင်ကို
 လုပ်ငန်းစဖို့ သတိပေးအချက်ပြလိုက်
 သည်။ ဒီမှာ အားလုံးက လုပ်ငန်းစတင်ဖို့
 တာရှုလိုက်ကြတယ်။ ခဏအကြာမှာပဲ
 ငှက်ကြီးက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့
 အနားကို တိုးကပ်လိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်း
 မှာပင်...

“ဟယ်”
 ဆိုတဲ့ အံ့သြသွားသံနဲ့အတူ
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခြေရှုပ်နေတဲ့
 ခြေထောက်အတွင်းကို ကုန်းကောက်ရှာ
 ဖွေနေတယ်။ အနားမှာရှိတဲ့ လူတွေ
 က...

“ဟာ ဘာကျသွားလို့လဲ”

ဟု ခိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ဝိုင်းမေးကြ
တယ်။

“ကျွန်မ ဆွဲကြိုးလေး ကျသွား
လို့ပါ”

ပြောရင်း ကြက်ဖိုထောင်ရှေ့ကို
အမျိုးသမီးက ရောက်သွားတယ်။ ဖိုး
ထောင်က ရုတ်တရက် ခြေမနဲ့ကုတ်ယူ
ပြီး သူ့ နောက်မှာရှိနေတဲ့ အိမ်ပြောင့်ကို
မေးဖို့အလုပ် အမျိုးသမီးက ဆွဲကြိုးဆီကို
ရောက်လာတာနဲ့ ဖိုးထောင် ချက်ချင်း
ဆွဲကြိုးထိပ်ရှိ လော့ကတ်သီးလေးကို
ကိုင်ထားလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် နောက်ကျသွားလေ
ပြီ။ အမျိုးသမီးက ဖိုးထောင်လက်က
ဆွဲကြိုးကို ယူဖို့ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ...

“ဪ၊ ညီမလေးဆွဲကြိုးလာ။
အစ်ကို့ရှေ့ရောက်လာလို့ ကံကောင်းတာ
ပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ
အစ်ကို”

ဖိုးထောင်က ခပ်တည်တည်နဲ့
ဆွဲကြိုးကို ပန်ပေးရင်း ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့
အမျိုးသမီးရဲ့အလှကို တပ်မက်စွာကြည့်
ရင်း...

“ညီမက တစ်ယောက်ထဲ
လား”

လို့ စကားစပ်စုလိုက်တယ်။
“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလိုပဲ

ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ သွားနေကျပါ”
သူမ စကားအဆုံးမှာ ဖိုးထောင်
က ကျေနပ်ပြီးလေး ပြုံးလိုက်တယ်။

“ကဲ အစ်ကို၊ ကျွန်မကို ခွင့်
ပြပါဦး”

“ညီမက ပြန်တော့မလို့လား”

“အင်း”

“လိုက်ပို့ပေးရဦးမလား”

အမျိုးသမီးက မခိုတင်လေးငြိုး
ကာ ခေါင်ညိတ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့
ဖိုးထောင်က အမျိုးသမီးဘေးနားကပ်ပြီး
မြောက်ဘက်စောင်းဘန်းဆီကို လျှောက်
သွားကြတာကို သူတို့အုပ်စုက မြင်လိုက်
တော့ ကျိန်ဆဲ အပြစ်တင်လိုက်ကြ
တော့တယ်။

“ခွေသန့်၊ ဒါမျိုးကျတော့ ဟင်း
ဟင်း ဟင်း”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိုးထောင်က
တော့ ဒီနေ့အဖို့ အမြတ်ရလိုက်လေပြီ။
အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်က ချော

ချောနွယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဌာနတစ်ခုမှာ
စာရေးမဖြစ်ကြောင်း နယ်ကနေ အလုပ်
လာလုပ်ကြောင်း၊ အမျိုးသမီး ဘော်ဒါ
ဆောင်မှာနေကြောင်း၊ သူမကို တွေ့လို
လျှင် ညနေ ၆နာရီက မနက် ၈နာရီမှာ
လာတွေ့နိုင်ကြောင်း မှာကြားတာကို
ကြားသိလိုက်ရတော့ ဖိုးထောင်အတွက်
သိန်း ၃၀၀ ပေါက်တာထက် ဝမ်းသာလှ
ဆိုသွားတော့တယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့
နွယ်နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ ချိန်းဆိုထား
တဲ့နေ့မို့ ဖိုးထောင်က နာရီတာကြည့်ကြည့်
နဲ့ သူမအလာကို စောင့်မျှော်နေတယ်။

မကြာပါဘူး။ နွယ်က အသင့်
ကြိုငယ်ထားတဲ့ လက်မှတ်ပြပြီး ရုပ်ရှင်
ရုံထဲ ဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်
ပြီး ညက ဖိုးထောင်ဟာ နွယ်စကားကို
ကြားယောင်နေမိတော့တယ်။

“မောင်ရယ်၊ နွယ်တို့ ဒီလိုပဲ
ခွဲနေရတော့မှာလား။ မောင်နဲ့ရုံးတက်
လက်မှတ်ထိုးပြီး မောင့်အိမ်မှာ တစ်ခါ
ထဲ နွယ်လိုက်နေချင်ပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ
မောင်”

ဆွတ်ပျံ့လှတဲ့ နွယ်ရဲ့ စကား
ကြောင့် ဖိုးထောင်မှာ ရင်ခုန်လှိုင်းခတ်

သွားကာ နွယ်စိတ်ခံစားမှုအတိုင်း ရုံး
အက် လက်ထပ်လိုက်ပါတော့တယ်။
ခဲပေမဲ့ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်
မရှိဆိုသလိုပဲ။ နွယ် အိမ်ပြန်နေက
အလို အိပ်ရာထဲမေးနေရင်း ရုတ်တရက်
အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာ
သွားမှန်းတော့မသိ။ ကားတစ်စင်း အိမ်
အရှေ့က ထိုးရပ်လိုက်သံနဲ့အတူ...

“မောင်ရေ၊ နွယ်ကို တံခါးဖွင့်
ပေးဦး”

ဆိုတဲ့ နွယ်ရဲ့အသံ ပါးလုပ်လုပ်
လေးကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ကပျာ
ကယာနဲ့ အိပ်ရာကထပြီး တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်တယ်။ ဒီအခိုက်မှာပဲ လက်ခနဲ
မီးရောင်တစ်ခုက ဖြာကျလာတော့
တယ်။ ပြီးတော့ ရဲကားပေါ်က ရဲအရာ
ရှိဆင်းလာပြီး...

“ကဲ ကားပေါ်တက် မိတ်ဆွေ၊
ခင်ဗျားကိုလည်း လွယ်လွယ်ရဲ့ မိန်းမတိုင်း
ယောက်ျားအဖြစ် ချင်ထားရလိမ့်မယ်”

နွယ်နာမည်ကို အခုမှပင် လွယ်
လွယ်လို့ ဖိုးထောင်ကြားဖူးတော့တယ်။
ကြားကြားချင်းပဲ ဖိုးထောင် မျက်ပြူးဆံ
ပြာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့။ မိန်းမတိုင်း
ပုဒ်မနဲ့ မပြီးသေးဘဲ အဆစ်ထည့်လိုက်
တဲ့ ခါးပိုက်နှိုက် ကျော်စောမှုပါပေါင်းပြီး
ဖိုးထောင် ထောင် ၂ နှစ်ကျခံလိုက်ရ
တော့တယ်။

နေ့လင်းနောက်

ဆရာမကြီး
ဒေါ်ခင်နုယု

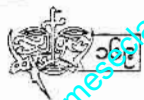

စားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာဉ်မှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

ပြည်တွင်းမှဆိုး

သားကောင်

ဖြစ်သွားသော

မုဆိုး

ဆွေနှစ်ဆူ

ကျွန်ုပ်သိသော မိတ်ဆွေများထဲ

ကျွန်ုပ်က...

စားလွန်းလို့

ထိုင် ကသာ၌ အမဲလိုက်သော မုဆိုးကြီး
ချွန်းလည်း တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်လေ
သည်။ မုဆိုးကြီးထွန်းလဲမှာ ကိုလိုနီခေတ်
တည်းက ကသာနှင့် မြစ်ကြီးနားဝန်း
ထိုင်ရှိ တောတောင်များတွင် သားကောင်
များကိုပစ်ကာ မိသားစု စားဝတ်နေရေး
ကို ရှာကြံနေရသူ ဖြစ်လေသည်။

သေနတ်နှင့် ယက်သက်၍လည်း
အရေပိုင်တောအုပ်များနှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်
သောကြောင့် အမျိုးမျိုးကိုင်ဖူးသူဟု ဆို
လေသည်။

“ကျုပ်အမုန်းဆုံး သေနတ်က
တော့ ကာဘိုင်ပဲဗျ။ ကာဘိုင်က ဘယ်
တော့မှ ပစ်မှတ်ကိုမမှန်ဘူး။ ကျုပ်က
ခင်ချက်စတာတို့ တူမီးတိုပဲကြိုက်တယ်။
ဒီသေနတ်တွေက ကျည်ကန်အားကြောင့်
အပေါ်ကို ထောင်သွားတတ်လို့ ပြောင်း
အိပ်ပြီးပစ်ရင် သားကောင်ကိုထိတာပဲ”

မုဆိုးကြီးထွန်းလဲက သူ့အတွေ့
အကြုံကို ပြောပြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တော
သဲကောင်ထဲလို့ သိပ်ရောက်ဖူးသူမဟုတ်။

“ဒီမှာကိုညိုမောင် တောဘယ်
သောက်နက်တာ တွေဖူးလဲ”

“တောဆိုလို့ မယ်လေီကုန်းက
လှမ်းမြင်ရတဲ့ အနောက်ရိုးမအစပ်
လောက်ပဲ ရောက်ဖူးတာပါ”ဟု ပြောမိ၏။

“ဟာ အဲဒါတယ်ဟုတ်ဦးမလဲ
ဗျာ။ တကယ့်တောဆိုတာ မဲဇာချောင်း
အထက်က တောင်တွေထပ်ပြီး သစ်ပင်
တွေအုပ်နေတဲ့ နေရာမျိုးကိုခေါ်တာ။
ကျုပ်အတွေ့အကြုံကို ပြောပြဦးမယ်။
တောချောက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြား
ဖူးတယ်မို့လား”

“ကြားဖူးတာပေါ့ဗျာ၊ တော
ချောက်တယ်ဆိုတာ မျက်စိလည်တာ
လမ်းမှားတာကို ပြောတာမို့လား”

“ဘယ်ဟုတ်ကမှာလဲဗျာ၊ တော
ထဲမှာ တကယ်ချော တကယ်လှတဲ့ မိန်း
ကလေးနဲ့ကို ကျုပ်ကတွေ့ဖူးတာ။ ကျုပ်
အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ပြီး ခြောက်လ
လောက်ကို ဆေးကုယူရတယ်”

“ဘယ်လို”

“အင်မတန်ချောတဲ့ မိန်းက
လေးဗျ။ ကျုပ် အခုပြောရင်တောင် အခု
ကြက်သီးထတယ်”

“ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်စိတ်ဝင်

“အဲဒီတုန်းက... ကျုပ်တစ်
ယောက်တည်း သွားတာမဟုတ်ဘူးဗျ။

ကြီးဝိုင်းသစ်တောက ဘဲမြင့်ဆိုတဲ့ ဆင်
ဦးစီးတစ်ယောက်လည်းပါတယ်။ မဲဇာ
ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး အင်ဇာပူရာစီ တောင်
ဘက်သွားတဲ့လမ်းမှာ အိပ်စရာနေရာမ
ရဘဲ မိုးချုပ်သွားတယ်။ မိုးချုပ်တော့
ဘယ်လောက် မှောင်တယ်ထင်သလဲ။
သစ်ပင်ကြီးတွေက အထပ်ထပ် အုပ်နေ
တော့ လတွေကြယ်တွေတောင် မမြင်
ရဘဲ မည်းမှောင် နေတာ”

“လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မပါတူလား”

“ပါတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲလေးထောင့်
ထိုး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဟာ ထိုးလိုက်မှ
နီဆီခွက်အဖုံးလောက်ပဲ အလင်းရောင်
ရတယ်။ အန္တရာယ်များတယ်ဗျ။ ဒီ
အလင်းရောင်ကြောင့် တောထဲက သား
ကောင်တွေက ကိုယ်ရှိတဲ့နေရာကို သိ
နိုင်တယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ကျွန်ုပ်က ထောက်ခံလိုက်
သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က လက်နဲ့ပဲ
ဓာတ်မီးလဲ မထိုးရဲဘူး။ ဒီမှာ ဘဲမြင့်နဲ့
ကျုပ် လက်ချင်းတွဲလာတဲ့ကြားကာ ဘဲမြင့်
ဟာ ချောက်ထဲချော်ကျတာ”

“လုပ်ပါဦး ကိုထွန်းခံ၊ ကျုပ်ကို
ကယ်ပါဦး”

“ဘဲမြင့်ဟာ ကျုပ်ကိုဆွဲတယ်။
ဒါပေမဲ့ မရဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကလည်း သူ
လက်ကို ဆွဲထားပေမယ့် ကိုယ်ပါကျမှာ
စိုးလို့ လက်အံသေတော့ လွှတ်လိုက်ရ
တယ်”

“ဝေါ”

“ဝေါ”

“ဝန်း”

“ဘဲမြင့်ဟာ အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့
ချောက်ထဲကို ကျသွားတဲ့အသံကို ကျုပ်
စိတ်မကောင်းစွာဘဲ ကြားလိုက်ရတယ်”

“ကျုပ်လည်း ဆက်မသွားရဲ
တော့ဘူးပေါ့။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကျုပ်ကိုယ်
တိုင် ကြုံရနိုင်တာကိုး။ ဒီအချိန်မှာပဲ
သာယာ တဲ့အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်

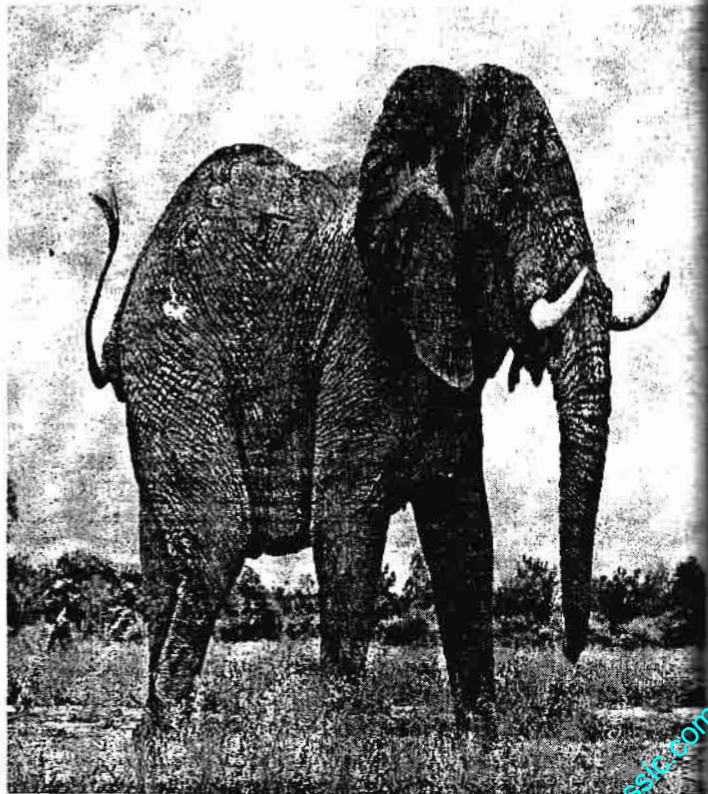
ရတယ်”

“မောင်ကြီး... မောင်ကြီး”

“နဲ့ညွှတ် လက်လေးတစ်ဖက်
ကို ကျုပ်ဆွဲမိတယ်။ မောင်ထဲမှာ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာပဲ သိတယ်။
ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ပုသလား ခြုံသလား
ဆိုတာမသိရဘူး။ သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး
လိုက်သွားတော့ တောင်ပေါ်ကို တက်ရ
တာပဲဗျာ။ တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ခေါ်
သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ ကျောက်

ဂူတစ်ခုပဲ။ မီးတုတ်တွေ ထိန်လင်းနေ
အောင် ထွန်းထားတယ်”

“လူမရှိတဲ့နဲ့ အလင်းရောင်တွေ
မီးထွန်းပွဲလို ထွန်းထားတာတွေတော့
ကျုပ်က အားရှိသွားတယ်။ အလင်း
ရောင်ဆိုတာ လူကို အားရှိစေတယ်။
ကျုပ်ကို လက်ဆွဲခေါ်လာတဲ့ မိန်းက
လေးကို အဲဒီဂူက မီးရောင်တွေကြောင့်
ကောင်းကောင်းမြင်ရတယ်ဗျာ။ ဒီတော့မှ
ကျုပ် အံ့အားသင့်သွားတယ်”

“အလွန်ချော့ပြီးတော့ အသား
ရောင်က နွားနို့လို ပြုပြီးနပ်နေတယ်။
ကိုယ်လုံးကလဲ တကယ့် ပန်းပုရုပ်ထုလို
ရင်တွေ ခါးတွေ တင်တွေက အပိုအလို
မရှိ ချောလှနေတာ။ အသက်ကလဲ ၂၀
လောက်လို့ ထင်ရတယ်”

“ညီမလေးက ဒီတောထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုရောက်နေ
တာလဲ”

“ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း
နေတာ ကြာလှပါပြီ။ ဘယ်လောက်ကြာ
သလဲဆိုတာတော့ အစ်ကိုကြီး မေးမနေ
နဲ့”

“အဲသလိုပဲ သူကပြောတာနဲ့
မမေးတော့ဘူး။ သူက အင်မတန်နဲ့ညံ့
တဲ့လက်နဲ့ ကျုပ်ကို တွဲခေါ်သွားပြီး။ ပျား
သလက်တွေ သစ်ချိုသီးတွေကျွေးတယ်။
လှမရှိဘဲ သူနဲ့ကျုပ် နှစ်ယောက်တည်း
ဆိုတာသိတော့ ကျုပ်စိတ်တွေက
ဟောက်ပြေးလာတယ်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာက
ရှေးက နန်းတွင်းသူတွေလို ခါးတောင်
အင်္ကျီနဲ့ ဗလာထဘီနဲ့ပျံ့။ ကျုပ်က သူ့ကို
မွေ့ဖက်တော့လဲ ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါနဲ့
ကျုပ်သူနဲ့ပျော်ပါးပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်”

“မနက်မိုးလင်းတော့မှ ကျုပ်
ဟာ လင်းနို့ဂူကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်
တည်းရှိတာ တွေ့ရတယ်။ ညကတွေတဲ့
မိန်းကလေးကို လိုက်ရှာတော့လည်း
ဘယ်မှာမှမတွေ့ရဘူး။ ဘေးနားမှာပဲ
ကြည့်တော့ ချောက်ကမ်းပါးချည်းပဲ။
ကျုပ် ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဆင်းပြေးလာ
တယ်”

“ဘာအမဲမှ မဟပ်တော့ဘဲ မဲတ
ချောင်းအရောက် ခြေကုန်သုတ်လာတာ။
ကျုပ်လေ တစ်ခါမှ တောထဲမှာ ဒီလိုမ
မြင်ဖူးဘူး”

“ခင်ဗျားက အဲဒီဂူထဲမှာ မိုးချုပ်
အောင်သာနေရင် သူက ပြန်လာချင်လာ
မှာ”

ကျွန်က ထင်မြင်ချက် ဝင်ပေး
လိုက်သည်။

“ဟာဗျာ၊ နေဖို့နေနေသာသာ
မိုးလင်းတော့ ကျုပ်ဟာ ဒီတောထဲမှာ
ဒီလိုချော့တဲ့ လှမိန်းကလေး ဘယ်လိုမှ
မရှိနိုင်ဘူးဆိုတာသိတော့ ကြောက်လို့
ခေါင်းကြီးသွားတယ်လို့တောင် ထင်ရ
တယ်။ ဒါကြောင့် တောင်အောက်ကို
ဆင်းပြေးရတာ။ မဲတချောင်းကို ဘယ်လို

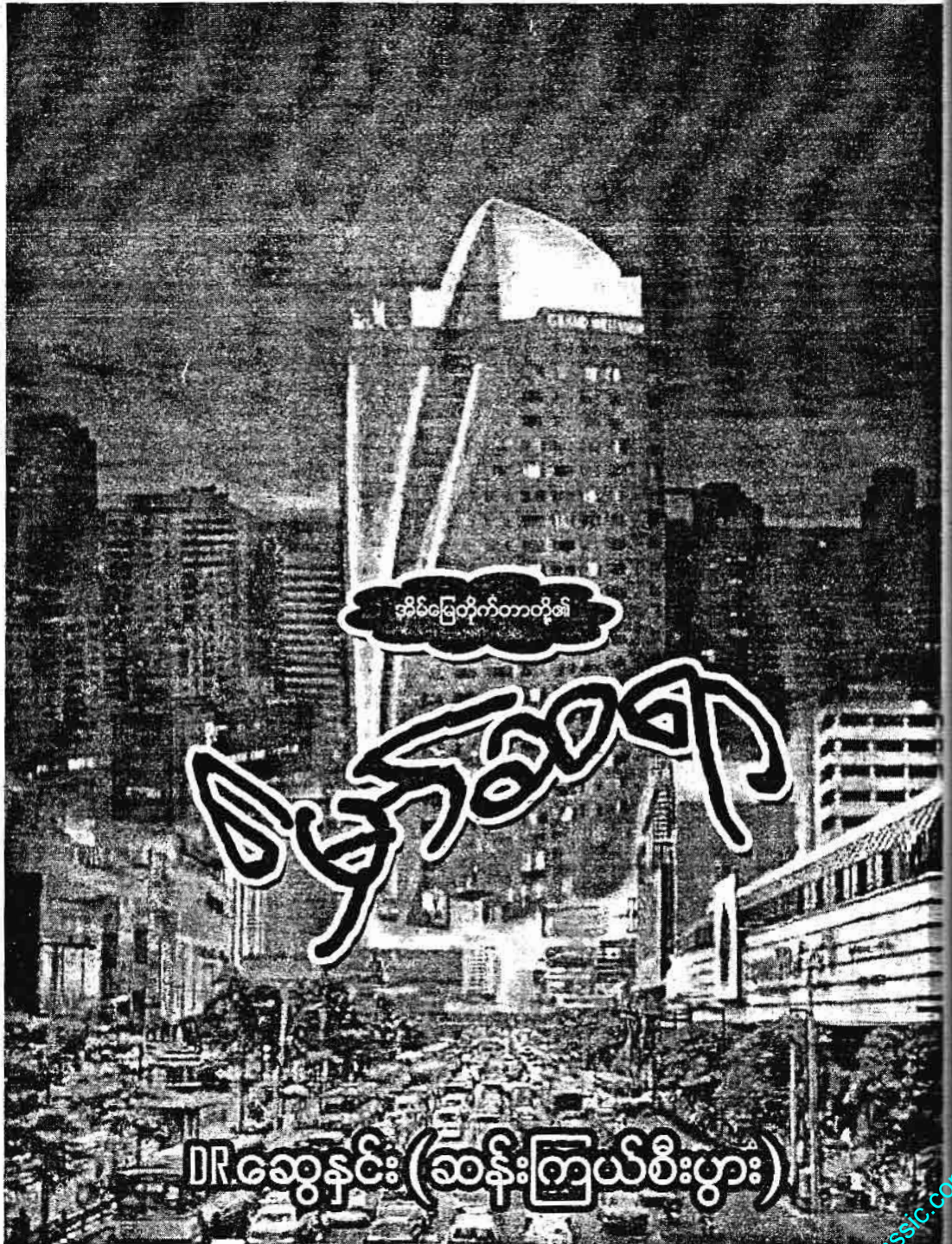
ပြန်ရောက်လာမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။
ကျုပ် ကသာရောက်တော့ ကြောက်ပြီး
ဖျားတာ သမားတော်တွေနဲ့တောင် ဆေး
တော်တော် ကုယူရတယ်။ ခုတော့
တောထဲကို အမဲလိုက်ဖို့မပြောနဲ့ ထင်း
ခုတ်တာတောင် မလိုက်ရဲတော့ဘူး”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလားဗျာ။
ခင်ဗျား သူနဲ့အတူ တစ်ညတော့ ပျော်ခဲ့
သေးတာပဲမို့လား”

“အဲဒီတစ်ညကို ပြန်စဉ်းစား
ကြည့်တော့လဲ ကြောက်စရာဘဲဗျ။
သူက တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲနဲ့ ကျုပ်ကို
ပြုစုယုယနေတာ။ ကျုပ်ဘာမှမသိဘဲ
အိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိပါပဲဗျာ”

မှဆိုးထွန်းခံက သူ့အတွေ့အကြုံ
ကို ပြောပြသည်။ ယခုအခါ သူသည်
သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်း၌ ဆင်ပဲ့စီးဘဝ
ဖြင့်သာ နေထိုင်ပြီး တောထဲသို့ မည်သူ
နှင်ဖို့လိုက်ခြင်း မရှိတော့သည်ကို ကျွန်ုပ်
ထူးခြားစွာ သိရှိခဲ့ရပါသည်။

ရွှေဇော်ဇာ

ပေါက်ကွဲမှုပြဿနာ

ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ပေါက်ကွဲမှုပြဿနာများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်။

ပေါက်ကွဲမှုပြဿနာများအနက်မှ အရေးကြီးဆုံးသော ပေါက်ကွဲမှုပြဿနာတစ်ရပ်မှာ ကမ္ဘာ့လူဦးရေ ပေါက်ကွဲမှုပင် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ကမ္ဘာ့လူဦးရေမှာ သန်းပေါင်းခြောက်ထောင်ကျော် ရှိနေလေပြီ။

ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာနေသော ကမ္ဘာ့လူဦးရေအတွက် စားစရာကို အသားထားဦး နေစရာအတွက်ပင် အရေးတကြီး လိုနေသည်။

တိုးပွားလာနေသော လူတွေကို ဘယ်မှာနေရာချထားပေးမည်နည်း။ လူဦးရေ တိုးပွားလာသည်နှင့်အမျှ နေစရာအိုးအိမ်များက လိုအပ်လာသည်။

ထိုသို့ လူဦးရေတိုးပွားလာ၍ အိုးအိမ်များ လိုအပ်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်ဖက်ကလည်း မြို့ကြီးများ၏ ဧရိယာနယ်ပယ်ကို ချဲ့ထွင်လာကြသည်။ မြို့ကြီးများနှင့် တစ်ဆက်တည်း တည်ရှိနေသော မြေလွတ်မြေရိုင်း မြေယာများကို

အကွက်ချကာ မြို့သစ်များ တည်လာကြသည်။ ယခုအခါ မဟာမြို့ကြီးများ ဖြစ်လာကြသည်။

ဝေးဝေးပင် ကြည့်စရာမလို၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုပင် ကြည့်ပါ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်ပိုင်းကာလများက တောင်ဥက္ကလာ၊ မြောက်ဥက္ကလာ၊ သာဓကတ စသည် မြို့သစ်များကို ချဲ့ထွင်ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင်မူ အင်္ဂလိပ် (မြောက်ပိုင်း/တောင်ပိုင်း) ရွှေပြည်သာမြို့သစ်၊ လှိုင်သာယာမြို့သစ်များကို တိုးချဲ့လာသည်။

ရန်ကုန်မြို့သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ် ရှေ့ပိုင်းကာလများက အကျယ်အဝန်းက ဘယ်လောက်မှ မရှိသေးပေ။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်မှ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် လွန်မြောက်ခဲ့ပြီး ယခု သက္ကရာဇ်နှစ်ထောင် ချဉ်းနေပြီဖြစ်သည့် ကာလတွင်မူ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မဟာမြို့ကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ လူဦးရေမှာလည်း သန်းနှင့်ပင်ချီ၍ နေပြီဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ ဧရိယာအကျယ်အဝန်းမှာ ၁၉၆၂ ခုနှစ် ရှေ့ပိုင်းကာလများထက် အဆပေါင်းများစွာ

ကျယ်ဝန်းလာခဲ့ပေပြီ။

တိုးပွားလာသော လူဦးရေနှင့်အညီ မြို့ကြီးများ၏ ဧရိယာအကျယ်အဝန်းသည်လည်း အချိုးကျလိုက်ပါ ကျယ်ဝန်းလာရလေသည်။ ယခုအခါ မြို့တော်ကြီးထဲတွင် အိမ်တစ်အိမ်၊ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသော အနေအထားမျိုး မဟုတ်တော့ပေ။ အိမ်၊ မြေ၊ တိုက်တာ၊ ဈေးနှုန်းများမှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုနှင့်ပင် မတူတော့။ လိုက်၍မမီအောင်ပင် မြင့်မား၍ လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်နှစ်နှင့်တစ်နှစ်ပင် ဈေးနှုန်းခြင်းမတူကြတော့၊ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် တစ်လနှင့်တစ်လပင် ဈေးနှုန်းခြင်း မတူကြတော့ပြီ။ အိမ်၊ မြေ၊ တိုက်တာ၊ ဈေးနှုန်းများမှာ အံ့မခန်းမြင့်မား၍ လာနေသည်။ ကိုယ်ပိုင် အိမ်၊ မြေ၊ တိုက်တာနှင့် နေထိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ ငွေကြေးနှင့် မလုံလောက်တော့ပေ။ ဈေးနှုန်းများကား တစ်နေ့တခြား အံ့သြရလောက်အောင်ပင် တစ်ရိပ်ရိပ်တက်လျက် ရှိနေပေပြီ။

ထို့အပြင် ယခင်အခါက ရှိပင်

မရှိခဲ့သော အိမ်၊ မြေ တိုက်တာအကျိုး
ဆောင်လုပ်ငန်းများ၊ အရောင်းအဝယ်
လုပ်ငန်းများမှာ ယခုအခါ များစွာပင်
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အိမ်၊ မြေ
တိုက်တာပွဲစားများလည်း ငိုဦးကျိများလို
အလှူလှူ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

အခြေအနေ၏ တောင်းဆိုမှု
အရ ပေါ်ပေါက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။
လူဦးရေနှင့် လူနေမှုစနစ်များ တိုးတက်
လာကြသည်နှင့်အမျှ အိမ်၊ မြေ တိုက်
တာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းများလည်း
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်။

ရန်ကုန်၊ မန္တလေး စသည့် မြို့
ကြီးပြကြီးများရှိ အိမ်၊ မြေ တိုက်တာတို့

၏ ဈေးနှုန်းများမှာ ယခုအခါ အတော်
ပင် မြင့်မားလျက်ရှိနေပေပြီ။

မြို့ကြီးများသည် စီးပွားရေး
အချက်အချာကြခြင်း၊ လမ်းပန်းဆက်
သွယ်ရေး ကောင်းမွန်ခြင်း အလုပ်အကိုင်
ပေါများခြင်း စသည့် အချက်များကြောင့်
လည်း တစ်နေ့တခြား လူဦးရေ ထူထပ်
များပြားလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

အလျားလိုက် နေထိုင်မှုမှ
ဒေါင်လိုက် နေထိုင်မှု ဆီသို့

ယခုကဲ့သို့ အိမ်၊ မြေ တိုက်
တာများ၏ ဈေးနှုန်းများမှာ လွန်ခဲ့သော
ဆယ်စုနှစ်များကနှင့်မတူ မြင့်မားတိုးတက်

လာခြင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံတည်း မဟုတ်
ပေ၊ ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကမ္ဘာ
လုံးအတိုင်းအတာနှင့် ဖြစ်သည်။

ဥပမာ တစ်ခုပြရလျှင် တစ်
လောလေးကပင် တရုတ်ပြည်မကြီး၏
အုပ်ချုပ်မှုအောက် ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သွားသော ဟောင်ကောင်ကျွန်းကို ပြလို
ပေသည်။ ဟောင်ကောင်သည် ကမ္ဘာ
မဟာမြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ မြို့တော်
ကြီးတွင် ဗိုတင်းနေထိုင်ကြသော လူဦး
ရေမှာ အဆမတန် ထူထပ်များပြားလှ
သည်။ တစ်စတစ်စ ထူထပ်များပြားလာ
သော လူဦးရေအတွက် သူတို့မှာ ခဲ့ထွင်
စရာ မြေနေရာလွတ်များကလည်း မရှိ

မြေအပြည့် လူအပြည့် ဖြစ်နေပေပြီ။

သည်တော့ သူတို့ ဘာလုပ်ကြ သနည်း။ မြေတစ်နေရာစာရလျှင် ထိုနေရာ၌ အထပ်ပေါင်းများစွာပါသော မိုးမျှော်တိုက်ကြီးများကို ဆောက်ကြသည်။ ဘေးကို ချဲ့၍မရတော့သဖြင့် အပေါ်ကို ချဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်၌ ပေ ၄၀၊ ၆၀ရှိသော မြေကွက်တစ်ကွက် ၏ တန်ဖိုးသည် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ တန်နေသည်။

ခေတ်သစ်ကမ္ဘာကြီးတွင် ဤ အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ မြေနေရာများ ဈေးကြီးလာသည်။ အလျားလိုက် ဆောက်လုပ်မှုများ ချုပ်ငြိမ်းကာ ဒေါင်လိုက်ဆောက်လုပ်မှုများ ထွန်းကားလာ သည်။

လူဦးရေ အဆမတန် တိုးတက် များပြားလာခြင်းနှင့် စက်မှုနည်းပညာ များ တိုးတက်လာခြင်းတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်၌ ဒေါင်လိုက်တည်ဆောက်မှုနှင့် ဒေါင်လိုက်နေထိုင်မှုကို ဖြစ်ပေါ်လာစေပေ တော့သည်။

ထိုသို့ ဒေါင်လိုက်နေထိုင်မှုများ ဖွန်းကားလာခြင်းကြောင့် အိမ်၊ မြေ၊

တိုက်တာဈေးနှုန်းများလည်း မြင့်မားတိုး တက်လာသည်။

ဟောင်ကောင်သည် မိုးမျှော် တိုက်ကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်နေသော ဒေါင် လိုက်မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ ထူထပ် များပြားလာနေသော လူဦးရေပြဿနာကို ဒေါင်လိုက် တည်ဆောက်နေထိုင်မှု၊ တစ်နည်း မိုးမျှော်တိုက်ကြီးများဖြင့် မြေ ရှင်းပေးနေကြရသည်။

အထပ်ပေါင်းများစွာပါသော မိုး မျှော်တိုက်ကြီးများတွင် အခန်းပေါင်းများ စွာ ပါရှိကြသည်။ ထိုအခန်းပေါင်းများ စွာတွင် လူဦးရေပေါင်း မြောက်မြားစွာ နေထိုင်ကြသည်။ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတစ် လုံး အောက်ခြေနေရာယူမှုမှာ အကယ် စင်စစ် ရိုးရိုးပျဉ်ထောင်အိမ်များ၏ လူနေ ရပ်ကွက်တစ်ကွက်၏ အလုံးနှစ်ဆယ်ပုံ တစ်ပုံစာမျှပင် မရှိပေ။

သို့သော် မိုးမျှော်တိုက်ကြီး တစ်လုံးထဲတွင် ရိုးရိုးလူနေရပ်ကွက်ရှိ လူ ဦးရေပေါင်းထက် အဆနစ်ဆယ်မက သော လူများနေထိုင်လျက် ရှိနေကြ သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

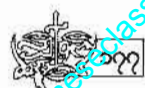
ခေတ်သစ်ကမ္ဘာကြီးမှာ ဤ

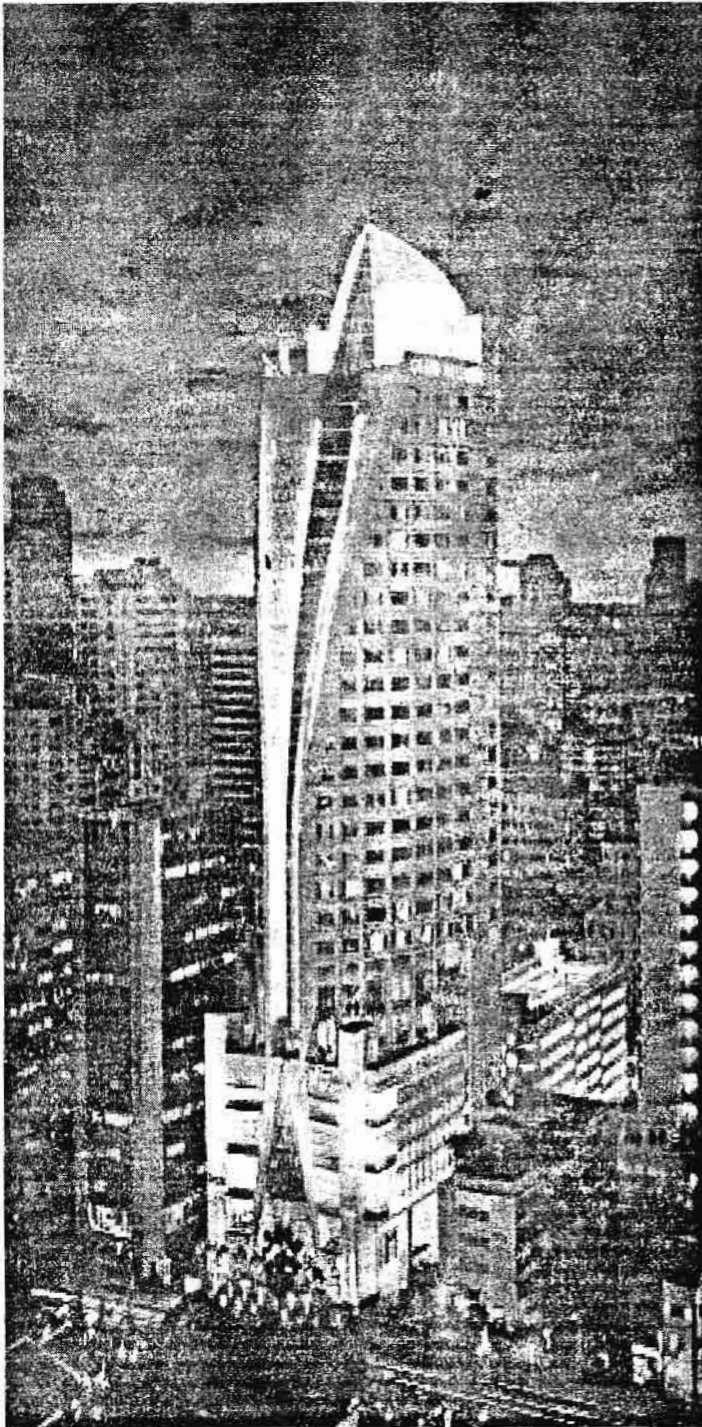
အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အလျားလိုက်နေ ထိုင်မှု နေရာတွင် ဒေါက်လိုက်နေထိုင်မှု က အစားထိုး ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ် သည်။ လာမည့် ဆယ်စုနှစ် များတွင်မူ တစ်ကမ္ဘာလုံးနီးပါးကိုပင် ဒေါင်လိုက် နေထိုင်မှုများက ဖြန့်ကျက် လွှမ်းမိုးသွား တော့မည် ဖြစ်သည်။

လူဦးရေ များပြားထူထပ်လာမှု နှင့် စက်မှုနည်းပညာ ခန့်ယှဉ်တက်လာ မှုတို့က ကမ္ဘာကြီး၏ ဒေါင်လိုက်နေထိုင် မှုကို ပေါ်ထွန်းလာစေခဲ့သလို ဒေါင်လိုက် နေထိုင်မှုများကြောင့်လည်း အိမ်၊ မြေ၊ တိုက်တာများ၏ ဈေးနှုန်းများ မြင့်တက် လာရသည်။ ခေတ်သစ် ကမ္ဘာကြီးမှာ ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချက် မှန်ကန်ကြောင်းကို ဟောင်ကောင်ကပင် သက်သေခံနေ သည်မှာ အထင်အရှားပင် ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်သည် အရှေ့အာရှရှိ လူ နေထူထပ်သိပ်သည်းသော စက်မှုထွန်း ကားရာ မြို့ကြီးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ဟောင်ကောင်သည် မြေနေရာ ကျဉ်းသည်။ လူဦးရေများသည်။ စီးပွား ရေး အချက်အချာကုသသည်။ စက်မှုထွန်း

ကာသည။ ထို့ကြောင့် ဒေါင်လိုက်နေ
ထိုင်မှုများ ဖြစ်ပေါ်ထွန်းကားရာဒေသ
ဖြစ်လာသည်။ ထိုသို့ ဒေါင်လိုက်နေထိုင်
မှုကြောင့် အိမ်၊ မြေ၊ တိုက်တာများ၏
ရေနှုန်းများလည်း အဆမတန် မြင့်တက်
လာရသည်။

ထိုအချက်သည်ပင် စီးပွားရေး
သမားများအတွက် စီးပွားရေးအကွက်
တစ်ကွက် ဖြစ်သည်။ ထိုအကွက်ကို
အဓိအရနင်းကာ ဟောင်ကောင်ရှိ အိမ်
မြေ၊ တိုက်တာ ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်း
များ နေ့ချင်းညချင်းပင် တိုးတက်ကြီးပွား
လာကြသည်။

ထိုအထဲတွင် အလွန်ပင်အား
ကျလောက်စရာကောင်းသော အိမ်၊ မြေ
တိုက်တာ ရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ဆောက်
လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ မင်ကွန်း
ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သည်။

စာဖိုမှူးကလေးဘဝမှ

ကုမ္ပဏီကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာသူ

ဝှမ်းစွန်းဆိုသူ လူငယ်ကလေး
တစ်ဦးမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်
ကျော်က ဟောင်ကောင်ကို စတင်

ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ ရောက်ရှိစဉ်က ဟောင်
ကောင်သည် ယခုလောက်အထိ မတိုး
တက်သေး။ လူဦးရေ မထူထပ်သေး။ မိုး
မျှော်တိုက်ကြီးများလည်း ယခုလောက်
မရှိသေး။

“ဒီမှာ မင်ကျူးကုမ္ပဏီရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီး အခုအချိန်မှာ လူကြီးမင်း ဝယ်ယူ
ပြီးပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဟောဒီ
ဟိုတယ်နှစ်လုံးကို သန်းနှစ်ဆယ် အမြတ်
ဆေးမယ်ဆိုရင် ပြန်ရောင်းနိုင်မလား”

ထိုအခါ ဝမ်းစွန်းက လေသံ
ဩဇာကြီးဖြင့်...
“ဘယ် ပြန်ရောင်းနိုင်ပါ့မလဲဗျာ

ဟောဒီ ဟိုတယ်နှစ်လုံးနေရာမှာ မိုးထိ
တိုက်ကြီးနှစ်လုံးကို ပြန်ဆောက်လိုက်
မယ်ဗျာ။ အဲဒီအခါကျရင် ရလာမယ့်
အမြတ်အစွန်းက အခု လူကြီးမင်းပြော
နေတဲ့ သန်းနှစ်ဆယ်မကတဲ့လားဗျာ”

ဝမ်းစွန်း၏ စီးပွားရေး ဦးနှောက်
ကား ရှေးကိုပြေးလွန်းလှသည်။ သူသည်
ဟိုတယ်ဟောင်းနှစ်လုံးကို ဖြိုဖျက်ပြီး မိုး
မျှော်တိုက်ကြီးနှစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်
ရာ၌ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်ကာ အမြန်ဆုံး
ပြီးအောင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိုးမျှော်တိုက်ကြီး
နှစ်လုံးကို တစ်နှစ်အတွင်းပြီးအောင်

ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။
သူ၏ ဆောက်လုပ်မှု မြန်ဆန်
နှုန်းမှာ ဟောင်ကောင်မြို့တွင် စံချိန်သစ်
တင်ခဲ့သည်။

တိုက်ခန်းများ ဈေးမြင့်
မိုးမျှော်တိုက်ကြီး နှစ်လုံး၏
အချောသပ်တည်ဆောက်မှုများ ပြီးလျှင်
ပြီးချင်း ပထမအသုတ်အဖြစ် တိုက်ခန်း
၁၆ ခန်းကို တစ်ပတ်အတွင်း အပြတ်
ရောင်းနိုင်ခဲ့သည်။

သိပ်မကြာ၊ နောက်တစ်ပတ်
အကြာတွင် နောက်ထပ် ၂၈ ခန်းကို

ရောင်းချနေသည်။ သို့ဖြင့် ရက်သတ္တပတ်
လေးပတ်အတွင်း မိုးမျှော်တိုက်ကြီးနှစ်လုံး
ရှိ စုစုပေါင်း အခန်းအားလုံး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံ
ကို ရောင်းချခဲ့ရသည်။

ဝမ်းစွန်း၏ တိုက်ခန်းဈေးနှုန်းများ
သည် ဟောင်ကောင်တစ်မြို့လုံးရှိ တိုက်
ခန်းရောင်းဈေးစံချိန်ကို အကောင်းဆုံး
ချိုးပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

မိုးမျှော်တိုက်ကြီး နှစ်လုံး
အတွက် အထွေထွေကုန်ကျစရိတ်မှာ
ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၁၅၅ သန်းသာ ရှိ
သည်။

သို့သော် မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတစ်
လုံးရှိ တိုက်ခန်းများအားလုံး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံ
ကို ရောင်းချပြီးချိန်တွင်မူ ဒေါ်လာသန်း
ပေါင်း ၃၂၀ ရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

သူကြွယ်ကြီး ဝမ်းစွန်းသည်
သူ၏ ကျောဘက်မှာတည်ရှိသော တိုက်
တာအဆောက်အအုံများ အားကိုးပြီး
မင်ကျူး ကုမ္ပဏီအတွက် အမြတ်အစွန်း
များ လှိုင်လှိုင်ရှာပေးနိုင်ခဲ့၏။ မှန်ပေသည်။
မြေကြီးက ရွှေသီးသည်ဆိုသည်မှာ ဝမ်း
စွန်းအတွက်တော့ အမှန်တကယ်ပင် ဖြစ်
ပေတော့သည်။

ထိုအချိန်ကြောင့်ပင် သူ၏ မင်
ကျူးကုမ္ပဏီကြီးမှ အစုရှယ်ယာဈေး
နှုန်းများလည်း ဆထက်ဆင်းသိုး တိုးတက်
လာခဲ့ရာ ကာလပေါက်ဈေး ဒေါ်လာသန်း
ပေါင်း ၁၅၀၀ အထိ မြင့်တက်လာခဲ့
သည်။ သို့ဖြင့် ဝမ်းစွန်းဆိုသော စားဖိုမှူး
ကလေးတစ်ဦးမှာ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး
တစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။

သူသည် လုပ်ငန်းများကို နှစ်စဉ်
တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သည်။ တိုက်ခန်းများ
အရောင်းထိုင်းသော ကာလမျိုးမှာပင်
သူ၏ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာပေါက်ဈေးကို
မကျအောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဝမ်းစွန်း
၏ ထူးခြားထက်မြက်သော စွမ်းရည်တစ်
ခုမှာ အရောင်းထိုင်းနေသော ကာလမျိုး
မှာပင် သူကုမ္ပဏီ၏ တိုက်ခန်းများကို
အမြတ်အစွန်း များများရအောင် ရောင်း
ချနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စံချိန်သစ်တင်

အကယ်စင်စစ် သူဌေးကြီး
ရှိကျန်ထန်နှင့် သူဌေးကြီး ဝမ်းစွန်းတို့သည်
လွန်စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသော မိတ်
ဆွေများ ဖြစ်သည်။

တခြား ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ
ရှိကျန်ထန်၏ ဟိုတယ်နှစ်လုံးကို ဝယ်ယူ
ရန် လေသံလွှတ်ခဲ့သေးသည်။

သို့သော် ဝမ်းစွန်းသည် ထို
ကုမ္ပဏီကြီးထက် ဦးအောင်ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့
သည်။ သူကား ဈေးကွက်တွင် ခြေမြန်
လက်မြန် ရှိလှသူဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီး ရှိကျန်ထန်နှင့် သူ
အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်သည့်နေ့
က သူ့ကို မေးခွန်းတစ်ခု မေးခဲ့သည်။

ထိုအချက် မှန်ကန်ကြောင်းကို
ဝမ်းစွန်းဆိုသော လူငယ်ကလေးတစ်ဦးက
သက်သေပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ဟောင်ကောင်ရောက်
စက သာမန် လူငယ်ကလေးတစ်ဦး
သည် ယခုအချိန်တွင် သန်းကြွယ်သူဌေး
ကြီး တစ်ဦးဖြစ်နေပြီဟုဆိုလျှင် သင်
အလွန် အံ့ဩသွားလိမ့်မည်။

ဝမ်းစွန်းသည် လွန်ခဲ့သော
နှစ်နှစ်ကမှ စတင်ကာ မင်ကျူး အိမ်
မြေ၊ တိုက်တာ ရောင်းဝယ်ရေးနှင့်
ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးကို တည်
ထောင်ခဲ့သည်။ ထို ကုမ္ပဏီကို တည်
ထောင်ချိန်က သူ့မှာ အရင်းအနှီးအမြတ်

တောညွှန့် ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၆၀ သာ နှိမ့်လှည်း။ ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၆၀ဆိုသော ငွေကြေးပမာဏသည် ဟောင်ကောင်ရှိ ကုမ္ပဏီကြီးများအတွက် မပြေပလောက် သော ငွေကြေးပမာဏမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဝှမ်းစွန်း၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှု အစွမ်းအစများကြောင့် ကုမ္ပဏီတည် ထောင်ပြီး နှစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း ဒေါ်လာသန်းပေါင်း ၆၀သည် ၆၀၀ အထိ တိုးပွားလာသည်။ သန်းပေါင်း ၅၄၀ မြတ် စွန်းလာသည့် သဘောဖြစ်သည်။

သူသည် မင်ကျူး ကုမ္ပဏီကြီး ၏ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ရယူထားပြီး ကုမ္ပဏီ ကြီးနှင့် ဝန်ထမ်းများကို ဦးဆောင်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူ လက်အောက်တွင် ဝန် ထမ်းပေါင်းများစွာ ရှိသည်။

ဝှမ်းစွန်းသည် အိမ်၊ မြေ၊ တိုက် တာ ရောင်းဝယ်ရေး ဈေးကွက်တွင် ဘက်စုံ၊ ကျစေ့၊ မည်သို့ပင်ရှိပါစေ သူ၏ ရောင်းဝယ်မှုလုပ်ငန်းကို ဘယ် ဆော့မှ အပျက်ခံခြင်း မရှိခဲ့ပါပေ။

သူကုမ္ပဏီမှ အရောင်းအဝယ် ဆုပ်ခံသမျှသော အိမ်၊ မြေ၊ တိုက်တာ များအားလုံးမှာ ရုံးခွဲဖူးသည်ဟူ၍ မရှိ၊

အားလုံး အမြတ်အစွန်းကောင်းကောင်း ရခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဟောင်ကောင် အိမ်၊ မြေ၊ တိုက်တာ ရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ဆောက်လုပ်ရေး လောက၌ ဝှမ်းစွန်းကို တိုက်တာမြေယာ တို့၏ မှော်ဆရာဟု ကင်းပွန်းတပ်ခဲ့ကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟုတ်လည်း၊ ဟုတ်သည်။ သူ သည် အိမ်၊ မြေ၊ တိုက်တာ အရောင်း အဝယ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွမ်းကျင် ကျင်ကျင် ရှိလှသလို မှန်ကန်တိကျ သော တွက်ကိန်းများကို သိတတ်သူ လည်း ဖြစ်သည်။ သူမှာ အမြော်အမြင် ကြီးသော ဦးနှောက်လည်း ရှိသည်။ သူ များ မလုပ်ရဲ မကိုင်ရဲသော အိမ်၊ မြေ တိုက်တာများကို သူက လုပ်ရဲကိုင်ရဲ သည်။

သူဦးနှောက်သည် ကွန်ပျူတာ ထက် အဆပေါင်းများစွာ တိကျမှန်ကန် မြန်ဆန်စွာ တွက်ချက်နိုင်သော ဦးနှောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ အပြောင်မြောက်ဆုံး သော စွမ်းဆောင်ချက်တစ်ခုမှာ သူ၏ မင်ကျူးကုမ္ပဏီကြီးမှ အရာရှိယာများကို သုံးလတာကာလအတွင်း ဒေါ်လာသန်း

ပေါင်း ၄၀၀ အထိ ရောက်အောင် တိုး ပွားပြောင်းလဲ ပစ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်လက်မှ

တစ်ယောက်လက်သို့

ပင်လယ်ဘက်ကို မျက်နှာမူ ထားသော မြေကွက်နှစ်ကွက် ရှိသည်။ ထိုနေရာမှာ ရှောင်ကောင်သည်။ အကွက် အကွင်းကောင်သည်။ ထိုမြေကွက် နှစ် ကွက်အနက် တစ်ကွက်ကို လီဟု ကျောက်ဆိုသော ဟောင်ကောင် သူဌေး ကြီးတစ်ဦးက ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်လာ ၁၀ သန်းခြောက်သောင်းဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ ပြီး ထိုမြေကွက်ပေါ်တွင် မိတယ်တစ်လုံး ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ မိတယ်အမည်မှာ အိမ် ဖြစ်သည်။

ကုန်တစ်ကွက်ကိုမှ သူဌေးကြီး

ရန်ဆုတ်ချိန်က ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်လာ ၂၄ သန်းဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သို့သော် သူဌေးကြီး ရန်ဆုတ်ချိန်မှာ ထို မြေကွက်ကို ဝယ်ယူပြီးကာမှ သူ့လုပ်ငန်း များတွင် အရှုံးပေါ်လာခဲ့သည်။ သည်တွင် သူ ချေးငွေများ ရယူထားခဲ့သော ဟောင်ကောင် ယိုလျှံတယ်က ထိုမြေ

ကွက်ကို သိမ်းယူသွားပြီး လေလံတင်ခဲ့သည်။

ထိုမြေကွက်ကို သူဌေးကြီး ရှိကျန်ထန်က ခေါ်လာ ၃၅ သန်းဖြင့် လေလံဆွဲသွားခဲ့သည်။ သူက ထိုမြေကွက်ပေါ်တွင် ဟိုတယ်ကြီးတစ်လုံး တည်ဆောက်လိုက်သည်။ ကျွဲက ကမ်းနားဟိုတယ်ကြီး ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နှစ်တွင် ရှိကျန်ထန်သည် သူဌေးကြီး လီဟုကျောက်ထံမှ အိမ်မိတယ်ကို ဝယ်ယူလိုက်ပြန်သည်။

သို့သော် ၁၉၉၃ ခုနှစ်ပိုင်းတွင် မူ သူဌေးကြီး ဝမ်းစွန်းသည် ရှိကျန်ထန်၏ ကျွဲက ကမ်းနားဟိုတယ်နှင့် အိမ်မိတယ်ကို ခေါ်လသန်းပေါင်း ၈၀ ဖြင့် ဝယ်ယူလိုက်တော့သည်။ မှန်ပေသည်။ ဝမ်းစွန်းကား ထိုနေရာကို သဘောကျနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့လက်ထဲကို ရောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထို့အတူ သူသည်လည်း သာမန်လူငယ်လေးတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သေးသည်။ သူသည် ဟောင်ကောင်ကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာ၊ စားသောက်ဆိုင်ကလေး

တစ်ခုတွင် စားဖိုမှူးကလေးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခွင့် ရခဲ့သည်။ သူ၏ အချက်အပြတ် အကြော်အလှော် ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် သူသည် ဟောင်ကောင်စားသောက်ဆိုင်လောကတွင် တဖြည်းဖြည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော စားဖိုမှူးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူသည် ဟောင်ကောင်ကို ရောက်စက လက်ဗလား၊ အရင်းအနှီးဗလား။ သို့သော် သူ့မှာ တိုးတက်ကြီးပွားလိုသော စိတ်ဓာတ်ပါခဲ့သည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်သည် အရင်းအနှီး ငွေကြေးအသပြများထက် အဆတစ်ရာမက သူ့ဘဝအတွက် အဓိကကျခဲ့သည်။ အရေးပါခဲ့သည်။

မှန်သည်။ တကယ်တမ်း ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော သူတိုင်းတွင် အရင်းအနှီး ငွေကြေးအသပြမလို ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော စိတ်ဓာတ်သာလိုသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်ကိုသာ မှန်မှန်ကန်ကန် အသုံးချတတ်လျှင် အမှန်တကယ် ကြီးပွားတိုးတက်လာမည်မှာ ဧကန်မချ ဖြစ်သည်။

မျက်လှည့်ဆန်သော စီးပွားရေးနည်းလမ်း

ဝမ်းစွန်းသည် မျက်လှည့်ဆန်သော စီးပွားရေး နည်းလမ်းနှစ်ခုကို အသုံးပြုခဲ့သည်။

ပထမနည်းမှာ ဝယ်လက်ကို ငွေချေးပေးခြင်းဖြင့် အရောင်းအဝယ်ကို မြှတ်အောင်လုပ်သည်။ အချို့သော ကုမ္ပဏီများသည် ဟောင်ကောင်တည်ဆောက်ကာစဖြစ်သဖြင့် ဘဏ်စာရင်းမရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ဘဏ်မှ ငွေချေးရခက်နေသည်။

သည်တွင် ဝမ်းစွန်း၏ မင်ကျွေးကုမ္ပဏီက ထိုကုမ္ပဏီများကို ငွေထုတ်ချေးလိုက်တော့သည်။ ထိုချေးငွေများအတွက် အတိုးနှုန်းများ ရရှိသည်။

နောက်တစ်နည်းမှာ တိုက်ခန်းများ အဆောက်အအုံများ၏ ဈေးနှုန်းများကို မြှင့်ပြီး အမြတ်ငွေအဖြစ် ကုမ္ပဏီ၏ စာရင်းသို့ သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် မင်ကျူးရှင်သော စားသောက်ဆိုင်ကို ရောင်းချသောအခါ အမြတ်ငွေ ခေါ်လာ ၁၅ သန်းရရှိအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့သော မျက်လှည့်ဆန်ဆန်
မီးပွားရေနည်းလမ်းများဖြင့် ဝမ်းစွန်းသည်
သူ့ကုမ္ပဏီ၏ အမြတ်အစွန်းများကို
နှစ်ဆတိုးပွားအောင် ဖန်တီးစွမ်းဆောင်
နိုင်ခဲ့သူများမှာ ပြောင်မြောက်လှပေတော့
သည်။

ရှေ့အလားအလာ

ယခုအခါ ဟောင်ကောင်မှာ

တရုတ်ပြည်သူ သမ္မတနိုင်ငံ၏ အုပ်ချုပ်
မှုအောက်သို့ ရောက်ရှိပွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် အနာဂတ်ကာလ
တွင် ဝမ်းစွန်း၏ မင်ကျူးကုမ္ပဏီအနေဖြင့်
မည်သို့သော အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်
ရကာ မည်သို့ ခရီးဆက်မည်ကိုလည်း
ကောင်း၊ ဝမ်းစွန်း၏ ထက်မြက်လှသော
အစွမ်းအစကိုလည်းကောင်း စောင့်ကြည့်
ရဦးမည် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဟောင်ကောင်မြို့မှ အိမ်၊ မြေ

တိုက်တာမော်ဆရာကြီး၏ စီးပွားရေး
မျှော်လင့်ချက် အိပ်မက်တို့သည်
ကား...

DR.ဆွေနှင်း

(ဆန်းကြယ်စီးပွား)

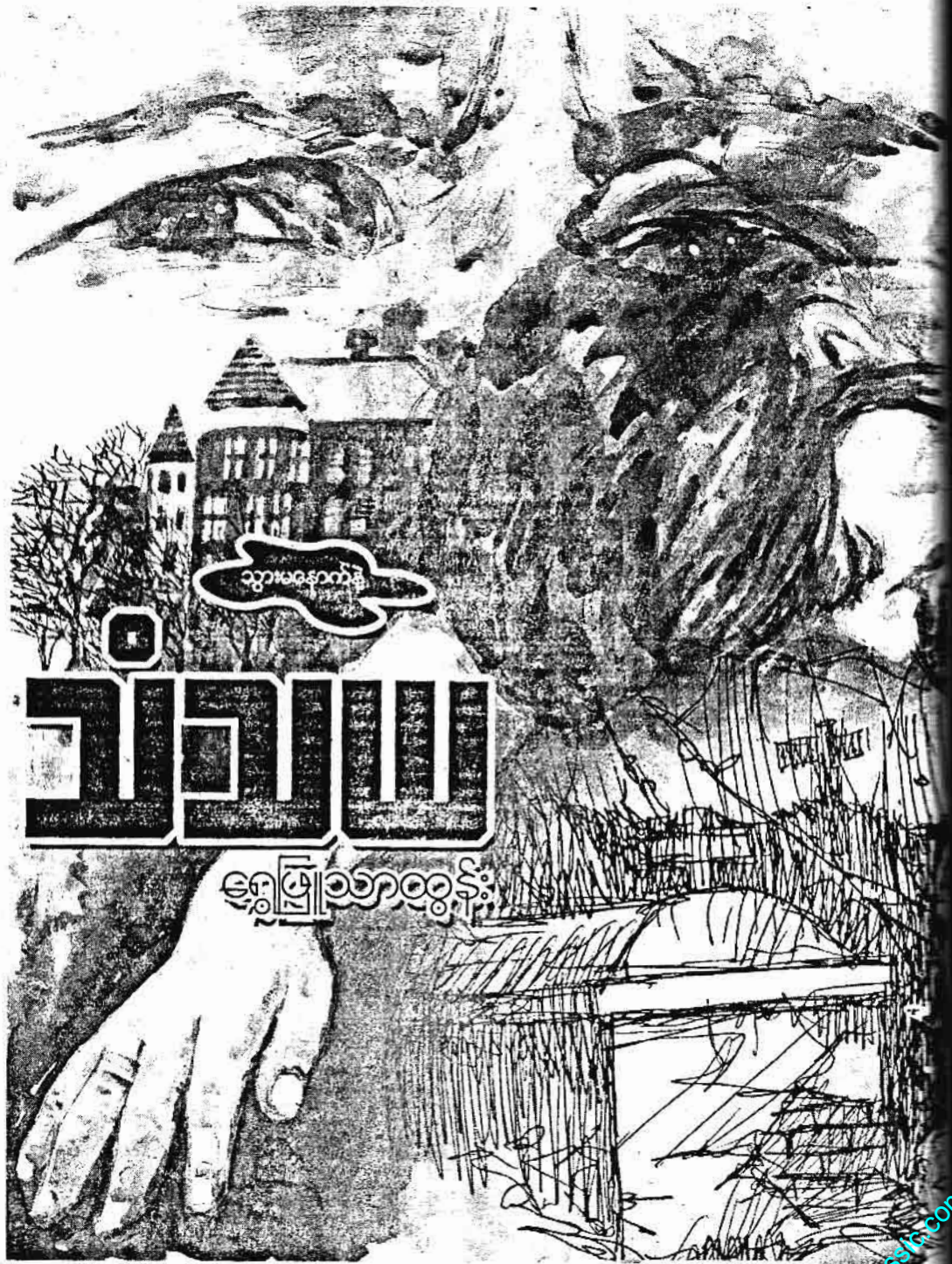
မဂ္ဂဇင်းရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

စောဦး

စာပေ

၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

အခန်း (၁)

ကိုလှိုင်၏ နာမည်ကို

ကြံခင်းစု ရပ်ကွက်တွင် စုပါစတာ။
မသိသူမရှိ၊ များသောအားဖြင့် အရက်
သမားတိုင်းက ကိုလှိုင်ကို သိကြ
သည်။ သူ၏အပေါင်း အသင်း များသည်
အရက်သမားသောက်ဖော်သောက်ဖက်၊
ကိုလှိုင် နာမည်ကလေးသလောက်
သူကတော့ ကုလားဆင်း အသားမည်ပြီး
အရပ်အမောင်းက ငါးပေ ကျော်
ခြောက်ပေနီးပါး ရှိသည်။ ကိုလှိုင် က
အိမ်ထောင်ရေးကို အရက်လောက်
တန်ဖိုးထားတတ်၊ အရက်သည်သာ သူ
အတွက် ထာဝရအချစ် ဖြစ်သည်။
အိမ်ထောင်ပြုလျှင်လဲ အများဆုံးတစ်နှစ်
အိမ်ထောင် ဘယ်နှစ်ဆက်ဆိုတာ ကိုလှ
ိုင်မသိမှာ။

တစ်ခါတစ်ခါ မြဝတီမဲဆောက်
ဘက်ကိုလည်း ရောက်သည်။ မြဝတီမှာ
အိမ်ထောင်ကျနေသလို ကြားရသည်။
မြဝတီမှာလဲ ကိုလှိုင်က အမြဲမနေ
ကိုလှိုင်က ရန်ကုန်သို့ မိန်းမတွေခေါ်
လာတတ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကို

လှိုင်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ရေးမြဲပြီ
ဟု မိသားစုက ဝမ်းသာနေကြသည်။
မကြာလိုက် ကိုလှိုင်မိန်းမ ထွက်ပြေး
သွားကြောင်း သတင်းကြားရသည်။
မိန်းမထွက်သွားတော့ ကိုလှိုင်
မပူ သူ့အတွက် အဖော်ကောင်းတွေရှိ
သည်။ သူနှင့် သောက်ဖော်သောက်ဖက်
လည်း အရက်နာကျပြီး ဆုံးသွားသူတွေ
ရှိသလို၊ တချို့လည်း မျက်နှာဖောယောင်
ပြီး လူရပ်မပေါက်သူတွေလည်း အနုမ
တက္ကပင်။

“သားရယ် အရက်မသောက်ပါ
နဲ့ကွယ်။ မင်းသူငယ်ချင်းတွေလည်း သေ
နေတာပဲ။ အရက်ဆိုတာ ဘာမှ ကောင်း
ကျိုးမပေးပါဘူးကွယ်”

မိခင်ကြီးက အမြဲ ဆုံးမတော့
လည်း...

“သား နောင်တရပါပြီ အမေ
ရာ၊ သား တကယ် အရက်ဖြတ်လိုက်ပါ
ပြီဗျာ၊ အမေရာ”

ဟု ကိုလှိုင် အမေစိတ်ချမ်း
သာအောင် ပြန်ပြောတတ်သည်။

ကိုလှိုင် အမေ့ရှေ့မှာတော့
ကတိတွေပေးပြီး ကွယ်ရာမှာတော့

သောက်မြဲ ဆက်သောက်တတ်သည်။
အပေါင်းအဖော်တွေကို ကိုလှိုင် အိမ်ကို
မခေါ် အိမ်ကိုခေါ်ရင် အမေစိတ်မကောင်း
ဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်မိသည်။ ကိုလှိုင် သူများ
တွေ အရက်ကို တစ်ပုလင်းလောက်ဆို
မှူးပြီး သတိမရပေမယ့်။ ကိုလှိုင်က
သတိရှိသည်။ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ အရက်မ
မှူးဘူး ခံနိုင်ရည်အားရှိသည်။ ပြောရရင်
ထမင်းကိုတော့ တစ်ဝတစ်ပြစားသည်။
ဟင်းကောင်းမကောင်း ကိုမယူ။ ဒါတစ်ခု
ကောင်းလို့ ကိုလှိုင် အရက်နာမဖြစ်။
သူ့အဖော်တွေကတော့ အဝေးကပင်
မျက်နှာနီမြန်းပြီး ဖောယောင်သူရှိသလို၊
ကိုလှိုင်ကို မသိတဲ့လူတွေက အရက်
သမားဟု မထင်ကြပေ။ အသားအရေ
တွေက ကောင်းသည်။

အရက်သမား ယစ်ထုပ်တထုပ်
ရောက်နေသော်လည်း ကိုလှိုင်က နာ
ရေးမှာ နေရာမရွေး ရှေ့ကထမ်းဆောင်
သည်။

“ကိုလှိုင်ရေ ကိစ္စရှိလို့ နာရေး
အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးပါဟု” ပြော
လည်းခေါင်းအမြဲတမ်းညိတ်တတ်သူ ဖြစ်
ပေသည်။ ကိုလှိုင် ဘုရားတရားကို ရှိ

သေပေမယ့် အစိမ်းသရဲ တစ္ဆေ ပြိတ္တာ
ရှိတာ သူ့ယုန် ကြောက်လည်းမကြောက်
တတ်ပါ။ နာရေးဖြစ်ပြီဆိုလျှင် အရက်
တစ်လုံးလောက်သာ သူ့ကို ချီးမြှောက်
ပေးလိုက် နာရေးအတွက် တတ်နိုင်သ
လောက် လုပ်ပေးတတ်သည်။ ရက်
လည်အထိ နာရေးအိမ်မှာ နေတတ်
သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နာရေးအိမ်တွင်
ဖဲဝိုင်းရှိပေမယ့် ကိုလှိုင်က ဝါသနာမပါ။
အနီးကထိုင်ပြီး ကြည့်နေတတ်သည်။
ဖဲသမားတွေက အရက်တိုက်လျှင် လှိုင်
သောက်သည်။ အရက်၊ ဖဲသမားများ
အတွက် ရေနေ့ကြိုပေးတတ်သည်။
ကစားဝိုင်းမှာ အချင်းချင်း စကားများ
တော့ အိမ်ရှင်များ မပြောမဆိုရပေမယ့်၊
ကိုလှိုင်က ကြားက ဖြန်ဖြေပေးတတ်
သည်။

ကိုလှိုင်ကို အရက်သမားမှန်း
လူတိုင်းသိသော်လည်း အဖက်လုပ်ကြ
သည်။ အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ ကိုလှ
ိုင်မပါရင် နာရေးကိစ္စမပြီးဟု ဆိုရမည်။
နာရေး၊ အသုတအလောင်းချ၊ သက်
ပျောက်ဆွမ်းအတွက် ဘုန်းကြီးပင့်ပေးဖို့
လည်း ခိုင်းကြသည်။ ရပ်ကွက်ထဲရှိ

သံဃာတော်များနှင့် ကိုလှိုင်က သိပြီး
သား ဘုန်းကြီးပင့်ဖို့ကိစ္စလည်း ကိုလှိုင်
ပါရသည်။

အခန်း (၂)

တစ်နေ့ နာရေးကိစ္စတစ်ခုဖြစ်
သည်။ သင်္ဂြိုဟ်မြေချသည်က ကြံတော
သုဿန် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ကိုမပို့ ချမ်းသာ
သူတွေသာ ကြံတောမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ကြ
သည်။ များသောအားဖြင့် တံတားကြီးရပ်
ကွက် ခြောက်ဥက္ကလာပဗြိန္ဒယ်တွင် မြေ
မြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်သည်ကများသည်။ ထိုစဉ်က
တံတားကြီး သုဿန်ကို မဖျက်သေး။

ကိုလှိုင်မှ နာရေးဖြစ်သည့်
အိမ်မှာ ထမင်းစားလိုက် အရက်သောက်
လိုက် သူ့အတွက် အဆင်ပြေသည်။
အလောင်းကို မြေမြှုပ်ဖို့ တွင်းတူးဖို့ လူ
ရှာလို့မရတော့ ကိုလှိုင်က အရက်မှူးမှူး
နှင့်...

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်။
အဖော်တစ်ယောက်ပဲ ထည့်ပေးပါ”

သူတာဝန်ယူပြီး အလောင်း
ကောင် မြှုပ်နှံရန် ခြောက်ပေသုံးပေခွဲ
တွင်းတူးရသည်။ အလောင်းတွေ ထပ်
ကြပေမယ့်၊ ကိုလှိုင်က မရွံ့မရှာ ခြေ
ကျင်းတူးပေးသည်။ အချိန်တန် နေ့လည်
နှစ်နာရီမှာ အလောင်းချတော့ ကိုလှိုင်
က အရက်အရှိန်ပြင်းနေသည်။ အရက်
ဘယ်လောက်ပင်မှူးမှူး လှတကာကို ရုန်း
ကားတာမရှိ။ သို့သော် ကိုလှိုင်တစ်
ယောက် အသုတသို့လာသူတိုင်း တစ်အံ့
တစ်အား ဖြစ်နေကြသည်။

အလောင်းမြှုပ်နှံရန် တူးထား
သည့် ကျင်းထဲမှာ ကိုလှိုင် အသေ
ကောင်ကြီးလို အိပ်နေသည်။ ဘယ်သူမှ
လဲ ခေါ်လို့မရ။

“ဟဲ့ကောင်တွေ... ငါ့ကို မြေ
ဖို့ကွာ။ ငါသေနေပြီ”

ပါးစပ်က အော်ခေါ်နေသည်။
လူသုံးလေးယောက် ကျင်းထဲဆင်းပြီး
ကိုလှိုင်ကို ဆွဲခေါ်ရသည်။ သည်အထိ
ပေးကန်နေတတ်သူ၊ သူ့ဘဝမှာ သေတာ
မဆန်းသလို အယူအဆဆိုတာ မရှိတော့
လို့ ကိုလှိုင် ယူဆထားသည်။ ကိုလှိုင်
ဘဝမှာ သူ့မိခင်ကြီးရယ်၊ သံဃာတော်

နှင့် ဘုရားတရားကို သယံဇာတကြည်သည်။
အရက်ဖြတ်ဖို့ ရင်းနှီးသည့် သံဃာတော်
များက...

“လှိုင်ရယ်... မင်းအမေကြီး
စိတ်ချမ်းသာအောင် အရက်ကို ဖြတ်ပါ
လားကွာ”

ဟုပြောတော့ ကိုလှိုင်က...

“ဘုန်းဘုန်းဘုရားတွေကို
တပည့်တော် လေးစားပါတယ်။ ဒီအရက်
တစ်ခွက်တော့ တပည့်တော် ဇွန်လို့မရ
ဘူးဘုရား။ တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကိုလှိုင်က လျှောက်သည်။

“ဟဲ့ကောင် တော်ကြာ အရက်

နာကျပြီး သေမှာကွာ”

သံဃာတော်တွေ ပြောလဲ။

“ဘာတတ်နိုင်မလဲ ဘုန်းဘုန်း
ဘုရား”

ဒါက ကိုလှိုင်၏ လက်သုံးစ
ကာဖြစ်သည်။

တစ်ခါကလဲ နယ်ဘက်က
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခိုးယူလာသည်။
ကိုလှိုင် အပြောကောင်းတော့ ယုံပြီး
မိန်းကလေးလိုက်လာသည်။ ရန်ကုန်ကို
ရောက်တော့ အရက်သမားမှန်းသိတော့

ထိုမိန်းကလေး ပြန်လည်ထွက်ပြေးသွား
သည်။ ကိုလှိုင်ကတော့ အရက်
သောက်မပျက်...

“ပြေးသွားလည်း ဘာတတ်နိုင်
မလဲ။ အဲ... အရက်သမားကိုကြိုက်တဲ့
မိန်းမတွေလည်းရှိတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဟု ကိုလှိုင် အေးအေးဆေး
ဆေးပြောသည်။

xxx

အခန်း (၃)

အချိန်တန်တော့ ကိုလှိုင်
အရက်ဖြတ်ဖို့ အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်လာ
သည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ နာရေးတစ်ခုဖြစ်
တော့ အရက်သမား ကိုလှိုင်ကို အား
ကိုးကြသည်။ ကိုလှိုင်မှာ နာရေး
အတွက် တာဝန်ယူရသည်။ ပြောရမည်
ဆိုလျှင် မြေတစ်ကျ ကိုလှိုင်ကို အား
ကိုးကြသည်။

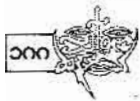
ထိုနေ့က ကိုလှိုင်က မူးလည်း
မူးနေသည်။ နောက်လူတစ်ယောက်နဲ့
နှစ်ယောက်သားတွင်းတူးဖို့ တာဝန်ကို

ယူလိုက်ကြသည်။ တံတားကြီးသုဿန်
ကို ကြမ်းသည်ဟု ယူဆနေကြသည်။
တချို့လူတွေက ကိုလှိုင်ကို အကြမ်းက
မနိုင်ဘူးဟုလည်း ပြောကြသည်။ ကိုလှ
ိုင်ကြားတော့ ကိုလှိုင်က ပြုံးပြီးနေ
တတ်သည်။ နဂိုကတည်းက တစ္ဆေသရဲ
ကိုမှ မယုံတာ။ အလောင်းမြပ်နံရန် တွင်း
တူးတော့ သုဿန်က နေရာကျဉ်းကျဉ်း
လေး ဒီကြားထဲမှာ အုတ်ဂူတွေကလည်း
ရှိသည်။ သုဿန်ကို မှီနေသည့် ညောင်
ပင်ကြီးလည်း တစ်ပင်ရှိသည်။ အရိပ်
တော့ရသည်။ လူတွေကတော့ အကြမ်း
ကြီး ညောင်ပင်မှာနေကြောင်းကိုလည်း
ပြောကြသည်။ ကိုလှိုင်ကတော့ မယုံ။
လူတွေပြောသလို အကြမ်းတွေကလည်း
ကိုလှိုင်ကိုမခိုင်ဟု ပြောတော့။ ကိုလှ
ိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့်နေသည်
ကလည်းသိတော့။ ထိုနေ့က နှစ်ယောက်
သားတွင်းကို တာဝန်ယူပြီး တူးကြသည်။
အရင် အရင်က မြုပ်နံထားသည့်
အလောင်းတွေကိုလည်း နေရာထပ်ကျ
သည်။ ကိုလှိုင်က မနွဲ့မရှာတတ်။ ဖြစ်
ချင်တော့ ဦးခေါင်းခွံတွေကိုယူပြီး အုတ်ဂူ
တွင်းတင်ပြီး...

“မင်း အသက်ဘယ်လောက်
မှာ သေတာလဲ”

ပြောရင်း ဦးခေါင်းခွံကို တစ်လံ
လောက်ရှိသည့် ဝါးရင်းတုတ်နှင့် ရိုက်
သည်။ ပြောင်းဆို ဦးခေါင်းခွံတွေ ကွဲသွား
သည်။ ကိုလှိုင်က သဘောကျသည်။
နောက်ထပ် တစ်ခေါင်းကိုယူပြီး...

“ဟဲ့...မင်းက ယောက်ျားလား”

မိန်းမလား”

ပြောရင်း တစ်ခါရိုက်ပြန်သည်။

ဦးခေါင်းခွံကွဲသွားတော့ တဟားဟားရယ်
ရင်း သဘောကျနေသည်။

ဦးခေါင်းခွံတွေကို သုံးလေးခေါင်း
ရိုက်လိုက်သည်။ ကိုလှိုင်တစ်ယောက်
တိကို ဆားနှင့်တို့သလို...

“အား...အား အမေလေး
ကယ်ကြပါဦး”

ထအော်နေသည်။ သူနှင့်ပါလာ
သူသည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးပြီး စိုး
ရိမ်သွားသည်။

“အား...အား နာတယ် ရိုက်
တယ်”

ကိုလှိုင်တစ်ယောက် မမျှော်
လင့်ဘဲ သုဿန်မှာ လူးနေသည်။
အသုဘ အလောင်းချသည့်လူတွေက
ဘာမျှအဖြေမရတော့။ ရောဂါဖြစ်သည်
ထင်ပြီး မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံ အရေး
ပေါ်ငှာနကို တင်ကြသည်။ ဆရာဝန်ရှေ့
မှာ တအားအား လူးနေသည်။ ဆရာဝန်
တွေ ဘာမှမတတ်နိုင် စစ်ဆေးလို့မရ
ရောဂါမရှိ ဆန်းပြားလှသည်။ အကျိုး
အကြောင်းကိုမေးပြီး လူတွေ သဘော

ပေါက်လာကြတော့ ငပျောအုန်းပွဲနှင့် ထ
တားကြီး သုဿန်သွားပြီး။

“သုဿန်မှာ စောင့်ရှောက်နေ
ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အမှားခံပါတယ်။
ကိုလှိုင်က မသိမလိမ္မာလို့ ပြောမိဆိုမိ
လုပ်မိတာတွေကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ ခင်မောင်
နောက်နောင် ခုလိုမလုပ်တော့ပါဘူး ဆင်
များ”

အရပ်ထဲကလူတွေ အမှားခံ
လိုက်သည်နှင့် ကိုလှိုင်တစ်ယောက်
လူးနေသည့်ကြားက ချက်ချင်းဆိုသလို
မျက်လှည့်ပြသလို ကောင်းသွားသည်။
ကိုလှိုင်တစ်ယောက် တစ္ဆေသရဲတွေကို
ထိုနေ့ကစပြီး ယုံသွားသလို အရက်ကို
လည်း အပြီးအပိုင် ဖြတ်လိုက်ပါတော့
သည်။

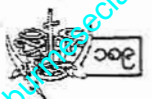
ရွှေမြို့သာထွန်း

မှတ်ချက်။ ။ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို
ရေးသားထားပါသည်။

အာရက

ဝံ့ဉာ်းဇတာ်ဗုတံ

မိုးဝင်း (ဝတ်လက်)

ဝက်လက်မြို့နယ် အနောက်
ဘက်ခြမ်းမှ လှေရွာသည် အိမ်ခြေ နှစ်
ထောင်နီးပါးရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ပါ
၏။ ရပ်ခလေး၊ ရွာခလေး ရိုးရာအစဉ်
အလာ ဘုရားပွဲတော်ကို တစ်နှစ်တစ်ခါ
ကျင်းပပြုလုပ်ရာတွင် ကြည့်ခွင့်ပွဲအဖြစ်
ဇာတ်ပွဲတစ်ပွဲ အမြဲပါဝင်ပါ၏။

ဈေးနှုန်းသင့်တင့်သော ပုံရွာမြို့
ဇာတ်ပွဲကို ငှားရမ်းပါ၏။ ပုံရွာမြို့တွင်
နာမည်ရဇာတ်အဖွဲ့ကို ငှားရမ်းပါ၏။
ပုံရွာမြို့တွင် နာမည်ရ ဇာတ်အဖွဲ့များ
အနေဖြင့် စိန်အောင်သန်း၊ စိန်ကျော်တင်၊
စိန်သောင်း စသည့်ဇာတ်များပင် ဖြစ်ကြ
သည်။ လှေရွေးရွာအနေဖြင့် စိန်
သောင်းဇာတ်အဖွဲ့ကို နှစ်စဉ်ငှားပါ၏။
သီးနှံများ နှစ်စဉ်ရိတ်သိမ်းပြီးချိန် ကဆုန်
လဆန်း (၁၄)ရက် (၁၅)ရက်များတွင်
ရွာဦးဘုရား လောကချမ်းသာ ဘုရားပွဲ
တော် ကျင်းပပြုလုပ်ကြသည်။

ချမ်းသာဆင်ရဲ အလွှာကိုကြည့်
ပြီး ဘုရားပွဲတော်အတွက် ကုန်ကျမည့်
ငွေကို ငါးထောင်တန်း သုံးထောင်တန်း
တစ်ထောင်တန်း သုံးစားခွဲပြီး ကောက်
ခံမှုကို ထည့်ဝင်ကြရင်း ဇာတ်ငှားခန့်

ဇာတ်ပွဲကပြပြီးသည်အထိ အထွေထွေ
ကုန်ကျစရိတ် တစ်သိန်းကျော် ကုန်ပါ
၏။ ယခုဈေးနှုန်းသည် ၁၉၇၀ နှစ်ကျော်
က ကုန်ကျငွေဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားပွဲဖြစ်
မြောက်ရေးကော်မတီသည် ဘုရားပွဲပြီး
မြောက်သည်နှင့် ရသုံးငွေ စရင်းရှင်းရ၏။

ရွာဦးကျောင်း မွှာရုံထဲတွင်
တစ်အိမ်တစ်ယောက် တက်ရောက်ပြီး
ရသုံးငွေ စာရင်းထဲမှ ဇာတ်ငှားကုန်ကျ
ငွေကို လိုသည်ထက်ပိုပြီး အသုံးများနေ
သည်ဟု မြင်ကြသော်လည်း အများက
တော့ နာရေးနေကြသော်လည်း ဘကြီး
ထွားက ဇာတ်သွားဘူးသည့် ပွဲကွားကော်
မတီအဖွဲ့အနေဖြင့် လိုသည်ထက် ကုန်
ကျမှုများနေသည်ဟု ထင်ကြောင်း ရသုံး
ငွေရှင်းတမ်း အစည်းအဝေးပွဲတွင် ဝေဖန်
ပြောဆိုမှုပြုသလို တခြား ရပ်ရေးရွာရေး
များတွင်လည်း မှန်ကန်မှုမရှိဟုထင်လျှင်
ဝေဖန်ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်၏။

ရပ်ခလေး ရွာခလေးဖြစ်သော
ကျေးလက် ရေခွေကြမ်းဝိုင်းသည် ဦးတင်
၏ အိမ်ခေါင်းရင်းတွင်ရှိသော မန်ကျည်း
ပင်ကြီး၏ အရိပ်အောက်တွင် ရေခွေ
ကြမ်းဝိုင်း ဖွဲ့လေ့ရှိကြ၏။ ရွာလယ်ရှိ ဦး

တင်အိမ်ဝိုင်းသည် ပေတစ်ရာပတ်လည်
ကျယ်ဝန်းသလို မန်ကျည်းပင် ထနောင်း
ပင်ကြီးများကြောင့် အရိပ်အာဝါသ
ကောင်းလှသဖြင့် နွေရာသီပျဉ်းသော
ကဆုန်၊ နယုန်လများတွင် ရွာထဲမှ
ကလေးများပင် ထနောင်းပင်အရိပ်၊ မန်
ကျည်းပင်အရိပ်အောက် လာပြီးဆော့က
စားနေကြ၏။

ဦးတင်၏ အဘသည် သူခေတ်
သူအခါက အုပ်စုသူကြီးဖြစ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။
နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးက ရေနံချေး ဝနေ
သောကြောင့် မဲညှိရှိအိမ်နေပါ၏။ ဦးတင်
အဖေသည် ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ခဲ့သော်လည်း
အေးအေးဆေးဆေး နေလိုသော စိတ်
ကြောင့် ရပ်ရွာက ဥက္ကဋ္ဌနေရာ အဆိုပြု
ခဲ့ကြသော်လည်း ဦးတင်ကမလုပ်ပဲ စိုက်
ရေးပျိုးရေးသာ လုပ်ကိုင်စီမံခဲ့၏။

လူကြီးမျိုးဆက်မို့ လက်ရှိဥက္ကဋ္ဌ
များက ဦးတင်ကို လာရောက်ပြီး ဆွေး
နွေးတိုင်ပင်မှု ပြုကြသလို ရပ်သူရွာသား
များကလည်း ဦးတင် မန်းကျည်းပင်
အောက်မှ ရေခွေကြမ်းဝိုင်းကို လာရောက်
ပြီး စိုက်ရေးပျိုးရေး ရပ်ရေးရွာရေး လူမှု
ရေးများကို ပြောကြဆိုကြ ဆွေးနွေးခဲ့

ပါ၏။

ယနေ့လည်း ဦးတင်၏ မန်
ကျည်းပင်ကြီး အရိပ်အောက်တွင် ဖျာ
ကြမ်းလေးချပ်ခင်းထားသော ဖျာပေါ်တွင်
ရွာသူရွာသား ဆယ်ယောက်ခန့် ရောက်
ရှိနေသလို ဘကြီးထွားတစ်ယောက်
လည်း ရောက်ရှိနေပါ၏။

ဦးတင်၏ သမီးဖြစ်သူ ထွေးဥ
က ရေနွေးကြမ်းအိုးထဲသို့ ရေနွေးကြမ်း
များလိုက်ပြီး ဖြည့်တင်းပေးပြီး အမြည်း
မုန့်များဖြစ်သော ပဲကြော်၊ ထန်းလျက်၊

လက်ဖက်များကိုပါ ဖြည့်ပေးနေပါ၏။
ဦးအေးမောင်သည် ပန်းကန်ထဲမှ ရေနွေး
ကြမ်းကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး။

“ဒီနှစ် ပွဲတားသွားမည့် ကော်မ
တီအဖွဲ့ထဲ ဘကြီးထွားကို ထည့်ပေးဖို့
အစည်းအဝေးပွဲမှာ အဆိုတင်ရမယ်”

“ဟုတ်သကဲ့သို့ မောင်အေး
မောင်ပြောတာ ကျုပ်လည်းထောက်ခံသ
ဟေ့”

ဦးညိုမိုင်းက လက်ဖက်ကို ငွန်း
ဖြင့်ကော်လိုက်ရင်း ပြောလိုက်သလို -

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဘကြီးထွား
ပါသွားတော့ အကြောင်းစုံသိရတာပေါ့”
ဦးသာဗျောကပါ ဝင်ရောက်
ထောက်ခံမှုပြုလိုက်မှုကို -

“ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊
တော်ကြာ ပွဲမတားရဘဲ စကားများပြီး
ပြန်လာနေရပါဦးမယ်”

ဦးဘထွားက ငြင်းဆန်လိုက်၏။
“ဘကြီးထွားက ဘာမှအတိုက်

အခံပြောပြီး စကားများနေစရာ မလိုပါ
ဘူး။ သူတို့ ပေးတာကမ်းတာ စားတာ

သောက်တာစသည် ကုန်ကျငွေ သိထား
ဖို့သာ လိုတာပါ။ ဘကြီးထွားက ချီသည်
ခါးသည် ဝင်မပြောပဲ သူတို့လုပ်တာ
ကိုတော သိထားဖို့ အဓိကပါပဲ”

ကိုနီတာ ပြောလိုက်မူကို။

“ဟုတ်တယ်၊ မောင်နီတာ
ပြောသလို ဘကြီးထွားက နေလိုက်ရုံပါ
ပဲ”

ကိုချမ်းကပါ ဝင်ရောက်ပြောဆို
လိုက်သလို အခြားသူများကလည်း ဆန္ဒ
ရှိကြသဖြင့် အမှန်တရားဘက်က လုပ်
ကိုင်ပြောလိုသူ ဘကြီးထွားအနေဖြင့် မ
ငြင်းသာတော့ပါ။

“အေးလေကွယ်၊ အများဆန္ဒရှိ
နေမှတော့ ရပ်ကန့်ရွာကနီအတွက် လိုက်
ရမှာပေါ့”

လောကချမ်းသာ ဘုရားပွဲတော်
အတွက် ပွဲတားကော်မတီအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်
သော ကိုဌေးအောင်၊ ကိုအုန်းအောင်၊
ကိုထွေးမောင်၊ ဦးဝင်း၊ ဦးသန်းအောင်၊
ဘကြီးထွားတို့ မုံရွာသို့ ဇာတ်ပွဲတားရန်
ထွက်ခွာသွားကြ၏။

“အေးမရေ ဒီနစ် ပွဲတားသွား
တာ ဘကြီးထွားလည်း ပါသွားတယ်တဲ့

တော့”

ထွေးခင်က ပြောလိုက်မူကို
“ဟုတ်သတော့ ဘကြီးထွား
ကြီး ပါသွားတော့ ဇာတ်တားခန့် စားစရိတ်
သွားစရိတ် ကုန်ကျငွေ အမှန်မမှန်သိရ
မှာပေါ့”

မိပုက ပြောလိုက်သည်ကို
“ဘကြီးထွားက လူမှန်ကြီးအေး
မဟုတ်တာ မမှန်တာဆိုရင် လက်ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့အေး၊ ဒီလူတွေ
မဟုတ်တာ လုပ်လာလိုက်တော့ ဘကြီး
ထွားက ဘယ်သူမျှန်နာမှ ထောက်နေ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ မှန်တာ မှန်တဲ့အတိုင်း
ဖြေမှာ”

မကျင်စိန်ကပါ ထောက်ခံပြော
လိုက်၏။ တကယ်တော့ အမျိုးသမီး
တစ်စုသည် နယုန်လ မိုးကြိုးနင်းခင်းကို
ထွန်ထယ်ဝင်ထားသော ယာခင်းကို
အမှိုက်ကောက်နေကြရင်း စပ်မိစပ်ရာ
ပြောနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကျေးရွာများ ခိုက်
ချိန်ပျိုးချိန်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်
စားလိုက် ကူညီလုပ်ကိုင်ကြသလို အခ
ကြေးငွေဖြင့် လုပ်ကြကိုင်ကြသည်လည်း

ရှိ၏။

ယခုလည်း ထွေးခင်တို့ အ
သမီးတစ်စု ရွာဘုရားပွဲတော်အတွက်
အဝတ်အစားဝယ်ရန် လက်ခစားလိုက်
လုပ်ကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ရလာသော ထု
အားခငွေလေးများကို စုထားပြီး လိုအပ်
သောအင်္ကျီ၊ လုံချည်၊ ဖိနပ်၊ မိတ်ကပ်
နှုတ်ခမ်းနီဆေးနူး၊ လက်သည်းနီနုကအ
လိုအပ်မှုလေးများကို ဝယ်ကြ၏။ ထို
အတူပင် အမျိုးသမီးများက အမှိုက်
ကောက်ရင်း ရေခပ်ကြရင်း ပွဲတားအဖွဲ့
ဘကြီးထွား ပါသွားမှုအတွက် ပြောကြ
ဆိုကြသလို ညနေချမ်း ဦးတင်၏ အိမ်
ဝိုင်ထဲမှ မန်ကျည်းပင်ကြီး၏ အစိတ်
အောက်တွင် ရေနေကြမ်းပိုင်းမှာလည်း

“ဘကြီးထွားတော့ ပွဲတား
ကော်မတီထဲတော့ ပါသွားပြီ”

ကိုညောင်ခင်က ရေနေကြမ်း
ပန်းကန်ထဲ၌ရင်း စကားဖော်ပေးလိုက်၏။

“ပွဲတားခ သွားစရိတ် လာစရိတ်
စားသောက်စရိတ် ကုန်ကျငွေအမှန်ကို
ဘကြီးထွားတို့ ပြန်လာရင်တော့ သိရ
တော့မှာ မနှစ်က ပွဲတားတဲ့အဖွဲ့အတွက်
ကုန်ကျငွေက အမှန်ကုန်သင့်တာထက်

ကုန်နေတာတွေရတယ်”

ကိုဝင်းက ကိုညာဏ်ခင်စကား
ကို သတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့်။

“တမြန်နစ်ကလည်း ပွဲငှားခစ
နီဆ် လိုသည်ထက် ပိုကုန်တာပဲ နှစ်နှစ်
ပြီး ဒီနှစ်ဘကြီးထွားက အစည်းအဝေး
ရသုံးငွေ စာရင်းရှင်းတာကို ဝေဖန်
ပြောဆိုမှုလုပ်ခဲ့တယ်။ ဘကြီးထွားက
အများအတွက် အမုန်းခံပြောခဲ့တာပဲ”

ကိုသာခင်က ဘကြီးထွားလုပ်
ရပ်ကို ပြောဆိုလိုက်ရာ။

“ရွာသူရွာသားတွေက သိကြ
မသိပေမယ့်၊ အမုန်းခံမပြောကြဘူး။ ဘကြီး
ထွားကသာ အမုန်းခံပြီးပြောတာ”

ကိုလှသိန်းကလည်း ဘကြီး
ထွား၏ လုပ်ရပ်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဘကြီးထွားကတော့ ဥက္ကဋ္ဌ
သော ဆွေမျိုးသော မိတ်ဆွေအပေါင်း
အသင်းပါမကျန် မဟုတ်တာ မမှန်တာ
တွေ့လို့ကတော့ ပိဿာလေးနဲ့ နံဘေး
ဆူသလိုပြောတာ”

ကိုပြည့်က ဘကြီးထွား၏
မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ကို ထောက်ခံပြော
ဆိုလိုက်ပြန်ပါ၏။

“ပွဲငှားသွားတဲ့ ကော်မတီအဖွဲ့
ပြန်လာရင် ဒီနှစ်တော့ ကုန်ကျငွေ မှန်
ကန်မှုရှိမရှိ သိရတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ဦးတောက ရေနွေးကြမ်း ပန်း
ကန်ထဲ ရေနွေးငွေ့ထည့်ရင်း ပြောလိုက်
မှုကို။

“အမှန်ပဲဗျို့၊ ဒီနှစ်ပွဲငှားတဲ့
အဖွဲ့ထဲ ဦးဘထွားက ရွာကိုယ်စားလှယ်
ဆိုတော့ ရွာသူရွာသားတွေကို မှန်တာ
မှန်တဲ့အတိုင်းပြောမှာ သေချာတယ်”

နေ ထန်းတစ်ဖျားလောက်
ရောက်သွားသည်နှင့် နွားအုပ်သည် ရွာ
လယ်လမ်းမကြီးအတိုင်း ဝင်ရောက်လာ
သဖြင့် နွားသံများနှင့်အတူ ဖုန်လုံးကြီးက
ရွာလယ်လမ်းတစ်လျှောက် ထောင်းထ
သွားပါတော့၏။ ထို့အတူ ရေနွေးကြမ်း
ဝိုင်းသည် နွားရိုင်းသွင်းချိန်မှ ကိုယ့်အိမ်
ကိုယ်ပြန်ကြသဖြင့် လူစုကွဲသွားကာ
ကျန်ရစ်သော ရေနွေးပန်းကန်များကို
ထွေးခင်က သိမ်းယူမှု ပြုနေရပါတော့၏။

ဦးဘထွား၊ ကိုဌေးဆောင်၊ ကို
အုန်းမောင်၊ ဦးဌေးပိုင်၊ ဦးပေါ်ဒင်
ငါးယောက်သည် မုံရွာမြို့ပေါ်ရောက်သည်
နှင့် ကားဂိတ်မှ နီးရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်

တွင် ဝင်ရောက်ကြပြီး စားပွဲထိုးလေးက
ဦးဘထွားတို့ စားပွဲခုံနားရောက်လာသည်
နှင့်။

“ကီးမားသုံးပွဲ၊ ကော်ပြန်စိမ်းနှစ်
ပွဲ၊ လက်ဖက်ရည် ချိုပျစ်နောက်လန်ငါး
ခွက်”

ကိုဌေးဆောင်က စားပွဲထိုးလေး
ကို မှာကြားသော စကားကြောင့်။

“ချိုပျစ်နောက်လန်ဆိုတာက
ဘာလဲ”

ဦးဘထွားအနေဖြင့် ရွာမှာ
လက်ဖက်ရည် သောက်လေ့သောက်ထ
မရှိသလို ဝက်လက်၊ ရွှေဘိုရောက်သည့်
အခါများတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်
သောက်လေ့မရှိ၊ ဗိုက်တင်းစေမည့်
ထမင်းဆိုင်၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သာ ဝင်ရောက်
စားသောက်ပါ၏။

ကျေးရွာသားဆိုတော့ လယ်
လုပ်ငန်း၊ ယာလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်
ကြရသဖြင့် ဗိုက်ပြည့်စားသောက်လိုက်
ရမှ အားရတင်းတိမ်မှုရှိပါ၏။ လက်ဖက်
ရည်နှင့်မှန်က ဦးဘထွားတို့အနေဖြင့်
အာသာမပြေနိုင်ပါ။

“ချိုပြင်း နောက်လန်ဆိုတာက

နှိမ့်များများနှင့် အချို့ပျော်တာကိုခေါ်တာ
ဦးဘထွားရ ဗြိသားတွေကတော့ လက်
ဖက်ခြောက်အရသာပိုထားတဲ့ ဖန်ဆိမ့်၊
ဖန်ကျ၊ ပုံမှန်ဆီမိုကို မှာသောက်ကြတာ
များတယ်”

ကိုဌေးအောင်က ဦးဘထွားကို
နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံနှင့် ပြောလိုက်ပြီး
ဘေးဘီကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်
သည်။ ဦးဘထွားတို့ ဝတ်ပုံစားပုံက ကျေး
ရွာသားများဆိုသည်ကို အထင်းအရှား
မြင်တွေ့နေရပါ၏။ ဦးဘထွား ဝတ်ထား
သည်က ဖျင်အင်္ကျီနှစ်နှစ်၊ ချည်ပုဆိုး

ဖျင်တဘက်၊ ခေါင်းပေါင်း တာယာဖိနပ်၊
နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် ညိုနေသော
မျက်နှာနှင့် အသားရည်တို့က ကျေးရွာ
သားဆိုသည်ကို မပြောဘဲသိနိုင်ပါ၏။

လက်ဖက်ရည်ခိုင် စားသောက်
ရင်းက။

“ဦးဘထွား၊ ခင်ဗျား ဒီခိုင်းကို
တော့ ပြောင်းမှဖြစ်မယ်”

ကိုဌေးအောင်က ပြောလိုက်မှု
ကို ဦးဘထွားသည် နားမလည်နိုင်စွာ
ဖြင့်။

“ဘာ...ဒီခိုင်းပြောင်းရမယ်၊

ဘာလဲကွ ဒီခိုင်းဆိုတာကြီးက”
ဦးဘထွားက နားမလည်နိုင်
ပြောလိုက်မှုကို။

“အခု ခင်ဗျားဝတ်ထားတဲ့
အင်္ကျီနှစ်နှစ်၊ တာယာဖိနပ်တွေနဲ့ပဲ
ဝတ်ရုံသစ်နဲ့ လဲဝတ်ဆင်ရမှာကိုပြောတာ
ကိုအုန်းဆောင်က ဝင်ရောက်

ရှင်းပြလိုက်၏။

“ရွာမှာလည်း ဒီလိုဝတ်နေ
ပဲ ဒါကို အဆန်းလုပ်လို့”

ဦးဘထွားက အရိုးခံအတိုင်း
ပြောလိုက်မှုကို။

“ရွာမှာဝတ်တာ အဆန်းမ
ဆတ်ပေမယ့် မြို့ရောက်ရင် မြို့လိုဝတ်
ဆဲတော။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားပုံစံ
ပြီးနဲ့ ပွဲငှားရင် မြင်တွေ့တဲ့သူတွေက
ကျွန်တို့ကို အထင်သေးမှာပေါ့”

ဦးငွေပိုင်ကပါ ဝင်ရောက်ပြော
ဆိုလိုက်သလို။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ဦးဘထွားရဲ့
ဆင်စုံကိုတော့ ပြောင်းရလိမ့်မယ်”

ဦးပေါ်ဒင်ကပါ ဝင်ရောက်ပြော
ဆိုက်မှုကြောင့် အများနှင့်တစ်ယောက်
ဖြစ်နေမှုကြောင့်။

“ငါ့မှာ ဝတ်စုံအပိုမပါဘူး။
ဆင်စရာလည်း ငွေမပါဘူး”

ဦးဘထွားက အနီးဆံ့သက်သက်
ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့။ ငွေပါ
တယ်”

ကိုဌေးဆောင်က လွယ်အိတ်
ပုတ်ပြရင်းပြောလိုက်ရာ။

“မင်းက ဝယ်ပေးမှာလား”

“ဦးဘထွားကလည်းဗျာ။ ခင်ဗျား
ဆင်စုံရဖို့က အဓိကပဲ”

ကိုဌေးဆောင်က ပြောလိုက်ပြီး

တစ်ဆက်တည်း။

“ပိုက်ဆံရှင်းမယ်”

စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်
လိုက်ပြီး ငွေရှင်းပေးလိုက်ကာ။

“အဝတ်အထည်ရောင်းတဲ့ နီး
ရာစတိုးဆိုင် သွားကြစို့”

ကိုဌေးဆောင်က ရှေ့ဆုံးမှ ဦး
ဆောင်ပြီး စတိုးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြီး
သည်နှင့်။

“ချည်ချောလုံချည် ကောင်း
ကောင်းထဲက ပြစမ်းပါ”

ပုဆိုးထည့်ထားသော ကောင်
တာရှေ့ရပ်ပြီး အရောင်းမိန်းကလေးကို
ပြောလိုက်သဖြင့် ကောင်တာထဲမှ
အဆင်အသွေးအရောင်စုံကို ထုတ်ပြရာ၊
ဦးဘထွားအကြိုက် ချည်ချောလုံချည်ကို
ယူလိုက်သလို တက်ထရွန်လက်ရှည်
အဖြူတစ်ထည်၊ ကလောင်သည်းကြိုးတပ်
သားရေမိန်းက ဦးထုပ်တစ်လုံးတို့ကို ဦးဘ
ထွားအား ဆင်ပေးလိုက်ကြပြီးသည်နှင့်
ဇာတ်ဆရာအိမ်သို့ ပွဲငှားသွားပြီး စာချုပ်
လုပ်ကာ ငွေချေပြီးသည်နှင့်...

“တရုတ်စားသောက်ဆိုင် ရှန်ဟဲ
သွားကြစို့”

ငါးယောက်သား စားသောက်
ဆိုင်ထဲရောက်သည်နှင့်...

“ဦးဘထွား မြို့ရောက်တုန်း
ကောင်းကောင်းလေးကျွေးရမယ်”

စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာ
သည်နှင့်။

“ငါးမန်းတောင် အကြီးတစ်ပွဲ၊
ဝီကင်းဘဲတစ်ကောင်၊ ကြက်ခြောက်
ကြော်တစ်ပွဲ၊ နံကင်တစ်ပွဲ၊ အစိမ်းကြော်
တစ်ပွဲ၊ ဘီယာငါးဗူး ရေခဲရေပါယူခဲ့ကွာ”

“စားစရာတွေ များလှချည်လား”

“ဦးဘထွားကလည်း တစ်နှစ်
တစ်ခါစားရတာ ကျုပ်တို့ ရွာမှာဆို စား
ဖို့ နေနေသာသာ ကြားတောင်မကြားဖူး
ကြဘူး အခွင့်ကြုံခိုက်စားရတာ”

“ငါက အရက်မသောက်ဘူး
လေ”

“သိပါတယ်ဗျာ။ ဒါက အရက်
မဟုတ်ဘူး ဘီယာပါ။ စားလို့ကောင်းတဲ့
အရည်ပေါ့ဗျာ”

ဦးဘထွားသည် စားပွဲထိုးလေး
လာချသော ဟင်းလျာများမှ အနံ့အသက်
အမွှေးအကြိုင်များက ဦးဘထွားအတွက်
နတ်သုဒ္ဓါတမျှဟု စားထဲဖတ်ပူး၏။

အခုလို စားလိုက်ရတော့ လျှာလည်သွား

ရသလို ရှာမှတ်ကျန်ရစ်ခဲ့လော့ ပြောပြဦး

ကို သတိရပြီး ကျွေးလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာမိ၏။ မိမိတစ်သက် မစားဖူး

သော အစားအစာ ဟင်းလျာများပင် မဟုတ်ပါလား။

ပွဲငှားသွားသော ဂေါပကအဖွဲ့

ဝင်များ ညနေပိုင်း ပြန်ရောက်ကြတော့

မည်ကို တစ်ရွာလုံးက စောင့်မျှော်နေ ကြပါ၏။ ရွာသူရွာသားများ၏ ဇာတ်ပွဲ

ငှားခအပါအဝင် သွားစရိတ်၊ လာစရိတ်၊

စားသောက်စရိတ် လိုအပ်သည်ထက်

ကုန်ကျနေမှုကို ကျေနပ်မှုမရှိကြရာမှ

ယခုနှစ်တွင် မဟုတ်တာ မမှန်တာကို

လက်မခံဘဲ ရပ်ရေးရွာရေး၊ သာရေးနာ

ရေးအစ မဟုတ်တာ မမှန်တာ ကြားသိ

မြင်တွေ့ပါက အမှန်ဘက်က ရပ်တည်

ပြောတတ် လုပ်တတ်သော မဟုတ်မခံ

လူရိုးလူမန်ကြီးဟု ရွာမှ အသိအမှတ်

ပြင်ထားရာပု ဦးဘထွားကြီးတစ်ယောက်

ရွာ၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် အနေ

ဖြင့် လိုက်ပါသွားမှုကြောင့် ဒီနှစ် ပွဲငှားခ

အထွေထွေ ကုန်ကျငွေ အမှန်အကန်ကို

သိရတော့မည်ဟု တစ်ရွာလုံးက မျှော်

လင့်စောင့်စားနေကြ၏။

“မိမိရွှေ ဒီနေ့ညနေ ပွဲငှား

ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်တွေ ပြန်လာတော့

မယ်”

ဒေါ်ငွေမြက ပြောလိုက်ရင်း မျိုး

နှမ်းကို စကောနှင့် အမှန်အမှားပြာထုတ်

လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတော့၊ အရင်နှစ်တွေ

က ပွဲငှားတဲ့အဖွဲ့ဝင်တွေ ကုန်ကျတဲ့

စရိတ်တွေများလို့ ပြောကြတာ ကြားရ

ပါရဲ့”

မိမိရွှေက သူကြားထားရသည်

ကို ပြောလိုက်သလို။

“ကျွန်အိမ်က ကိုအုတ် အစည်း

အထေး ငွေစားရင်းရှင်းတမ်းကို ကြားလာ

ပြီး၊ ဒီလောက် စားစရိတ်မကုန်ကျသင့်

ဘူးလို့ ပြောပါရဲ့”

ဒေါ်ငွေပွင့်ကလည်း ဝင်ရောက်

ပြီး သူသိထားမှုကို ပြောလိုက်၏။

“ပွဲကို ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်တဲ့

ကိုငွေမောင်းတို့အဖွဲ့ကလည်း ရှေ့ခုံးတန်း

ဖျာအချပ်အစိတ်ကို နေရာသတ်မှတ်ပြီး

သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ ပေးသတဲ့။

တစ်ရွာလုံး ငွေထည့်ကြတာပဲ တစ်ပြေး

ညီ ဖြစ်သင့်တာပေါ့”

“ဥက္ကဋ္ဌက ဒီကိစ္စဝင်ပြီး မပြော

ဘူးလား”

မလုံးတင်က ပြောလိုက်မှ

ကို။

“ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ မိသားစုအတွက် ဖု

သုံးချပ်ပေးမှတော့၊ ဥက္ကဋ္ဌက ဘယ်ပြော

ပိုမလဲတော်”

ဒေါ်ငွေပွင့်က မကျေမနပ်

ပြောလိုက်၏။

“ဘကြီးထွားကပြောတော့ ရန်

ကုန်ရွာကုန် ဆောင်ရွက်ရသူတွေ အ

နဲ့ ဒီလောက်တော့ အခွင့်အရေးရသင့်

တယ်လို့ ပြန်ပြောသတဲ့တော့”

မိမိရွှေက သူကြားသိထား

သည်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်သလို။

“ဇာတ်ခုံရှေ့ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး

ကွက်စိပ်ရိုက်ပြီး မဲစနစ်နဲ့ နေရာချပေး

ကောင်းမယ်လို့ ပြောတဲ့သူကပြောပါရဲ့”

ဒေါ်ငွေပွင့်က သူကြားသိထား

သော သတင်းစကားကို ပြောလိုက်၏။

“ဒီညနေတော့ ပွဲသွားငှား

အဖွဲ့ ရောက်လာရင်တော့ ပွဲငှားခ က

ကျစရိတ်အမှန်ကို သိရတော့မှာ”

ဒေါ်ငွေမြက ပြောဆိုမှုအပြီး။

“ဘကြီးထွား ပါသွားလို့၊ ဒီနှစ်

ဘော့ အမှန်အကန်ဖြစ်မှာအေး”

“ကဲ... မိမြ၊ မိပွင့်၊ လုံးတင်တို့

ပြောလည်းပြော ကြဲစိုက်မယ့် နှမ်းကို

ထည်း ဘကြီးထွားတို့ ပြန်မရောက်ခင်

ပြီးအောင်ပြာကြ သန့်စင်ကြဦး”

နှမ်းများကိုသန့်စင်ပြီး စကော

ဖြင့် ပြတီးနေကြသောအဖွဲ့သည် စကား

ဆတ်တံသွားပြီး အလုပ်ထဲ စူးစိုက်နေမှု

ကြောင့် အချိန် ကုန်မှန်းမသိကုန်သွားရာ

ဥနေ ငါးနာရီပင်ထိုးပေသည်။

“ကဲ... ငွေပွင့်၊ မိမြတို့ ပွဲငှား

အဖွဲ့ ပြန်လာပြီ ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှာ လူတောင်

အတော်စုံနေပြီ”

“မိမိရှေ့ စကော၊ စကော ညည်း

သိမ်းလိုက်တော့ ဒီသွားပြီး နား

ဆောင်လိုက်ဦးမယ်”

ဥက္ကဋ္ဌအိမ်တွင် လူအတော်စုံ

စုရောက်နေသဖြင့် အိမ်ဝင်းထဲတွင် လူ

ဖြည့်နေသလို ဘကြီးထွား၏ စကားကို

ကြားသလိုသဖြင့် အားခဲလာကြခြင်းဖြစ်

မနှစ်က အရင်နှစ်တွေက ပွဲငှား

စရိတ်ကုန်ကျမှု အတိုင်းအတာနှင့် ယခု

နှစ်ပွဲငှားစရိတ် ကုန်ကျမှုကွာဟမှု ရှိလာ

နိုင်သည်ဟု ရွာသူရွာသားများ တွေးထင်

ထားကြ၏။

“ရောက်လာကြတဲ့ ရွာသူရွာ

သားများကို ပွဲငှားခစရိတ်စက ကုန်ကျ

မှုကို စာရင်းချုပ်ကို ပြောပြပါမယ်။

အသေးစိတ်ကိုတော့ မနက်ဖြန်မနက်

ဓမ္မာရုံထဲက အစည်းအဝေးမှာ ရှင်းပြပါ

မယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ စုစုပေါင်းကုန်

ကျစရိတ်ဟာ ရှစ်သောင်းတစ်ထောင်

ကုန်ပါတယ်”

ကိုဋ္ဌေးဆောင် ပြောလိုက်မှု

ကြောင့်။

“ဟာ... မနှစ်က ရှစ်သောင်း။

ဒီနှစ် ရှစ်သောင်းတစ်ထောင် ဟစ်ထောင်

တောင် ပိုလာပါသေးလား”

ပရိသတ်ထဲမှ အသံများထွက်

လာသလို ရွာမှ ထည့်လိုက်သော ရွာ

ကိုယ်စားလှယ် ဘကြီးထွားကို ရွာသူ

ရွာသားများက အကြည့်ရောက်သွားသ

လို ဘကြီးထွား၏ ဖြေကြားမှုကို အလေး

ထားနေကြ၏။

ဘကြီးထွားသည် ထိုင်ရာမှထ

ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျေးရွာသူ၊ ကျေးရွာ

သားများက မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စား

နေကြစဉ်။

“အခု၊ ပွဲငှားသွားတဲ့ ပွဲငှားခ၊

သွားစရိတ်၊ လာစရိတ်၊ စားစရိတ်ဟာ

အမှန်ကုန်ကျတာ ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

“အမှန်ကုန်ကျတာ”

ရွာသူရွာသားများထဲမှ အံ့သြမှု

ခံစားချက်များက ပွင့်အန်လာကြပါ၏။

ဘကြီးထွား၏ “အမှန်ကုန်ကျတာ ဖြစ်

ပါတယ်”ဆိုတာကို ထပ်ဆင့်ထောက်ခံ

မှု ပြုနေသည်ကတော့ ဘကြီးထွား၏

ဝတ်လဲတော် အသစ်ကြီးက အရောင်

တလက်လက်နှင့် ရွာသူရွာသားများကို

လှောင်နေသရောင်။ ။

စိုးဝင့် (ဝက်လက်)

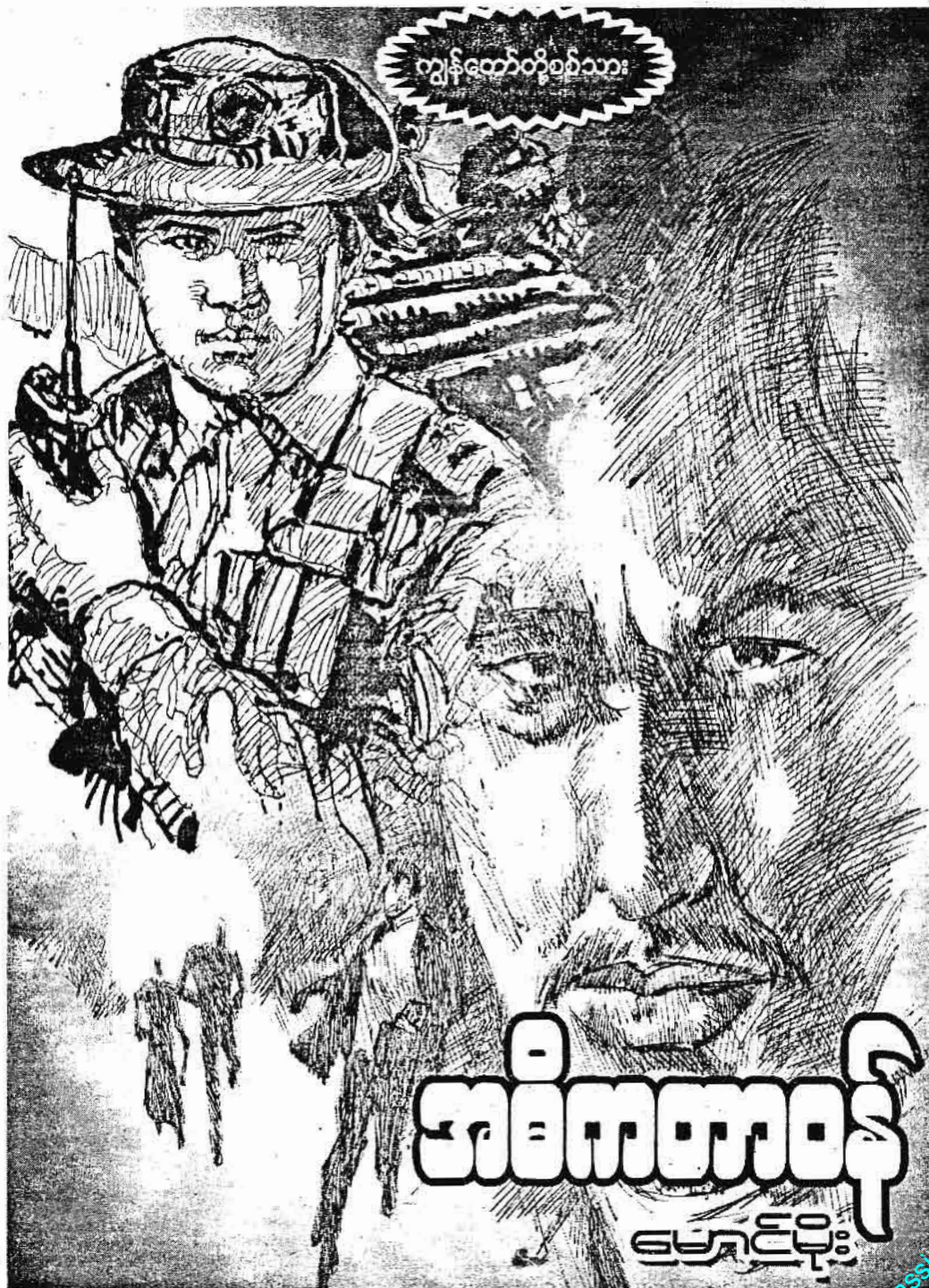
စာကြွင်း။ ။ ဝက်လက်မြို့နယ် လူ

ရွေးကျေးရွာမှ ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်ပါသည်။

သည်စာမူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာ

သမျှကို တာဝန်ယူပါကြောင်း။

“ဆရာကြီး တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး
ခေါ်တယ်”

ဆက်သားရဲဘော်မှ လာပြော
သည်။

“အေး...အေး...လာခဲ့မယ်”

မောင်မိုး ယူနီဖောင်းကို သေ
ဆွသပ်သပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်ပြီး။

ဘယ်ရီဦးထုပ်ကို ပြန်ပြင်ဆောင်းလိုက်
သည်။ ဘာကိစ္စပါလိမ့် စဉ်းစားသည် တပ်

ခွဲအရာခံဗိုလ်ကြီး ဆေးရုံတက်နေသဖြင့်
မောင်မိုးမှ ခေတ္တတပ်ခွဲအရာခံဗိုလ် တာ

ခန့်ယူထားရသည်။ ငါ့တပ်ခွဲကကောင်

တွေ ဘာပြဿနာ ရှာပြန်ပြီလဲ။ (၆)လ

ပိုင်ဆိုတော့ ကျောင်းသားကိစ္စပဲလား။

ထုံခြုံရေး လွှတ်မလို့လား။ စဉ်းစားရင်း

ထိုရမယ်ရ အချက်အလက်တွေကို

အတိုမှတ်ထားသည့် မှတ်စုစာအုပ်ကို

ဧကန်ကိုင်ပြီး တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ရုံးခန်း

သို့ လှမ်းလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး ကျနော် ရောက်ပါ

မောင်မိုးအလေးပြု၍ ရောက်ရှိ

ကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး၊ လာထိုင်ပါဦး”

ခါတိုင်ဆိုလျှင် လိုအပ်ချက်များ
ကို လိုရင်းတိုရှင်းသာ ပြောသော်လည်း

ဒီတစ်ခါ ထိုင်ပါဦးဟုဆိုသဖြင့် မောင်မိုး

စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် မျက်နှာခြင်ဆိုင် ဝင်ထိုင်

လိုက်သည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ကြည့်ရ

သည်မှာ မျက်နှာနည်းနည်း ချိုနေသ

ယောင်...

“ဆရာကြီး အမှတ် (၁)

အမြောက်တပ်ရင်းက ပြောင်းလာခါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဗိုလ်ကြီး”

“ဆရာကြီး သာသနီ ဘယ်နှစ်

ယောက်လဲ”

ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာများကိုပါ

မေးနေသဖြင့် ပြဿနာမဟုတ်မှန်း သိရ

၍ စိတ်နည်းနည်း အေးသွားသည်။

“နစ်ယောက်ပါ ဗိုလ်ကြီး။

သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်ပါ”

မောင်မိုး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်ဖြေ

လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ကျနော် ယ်ဘာယ-

မတာ-ဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ထမ်းဆောင်ရမယ်

လို့ တပ်ရင်းမှူးကြီးက ခေါ်ပြောတယ်။

အဲဒါ မင်းကြိုက်တဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်

ယောက်နဲ့ တပ်စိပ်တစ်စိပ် ယူသွားတဲ့။

နောက်တော့ သူကပြောသေးတယ်။

အမတ်(၁)က ပြောင်းလာတဲ့ မောင်မိုးက

တော့ စိတ်ချရတယ်လို့ ပြောတယ်ဗျာ။

အဲဒါကြောင့် ဆရာကြီးကိုခေါ်ပြီး ညှိနှိုင်း

ရတာပါ။ ဆရာကြီး ဘယ်လိုသဘောရ

သလဲ”

တပ်ရင်းမှူးကြီးကတောင် မိမိ

အမည်ကိုဖော်ပြ၍ လမ်းကြောင်းပေးနေ

သဖြင့်...

“ဗိုလ်ကြီး၊ ကျနော် စစ်သားပါ။

စစ်ဆင်ရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့တောင်

တစ်ခါမှ မငြင်းဖူးဘူး။ အခုဟာက အဖြူ

ရောင်နယ်မြေမှာ ဗိုလ်ကြီးနဲ့အတူ လုပ်

ရမှာဆိုတော့ ကျနော် ကြိုးစားပြီးလုပ်ပါ

မယ်။ ဗိုလ်ကြီး”

မောင်မိုးရဲ့ ခံယူချက်ကလည်း

ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ကြေမွန်စွာ

ထမ်းဆောင်ပါမည်ဟု သစ္စာဆိုထားသည့်

အတိုင်း မည်သည့်တာဝန်ကိုမဆို ငြင်း

ပယ်ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ ယခု မိမိကိုသာ ရွေး

ချယ်တာဝန်ပေးမည် ဆိုခြင်းကြောင့် ဝမ်း

မြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံလိုက်သည်။ မိမိ

ခေါ်သွားရမည့် စစ်သည်များကိုလည်း

ရွေးချယ်လိုက်သည်။ အရေးကြီးတာက

စစ်ဆင်ရေးတာဝန် မဟုတ်သော်လည်း
စစ်ရေးကိုလည်း မေ့ထား၍မရ။ အထူး
သဖြင့် အရပ်ဘက်နှင့် ဆက်ဆံရမှု
များလိမ့်မည်။ အသောက်အစားကင်းပြီး
စည်းကမ်းကောင်းတဲ့ စစ်သည်တွေခေါ်မှ
အဆင်ပြေလိမ့်မည်။ တပ်သား လှဝင်း
အောင်၊ ဇော်တူး၊ မျိုးဝင်းနဲ့ အောင်မြင့်
ဦးတို့ကို ရွေးလိုက်သည်။ မိမိလွဲ၍ ကျန်
စစ်သားများအားလုံး လူပျိုစစ်သည်များ
ဖြစ်သည်။ ပင်းတယမြို့သည် တောင်ပိုင်း
ရှမ်းပြည်တွင်ရှိပြီး ရွှေ့မင်ဘုရား ကုံလုံ
ဆရာတော်ကြီး ဦးတေဇနိယ၊ ဘုတ်တ
လုတ်ရေကန်တို့ကြောင့် လူသိများပြီး
ဘုရားဖူးများ၊ လေ့လာရေးများ အများ
အပြားလာရောက်သည့် မြို့လေးဖြစ်
သည်။ ဒေသခံများမှာ ပအိုဝ်း၊ ဓနု၊
တောင်သူဗမာ၊ ရှမ်းစသည့် တိုင်းရင်း
သားများ နေထိုင်ကြပြီး၊ စိုက်ပျိုးရေး၊ ဖွေး
မြူးရေးများကိုသာ သက်မွေးဝမ်းကြောင်း
အဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြသည်။ အဖြူရောင်
နယ်မြေဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ စားပြ နွား
ခိုးစသည့် အသေးအဖွဲ့ ပြစ်မှုများသာရှိ
တတ်ပြီး ရိုးသားသည့် တောသူတောင်
သားများ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အေးအေး

ချမ်းချမ်းနေကြပြီး။ မျက်နှာစိမ်းများ
တွေ့ပါက ဂရုတစိုက် ကြည့်တတ်ကြ
သည်။ ပင်းတယမြို့ မဝတရုံသည် ဘုတ်
တလုတ်ကန်အထက် ရွှေ့မင်ဘုရားခြေ
ရင်း ကြီးမားပြီး အရိပ်ကောင်းလှသည့်
ညောင်ပင်ကြီးများအနီးတွင် ရှိသည်။
လုံခြုံရေးအဖွဲ့တို့ တာဝန်ကတော့ သိပ်ပြီး
ထူးထူးထွေထွေ မရှိပါ။ အရေးကြီးတာက
တပ်ဖွဲ့အပေါ် ပြည်သူတွေရဲ့ ယုံကြည်ကိုး
စားမှုရှိဖို့နဲ့ အထင်အမြင် မသေးဖို့ အဓိ
ကပဲ။ ဒါကြောင့် မောင်မိုး သူတပ်စိပ်ကို
တပ်မှာနေစဉ်ကလို ဝတ်စားဆင်ယင်မှု
ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ဂရုစိုက်သည်။ အိပ်
ဆောင်အတွင်း kit lay out အိပ်ယာကို
သေသေသပ်သပ် ခင်းကျင်းစေခြင်း။
လက်နက်ငယ်များကို နေ့စဉ် တိုက်ချွတ်
စေခြင်းများ စေခိုင်းသည်။ စစ်သည်များ
မိမိတို့၏ တာဝန်တစ်ခုတည်းကိုသာ စိတ်
ဝင်စားစေရန် ဖြစ်သည်။ အစားအ
သောက်အတွက် ဗိုလ်ကြီးမှ ပံ့ပိုးပေးသ
ဖြင့် ကောင်းကောင်းစားရသည်။ မောင်
မိုးတို့အဖွဲ့ နေထိုင်ရာ အဆောင်ရှေ့ မြေ
ကွက်လပ်ကို ပိုက်ကျော်ခြင်းကွင်းအဖြစ်
ပြုလုပ်လိုက်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့

များနှင့်ကျန်ရက် ရုံးချိန်အကုန်တွင်
မောင်မိုးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ ကစား
စေသည်။ မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ ကစားတာများ
လာတာနှင့် ပိုက်ကျော်ခြင်းစွမ်းရည်
တက်လာသဖြင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
ကျောင်းသားများ လာရောက်ကစားကြ
သည်။

မြို့နယ် အားကစားမှူးကိုယ်
တိုင် မောင်မိုးတို့ကွင်းကို လာကြည့်ပြီး
လူရွေးချယ်သည့်အဆင့်ထိ စိတ်ဝင်စား
ကြသည်။ မဝတ-ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်ကြီးသည်
များသောအားဖြင့် ကြက်တောင်ရိုက်ဆင်
လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ကျော်ခြင်းကို
ကောင်းလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ကစား
သည်အထိ မောင်မိုးတို့ခြင်ကွင်း အဆင့်
မြင့်လှသည်။ မောင်မိုးမှာ အခြားတာဝန်
တစ်ခုရှိသည်။ အထူးထမ်းဆောင်ရတာ
သည်။ ကုံလုံဆရာတော်ကြီးအား ချီး
မြှောက်လိုသည့် မဝတ-ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ဆွေသား
များလာပါက ဥက္ကဋ္ဌ၏ CG5ဂျစ်ကာဖြင့်
မောင်မိုး လိုက်ပို့ရတတ်သည်။ ဘဏ္ဍာ
ခန့်လောက်ကဆိုတော့ ဆရာတော်ကြီး
ပျံလွန်တော်မမူသေးပါ။ မောင်မိုး သူ
တာဝန်မှ မရှိလျှင် အဆောင်မှာပဲ နေ

ဖတ်နေတတ်သည်။ တစ်နေ့ နေ့လယ်
၁၄:၀၀ ချိန်ခန့်တွင် တပ်သား ဇော်တူး
မှ ဆရာကြီးကို ဗိုလ်ကြီးက ရိုက္ခဲအဝတ်
အစားနဲ့ လာခဲ့ပါတဲ့ဟု ပြောပါသည်။
မောင်မိုးမှ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခု လုပ်
ထားပါသည်။ မိမိအဖွဲ့တပ်နှင့် ဝေးကွာ
နေပေမဲ့ တပ်စည်းကမ်းအတိုင်း နေထိုင်
ရန်ဖြစ်ပါသည်။ ရုံးကခေါ်ပြီဆိုလျှင် ယူနီ
ဖောင်းအပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ပြီးသွားရန်
မှာကြားထားပြီး။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း
ထိုက်နာပါသည်။ အခု ရိုက္ခဲအဝတ်အစား
နဲ့ လာပါဆိုတော့ အရေးကြီး၍ ဖြစ်လိမ့်
မည်။ မောင်မိုးတို့အဆောင်နှင့် ရုံးခန်းမှာ
အိပ်မဝေးပါ။ မောင်မိုး ရုံးခန်းရောက်
တော့ ဗိုလ်ကြီးဘေးတွင် ပင်းတယရဲတပ်
နဲ့ ဒုလုံခြံရေးမှူးတစ်ဦးနှင့် ရဲသားနှစ်ဦး
အား လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် တွေ့ရပါ
သည်။ မောင်မိုးက အလေးပြုပြီး။
“ကျနော် ရောက်ပါပြီဗိုလ်ကြီး”
ဟု သတင်းပို့လိုက်သည်။
“ကဲ... ဆရာကြီး ကိစ္စတစ်ခု
မဟုတ်ပါ။ ဒီက ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ ညှိနှိုင်းပြီး
အကောင်အထည်ဖြစ်အောင်သာ ဆောင်ရွက်
တော့။ ကျနော်ကတော့ အစည်း

အလေးရှိနေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပါလို့ ရှည်
ရှည်ဝေးဝေး မပြောနိုင်တော့ဘူး။ ဆရာ
ကြီးရဲ့ အစီအမံနဲ့ အကောင်အထည်ဖြစ်အောင်
သာလုပ်ပေတော့။ ကားယူသွားပါ”
ဟု ပြောပြောထွက်ထွက်ထွက်
သွားပါတော့သည်။ မောင်မိုးမှ စခန်းမှူး
အား အဆောင်သို့ခေါ်သွားပြီး ဖြစ်စဉ်ကို
မေးရပါတော့သည်။ စခန်းမှူးနှင့် မောင်
မိုးမှာ ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်၍ တစ်ယောက်
အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။ ခုလည်း မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ကို အား
ကိုးတကြီးဖြင့် အကူအညီယူရန် ဗိုလ်
ကြီးဆီမှ အမိန့်လာတောင်းခံခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။
“ကဲ... ပြောပါဦးဗျာ။ ဘယ်လို
ဖြစ်တာလည်းဆိုတာ”
“ဒီလိုဗျာ။ ဆရာကြီးရဲ့ ရွှေဥမင်
ဘုရားရှေ့က ရွာသူကြီးနဲ့ ရွာသားတချို့
က လာပြောတယ်ဗျာ။ သူတို့ရွာရှေ့မှာ
လျှိုကြီးတစ်ခုရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီလျှိုထဲမှာ
မသင်္ကာစရာလူတွေ ရောက်နေလို့ပြော
တာဗျာ”
“မသင်္ကာစရာလူတွေဆိုတော့
ဘယ်နှစ်ယောက်များတဲ့ဗျာ”

“ဘယ်နှစ်ယောက်လို့တော့”
ပြောဘူး။ စကားပြောသံတွေ ကြားရ
တယ်လို့ပဲပြောတယ်”
“အဲဒီ လူကိုမမြင်ရဘူးပေါ့”
“လူကိုမမြင်ရဘူး။ စကားပြော
သံပဲကြားရတာတဲ့”
“စဉ်းစားစရာပဲ စခန်းမှူးကြီးရဲ့
မကောင်းတာလုပ်ခဲ့လို့ဆိုရင် လူတွေမှာ
စိုးလို့ လျှို့ဝှက် ဆင်းပုန်းနေတယ်ပဲထားဦး
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေမှာပေါ့။ ဖြစ်
တဲ့နေရာသွားရအောင်”
မောင်မိုးက ပြောပြောဆိုဆို
ယူနီဖောင်းဝတ်ပြီး လက်စွဲတော် BA52
-WB စတင်းကို စစ်ဆေးရင်းနှင့်။
“ကဲ... တို့အဖွဲ့က။ ဒီမှာ မျိုး
ဝင်း အဆောင်စောင့်နေခဲ့။ ကျန်တဲ့လူ
ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”
အားလုံး ယူနီဖောင်း။ အိ
ကွေးမင့် ဝတ်ဆင်ပြီး အသင့်ဖြစ်နေကြ
သည်။ မောင်မိုးတို့အဖွဲ့ CG5 ဂျစ်ကား
လေးဖြင့် ဖြစ်စဉ်နေရာသို့ ရောက်ရှိကြ
ရာ။ တုတ်၊ ဓားများ ကိုင်ဆောင်ထား
သော ရွာသားများအား တွေ့ရသည်။
အချိန်မှာလည်း လင်းလင်းချင်းချင်းအချိန်

ဆိုတော့ မိန်းမတွေရော၊ ကလေးတွေပါ။
ဘုရားပွဲအလား ဖြစ်တော့ရသည်။ အတူ
ပါလာသောသူကြီးက။

“ဒီလျှိုထဲပဲ ဆရာကြီး”

ဟုပြောပါသည်။

သူညွှန်ပြသော လျှို၏အနေ
အထားကို ကြည့်လိုက်သည်။ လျှိုဟု
ခေါ်ဆိုရခြင်းမှာ နက်ရှိုင်းသည့် ရေကျ
ချောက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ လျှို၏အနက်ဆုံး
နေရာမှာ ပေ (၈၀)ခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်း
ရသည်။ သစ်ပင်များ၊ ခြံများ အုပ်ဆိုင်းနေ
သဖြင့် အောက်ကိုမမြင်ရ။ ၎င်းလျှိုရှိ
သောနေရာသည်။ ရွာသွားရာ လမ်း
ကြောင်းဘေးတွင်ရှိပြီး၊ ရွှေ့မင်ဘုရားသို့
သွားရာလမ်း၏ ဘယ်ဘက်တွင် တည်
ရှိသည်။ စခန်းမှူးမှ...

“အခု တခြားမြို့တွေမှာတော့
ဖောက်ခွဲရေးသမားတွေ သတင်းတော့
ရှိတယ်ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ဂရုတော့
စိုက်ရမယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

“အေးပေါ့ဗျာ။ ဘာမှန်ညာမှန်း
မသိရတော့ အဆိုးဆုံးကိုပဲ မျှော်လင့်ရ
မှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဦးသူနာပြုသင်

တန်း တက်ရတုန်းကလိုပေါ့။ ကျွန်သည်
ဖြစ်စေ၊ မကျွန်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်သည်ဟု
သဘောထားပါ ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ။
ကျွန်တော်တို့ နည်းမျိုးစုံသုံးရမှာပေါ့။ ခု
ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်ဗျာ။ သူ့ကို ကျွန်တော်
တို့ ဝိုင်းထားပြီဆိုတာ အသိပေးဗျာ”

စခန်းမှူးက လျှို၏အောက်ကို
ငုံကြည့်ပြီး

“ကဲ...အောက်ကကောင်တွေ
မင်းတို့ ဒီထဲမှာဆိုတာ ဒို့သိတယ်။ မင်း
တို့ကို ဒို့ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ တပ်ကဝိုင်းထားပြီ။
အပေါ်တက်ခဲ”

ရွာသားများက ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်နေ
ကြသည်။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ် (၁၀)မိနစ်
စီခြား၍ သုံးကြိမ်ခေါ်ကြည့်ပေမဲ့ ဘာမှ
မထူးခြားပါ။ မောင်မိုးမှ...

“ကဲ...စခန်းမှူး ဘာမှမထူး
ရင်တော့ တခြားနည်းသုံးရတော့မှာပေါ့။
အချိန်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညနေစောင်းလို
မှောင်သွားရင် လုပ်ရကိုင်ရ ပိုခက်လိမ့်
မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆင်းမယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား
အပေါ်မှာနေခဲ ရွာသားတွေအောက်ကို
ဘယ်သူမှ မဆင်းစေနဲ့”

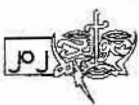
“စိတ်ချပါ၊ ဆရာကြီး”

မောင်မိုးကိုယ်တိုင် ဆင်းမှဖြစ်
တော့မည်။ အထဲက ပုဂ္ဂိုလ်သည်
ယောက်ျားလော၊ မိန်းမလော၊ တစ်ဦး
လား။ နှစ်ဦးလား။ သူ့ခိုးလား။ ဓါးပြလား။
ဖောက်ခွဲရေးသမားလား ဘာမှမသိရ။
အောက်ဆင်းပြီး တွေ့တာနဲ့ ပစ်လိုက်လို့
ကလည်းမဖြစ်။ စစ်မြေပြင်တွင် ရန်သူနှင့်
တိုက်နေရသည်လည်းမဟုတ်။ သူ့မှာ
လက်နက်ပါရင်လည်း ကိုယ်ကလက်မဦး
ရင် ကိုယ်ခံသွားရနိုင်သည်။ ဒါကြောင့်
ကိုယ်တိုင်ဆင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
“လှဝင်းမောင်၊ မင်း ငါနဲ့လိုက်
ခဲ”

ဟု အောက်ကိုဆင်းဖို့ မိမိအဖွဲ့
ထဲမှ တပ်သားလှဝင်းမောင်ကို ရွေးလိုက်
သည်။

“လှဝင်းမောင်၊ မင်းအီကွေးမင်း
ကိုချွတ်၊ ဦးထုပ်ပါချွတ်ခဲ၊ ကျည်တောင့်
ကိုတစ်တောင့်တည်းပဲယူ၊ အပေါ်ဆုံး
ကျည်ဆံကို သေသေချာချာစစ်၊ ကျည်
အိမ်ကျည်ဖြည့်နည်းမှန်မမှန် ပြန်စစ်၊
တော်တူး ဝါသေနတ်ကိုယူထား။ မင်း
သေနတ် ငါ့ကိုပေး”

မောင်မိုးမှ သူ့သေနတ် B&S

ထို BA63 နှင့် လဲလိုက်သည်။ BA52
 ထည့်ဖြစ်သည့် 9MM ကျည်များမှာ
 ထည့်အ ဖြစ်တတ်သောကြောင့် သေချာ
 သည့်သေနတ်ကို ရွေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
 အပည့်ကျော် လှဝင်းမောင်ကို ခိုင်းသလို
 မီးလည်း ကျည်ဖြည့်နည်း မှန်မမှန်
 အဆင့်ကျင့်တောင့် ကောင်းမကောင်း
 စစ်လိုက်သည်။ ကျည်ဘောက်တစ်ခုတွင်
 ထည့် (၂၀)တောင့်ပါသဖြင့် အပိုမလို
 ဆောက် ကျည်အိမ်ကျည်ဖြည့်နည်းမမှန်
 မိက ရပ်တန့်မှုဖြစ်တတ်သည်။ မောင်မိုး
 နဲ့လှဝင်းမောင် BA63 တစ်ယောက်
 အစ်လက်နှင့် သေနတ်အား မောင်တင်
 ထည့်ကဒ်တပ်ပြီး သေချာစေရန်
 အောက်မှပင့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မောင်း
 ချက်ချလိုက်သံသည် ပြောင်းပြောင်းဆို
 ချိန်ထွက်သွားပါသည်။ မောင်းပြောင်း
 ဆုတ်ကို တစ်ထောင့်ခြင်းမှာထား၍ လှံ
 ချိန်တပ်လိုက်ကြသည်။

“လှဝင်းမောင်၊ ခိုအခုဆင်း
 ဆင်း မြင်ကွင်းကရှုပ်ပြီး ဇောက်ထိုးကြီး
 ဆင်းရဲမှာ သေနတ်ကို မြေပြင်မှာလို
 ဆည်းအနေထားနဲ့ အမြဲကိုင်ထားလို့ရ
 ဆောက်တော့။ ခို့ တစ်ဆင့်ခြင်းဆင်းမယ်။

ငါအရင်ဆင်းမယ် ငါးလှမ်းလောက်
 ရောက်ရင် ငါက အောက်ကိုချိန်ထား
 မယ်။ မင်းဆင်းလာနဲ့။ နောက် ငါးလှမ်း
 စီ တစ်ယောက်တစ်လည်းချိန်ပြီး ဆင်း
 မယ်။ ခို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်ခို့
 မလိုဘူး။ သူက ခို့ဆင်းလာပြီဆိုတာကို
 သိနေပြီ။ အရေးကြီးတာက လက်ဦးဖို့ပဲ
 တွေတာနဲ့ တန်းပစ်လိုလဲမဖြစ်ဘူး။ အခြေ
 အနေကြည့်ပြီး ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့
 ပဲ။ နားလည်လား”

“နားလည်တယ်”

“ကဲ...ကောင်းပြီ၊ ငါဆင်းပြီ”

မောင်မိုး BA63ကို အသင့်
 အနေထားကိုင်၍ ဂရုတစိုက်ဆင်းလိုက်
 သည်။ မြေအနေအထားမှာ ဇောက်ထိုး
 ကြီးဖြစ်နေသဖြင့် အောက်ကိုလျှောကျ
 မသွားစေရန် လက်တစ်ဖက်က သစ်ပင်
 များကို ကိုင်ထားရသေးသည်။ မောင်မိုး
 စ၍ဆင်းလျှင်ဆင်း၍ သစ်ပင်များအုပ်
 ဆိုင်းနေမှု လျှို့ဝှက် အနိမ့်ဖြစ်နေသဖြင့်
 ရုတ်တရက် မြင်ကွင်းမသိကွဲသော်လည်း
 သေသေချာချာ စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်
 သည်တွင် ကျင့်သားရပြီး ပုံမှန်အတိုင်း
 မြင်ရပြီ။ တစ်ယောက်တစ်လည်းချိန်ပြီး

ဆင်းလိုက်ရာ ပေ (၂၀) လောက်
 အရောက်တွင် အောက်ခြေသည် အတန်
 အသင့်ရှင်းလင်းသဖြင့် ရင်ဘောင်တန်း၍
 ဖြည်းဖြည်းခြင်း ဆင်းလိုက်သည်။ ခေတ္တ
 ရပ်ရန် လှဝင်းမောင်ကို အချက်ပြလိုက်
 ပြီး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စေ့စစ်စစ် ကြည့်
 လိုက်သည်။ အောက်ခြေရောက်ဖို့ နံနဲ
 လိုသေးသည်။ ခုချိန်ထိ ဘာမှထူးထူး
 ခြားခြားမတွေ့ရ။ ဒီနေရာမှာ မောင်မိုးတို့
 အတွက် ကျည်ကွယ်၊ မျက်ကွယ်မရှိ။
 ကိုယ့်သေနတ်ရဲ့ ကျည်သည်ကား ကျည်
 ကွယ်၊ မျက်ကွယ် ဖြစ်တော့သည်။ နှစ်
 ယောက်သား သေနတ်ကို အသင့်အနေ
 ထားချိန်၍ သေသေချာချာ စေ့စေ့စစ်စစ်
 ကြည့်ရှုရာ ရေစီးကြောင်းတစ်ခု၏ ဘေး
 ဘက်တွင် ဂလိုင်လေးတစ်ခုလိုလို တွေ့ရ
 သည်။ လှဝင်းမောင်ကိုကြည့်၍ ထိုနေရာ
 ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး တစ်လှမ်းခြင်း
 ရွေ့လျားလိုက်သည်တွင် ဂလိုင်လေးထဲ
 တွင် တစ်ဖက်ကိုလှည့်ပြီး ထိုင်နေသော
 လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတော့သည်။
 တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ထိုင်နေသဖြင့် သူ့လက်
 ထဲ ဘာရှိမှန်းမသိ။ တစ်ယောက်ကိုတော့
 တွေ့ရပြီ။ ဘယ်ညာကို သေချာကြည့်ရ

သေးသည်။ နောက်တစ်ယောက်များ
ရှိနေသေးသလားဆိုတာ သေချာစေရန်
ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်...လက်မြောက်
ပြီး မတ်ဟပ်ရပ်စမ်း”

ထိုင်နေသောသူသည် အမိန့်
ပေးသည့်အတိုင်း လက်ကိုမြှောက်ပြီး
ဖြေညှင်းစွာ ပြောသည်။ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး
အပေါ်အင်္ကျီမပါ ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့်ဖြစ်
သည်။

“ဒီဘက်လှည့်”

ခိုင်းသည်အတိုင်း ဖြေညှင်းစွာ
လှည့်သည်။ မှတ်ဆိပ်မွေး ပါးသိုင်းမွေး
ဗလပုန်နှင့် ကြုံလိုသော လူတစ်ယောက်
ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ မောင်မိုးက
သေနတ်ဖြင့် သေချာချိန်ပြီး လှောင်းမောင်
ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ လှောင်းမောင်
က သေနတ်ကိုလွယ်လိုက်ပြီး ထိုသူ
အနီးသို့ လျှင်မြန်စွာချဉ်းကပ်၍ မြှောက်
ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့
လှန်၍ချုပ်ထားလိုက်သည်တွင် ထိုသူ
သည် ဝူးဝါးဝူးဝါးနှင့် ဘာတွေပြောမှန်းမ
သိ ပြောနေပါတော့သည်။ သူ့ အနီးဝန်း
ကျင်မှာလည်း ဘာမှမရှိ။ သူ့မျက်လုံး

များက ပုံမှန်မဟုတ်၍ လူကောင်းမဟုတ်။
အရူးတစ်ယောက်ဟု ထင်ရသည်။

“ကြောင်တောင်တောင် လုပ်မ
နေနဲ့ တက်အပေါ်ကို”

မောင်မိုးက ပြောလိုက်သည်။
လှောင်းမောင်က သေနတ်လွယ်ကြီးကို
ဖြုတ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးချည်ပြီး
အပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။

“လှောင်းမောင်၊ မင်းသေနတ်
ကျည်ရှင်းလိုက်ဦး”

လှောင်းမောင်၏ သေနတ်ကျည်
ရှင်းသံသည် ပြောင်းဆန် မြည်ဟီးသွား
သည်။ အပေါ်သို့ရောက်သည်တွင် ဝိုင်း
ကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီးအား။

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့ စိတ်ချလက်
ချနေပါ။ အထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့
ပါဘူး။ ဒီကောင် အရူးနဲ့တူတယ်
တစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတာ
ကို ခင်ဗျားတို့က နှစ်ယောက်ထင်နေ
တာပါ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဆရာလုံ။
ဒီလူကို တွေ့လိုပေါ့။ နို့မို့ဆို ကျွန်တော်တို့
အိပ်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆိုပြီး ပြုံး၍စွာပြန်သွားကြ

ပါသည်။
“ကဲ...စခန်းမှူး ခေါ်သွားတော့
ခင်ဗျားတို့ ထုံးစံအတိုင်း စစ်မေးပြီး
ဗိုလ်ကြီးခေါ်ကိုတော့ အစီရင်ခံစာတင်
လိုက်ပါ”

ဟုပြောပြီး အပ်လိုက်ပါသည်။
စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့သည် လှောင်းမောင်နှင့်
ထားသော သေနတ်ကြီးကို ဖြုတ် ထုတ်
ထိပ်ခတ်၍ ခေါ်သွားပါသည်။ မောင်မိုး
အဖွဲ့ ပြန်ရောက်လျှင် ဗိုလ်ကြီးအား ခြံ
စဉ်အသေးစိတ် သတင်းပို့ရာ။ ဗိုလ်ကြီး
မှ...

“ကောင်းတယ် ဆရာကြီး
ကောင်းတယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ထက်
အပေါ် ပြည်သူက ယုံကြည်အားကိုးရ
အဖွဲ့အစည်းဆိုတာ သိကြမှာပေါ့ဗျာ”
မှန်ပါသည်။ တပ်မတော်၏

အဓိကတာဝန်ကြီး (၃)ရပ်တွင် (၁) စစ်
တိုက်ရန်၊ (၂) စစ်တိုက်ရန်မရှိက
ကျင့်ရန်၊ (၃) စစ်တိုက်ရန် လေ့ကျင့်
မရှိက ပြည်သူ့အကျိုးပြုလုပ်ငန်း လုပ်
ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ မောင်မိုးတို့အဖွဲ့
တော့ ပြည်သူများစိတ်ချမ်းမြေ့စွာ နေ
ရန် အကျိုးပြုလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်ထုတ်
ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မေတ္တာလင်းမှ

ချစ်ပန်းနှင်းဆီ

ပန်နခြေ-မောင်ရွန်းတင့် (လားရှိုး)

အခန်း (၁)

သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့ည
သည် လောကတခွင် အလှဆင်သောည
ကျက်သရေတင့်သောည အိမ်တိုင်း ရပ်
ကွက်တိုင်း လမ်းတိုင်း မီးအလှဆင်သော
ည ဖြစ်သည်။ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲ
စသည်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တခွင်တွင်
ရှမ်းအိုး စည်သံက လွင်နေတတ်၏။

“နောင်...မိန့်...နောင်”

“ဗေ...မိန့်...မိန့်”

“နောင်မိန့်နောင်...ဗေမိန့် မိန့်”

ရှမ်းပြည်နယ် လားရှိုးမြို့ တွင်
ဒေသခံရှမ်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ ရှမ်း
အိုးစည်ပြင်ပွဲမှာ အထူးစည်ကားလှသည်။

လားရှိုးမြို့၏ - ကျက်သရေ
ဆောင် “မန်ဆု ဆုတောင်းပြည့်စေတီ
တော်” အနီးတွင် ကန်ခိုင်းကျောင်းနှင့်
မန်ဆုရှမ်းကျောင်းဟုခေါ်သည့် ရှမ်းတိုင်း
ရင်းသား သံဃာတော်တို့၏ ပရိယတ္တိ
စာသင်တိုက်ကြီးနှစ်တိုက် ရှိသည်။

ထိုစာသင်တိုက်ကြီး နှစ်ခု
အကြား လားရှိုးသို့လမ်းမကြီးအနီးတွင်
ရှမ်းတိုင်းရင်းသားတို့၏ စုပေါင်းကုသိုလ်

ဝါဒီဖြင့် ရက်လုပ်ပူဇော်ထားသည့် မဟာ
မြတ်မုနိရုပ်ပွားတော် (နိဘာရား) တစ်ဆူ
ရှိသည်။

မဟာမြတ်မုနိ နိဘာရားကြီးအား
ဒေသခံရှမ်းတိုင်းရင်းသားများသည် နှစ်စဉ်
သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲရောက်သည်နှင့်
ကြီးမားလှသော ထင်းရှူးဆီမီးတိုင်ကြီးများ
ဖြင့် ဆီမီးထွန်းညှိပူဇော်ကာ ရှမ်းအိုးစည်
ပိုင်း ကိန္နရီ ကိန္နရာအက၊ တိုးနယားအက
တို့ဖြင့် အပြိုင်အဆိုင် တီးမှုတ်ပူဇော်ကြ
သည်မှာ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကား
လှသည့် ပွဲတော်ကြီးဖြစ်သည်။

လားရှိုးမြို့ ရပ်ကွက် (၁၂)
နောင်ဟုန်း ရွာလယ်လမ်းတစ်လျှောက်
တွင် ထွန်းညှိထားသည့် ရောင်စုံမီးပွင့်က
လေးများသည် လင်းချိုတစ်ခါ ဖိုတ်ချိုတစ်
လှည့်နှင့် စိန်ပွင့်ကလေးများနယ် ပျိုးပျက်
နေကြသည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည့်
အိုက်နောင်ထံသို့ အိုက်မုန်းစီ အပြေး
အလွှားရောက်လာသည်။ ကိန္နရာအက
သူကမယ်တဲ့။ ကောင်းဆာရပ်ကွက်နဲ့
ပြင်ပြီးရင် ခိုနောင်ဟုန်းအဖွဲ့လည်း ပြင်
မယ်။ သူက၊ တာကိုလဲအောင် မတီးနိုင်
ပါဘူးတဲ့။ တီးချင်သလောက် တီးစမ်းတဲ့

ဗျာ။ ခိုအဖွဲ့ကိုလည်း စိန်ခေါ်သတဲ့ ထီး
လူ”

အိုက်နောင်သည် အိုက်မုန်း
ထံမှ ကြားရသည့်စကားကြောင့် မသိ
စိတ်က ထောင်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်နှာထဲ
ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

“ဟုတ်လား။ တွေ့ကြသေး
ပေါ့ ဟွန်း”

“အိုးစည်ကထုံ၊ သိုင်းကွေ့
ကိန္နရာလေး။ မောပါဘူးကွယ့်...သေ
လင်းကွင်းကည့် မောင်သံက စည်အေး
ပေး။ တိုးနယားအကတဲ့ လေး”

လွင့်ပျံလာသော အိုးစည်သံ
အိုက်နောင်၏ ဦးနှောက်မှသည် ဆွေ
ကြောများအထိ စီးဝင်ပျံ့နှံ့လာတော့၏။

“အိုက်မုန်း၊ လာသွားမယ်”

“ဘယ်လဲ အိုက်နောင်”

“အိုးစည်ပိုင်း သွားမယ်သေ
အပြိုင်ချမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား။ အိုက်နောင်”

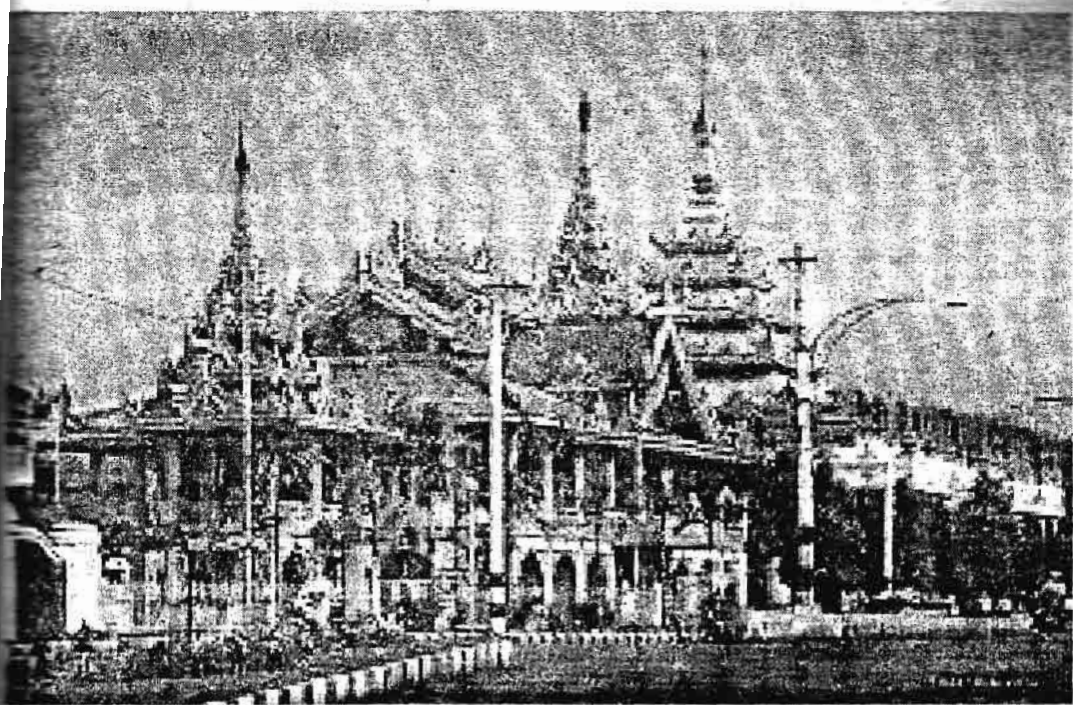
“မုန်းစီ၊ မင်းသွေးမကြောင်စမ်း”

စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိ လိုက်မယ်တဲ့

အိုက်နောင်သည် အကျိုးထူး

နှစ်ဖက်ကို လိပ်တင်လိုက်ပြီးနောက်

သမီးကျကျနှင့် ထွက်ခွာသွားသော
ဩဇာ အိုက်မှန်းမီပါ အပြေးလိုက်သွား

“အိုက်နောင်၊ ဟိုအဖွဲ့တွေလာ
ပြီ။ ကောင်းခါးအိုးစည်အဖွဲ့ တွေလား
လား။ ဟိုမှာ မြင်လား အိုက်နောင်။
အိမ်နီးနီး နန်းခပ်ဆာ ညီအစ်မတို့လေ”

“မာ့လယ်...မာ့လယ်...
“ဩ...ဩ...အေး”
အိုးစည်အဖွဲ့များသည် တနောင်
ဆင် တစ်နိမ့်တီးကာ အကအဖွဲ့များ

ပါ ခြံရံလိုက်ပါလျက် မဟာမြတ်မုနိဘုရား
အနီးရှိ ကန်ခိုင်းကျောင်းတိုက်အတွင်း ထဲ
လာကြသည်။

တာပုံ မိန်းတိန် ဟိုပိတ်၊ နောင်
မွန်၊ ကောင်းခါး ကောင်းဆာ၊ နောင်ဟုန်း
စသည်ရွာများမှ အိုးစည်ဝိုင်းများအပြင်
မြို့ပေါ်ရပ်ကွက် (၁၂) ရပ်ကွက်ရှိ ရှမ်းအိုး
စသည်အဖွဲ့များကြောင့် အိုးစည်အဖွဲ့တန်း
ကြီးများမှာ မျက်စိတစ်ဆုံး မဆုံးနိုင်
အောင် တွေ့နေရသည်။

xxx

အခန်း (၂)

“နောင် မိန် နောင်...နောင်
မိန်နောင်၊ ရိုးရိုးမက အိုးစည်သံ၊ ဗေ
ဗေ ထုံ လို့ ညံ၊ ကကြီးကဟန် ကိန္နရာ
သဏ္ဌာန်”

ရှမ်းအိုးစည်အဖွဲ့များသည် တီး
ရင်း ကရင်နှင့် မဟာမြတ်မုနိ နီးဘုရား
ကြီးအား သုံးကြိမ်လှည့်ပတ် ပူဇော်ကြ
သည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံတော်ဩဝါဒစရိယ
ကန်ခိုင်းကျောင်း ဆရာတော်ကြီးအား
မေတ္တာသို့ကန်တော့ကြပြီး ငါးပါးသီလခံ

ယူ ဆောက်တည်ကြပြီသည်နှင့် အိုးစည် အဖွဲ့များ စတင်တီးကြပေပြီ။

တီးသူတို့လည်း သူနိုင် ငါနိုင် အပြိုင်တီးကြ၍ က.သူတို့ကလည်း သူလဲ ကိုယ်လဲ အပြိုင်ခွဲကြတော့သည်။ အိုးစည်သံနှင့် စည်းချက်များက ဝိသနာထုံသူတို့ မပြောနှင့် ကြီးကြီးငယ်ငယ် အဖိုး အဖွားမကျန် ရိုးရာဂီတ ရေအလျဉ်ကြော မျောပါကာ ခေါင်းတည်မိည့်မိုးလည်တဆတ်ဆတ်ထိုးကာ သိုင်းကွက်နင်းကြလေတော့သည်။

ကောင်းခါရွာ အိုးစည်အဖွဲ့နှင့် အတူ တိုးနယားအကမှာလည်း ခေါင်းတလုပ်လုပ် လည်တဆန့်ဆန့် အမြီးတရမ်းရမ်းနှင့် အသက်ဝင်လွန်းလှသည်။

“ဗေ ပေ ညံ...ဟေ့၊ အိုးစည်သံ ရှမ်းမလေးများ ကနေဟန်၊ ဝေ့...ဟား ဟား ဟား ဟား”

အိုးစည်သံတထုံထုံနှင့် မောင်းသံ လင်းကွင်းသံတို့ကလည်း စည်းချက်ညီညီ ပေါ်နေ၏။ ချွေးသံတို့ဖြင့် ရွှံ့ရွံ့နစ်နေသော အိုးစည်ဝိုင်းတော်သားများသည် မမောတမ်း အပြိုင်တီးနေကြစဉ်...

အိုးစည်သံအဖွဲ့ လူအုပ်များ

အကြားမှ ဖက်ဖူးရောင် ခြုံလွှာဖြင့် တောင်ပံဖြန့်ကာလျက် လှလှပပ ပျံသန်းတော့မည့်ဟန်နှင့် ကိန္နရာမလေးဝင်လာသည်။

“အိုက်နောင့်၊ ဟိုမှာ နန်းခမ်းမိုကတော့မယ်”

အိုက်မုန်းသည် အိုက်နောင့်အား ခပ်တိုးတိုးပြော၍ မေးဝေလိုက်၏။ ကိန္နရာမလေးမျက်နှာမှာ နံ့သာရောင်မိတ်ကပ် လိမ်းခြယ်ထားသောကြောင့် ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်။ ပါးမိုမိုနစ်ဖက်တွင် သဘာဝပန်းနုရောင်သန်းနေ၏။

တဖျက်ဖျက် တလက်လက် တောက်ပနေသော ခြုံလွှာကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီဝတ်ထား၍ ပြည့်တင်းအချိုးကျသော ခန္ဓာကိုယ်အလှများက ပေါ်လွင်နေတော့သည်။

နိုင်ငံမှား၍ ပျံသန်းရောက်လာသည့် ကိန္နရာမလေးပေလော။

“တိုးခဲ...တိုးခဲ အိုက်နောင့်”

“အိအဖွဲ့ တီးကြမယ်လေ။ ဘယ်နယ်လဲ”

အိုက်နောင့်သည် ရှက်အမ်း

အမ်းဖြစ်နေ၍ အိုက်မုန်းတိုးခိုင်းသည်တယ် မထုံတက်ထားလုပ်နေ၏။

“အိုက်နောင့်...မင်းကိုစိန်ခေါ်နေတာ၊ မင်း မယှဉ်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်သလား”

အိုက်မုန်း ဆွပေးလိုက်သော ကောသလ် အိုက်နောင့်သည် အိုက်လွယ်ထားသူအနီး ချဉ်းကပ်၍ အိုက်သိုင်းကြီးကိုလွယ်လျက် နင်လား ဝိသနာစတင်တီးလိုက်တော့၏။

“ဗေ ဗေ ...ဗေပေထုံထုံ”

အိုက်ရွက်က လင်းကွင်းချက်ကို လေမှာမြှောက်၍ တရွက်တရွက်တီးပြန်သည်။ အိုက်မုန်းတို့ ညီအစ်ကိုအိုက်လွန်တို့က မောင်းစင်ထမ်းထွက်စည်းချက်ညီညီ တီးလိုက်ကြသော တစ်ပြိုင်နက် လက်ခုပ်ဩဘာသံတို့သည်သွားတော့၏။

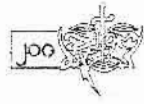
“ရွီး...ပြောင်း ပြောင်း ပြောင်း”

“အိုက်နောင့်ကွ...အိုက်နောင့်”

ဟေး ဝေးဟေး”

ရှမ်းအိုးစည်သံ စည်းချက်

အညီ သီချင်းသံက ဝဲပျံလာသည်။

“ဟိုက် . . . ကိန္နရာမလေး ကြီး ပေါ်လွင်နေတော့သည်။

သည်။

ထနေပြီကွ”

“မိုက်တယ်ကွာ၊ နှိုး...ပြောင်း

ပြောင်း ပြောင်း”

အခန်း (၃)

“လှလိုက်တဲ့ ကိန္နရာမလေး

ကွာနော်၊ မိတယ်ကွာ တကယ်ပဲ”

ကောင်းကင်တွင် အလှဆုံးမိန်းမ

“ဟား...ဟား...ဟား”

ကြီးနှင့်အတူ ဘော်ဝါရောင် ဖိရွှေလမ်း

ပရိသတ်တို့၏ တီးတိုးဝေဖန်သံ

ကြီးသည် အိုးစည်ဝိုင်းတော်သားများ၏

နှင့်အတူ တီးသံ ကဟန်တို့က မြိုင်မြိုင်

ဦးခေါင်ထက် အာကာပြင်မှ ဝိုင်းကြည့်နေ

“နန်း... အိုက်နောင်တို့အဖွဲ့

တီးနေတယ်။ မလျှော့နဲ့နော် နိုင်အောင်

ကမယ် သိလား”

ခပ်တိုးတိုး လက်ကာပြော

လိုက်သည့် နန်းခမ်းဆာ၏စကားကြောင့်

ကိန္နရာမလေးသည် ခေါင်းတည့်မ့်ည့်မ့်

အစာရှာပျံသွားဟန်ဖြင့် ဝေဝဲကနေ

သည်။ ထို့နောက် အတောင်စု၍ ရပ်နား

ဟန်၊ စည်းချက်အလိုက် ခြေစောင့်ကာ

အတောင်တို့ဖြင့် အလှပြင်ဟန်၊ ရေချိုး

နေဟန်၊ တေးသီနေဟန်တို့ကို ဝါမိမ်းနီ

ပြာ မီးရောင်အောက်တွင် တဖျက်ဖျက်

တလုပ်လုပ် ဝဲပျံ့ကနေတော့သည်။

စည်းချက်ညီညီ အသက်ဝင်နေ

သော ကိန္နရာမလေးအား ပရိသတ်တို့က

ဆုတော်ငွေ ငါးရာကျပ်တန်၊ တစ်ထောင်

ကျပ်တန်တို့ကို ထောင်ပြလျက် ဆုချနေ

သည်ကို နှုတ်သီးလေးဖြင့် ထိုးဆိတ်

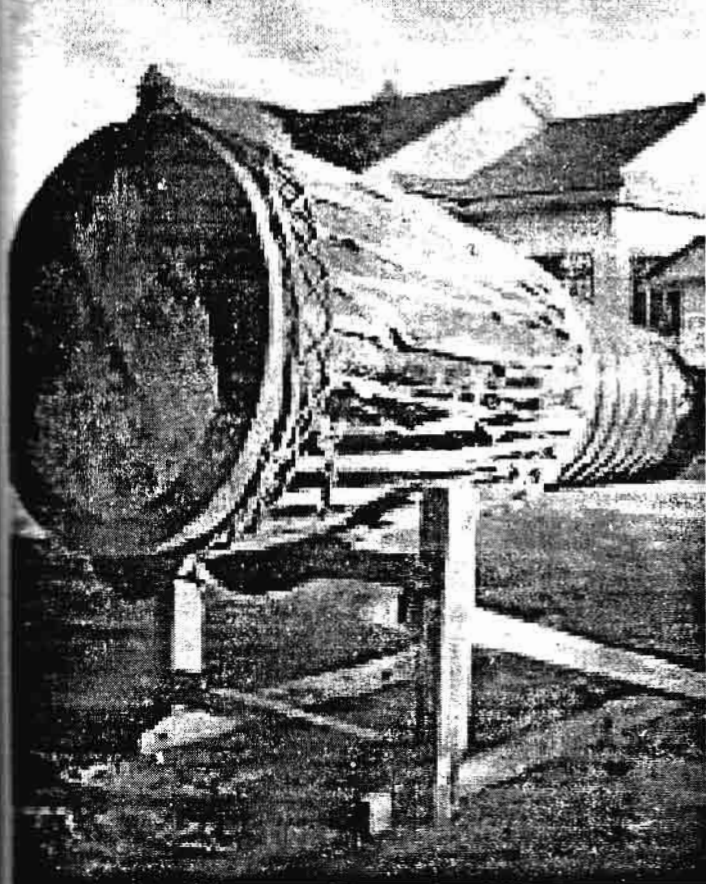
သယ်ဆောင်ကသွားဟန်မှာ သဘာဝကျ

လွန်းလှ၍ လက်ခုပ်ဩဘာသံတို့ ဆူညံ

နေတော့၏။

“အိုက်နောင် မလျှော့နဲ့ဟေ့။

ဒီညတော့ သူလဲ ကိုယ်လဲပဲကွာ။ ဘယ်

နယ့်လဲဟေ့...ဟား ဟား ဟား”

ချွေးသံတို့ဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေသော
အိုက်နောင့်သည် အိုးစည်ကိုလက်တစ်
ဖက်ဖြင့် ပိတ်လိုက်၊ ထုလိုက် တီးနေရင်း
ခေါင်းညိမ်ပြလေသည်။

“နန်းရေ...နန်းရေ ဘယ်လိုလဲ
ရတယ်နော်။ ဒီညတော့ ရွှေဖလားနဲ့
ကြက်သားကိုင်မယ် နော် နော်”

ကိန္နရာမလေးအနီး၌ ရှမ်းပျိုဖြူ
လုံမတို့က အားပေးသူပေး။ ယပ်တောင်
ခပ် ပေးသူပေးနှင့် အိုးစည်စည်းချက်
အလိုက် လက်ခုပ်တီးပေးနေသည်။

အခြားသော အိုးစည်ပိုင်းဆိုထံ
မှ ခပ်ကွဲကွဲခပ်မုန်မုန် တီးသံသာကြား
ရတော့သည်။ ည (၂)နာရီပင် ကျော်လေ
ပြီ။

ပိုင်းကြီးဆိုလို ဤတစ်ဖွဲ့သာရှိ
တော့သည်။ အိုက်နောင့်ထံမှ အိုးစည်သံ
က ခပ်စောစောတုန်းကလောက် မသွက်
တော့ပေ။ လေးလေးနုနုနု ခပ်တိမ်တိမ်
သာ ကြားရတော့၏။ ချွေးတို့က
တစ်ကိုယ်လုံး သုတ်ပေးသူပင် မနိုင်။
လက်နှစ်ဖက်မှာ ဖူးဖူးရောင်ထနေသည်။
သို့သော် အားမလျှော့ချေ။ ကိန္နရာမလေး

နန်းခမ်းခိုသည် အိုးစည်သံခပ်တိမ်တိမ်
ကြားမှ လူးလာခေါက်ပြန် ဝှေ့ဝဲက၊နေ
သော်လည်း လေလံချိန်စွာ ပျံသန်းနေ
သည့် ငှက်ငယ်ပမာ အတောင်ခပ်ဟန်
တို့က မသွက်တော့ပေ။

တစ်ချက် တစ်ချက်၌ မူးမိုက်
ယိမ်းထိုးနေပေပြီ။ သို့သော် အားမလျှော့
ကမြဲ ကလျက်ပင်တည်း။ ဇွဲသန်သန်နှင့်
အပြိုင်တီးနေ က၊နေသော်လည်း စိတ်
နောက်ကိုယ်မပိတော့သည်ကို အားလုံး
သတိပြုမိကြလေသည်။ အိုးစည်ပိုင်း
အတွင်း တိုးဝင်လာသော စိုင်းဆိုင်ထွန်း
က အိုက်မုန်းအား လက်တို့လိုက်၏။

“အိုက်မုန်း ဆရာ အိုက်လျှမ်း
ခေါ်နေတယ်”

“ဟေ့...ဟုတ်လား”

ထို့နောက် အိုက်မုန်းသည်
အိုးစည်ပိုင်းအတွင်း ပြန်တိုးဝင်လာကာ
ဆရာအိုက်လျှမ်း ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း
ကိန္နရာမလေးအနီးရှိ နန်းခမ်းဆာအား
နှင်းဆီပန်းနီနီတစ်ပွင့် ကမ်းပေးလိုက်
သည်။

ကိန္နရာမလေးအား ပေးလိုက်
ရန် မေးငြိုပြလိုက်၏။

“ဟင်...နှင်းဆီပန်းတစ်
ဘယ်သူပေးတာလဲ”

“အိုက်မုန်းပေးတာ”

ကိန္နရာမလေးသည် ပြာ
သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် က၊နေရာမှ
လိုက်လေသည်။ တစ်ဖန် အောင်နိုင်
အပြုံးဖြင့်ကြည့်ပြန်ရာ နှင်းဆီပန်း
သည် နီရာမှ မှုတ်မှုတ်လာပြီး ဝေဝေ

ချွေးသံတို့ဖြင့် အိုးစည်ကို
ငုံတီးနေသော အိုက်နောင့်အား
အိုက်လျှမ်းက လက်တို့လိုက်သည်။

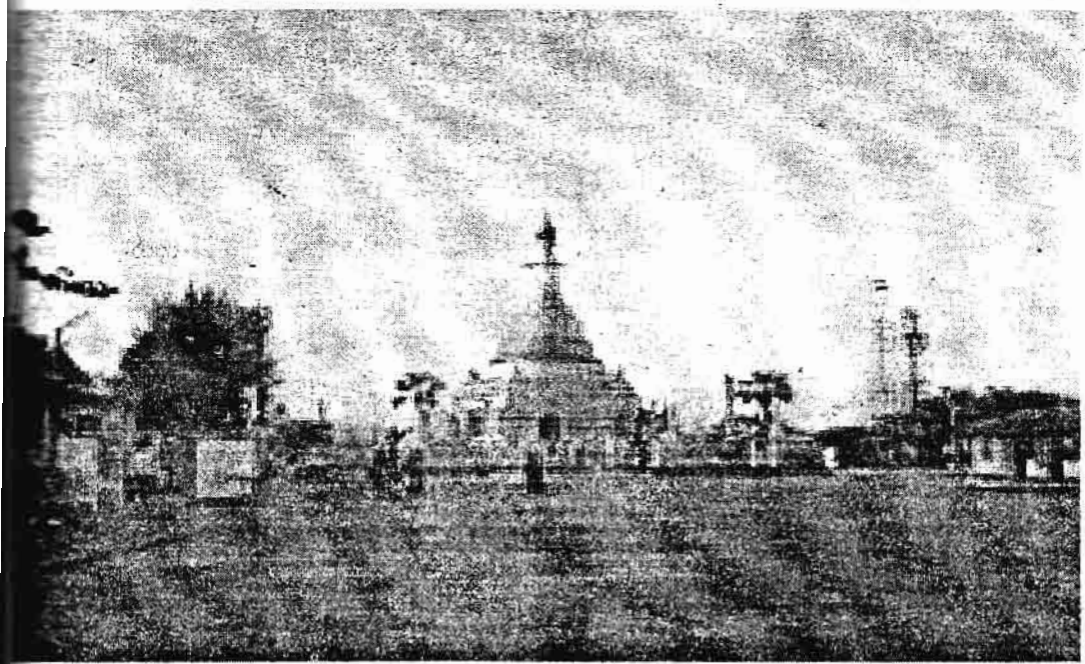
“ဟင်...ဆရာအိုက်လျှမ်း

လား”
“အေး...ရော နှင်းဆီပန်း
အိုက်နောင့်”

အိုက်နောင့် မော့ကြည့်
သည်။

“ဇိနင်းဆီပန်း ဘယ်သူပေး
လဲ။ ဟင်”

“ကိန္နရာမလေး...လား”
ဆရာအိုက်လျှမ်း ထွက်
သောအခါ အိုက်နောင့်သည် အေး
သူ အပြုံးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
ခမ်းမိုက်လည်း ပြုံး၍ကြည့်နေ

တောင်ကျောတို့က တဖျပ်ဖျပ် ခပ်
သည်။

အိုက်နောင်၏ရင်မှာ မကြုံစဖူး
နီနီနီ ခုန်နေတော့၏။ ကိန္နရာမလေး
သည်လည်း ထိုအတူပင်။

ထို့နောက် ကိန္နရာမလေးအား
ကြည့်လိုက်စဉ် နှစ်မရသည့် သူမ
နံ့သံကြောင့် ပြန်ပြန်လိုက်မိပြီးမှ
သိရကာ မျက်လွှာချသွားလေသည်။
နပ်ဦးသား ရင်ခုန်သံတို့ဆုံး၍
လွှာချလိုက်ကြသောအခါ တစ်စုံ
တည်းတိတိ ထမ်းပိုးသယ်ဆောင်သွားသည်
သာ မှတ်မိသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီး

တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေ
တော့သည်။

အခန်း (၄)

သီတင်းကျွတ်ပြီး ဖြစ်သော်
လည်း လားရှိုးမှာက မိုးမကျွတ်တတ်
သေးပေ။ အညှိုးကြီးကြီး ရွာချင်ရွာနေ
တတ်သည်။ ရံခါကျန်တော့လည်း ယဉ်
ယဉ်ကျေးကျေး မိုးပြေးလေးလုပ်နေ၏။

ရာသီမသိ ပန်းနှင့်ညှိဆိုကာ ခပ်
ခက်ခက်။ ဒီလားရှိုးမှာ ပန်းပေါင်းစုံက

ရာသီမရွေး နှစ်ပတ်လည် ဖူးပွင့်ဝေနေ
သည်။ ပန်းပေါင်းစုံတို့ ဖူးပွင့်ဝေနေကြ
သော်လည်း နင်းဆီပန်းနီနီကိုသာ အမှတ်
ရနေမိသည်။ စွဲလန်းနေမိသည်။

နင်းဆီပန်းနီနီကိုသာ စွဲလန်းရ
သော ညဟု အိုက်နောင် တွေးထင်နေမိ
သည်။ ကိန္နရာမလေးကတော့ ညက တွေ့ရ
သော နင်းဆီနီနီ တစ်ပွင့်ပန်းကြောင့်
အိုက်နောင်၏ အချစ်စိတ်တို့ နိုးထလာ
ခြင်းလော မပြောတတ်ပေ။

“ပွမ်...ပွမ်”

အိပ်ရေသို့ အဖြူရောင်အဖုံး
ကာအာစီး ထိုးရင်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

ခရီးဆောင်အိပ်ကို ဆွဲ၍ လူမောင် ကား
ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“အိုက်နောင်...အိုက်နောင်ရေ။
ဟာ...ဒီကောင် ဘယ်သွားပါလိမ့်”

လူမောင်သည် ခြံအတွင်း
အော်ခေါ်သော်လည်း တစ်ဦးတစ်
ယောက်မျှ ထွက်မလာ။ အိုက်နောင်၏
အခန်း လှမ်းကြည့်ပြီး ဝင်လိုက်သောအခါ
အိပ်ယာထက်တွင် ခေါင်းအုံးမိုလျက်
နှင်းဆီနီတစ်ပွင့်ကိုင်၍ ငေးနေသော
အိုက်နောင်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေး...အိုက်နောင်”

“ဟာ...လူမောင်၊ လာလေ
ထိုင်”

လူမောင်က အိုက်နောင်အနီး
ထိုင်လိုက်သည်နှင့်...

“လူမောင်...မင်းကလည်း
သီတင်းကျွတ်ပွဲအပို မလာပဲ။ အခုမှ
ရောက်ရတယ်လို့ကွာ”

“စိတ်မဆိုးနဲ့ အိုက်နောင်၊ စာ
မေးပွဲနဲ့ တိုက်နေတယ်လေ။ စာမေးပွဲ
ပြီးတာနဲ့ တန်းစိုးခဲ့တာပဲ ကိုယ့်လူ”

“ဒီမယ်လူမောင်၊ ဒီအိုးစည်အဖွဲ့
မင်းသာပါရင် သဘောကျလိုက်ပြန်ခြင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနှစ် ကောင်းခါရွာ အိုးစည်
အဖွဲ့နဲ့ပြိုင်တာ ကိန္နရာမလေးကို တွေ့ခဲ့
တာ။ အရမ်းချော အရမ်းမိုက်ပဲ”

“ထားပါကွာ၊ အိုက်နောင်ရေ။
ပြိုင်တော့ ဘာဆုရလဲ”

“ပထမဆုလည်း ရတယ်၊
အချစ်ဆုလည်း ရတယ်။ ဟဲ ဟဲ”

လူမောင်သည် အိုက်နောင်
ညွှန်းနေသော အညွှန်းကိုးကို သဘော
ပေါက်၍ အိုက်နောင်လက်မှ နှင်းဆီပန်း
ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အိုးစည်ပွဲ ဆုလဒ်က ဒါပဲလေ
ကွာ။ ဟား ဟား ဟား”

အိုက်နောင်နှင့် လူမောင်တို့
သဘောကျရွာ ရယ်မောနေစဉ် အိမ်ရှေ့
ခြံဝင်းတံခါးမှ ထီးကိုယ်စီနှင့် ရပ်လျက်
မေးနေသော နန်းခမ်းဆာနှင့် နန်းခမ်းမို
တို့ကို တံခါးအကြားမှ မြင်လိုက်သည်နှင့်
အိုက်နောင်သည် လူမောင်အား လက်
ကာပြု၍ အိပ်ယာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်ပြီး
စောင်ခြံခိုင်းနေတော့၏။

ရှက်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲကာ
စောင်ခြံခိုင်းနေသော အိုက်နောင်ကို

ကြည့်၍ အံ့အားသင့်ကာ ကြောင်အော်
အမ်းနှင့် စောင်ခြံပေးလိုက်သည်။

“အိုက်နောင်၊ ဒီမယ် ဆွဲထား
တွေ”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်
ထိုင်ပါ။ အား...ကျွတ် ကျွတ်”

အိုက်နောင်သည် ခြေလက်
မသယ်နိုင်အောင် နာကျင်လွန်း၍ စင်

တသတ်တသတ် ဖြစ်နေတော့၏။

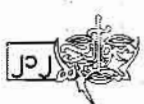
အိုက်နောင်အဖြစ်ကို မြင်
သည်နှင့် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်
နေသော နန်းခမ်းဆာတို့နှစ်ဦးသည် စင်
မကောင်းဖြစ်မိတော့သည်။

“အိုက်နောင်...သက်သာ
လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့။ သက်သာ
ပါတယ်ဗျာ”

အမျိုးသမီးနှစ်ဦး လာမေး
အဖြစ်သံပြီး လူမမာဟန်ချွဲနေသော
အိုက်နောင်ကိုကြည့်ရင်း လူမောင်သည်
ရယ်ချင်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ်ပိတ် မျက်နှာ
ပိုးသတ်၍ အခန်းအပြင် ထွက်လိုက်
သည်။

“အိုက်နောင်...နင်တို့အဖွဲ့

ကပ်ကပ်ပြီး ငါ့စိတ်မကောင်းလိုက်တာ
ဘယ်။ နောက်နေ့ ဘာဖြစ်မလဲ ဘာသံ
ကြားရမလဲနဲ့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ။ မဖြစ်
ဘူး သွားမေးမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာကြတာ
တဲ့”

နန်းခမ်းဆာသည် အိုက်နောင်
ဆား ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်လျက် စိတ်မကောင်း
ဘန်နှင့် ပြောနေသည်။

“နန်းခမ်းမိုး သတိရလို့ ရေ
ဆောင်းတော့။ ဘာမေးလဲမှတ်တယ်။ နင်
က ရေထဲနစ်သွားလို့တဲ့။ ငါက နန်းခမ်း
မီးရယ် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ

လို့ဆိုတော့။ သူ...သူ...ခေါ်လို့မရ
တော့ဘူး။ ရေနစ်သွားပြီတဲ့ ကယ်ပေး
ကြပါတဲ့”

“ဟုတ်လား...မိမိ”
နန်းခမ်းမိုးသည် ရှက်သွေးဖြာ
သော အကြည့်နှင့်ကြည့်၍ ခေါင်းငုံ့သွား
လေသည်။ နန်းခမ်းမိုးအား မော့မော့လေး
ကြည့်လိုက်မိနေသည်။ ဝိုင်းဝန်းသော
မျက်လုံးက လည်နေသည်။ နင်ဆီသွေး
ကလည်း လျှမ်းစ၊ တက်စအရွယ်မို့
အသားကဖြူပြီး ကြည်နေသည်။ ပါးမို့မို့
မှာ ရဲရဲနီနေ၏။

လှလိုက်ပါဘိ နန်းခမ်းမိုးရယ်။
အိုက်နောင်၏ စူးစူးစိုက်စိုက် အကြည့်
ကြောင့် နန်းခမ်းမိုးသည် မျက်နှာမထား
တတ်တော့ပဲ ပြုံးလိုက်မိပြီးမှ သတိရကာ
မျက်လွှာချခေါင်းကလေး ငုံ့လိုက်သည်။
ထို့နောက် နန်းခမ်းမိုးသည် အိုက်နောင်
အား အရဲစွန့်မေးလိုက်မိသည်။

“အိုက်နောင် . . . မနက်ဖြန်
တာပုံဆရာတော်ကြီး သွားကန်တော့ကြ
မယ်။ လိုက်မှာလား”

“ဟင့်အင်း”

မျှော်လင့်ချက်တို့ တက်တက်
စဉ်လွဲကာ အိုက်နောင်ထံမှ ခေါင်းရမ်း
ငြင်းပယ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိ
၏မျက်နှာမှာ နှမ်းလည်ပြီးငယ်သွားတော့
သည်။

“အို...လိုက်ခဲ့ပါဟယ်။ အိုက်
နောင်ရယ်။ လိုက်ခဲ့နော်...နော် နော်
နော်”

ထို့နောက် အိုက်နောင်ထံမှ
ပြုံး၍ ခေါင်းညှိလိုက်သည်ကို မြင်တွေ့ရ
သည့် နန်းခမ်းမိုး၏ မျက်နှာလေးသည်
တိမ်သလ္လှာကင်းသည့် လမင်းပမာ ဝင်း
လက်လာလေတော့သည်။

xxx

အခန်း (၅)

နံနက်ခင်းသည် လမ်းဆန်းနေသည်။ သစ်ပင်သစ်ရွက်ကလေးများမှာ နင်းရည်ဖြင့် စိုနေကြ၏။ အိမ်ခြံအဝင် လမ်းဘေးယာအား ပုံနီပန်းတို့ အလှဆင်စိုက်ပျိုးထားသောကြောင့် စိမ်းစိုလှပနေသည်။

ကုန်းစောင်းအောက်ဖက် အနိမ့်ပိုင်းမှ တိုက်အိမ်ပုလေးကို လှမ်းမြင်ရသည်မှာ ကစားစရာ တိုက်အိမ်ကလေးများနယ် ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

ပုံနီပိလမ်းကို ကျော်ပြီးတော့ လေယာဉ်ကွင်းလမ်း။ လေယာဉ်ကွင်းလမ်းအရှေ့ဘက် မျက်နှာမူလျှောက်ခဲ့သော် မဝေးလွန်းသော်လည်း နီးသည်ဟု ချွံ့ကားမဆိုသာ လမ်းမအကျယ်ကြီးရှိသည်။

သည်ဘက်သွားတော့ သိန္နီမူဆယ်မှသည် တရုတ်ပြည်မကြီးအထိ။ ဟိုဘက်ယွန်ပြန်တော့ သီပေါ-မန္တလေးသို့ လမ်းမကြီးအလယ်တည့်တည့်ရှိ

အလှစိုက် ရောင်စုံပန်းခင်းကလေးသည် သင်းပျံ့ဝေဆာ ပူးပွင့်နေကြသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်သင်တဲ့ ပန်းခင်းကလေးကျော်ပြီးသော် သုခနမီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မောက်နှုရီ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကလေးရှိသည်။ နာမည်ကလှသလို လှလှပပ ရှမ်းအမျိုးသမီး ညီအစ်မရောင်းချနေသည်။

လူမောင်နှင့် အိုက်နောင်တို့ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်အတွင်း ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဝီနန်း...ခေါက်ဆွဲနှစ်ပွဲ”

“လူမောင်၊ ခဏထိုင်ဦးနော်”

အိုက်နောင်သည် လူမောင်အား ထိုင်ခိုင်း၍ ဆိုင်အတွင်းရှိ ရှမ်းညီအစ်မတို့ထံသွားပြီး စကားပြောလိုက်၊ မေးလိုက်နှင့် တဟားဟား လုပ်နေတော့သည်။

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်စောင့်ကာ မျှော်နေရသောအလုပ်ကို လူမောင် စိတ်မရည်နိုင်တော့။ အိုက်နောင် ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း မေးလိုက်၏။

“ချောက်တွန်းဖို့တော့ မကြန့်ဆရာ။ ဟင်း”

“ဘာလဲဟာ လူမောင်၊ မင်းဟာ က ဗလိုင်းကြီးချစ်နုပါလား”

“ကဲ...ဒါဆို ပြောစမ်း၊ အိုက်နောင်၊ မင်းနဲ့ ဟိုရှမ်းအမျိုးသမီးနှစ်ဦးတို့ (ရှမ်းစကားနဲ့) ဘာတွေပြောပြီး ရယ်နေကြတာလဲ”

“ဪ...ဓါလား၊ မင်းကဆွဲသည်လားတဲ့၊ ဘယ်ကလဲတဲ့၊ အလည်လဲဟာပေါ့တဲ့၊ ဗမာလူမျိုးထင်တယ်တဲ့ ကဲ...သိပြီလား”

“နောက်...ဘာမေးသေးလဲ”

“မင်းကချောတယ်တဲ့၊ ဒါဆို ဝီနန်းတို့ ယူမလားလို့ မေးလိုက်တယ်၊ သဘောကုသလား၊ ငါမသိဘူး၊ ရယ်နေတာလေး၊ ငါပြောလိုက်သေးတယ် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ ဝီနန်း၊ ဆေးကျောင်းသားဆိုတော့ ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်ဖို့ သေချာတယ်နော်လို့ ပြောပြီး ရယ်ကြတာ သိပြီလား ကိုယ်တော်ရေ...ဟား ဟားဟား”

နံနက်ခင်း၏ နေညိုနေ အလင်းရောင်အောက်၌ လားရှိုးသိန္နီ (နိုင်လွန်) ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှာ နက်ပြောင်တောက်ပနေသည်။ ကားကြီး၊ ကားငယ်

အသွယ်သွယ်တို့ ဥဒဟို ဖြတ်သန်းနေကြ၏။

ကားလမ်း၏ ဟိုမှာဘက်ခြမ်းတွင် ရောင်သွယ်သုတို့ဖြင့် စည်ကားနေသည့် ဈေးရှိသည်။ ဒေသခံတို့က “လားရှိုးကြီး” ဈေးဟုခေါ်ကြ၏။

ဈေးကြီးကိုကျော်၍ အရှေ့လမ်းမျှော်လှောင် တစ်ခေါ်လောက်မဝေးသည့် ဤနေရာ၌ ကိုးကန့် ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့၏ ငြိမ်းချမ်းရေးတံတားကြီးရှိသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေး အထိမ်းအမှတ် တံတားကျော်ပြီးသော် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး ခြံတံ့ဖြင့် အလှဆင်နေသည့် ငြိမ်းချမ်း

ရေးရွာကားလေးရှိသည်။

အခုတော့ ယခင်လို မဟုတ်တော့။ ယင်းနံတို့ပျယ်၍ ပန်းရနံတို့သင်းပွဲနေသည်မှာ ငြိမ်းချမ်းရေး၏ လက်တွေ့ရလဒ်ဖြစ်ပေမည်။

အိုက်နောင် လက်တို့လိုက်မှ မြင်ကွင်းအားလုံးနှင့် အတွေးတို့ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

“သွားကြမယ်၊ လူမောင်”
“ဖြေးဖြေးပေါ့ အိုက်နောင်ရာ”
“မဖြေးနဲ့ ကိုယ့်လူ တာပုံသွားမဲ့ကားမရှိလို့၊ ခြေလျင်ကားနဲ့ လိမ့်နေရမယ်”

“အေး... သွားကြမယ်။ ဟာ

နေဦး၊ အိုက်နောင်”
“မင်း... ခေါက်ဆွဲဖိုး ရှင်းလိုက်ပြီလား”
“ရှင်းစရာမလိုတော့ဘူး”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဗမာပြည်ကလာတဲ့ ဆွေသည်မို့ ခါနုပြုတာ အလကားကျွေးတာတဲ့။ ဟား ဟား ဟား”

တာပုံရွာ ဆရာတော်ကြီးအား ဂါရဝပြု ကန်တော့ကြရန် သွားကြမည့် တာပုံရွာသွား ကားတန်းကြီးမှ သာသနာ့အောင်လံတို့သည် တလူလူ လွှင့်နေ

သည်။ အိုးစည်သံက တချိန်ချိန် ညနေ
တော့၏။

အခန်း (၆)

တောင်ပြတန်းတို့က ပတ်ပတ်
လည် ဝိုင်းရံထားသောကြောင့် လားရှိုး
မြို့ကြီးသည် ပုံပြာ၍ မိုင်းနေသည်။

တာပုရွာသွား ကားတန်းကြီးမှာ
နံ့ယောင်ချောင်းတံတား ကျော်ပြီးသည်နှင့်
ရွှေဝါရောင် လယ်ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်သန်း
လာသည့် လေပြည်အေးကြောင့် လန်း
ဆန်းတက်ကြွနေ၏။

မြူတို ငှေဆိုင်းနေသည့် လား
ရှိုးမြို့အား ရေးရေးသာမြင်နေရသည်။
တစ်နှစ်တစ်ခါ ခို့တွေလာ၍
မင်းဆီရောက်တုန်း ခပ်ပြုံးပြုံးမို့
မမုန်းစတမ်း လာခဲ့တယ်။
နောက်နှစ်ဆက်ကာ
ခို့ဆီလာလည်း
လာဟဲ့စားဦး ပြန်နဲ့ဦးဟု
ခပ်ပြုံးပြုံးလေး လာခဲ့ကွယ်။
လျှို့ မြောင်၊ ချိုင့်ဝှမ်းတစ်နေရာ

တွင် နင်းဆီ၊ ဂန္ဓမာ၊ အယ်စတာနှင့်
နာမည်ကြီး သစ်ခွပန်းတို့ ဖူးပွင့်ဝေဆာ
နေသည့် ဥယျာဉ်ခြံကြီးရှိ၏။

အရောင်အသွေး စုံလင်တဲ့
ဂန္ဓမာပန်းများက နေရောင်တွင် အကန့်
လိုက် အကန့်လိုက် အလှချင်းပြိုင်နေ
ကြသည်။

တတ်နိုင်သလောက် ပြန့်သည့်
လွင်ပြင်တွင် ပန်းသပြေစိုက်ခင်းကြီးက
လျှို့မြောင်တစ်လျှောက်တွင် လှိုင်းတွန့်
သွား၏။

လားရှိုး မြို့ပြင်ရှင်မှာ အကွက်
မဟာ၊ ဗလာမရှိ သစ်ပင်မြိုင်နန်း ပန်းခြံ
လွှမ်း၍ ပန်းတို့ကပွင့် လှတို့ကပွင့် အမျိုး
မျိုးအပွင့်တို့နှင့် တင့်တင့်ရွှန်းရွှန်း နေလေ
သည်။ တာပုရွာသွား ကားတန်းကြီး
သည် တဟေးဟေး တပေးပေးလျက်
သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ဆောက်လုပ်ထား
သည့် ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း ကွေ့ဝင်
သွား၏။

ဆွေရင်းသားချင်းတို့ တစ်နှစ်
တစ်ခါ အလည်လာကြသည်မို့ တာပုရွာ
သူ ရှမ်းမျိုးများက အမြဲကိုယ်စီနှင့် ဆီး
ကြိုကြသည်။

“ဝေး...အိုက်နောင်၊ နောင်
နောင် ရေ”

နောက်ကျောဘက်မှ ခေါ်
ကြောင့် လူမောင်နှင့် အိုက်နောင်လေး
လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မရပ်မရောက်
ရှမ်းရိုးရာ တူညီဝတ်စုံနှင့် အမျိုးသမီး
ဦးကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်...ဝိနန်း (အမန်း)တို့
ဘယ်ကားနဲ့ ပါလာကြတာလဲ”

“မနေ့ကတည်းက ဝီခမ်း (နန်း
ခမ်းမို)ခေါ်ပြီး ပြန်လာကြတာ။ တာပု
ဝိနန်းတို့ရွာလေ အိုက်နောင်”

“ဪ...ခါကြောင့် ဝိနန်း
ချောတာပ”

“အံ့မယ်...သိပ်မမြှောက်မို့
အိုက်နောင်ရယ်”

“ကြည့်လေ ဝိနန်း။ တာပု
တွေက အချောချည်းပဲ အဟံ”

“ဒီက ဝီခမ်း (နန်းခမ်း)
လောက် မချောပါဘူး ဟွန်း။ သူ့ချော
လည်ပင်းကိုးတောင် ပြည့်တော့
နောင်နောင်တို့ ပါ့ပါ့မလားနဲ့ မျှော်
တယ်”

ရှက်သွေးဖြာ ခေါင်သံတည်း

နန်းခမ်းမိုက် ပါပြင်နပ်ဖက်မှ ပါးချိုင့်လေး
ကြောင့် ချစ်စရာကောင်းလှ၏။

“မိမိ နေကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် နောင်”

နန်းခမ်းမိုက်က မျက်လွှာပင့်၍

ညှို့လိုက်သည်။ ဖော်ပြ၍ မစွမ်းသာ

ညှို့ ရှက်ပြီးလေးနှင့် ပဋိသန္ဓရ စကား

ကြောင့် နှစ်ဦးသားရင်မှာ တလုပ်လုပ်

သယ်ဟပ် ဖြစ်နေသည်။

ရင်ခန့်ခြင်လော့၊ ချစ်ခြင်လော့။

သောင်သည် တာပုံဆရာတော်ကြီး

တောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး နန်းခမ်းဆာ

အနီး လျှောက်လာသည်။

“ဟေ့...ပြောလို့ မပြီးကြသေး
ဘူးလား”

“တွေ့မှတော့ သူငယ်ချင်းရယ်။

လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ဟိုအရေး၊ ဒီအရေး

အစုံပေါ့ဟ”

“ဒီလောက် လေရည်နေမှ

တော့ ဟိုအရေး၊ ဒီအရေးအပြင် နက္ခတ်

ဗေဒင်ဟောကာ ယတြာများပေးနေလား

လို့ ဟား ဟား ဟား”

လူမောင်စကားဆုံးသော် အိုက်

နောင်ပြီးလာသည်။

“အပြစ်တင်မစောနဲ့ ဆရာ။

ဝင့်လည်တတ်တယ် သတိထား ဟဲ့ဟဲ့”

အိုက်နောင်သည် နန်းခမ်းဆာ
အား မေးခေါ်လျက် စပ်ဖြူလုပ်ပြနေ၍
အားလုံးပွဲကျနေတော့သည်။

“ဝီနန်း...လူမောင်က စိတ်တို
တတ်တော့ ဆရာဝန်ဖြစ်လာရင် မြန်မြန်
ထောဖို့များတယ် ဝီနန်းရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အိုက်နောင်”

“မီးရေကနေ ငွေဖြစ်လာမှာကိုး
အမရဲ့ ဟား ဟား ဟား”

စကားပြောသံ ရယ်မောသံတို့
ကြားမှ ရိုးရာဓလေ့ စားသိုင်းအကအား
မြင်မြင်တီးပေးနေသည့် ရှမ်းအိုးစည်သံ
က စည်းချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်နေသည်။

xxx

အခန်း (၆)

“တာပုံတစ်ခေါက် ခရီးရောက်
သော် လာပါစားပါ ဒို့ဝန်တာမို့ မေတ္တာ
လေးတော့ ထားခဲ့ကွယ်”

မွန်မွန်ရည်ရည် ရှမ်းအမျိုးသမီး
ကြီးမှ ထမင်းစားရန် ရှမ်းဘာသာစကား
ဖြင့်ပြော၍ ခေါ်နေသည်။

“မာ့လယ် . . . မာ့လယ် မာ့

ဂင်ခေါက် (မှာလယ် ဂင် ခေါက်)။ သမီး
တို့လာလေ ထမင်းစားကြမယ်။ ဟိုညွှတ်
သည်တွေလည်း ခေါ်ခိုနော် (ဩခ ဩခ
အနိုင်း)။

“ဟုတ်ကဲ့...အဖွား”

နန်းခမ်းဆာဦးဆောင်၍ လူ
မောင်၊ အိုက်နောင်နှင့် နန်းခမ်းမိတို့
ကျောင်းအောက်ထပ် ထမင်းစားခန်းသို့
ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“လာကြကွယ် ကလေးတို့
လာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျာ”

“ဖြေဖြေ သုံးဆောင်ကြပါနော်”

တာပုံသူတို့၏လက်ရာ ရှမ်း
ထမင်းရှမ်းဟင်းတို့ဖြင့် ညှော်ခံလေသည်။
ဆာလောင်မှုကို ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ
သူထက်ငါစားကြဖို့ ဟန်ပြင်နေချိန်တွင်
လူမောင်မှာ ဝိုင်း၍နေတော့သည်။

“အိုး...အစ်ကိုမောင်၊ စားလေ
ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“စားလေကွာ လူမောင် ရှက်မ
နေနဲ့”

အားလုံး စားကြသောက်ကြနှင့်
အပြိုင်ခွဲရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ရှမ်းအမျိုး

သမီးကြီးရောက်လာ၍...

“ဟဲ့...ညွှတ်လည်း စားခိုင်း
လေ သမီး”

အိုက်နောင်သည် လူမောင်အား
ထမင်းစားရန် တူတစ်စုံ ကမ်းပေးလိုက်
ချိန်တွင် ထမင်းဝိုင်းတစ်ခုလုံး ပွဲကျသွား
သည်။

“စားလေကွာ လူမောင် ရော
တူ”

“အိုး...ငါ တူနဲ့မစားတတ်ဘူး
ဟ”

“ဟိုက်...အဲဒါမှ ဒုက္ခ”

“ဒါဆိုလည်း ပီနန်း ခွဲကျွေး
လိုက်ဦး”

“ဟားဟားဟား...ဝါးဟားဟား
ဟား”

ညှော်ခံကျွေးယွှားခြင်း အစီအစဉ်
ပြီး၍ ညှော်သည်များသည် ကျောင်းပေါ်နှင့်
ကျောင်းအောက်၌ လဲလျောင်းအနားယူ
နေကြသည်။ အချို့က တာပုံရွာဆွေမျိုး
များအိမ်သို့ လည်ပတ်သွားလာကြသည်။
လူမောင်နှင့် နန်းခမ်းဆာတို့က
စကားတပြောပြောနဲ့ တာပုံရွာအတွင်း
ဝင်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

“နောင်နောင် မိမိကို ကြာပန်း
ခူးပေးလေ”

“ကြာပန်းမှ မရှိတာ မိရဲ့”

“ရှိတာပေါ့ နောင်၊ မိတို့က
လာတော့ ဟိုး နားမှာ ကန်ကြီးရှိတာပဲ
အဲဒီမှာ ကြာပန်းတွေ အများကြီးနောင်
“အိုး...အဝေးကြီးနေမှာပဲ”
“မဝေးပါဘူး။ မိမိ အရမ်းလိုချင်
တယ်။ ကြာပုတီးတွေ လည်မှာဆွဲမယ်
နန်းခမ်းမိသည် ကလေးအဖေ
ယောက်နယ် ပူဆာနေသည်မှာ တစ်
ချစ်စရာကောင်းလှသည်။
ထို့နောက် အိုက်နောင်နှင့်
တို့သည် အုတ်ရိုးစီ လမ်းဖြောင့်ဖြောင့်
အတိုင်း ရေကန်ရှိရာသို့ ယှဉ်တွဲလျှောက်
လာကြသည်။
“မိမိ”
“ဟင်”
“ကြာပန်းတွေ မယူပါနဲ့”
ကွယ်”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ နောင်”
“ကြာပန်းက တစ်ခဏသာ
ပြီး ထာဝရမတည်နိုင်ဘူး။ မိမိရဲ့”
“ဒါဆို နောင်က ဘယ်ည

သက်လဲ

အံ့ထင်။

တယ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းဆိုတာ

“နှင်းဆီပန်းလေးပဲ မိ”

“အမေ...အို”

ထက် နှင်းဆီပန်းလေးကို ထာဝရကြည့်

“အို”

ယိမ်းယိုင် ပြုလဲသွားအံ့ဆဲဆဲ

ပြီး ချစ်နေသူပါ။ အဲဒါ သန့်စင်တဲ့ အချစ်

နန်းခင်းမိသည် မျက်လွှာလေး

ချစ်အိမ်ကလေးအား အိုက်နှောင့်၏ သန်

လို့ခေါ်တယ် မိမိ။ မိဘဝက အစစပြည့်

သွားတော့၏။

မာသောလက်များက ထိန်းကိုင်ဆယ်

စုံ တင့်တယ်သူ ဂုဏ်ရှိသူ။ နောင်နောင်

“မိမိ”

လိုက်ရလေသည်။

ဘဝက နောင်ဟုန်းရွာမှာ ပန်းပဲထူရတဲ့

“ရှင်”

“မိ ကြာပန်းကို မယူပါနဲ့ မပန်

ပန်းပဲသမားလေးဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်

“အိုက်နောင်လေ နှင်းဆီပန်းကို

ပါနဲ့နော်။ နောင်ရှင်ထဲက ချစ်နေမိတဲ့

မထင်ပါဘူး မိမိရယ်”

သွပ်သူတစ်ယောက်နယ်။ ဘယ်

နှင်းဆီပန်းလေးပဲ ပန်ပါမိရယ်”

အိုက်နောင်သည် အားငယ်

ထောက်နှစ်သက်စွဲလန်းသလဲ မိ သိ

အိုက်နောင်စကားကြောင့် မိမိ

သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်လိုက်သော

“

က ရုန်းကန်တွန်းဖယ်ခြင်း မရှိပါ။

အခါ မိမိ၏ လက်ကလေးက အိုက်

နန်းခင်းမိသည် မျက်လွှာလေး

“မိမိကို နောင် ချစ်မိနေပြီ မိ”

နောင် ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်၏။

နှင့် မော့ကြည့်ပြီး ခေါင်းရမ်းပြ၏။

“ဖယ်ပါနောင် အသက်ရှူကြပဲ

“နောင်၊ အဲဒီလို မပြောပါနဲ့

“ဟင်အင်း... ပြောပြလေ

လိုက်တာ ဟွန်း”

နောင်ရယ်”

“

“မိ စိတ်ဆိုသွားပြီဟာဟင် နှင့်

မိမိ၏ရင်သည် လိုက်လာ၏။

“နောင်နောင်အိပ်တဲ့ ခေါင်းအုံး

လွှတ်ပါကွယ် နော် နော်”

ချွန်မြမြ ဝေဒနာလည်းပေါ်လာသည်။

ထောက်မှာသိမ်းပြီး အတူအိပ်တယ် မိရဲ့”

“ဘယ်သူက စိတ်ဆိုးတယ်

အခြား အမည်မဖော်တတ်သော ဝေဒနာ

“ဟင်”

ပြောတာလဲ ဟင်”

က နန်းခင်းမိ၏ နှုတ်ခမ်းတို့ကို တဆတ်

“ဟား ဟား ဟား”

“ကဲ...စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ပြန်

ဆတ်တုံစေသည့်အတွက် အသံကထွက်

နန်းခင်းမိထံမှ ရယ်သံလွှင့်လွှင့်

ပြလေမိမိ”

မလာချေ။ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်ကြည်

လာသည်။ အပြုံးကိုယ်စီနှင့် ယှဉ်တွဲ

“အို...မသိဘူး၊ မသိဘူး”

တို့ ပြည့်လှမ်းလာသည်။ ခိုင်မာသော

ထွက်လာကြစဉ်။ အုတ်ရိုးတစ်နေရာ

တစ်ဖန် ခေါင်းကလေး မော့၍

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ အဘိဓမ္မာဆန်

ထောက်မိရာသော မိမိ၏အန္ဓာကိုယ်

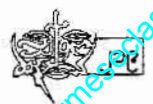
မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

သော စကားတို့ပေါ်လာသည်။

သည် ရုတ်တရက် ယိမ်းယိုင်ပြုလဲသွား

“မိမိရယ်...နောင်၊ မိမိကို ချစ်

“မိဘရဲ့ ရိုးရာအမွေကို ထိန်း

သိမ်းနေတဲ့ နောင်ကို မိဂုဏ်ယူပါတယ်။
တကယ် အားပေးပါတယ် နောင်ရယ်”
ကြင်နာစွာ ကမ်းပေးသော နန်း
ခမ်းမို၏ လက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်
သည်။

“မိမိ”

“ဟင်...နောင်”

“ချစ်တယ်ပေါ့ မိ”

မိမိကမပြေ ပြုံးလျက်ခေါင်ညှိမ့်
လိုက်သည်။

“အို...မရဘူး ပါးစပ်ကပြော
မှ”

“ချစ်တယ်...မောင်”

ပွင့်လင်းစွာ ပြောတတ်သော

မိမိထံမှ စကားကြားမိသည်နှင့် မျက်နှာ
လင်းလက်သွားကာ ထခုန်ချင်အောင်
ပျော်မိတော့၏။

“တကယ်လား”

“တကယ်မကဘူး၊ နှစ်ကယ်

ဟား ဟား ဟား”

“မောင်”

“မောင်ကို ချစ်မိတယ်လို့

ပြောလိုက်မိလို့ မိန်းကလေးတန်မဲ့လို့

မောင် မထင်စေချင်ဘူး မောင်၊ အိုးစည်

ဝိုင်းကစခဲ့တဲ့ အချစ်ပန်းနှင့်ဆီလေးကို

မောင့်လိုပဲ ခေါင်းအုံးအောက် သိမ်းထား

တယ် မောင်ရဲ့”

“တကယ်”

“တကယ်မကဘူး၊ နှစ်ကယ်
နှစ်ကယ် ဟား ဟား ဟား”

အိုက်နောင်သည် ကလေးထဲ

ယောက်နယ် လက်နှစ်ချောင်းထောင်

နေသော မိမိ၏ ဖြူဖြူဖြေးဖြေး လက်

လေးကို ဆွဲယူလျက် သူ့ရင်ခွင်၌ ဖိစပ်

ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် နန်းခမ်းမို၏ ပါးဖြူ

မိမိအား ဖွဖွကလေး နမ်းလိုက်ချိန်တွင်

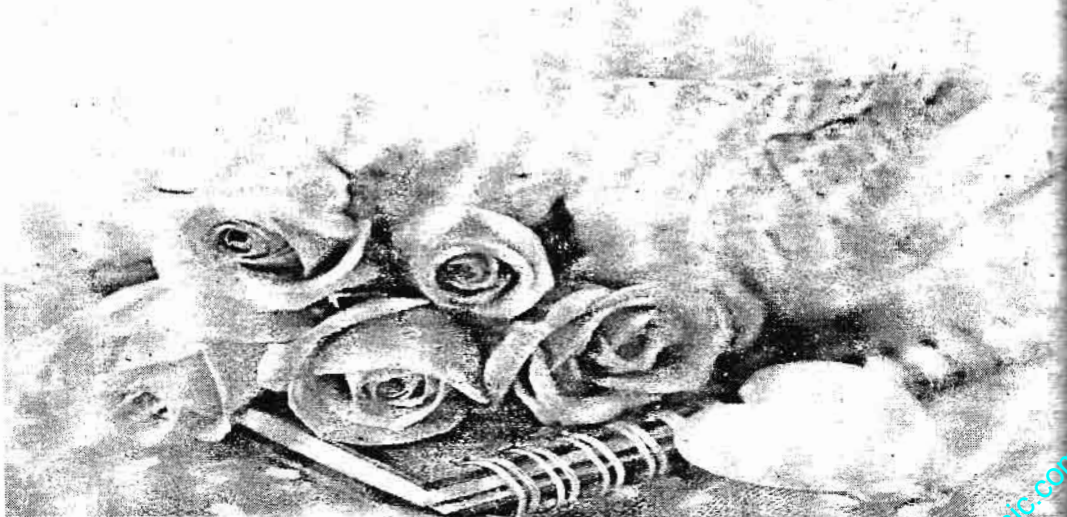
ကြာပဒုဗ္ဗာအား ဝဲပျံ့ခိုဆင်းတော့မည်

ဝိတုန်း လိပ်ပြာတို့ လန့်၍ ပျံသွားကြသေး

သည်။

ပနန်ပြေ-မောင်ရွှန်းတင့်

(လားရှိုး)

လောကီသေ

သန်းမြင့်ဦး

LIVING DEATH
BY
LL. BALLARD

ပြည်ပမှဝင်

တောင်ပိုင်းကမ်းခြေဘက်မှ ရွာ
ကြီးတစ်ရွာတွင်မုဆိုးတစ်ဦးနှင့်အတူသမီး
နှစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူး၏။ သူတို့သည် ရွာနီးစပ်
ချပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများနှင့် တစ်ခါအစွဲ
နေထိုင်ကြ၏။ ထိုနေရာတွင်တောထူပြီး
ချောက်ကမ်းပါးလည်းရှိသည်။ သူတို့နေ
ထိုင်သည့်ခြံကျယ်ကြီးနှင့် တစ်မိုင်ခန့်
အကွာအဝေးတွင်အောက်သို့ဝါးလုံးထိုး
ဆင်းနေသည့် ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုရှိ၏။

ထိုကဲ့သို့နေထိုင်ကြသည့် သူတို့
မိသားစုသည် ပို၍စည်းလုံးကြ၏။ အစ်မ
ဖြစ်သူမေရီသည် ညီမဖြစ်သူထက် ပို၍
ရပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်သည်။
ကြိုက်ချင်ချစ်ချင်သူလည်းပေါများ၏။
မေရီအား သည်အကြီးမည်အကြီးအစွဲအလန်း
ဖြစ်နေသူ ယောက်ျားနှစ်ဦးရှိ၏။
တစ်ယောက်၏အမည်မှ ဂျွန်ဟော်ဒရေ
ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘဝကိုကြီး
စားရန်ကန်ပြီးတည်ဆောက်နေသူတစ်ဦး
ဆိုကုန်းမည်မဟုတ်ပါ။ သို့မိုကြောင့်
လည်း ချစ်ကြိုက်နေသူနှစ်ယောက်
အနက်မေရီ၏ မေတ္တာတုန့်ပြန်မှုကိုဂျွန်
ဟော်ဒရေက ပိုင်ဆိုင်ရရှိသွား၏။

သို့နှင့်လက်ထပ်မည့်ရက်သို့

နီးကပ်လာ၏။ သို့တစေ ဂျွန်ဟော်ဒရေ
ကားခြေရာပျောက်ဖြစ်သွား၏။ မေရီသည်
စာတစ်စောင်ရေးသားကာ လက်ထပ်
မည့် ကိစ္စကို ကြေညာခိုင်းသည်။
စာရောက် မရောက်တော့မသိပါ။
ဂျွန်ဟော်ဒရေဆီမှ ပြန်ကြားစာကတော့
ရောက်မလာပါ။

လက်ထပ်မည့်ရက်မတိုင်မှီ
တစ်ရက်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ညနေက
မေရီ၏ ညီမဖြစ်သူဟယ်လင်သည်
သစ်တောထဲ၌ ပန်းအရွက်များကို
ကောက်၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် တရုပ်ရှုပ်နှင့်
မြည်သံကို ကြားလိုက်သည်နှင့်
အနောက်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။
ဤမှာပင် ဂျွန်ဟော်ဒရေ၏ အရိပ်
သဏ္ဌာန်ကို လှမ်းမြင်တွေ့လိုက်၏။
သို့သော် ချက်ချင်းပင်ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်
သည်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်နှင့် ထို
အကြောင်းကိုမေရီအား ပြောပြလိုက်၏။
သို့တစေ မကြာမီမှာပင် ထိုအကြောင်း
အရာကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်
သွားကြ၏။ နောက်တနေ့သို့ရောက်သည်
နှင့် လက်ထပ်မည့်ကိစ္စကို စီစဉ်ကြ၏။

သို့တိုင်ဂျွန်ဟော်ဒရေကတော့ပေါ်မလာပါ။
မေရီသည်ဟယ်လင်အားခေါ်
ယူ၍ ဗိုက်ခင်းထဲသို့ဆင်းရသည့်လှေခါနီ
ရာ လသာဆောင်တွင် ထိုင်နေဖြစ်ပါ၏။
ဟင်လင်နှင့်စကားစမြဲပြောပြကြီးစား
သော်လည်းမရပါလေ။

“ကဲ . . . ညီမရေ . . . မမ

တစ်ယောက်တည်းပဲ အေးအေးဆေး
ဆေး ထိုင်နေပါရစေကွယ်။

ဟယ်လင်သည် ထိုနေရာမှ
ခွာခဲ့သည်။ အောက်ထပ်သို့ပြီး ညည်းသည်
တွေကို ကြိုဆိုယင်းထိုင်စောင့်နေ
လိုက်၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသွား၏။ မေရီ
က အောက်သို့ ဆင်းလာခြင်းမရှိ။
စိတ်ထဲမှာ မသုံးမသန့် ဖြစ်လာမိသည်။
ဟယ်လင် အပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်ခဲ့
သည်။ မေရီအား မတွေ့ရပါ။ မေရီအခန်း
ဆီသို့သွား၍ ကြည့်လိုက်တော့လည်း
သော့ခပ်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

အစ်မမေရီ . . . အစ်မမေရီ . . .

ခေါ်သံပေးသော်လည်း အတွင်း
ဆီမှ ပြန်ထွက်သံမကြားရ။ ဟယ်လင်သည်
မေရီအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မိတော့သည်။
အောက်သို့ပြန်ဆင်းပြီး မိခင်ဖြစ်သူအထံ

အသိပေးသည်။ အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို
 ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြသည်။
 သို့စဉ်တိုင် မေရီအားအရိုက်အရောင်းမှောင်
 မတွေ့ရပါ။ နောက်ရက်တွေမှာလည်း
 အရိုက်မြင့်၍ ရှာဖွေကြသော်လည်းမေရီ
 အားမတွေ့ရပါ။ ရဲတွေအကူအညီတောင်း
 ခံပြီး ဗြိတိသျှတပ်မှူးများထူးထူးခြား
 နား သိမ်းလုပ်မှုနှင့် ကူးလူး၏။ မေရီ၏
 မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း သမီးစိတ်လောနစ်

အနိစ္စဖြစ်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင်
 သတို့သားလောင်းဖြစ်သူ ဂျွန်ဟော်ဒရေ
 မှာလည်းမမြော်လင့်သည့် ရောဂါတစ်ခု
 ကြောင့်ဘဝဆုံးသွားပြီ ဆိုသည့်သတင်း
 ရွာထဲသို့ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအိမ်အိုကြီး
 တွင်ကျန်ရစ်သူတို့မှာ ဟယ်လင်နှင့်
 အိမ်မော်အိုကြီးတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ဆောင်းကလတ်စပ် သို့
 ရောက်လာ၏။ လေတိုကလည်းထန်ပြင်း
 စွာတိုက်ခတ်၏။ သစ်ပင်တို့မှာ အမြစ်မှ
 ကျွတ်ထွက်ကုန်၏။ သို့နှင့်အမျှသစ်ပင်
 ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဖြည့်ထားသည့်
 ငိုမအလယ်တစ်လောင်းကလည်းပေါ်ထ၏။
 ထိုအလောင်းမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်
 နေသောကြောင့်ညီသူညီမဖြစ်သူများ
 ရှိမရသော်လည်း စေ့စပ်စဉ်ကဝတ်ဆင်
 ထားခဲ့သည့် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်
 ကြောင့် မေရီဖြစ်မှန်သိလိုက်ရသည်။
 ဟယ်လင်က အစ်မဖြစ်သူမေရီ၏
 အလောင်းကိုမြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့၏။

တစ်ညနေတွင်ဖြစ်သည်။
 ကုတ်အင်္ကျီအိမ်နှင့် ဦးထုပ်ခတ်ထိုက်ထိုက်
 ဆောင်းထားသည့် ညဉ့်သိုးသိုးနှင့်
 လူတစ်ယောက်သည့် ရွာလည်းရှိအရက်

ဆိုင်တစ်ဆိုင် ထဲသို့ဝင်လာပြီးအရက်မှာ
 ယူသောက်သည်။

အရက်ဆိုင်ရှင်သည်အရက်ငဲ့
 နေရင်းမှ ဖောက်သည်တစ်ယောက်အား
 စကားလှမ်းပြောသည်။

“ဒီညကတော့မှာ မှန်တိုင်းထန်
 တဲ့ညလို့ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ”

“အေးဗျာ...တိုက်လိုက်တဲ့လေ
 ကတော့ကြောက်စရာတောင်ကောင်းလိုက်
 တာ မြေကြီးထဲမြှုပ်ထားတဲ့ အလောင်း
 တောင်အပေါ်ကိုကြွတက်လာတယ်ဗျီ”

ထိုအခါလူစိမ်းအား အံ့အော်
 သင့်ဟန်ဖြင့်

“ဘယ်လို...အလောင်းပေါ်
 လာတယ်...ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...အလောင်း
 ကတော့ ရုပ်ဖမ်းလို့မရတော့ပါဘူး။
 ဒါပေမယ့် သူလက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့
 လက်စွပ်ကြောင့် မေရီဆိုတဲ့အမျိုးသမီးရဲ့
 အလောင်းမှန်း သိလိုက်ရတယ်ဗျာ။”

ထိုစဉ်မှာ ပင်ကိုလူစိမ်းသည်
 သူလက်ချောင်းကိုကြည့်ခဲ့ရာမှာအလန်
 တကြား “ဟင်...ဟင် ကျုပ်ရဲ့လက်
 ချောင်းတွေမှာသွေး သွေး သွေးတွေ”

အမှန်ပင် ကိုလူစိမ်း၏ လက်
ချောင်းတွေကြားထဲကနေ နီထွေးကာ
သွေးတွေက အဆက်မပြတ်ထွက်ကျနေ
ပါ၏။ သို့သော်ချက်ချင်းပင်လှုပ်ရှား
နေသည့် စိတ်ကိုထိန်းပြီး ထိုသူက
သူသည် မေရီအားတိမ်းရှောင်နေခဲ့သည့်
သတို့သားဂျွန်ဟော်ဒရေးဖြစ်ကြောင်း

မေရီအား အထင်လွဲပြီး သတ်ခဲ့သည့်
လူသတ်တရားခံပင်ဖြစ်ကြောင်း
တစ်ဆက်တည်းသူ့အား သက်ဆိုင်ရာသို့
ပို့ဆောင်ပေးပါရန် တောင်းတောင်းပန်ပန်
နင့်ပြောသည်။
တစ်ယောက်သောသူ နှင့်
ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု သံသယဝင်ခဲ့ရာမှ

မေရီနှင့် လက်ထပ်မည့် ကိစ္စကို
ရှောင်တိမ်းနေခဲ့ကြောင်း ထိုမှတဖန်
မင်္ဂလာနေ့မြတ်ရက်တုန်းက အပေါ်ထပ်
သို့တက်ရသည့် လှေခါးအတိုင်း အပေါ်
ထပ်တက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းရှိနေ
သည့် မေရီအား အဆုံးတိုင်စီရင်ပြီး သစ်
ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့
ကြောင်း အစအဆုံးတတ်ကြောင်းပြန်ပြီး
ဝန်ခံချက်ပေးခဲ့ပါ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

ဂျွန်ဟော်ဒရေးအား ဤအရပ်
ဒေသသို့ပြန်လာအောင်မေရီ၏ဝိညာဉ်
ကပင် ညှိငင်ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသလား
မပြောတတ်ပါ။

ယခုတော့လည်း ရာဇဝတ်
ဘေးပြေးမလွတ်ဆိုသည့် စကားအတိုင်း
လူသတ်တရားခံ ဂျွန်ဟော်ဒရေးခင်ပွန်း
တိုင်နောက်ကွယ် သို့ကျရောက်ခဲ့ရလေ
ပြီးကော...

သန်းမြင့်စိုး

အမျိုးကောင်းသားသမီး

အရပ်ဆံငိုတာတိုကြပါစေ
ဘုန်းစင်ကြယ်

မှားပြီ။

သူမှားပြီ။ မှားသည်မှ မဟာ
အမှား။ တိုက်တွန်းစေဆော်သူ၏ နောက်
သို့ စိတ်ကို ထွက်ပေါက်တစ်ခုအဖြစ်
လွှတ်ပေးလိုက်ရာမှ အစပြုခဲ့သော
အမှား။

ထိုအမှားကပင် ဘဝတစ်ခုလုံး
ကို တုန်လှုပ်အောင် ခြောက်ခြားစေ
သည်။

ဇနီးဖြစ်သူ၏ ကြည်သော
အကြည့် အရောင်အဖျိုးမျိုး စကားအဖျိုး
မျိုးတို့ ပါဝင်နေလေသည်။ ထိုအပြင် သူ
သမီးနှစ်ယောက်။

သမီးကြီး သီရိနွယ်၏ မျက်ဝန်း
၌ သူမအမေကဲ့သို့ပင် စကားလုံးတို့ ရှိ
နေပြန်သည်။ သူသိသည် သမီးကြီး၏
စကားလုံးတို့သည် တောင်းပန်ဟန်၊ ဦး
ညွှတ်ဟန်။

သမီးငယ်လေး သီရိသွယ်က
ရော။ အို သူလေးလည်း စကားလုံးတို့။
အို မဟုတ်သေးဘူး။ သမီးလေး အား
ငယ်နေတာလား၊ အားငယ်သွားတာလား။
သမီးလေး မျက်ဝန်းတစ်ခုလုံး စိမ့်နေပါ

လား။ သမီးလေး ငိုနေလိုက်တာ။ သနား
စရာပါ။

သမီးငယ်လေး သနားစရာ
ကောင်းသလို သမီးကြီးနဲ့ ဇနီးလည်း
သနားစရာပါ။

သူတို့တွေရဲ့ရှင်တွေ ပူလောင်
အောင်ပြုလုပ်သူသည်။ တရားခံသည်
သူ။

သူ၏ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်မှုတို့
က နနယ်သော အသည်းနှလုံးတို့ကို ပူ
လောင်စေသကဲ့သို့ အေးချမ်းသော နှလုံး
သားကိုလည်း ပူလောင်စေခဲ့သည်။

“ကိုသက်”

“ဟေ”

ချစ်ဇနီးယဉ်လဲ့၏ခေါင်းကို သူ
တုံ့ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“အိုတတိုင် ပြီးတာနဲ့ စောစော
ပြန်ခဲ့ပါနော်”

“နဂိုလည်း စောစောပြန်တာပါ
ပဲ လဲရယ်။ အခု ဘာကိစ္စရှိလို့တုန်း”

“သိပါတယ် ကိုသက်ရဲ့။ အခု
က သမီးကြီးနွယ်က သူ့မွေးနေ့ ဘုရား
သွားချင်တယ်ဆိုလို့ တကူးတက ထပ်
မှာရတာပါ”

ထိုစဉ် သူ့အနားသို့ သမီးနှစ်ယောက်
ရောက်လာလျက်...

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေရဲ့။ မေမေ
ကို သမီးမှာခိုင်းထားတာ။ ဖေဖေ
စောပြန်လာရင် ဘုရားစောစောသွား
လားလို့။ အဲဒါမှ သမီး သက်စေ့ ပုထိုး
စိပ်လို့ရမှာ”

“အေးပါ...သမီးရယ်။ ဖေဖေ
စောစောပြန်လာမယ်နော်၊ စိတ်ချ။ အဲဒါမှ
မီးလေးရော”

“ချင်...ဖေဖေ။ ထမီး ဒီအား
ဘာရပ်ဖို့ရဲ့ဟင်”

သူ့မေးသံကြား၍ ဆော့ဆော့
သောအရပ်များကို ပစ်ချကာ နှုတ်မုခ်ပြု
ရင်း သူထံပြေးလာသည်။

“ဪ...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး
ဖေဖေ ရုံးသွားတော့မယ်နော်။ ဖေဖေ
နှုတ်ဆက်ပါဦး”

ပြောရင်း သူ့ပါးကို စောင်စွဲ
လိုက်သောအခါ သမီးငယ်လေးမှာ အား
ရပါးရနမ်း၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ဇနီးနှင့်သမီးက စောစောပြန်လာ
ခဲ့ပါဟု မှာလိုက်တော့မှ စာရင်းတွေအား
မပြီးပြတ်နိုင်၊ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင်

ဆို စနေနေ့မျိုးသည် အိုဗာတိုင်ဆင်းရဲ
ခြင်ဖြစ်၍ နေ့တစ်ဝက်မျှသာဆင်းရဲသည်။
ယခု နေ့တစ်ဝက်မကတော့။ သုံးနာရီ
တောင် ခွဲပြီးသွားလေပြီ။

တစ်နာရီ တီးကတည်းက ပြန်
ညှပ်ဟု စိတ်ကူးထားသော်လည်း ပျက်
ပြယ်ခဲ့ရသည်။ အထက်ရုံးချုပ်မှ စာရင်း
စစ်များ ရောက်လာလျက် စစ်ဆေးရာမှ
အလုပ်တိုရှုပ်ကုန်ရလေပြီ။ နံဘေးခွဲလည်း
ထပ်စစ်စရာ စာရင်းခိုင်သုံးပိုင်မျှ ကျန်သေး
သည်။

ယခုပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ငါးနာရီ
ခွဲ ခြောက်နာရီခွဲနီးပါးမျှ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။
သမီးကို ဘုရားလိုက်ပို့ရန် ဘယ်နည်းနှင့်
မှ မှီနိုင်မည်မထင်။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းဆက်လျက်
နီးထံသို့ အကြောင်းကြားရလေပြီ။

“ကိုသက်ဝေ”

“ဗျာ”

အလုပ်တွေအားလုံးပြီး၍ ပြန်
ရန် သူ့ဟမ်းဗတ်အိတ်ကို အလွယ်တွင်
မန်နေဂျာ ကိုထွန်းမင်းခေါ်သည်ကိုထူးရင်း
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုသက်ဝေ ပြန်တော့မလို့

လား”

“အင်း... ပြန်တော့မယ်ဗျာ။
ကျွန်တော် လဲတို့နောက်ကို လိုက်သွား
ရဦးမယ်ဗျာ”

“မယဉ်လဲတို့က ဘယ်သွားကြ
လို့တုန်း”
ကိုထွန်းမင်း မေးရင်း စီးကရက်
ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ
လိုက်ကာ နှုတ်ဖျား၌တော့လျက် မီးညှို့
လိုက်သည်။

“ဘုရား သွားကြမယ်ဗျာ။ ဒီနေ့
သမီးကြီးမွေးနေ့။ အဲဒါ သက်စေ့ ပုတီး
စိပ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်တောင်
စောစောပြန်လာဖို့ မှာနေတာ။ အခု
စာရင်းတွေ များသွားတာနဲ့ ကျွန်တော်
က နောက်ကျနေတာ”

“သွားကြပြီဗျာ။ ခင်များ မှီမှ
မရှိတော့တာ။ ဒါနဲ့ ခင်များသီချင်းဆိုတာ
ဝါသနာပါလား”

“သီချင်းဆိုတာတော့ အနည်း
အကျဉ်း ဝါသနာပါပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့
တုန်းဗျာ”

တစ်ဝက်မျှနီးပါး ကုန်သွားပြီ
ဖြစ်သော စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုး

ချေလိုက်ရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီည
ကျွန်တော်တို့ သီချင်းသွားဆိုမလို့ ခင်များ
ပါလိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟု ကိုထွန်းမင်းပြောသည်။
“ဘယ်မှာတုန်းဗျာ”
“KTV မှာပေါ့ဗျာ”
“ဟာ... မလိုက်တော့ပါဘူး။
တော်ကြာ လဲတို့သားအမိ မျှော်နေလိမ့်
မယ်ဗျာ။ ပြီးတော့”

သူ့လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်
ရင်း...

“ခြောက်နာရီခွဲလောက်ကို ပြန်
လာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ထားတာဗျာ”

“ဪ... ကိုသက်ဝေရယ်။
ဒီကိစ္စက လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ပြီးတော့
ခင်များရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်တင် မဟုတ်
ဘူး။ ခင်များရဲ့ လက်ထောက်စာရင်းစစ်
ကိုမိုးမင်းတို့လည်း ပါဦးမှာ။ လိုက်ခဲ့စမ်း
ပါဗျာ”

ကိုထွန်းမင်း အဆွယ်ကောင်း
သည့်နောက် သူတိမ်းညွတ်မိခဲ့သည်။
ချစ်ဇနီးလုံထံသို့ ကိုထွန်းမင်းအိမ်၌ ညစာ
စားပွဲပြုလုပ်မည်ဖြစ်၍ ညအိပ်ခွင့်ပြုရန်

သူ့ကိုယ်စား ကိုထွန်းမင်း တောင်းဆိုပေး
ခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ကိုထွန်းမင်းတို့နှင့်
သူလိုက်သွားဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ ယဉ်လဲ့နှင့် အိမ်ထောင်မကျ
ခင်ကတည်းက ထိုကဲ့သို့ သွားလေ့သွား
ထမရှိခဲ့။ ကျောင်းသားဘဝ အဆောင်
ရှေ့ သီချင်းဆိုခဲ့ဖူးသည်သာ ရှိခဲ့သည်။
ယခုကဲ့သို့ ဝိုင်းကရိုဖန်းကိုင်၍ မဟဲဘူ။
ထို့အပြင် သောက်လေ့မရှိသော အရက်
နှင့်ဘီယာကိုပင် ကိုထွန်းမင်း တိုက်တွန်း
သဖြင့် သူ သောက်ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။

သာယာလိုက်တာ။ လှပလိုက်
ပါဘိ။ သူ့ဘေးနားတွင်ထိုင်လျက် သူ့ရင်
ခွင်ကို ခေါင်းတင်နေထီးသော မေဝတီ
ဟု ခေါ်သည့်ကလေးမလေး။ ဤကောင်
မလေးကိုလည်း ကိုထွန်းမင်းကပင် ရွေး
ချယ်ပေးခဲ့၏။

နည်းကသော သူ့မလက်ဖဝါးက
လေးဖြင့် သူ လက်မောင်းသားများကို
ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ လက်သည်းချွန်
ချွန်လေးများဖြင့် မထိတထိ နုနုရွှရွလေး
ကုတ်၏။ သူ ကြက်သီးဖြုန်းခနဲ ဖြစ်သွား
အောင် ခံစားရသည်။

နှစ်ကိုယ်အတွဲတွဲလျက် အချစ်

သီချင်းများ ဆိုကြသေးသည်။ တီတီတာ
တာ စကားလေးများလည်း ပြောကြသေး
သည်။

နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ သာယာ
မိသည်။ ထိုနေ့ညက သူ အိပ်မပြန်ဖြစ်။
ထိုနေ့ညက ချစ်ဇနီးယဉ်လဲ့ကို သူ မေ့
ခဲ့သည်။ မေဝတီသည် သူ သိပ်ချစ်ရ
သည့်သူဟု ထင်မှတ်မိခဲ့၏။

ယဉ်လဲ့၏ ချစ်စဖွယ် မျက်ဝန်း
တို့ထက် မေဝတီ၏ နှစ်သက်ဖွယ်အနင်း
တို့ကို သာယာမိခဲ့သည်။

သူ ယဉ်လဲ့နှင့် မျက်နှာချင်း
မဆိုင်ရဲသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် တစ်ပတ်
ပြည့်ခဲ့ပြီ။ သူ ယဉ်လဲ့ကို နဂိုကကဲ့သို့
စကားတွေပြောရမှာ ဝန်လေးနေသည်။

သူ သူ့လိပ်ပြာကို သူ့လန့်၏။
ကြီးမားသော ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်
ထားသူဖြစ်သည့်အတွက် သန့်စင်သူ၏
မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲ။

ထိုထက်ပို၍

“ဖေဖေ ညညဆို မီးလေးတို့နဲ့
မအိပ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားကျောင်း
ဆောင်ရှေ့မှာ အိပ်တာရဲဟင်”

ဟု သမီးငယ်လေး မေးတုန်းက

အနည်းငယ် သူ ဆွံ့အမိသေးသည်။
အတန်ကြာမှသာ...

“ဖေဖေ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေလို့ပဲ”

ဟု ယဉ်လဲ့ကို ဖြေသကဲ့သို့
ဖြေလိုက်မိသည်။

အပြစ်တစ်ခုနှင့်ထပ်တူ နောက်
ဆက်တွဲ ပြီးတွေကိုပါ သူ ကျူးလွန်
မိနေသည်။ မုသာဝါဒကို သူနှင့်ယဉ်လဲ့
က သုံးနှုန်းပြနေလျှင် ရင်သွေးလေးတွေ
ကို ကူးစက်နိုင်သည်ဟု မှတ်ယူလျက်
မုသာဝါဒကံအပါအဝင် ငါးပါးလက် သူ
ရော ယဉ်လဲ့ပါ မကျူးလွန်ခဲ့ကြ။

သို့သော် ယခု သူကစ၍ ကျူး
လွန်မိနေလေပြီ။ ဖြေရှင်းရခက်နေလေပြီ။
သူ ယဉ်လဲ့ကို တီးတိုးပြောပြလျက်
တောင်းပန်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်
ထိုကဲ့သို့ တောင်းပန်ပါမှ စိတ်ဆိုးလျက်
သူ့ကို မုန်းသွားမှာကို စိုးရိမ်သည်။

ယဉ်လဲ့ သူ့ကို ချစ်ခွင့်၊ လက်
ထပ်ခွင့်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ သူ့စာရိတ္တကို နှစ်
သက်သဖြင့် ဖြစ်သည်။ ယဉ်လဲ့ သူ့ကို
နှစ်သက်ခဲ့သည်မှာ ဆေးလိပ်၊ အရက်၊
ကွမ်း မသုံးစွဲခြင်းနှင့် တည်တည်ကြည်
ကြည် နေတတ်ခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်

သည်။

ယခုတော့ ယဉ်လဲ့မကြိုက်
သော အရာတို့ကိုမှ သူ ကျူးလွန်ခဲ့လေ
သည်။ ထို့ထက် သူ့ကိုသူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်
ခြင်းမှာ ထိုနေ့ညက မေဝတီနှင့် မှားခဲ့
သောအမှား ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူခွင့်မ
လွှတ်နိုင်။ ယဉ်လဲ့သိလျှင် ပိုဆိုးပေရော
မည်။

ထိုစဉ်...

“ကိုကြီး သက်ဝေပြီးရှိလား။
အစ်မ”

“အေး...ရှိတယ်။ ဘာကိစ္စရှိ
လို့လဲ ညီမက”

“ရှိရင်ခေါ်ပေးပါနော် အစ်မ”

အိမ်ရှေ့မှ သူ့ကိုမေးနေသော
အသံတို့ကြောင့် ယဉ်လဲ့ လှမ်းမခေါ်ခင်
သူ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဟင်”

ပြုံးပြန့်တစ်ဆက်နေသော သူတို့
တွေ့ပါလျက် သူ အံ့သြတကြီး လန့်သွား
ရ၏။

မေဝတီ။ မေဝတီမှ မေဝတီ
စင်စစ်။ ထိုနေ့ညက မူးမူးရူးရူးနှင့် အိမ်
လိပ်စာ ပေးခဲ့မိလိုက်ပြီထင်သည်။ ယခု

အိမ်ရှေ့ ရောက်နေလေပြီ။

“ကိုကြီးက ကတိလည်းမတည်
ဘူး။ စနေနေ့ လျှောက်လည်မယ် ချိန်း
ထားပြီးတော့ လာလည်းမလာဘူး။ အခု
ကိုကြီး မလာတော့ ဝတီ လိုက်လာရတာ
ကောင်းလား ပြော”

သူမစကားအဆုံး၌ ယဉ်လဲ့
သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ အိမ်တွင်းသို့
ဝင်သွားသည်။

“ကျွန်တော်၊ အဲဒီလို မပြောခဲ့
ဘူးထင်တယ် မေဝတီ”

သူ မပြောခဲ့ဘူးဟုထင်၍ ငြင်း
လိုက်၏။ ဤသည်ကို မရွှေ့ချော့ကာ နှုတ်
ခမ်းပါးနှစ်ခုကို စုလိုက်ရင်း...

“ဟင်...ပြောခဲ့ပါတယ်နော်။
ဒီနေ့ ဝတီကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမယ်။
ပြီးတော့ ရှောင်သွားမယ်။ လက်ထပ်ဖို့
ကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးမယ်လို့တောင် ပြော
ခဲ့သေးတယ်”

သွားပြီ။ လွန်ကုန်ပြီ။ သူ မဟာ
အမှားကြီး မှားခဲ့လေပြီ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်
ကို ကာလိုက်ရင်း...

“မမေဝတီကို ကျွန်တော် ပြော
ခဲ့မယ်မထင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆို

တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဇနီးရှိပါတယ်။
စောစောက မြင်လိုက်တာ ကျွန်တော့်
ဇနီးပါပဲ။ ပြီးတော့ သမီးနှစ်ယောက်လည်း
ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် လုံးဝကို အဲဒီ
စကားမျိုး ပြောခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ
ကြောင့်မို့လို့ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို
ဖြစ်ပြီးခဲ့ပြီလို့ပဲ ယူဆပြီးတော့ မမေဝတီ
မနောက်ယှက်ပါနဲ့တော့နော်။ ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ ရင်လိုက် သည်းလိုက်
တောင်းပန်စကားကို ဆိုရလေပြီ။ သူ
တောင်းပန်သံတို့ အဆုံး၌ ကောင်မလေး
မျက်နှာညှိုးသွား၏။

သူ ကံကောင်းသည်ပဲလား။
တောင်းပန်စကားတို့ကြောင့်ပဲလား မသိ။
မည်သည့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာကိုမှ
မရှာပါဘဲ မေဝတီဆိုတာ ကောင်မလေး
ပြန်သွားခဲ့သည်။

မပြန်ခင် မေဝတီ ပြောသွား
သော စကားအားလုံးထဲတွင်...

“ကိုကြီးကို ဝတီ 'တကယ်
ကြွေသွားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးမှာ
မယားကြီးရှိတယ်ဆိုတော့ ဝတီ ပြန်ပါ
မယ်။ တကယ်လို့ ကိုကြီးရင်ထဲမှာ ဝတီ

ရှိလာခဲ့ရင် ဝတီဆီကို ဆက်သွယ်ပါ။
ကိုကြီးကို ဝတီ အမြဲမျှော်နေပါမယ်”
ဆိုသော စကားကိုတော့ သူ
မှတ်မိလိုက်သည်။ သို့သော် သူ မသာ
ယာတော့ပါ။

မိသားစု စုံစုံညီညီ ထိုင်နေကြ
သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမ
ပြောဖြစ်။

ချစ်ဇနီး ယဉ်လဲ့၏ အကြည့်။
သမီးကြီး သီဂီနွယ်၏ အကြည့်။ သမီး
လေး သီဂီသွယ်၏ မျက်ရည်တို့ စိမ့်နေ
သည့် မျက်ဝန်း။

ရင်တွင်း၌ ဆို့တက်လာသည်။
တဖန် စိတ်၏ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်
သွားမိရာမှ မှားသောအမှား။ ပြေငြိမ်
လေပြီ။

“ဖေဖေ...မေမေကပြောတယ်။
ဖေဖေကို မီးလေးတို့နဲ့ မနေခိုင်းတော့ဘူး
တဲ့”

မသိနားမလည်ရှာသော ငါးနှစ်
အရွယ် သမီးလေး၏ အမေးစကား။

“အို...ညီမလေးကလဲ”
ဟု မတော့က်တခေါက်သာ သိ
သေးသော ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် သမီးကြီး

၏ ဟန့်တားစကား။
“မမကလည်း ဖေဖေမရှိရင်
မီးလေး မနေတတ်လို့ပါ။ မေမေ ဖေဖေ
ကို မီးလေးတို့နဲ့ နေခိုင်းပါနော် မေမေ
နော် ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ပြောရင်း သမီးလေးငိုသည်။
ညီမဖြစ်သူကိုဖက်ရင်း သမီးကြီး
မျက်ရည်ကျသည်။

“လဲ့ . . . ကိုယ်တောင်းပန်ပါ
တယ်။ ကိုယ်တို့ မကွာရှင်းပါရစေနဲ့ကွာ
နော်”

သူ ယဉ်လဲ့ကို တုံ့လျှိုးတောင်း
ပန်မိသည်။ မီးကျနေသော မျက်ရည်စတို
ကို ယဉ်လဲ့ သုတ်ဖယ်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်မ ရှင်ကို မယုံတော့ဘူး
ကိုသက်ဝေဖြူး။ ခြံခွန်တက်တဲ့နွားဟာ
ခြံဆက်ခွန်တော့မှာပဲ”

“ပြောပါ...လဲ့ရယ် ပြောပါ။
ကိုယ့်အမှားပါ။ ကိုယ်တစ်ခါမှားမိပါတယ်
ခွင့်လွှတ်ဖို့ မသင့်ပေမဲ့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။
လဲ့နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ယုယချင်ခဲ့တဲ့ ပန်းကလေး
တွေ ရှိနေသေးတယ်လေ။ ကိုယ်တို့ရဲ့
သမီးလေးတွေလေ။ ကိုယ့်ကို ဒီတစ်ခါ
ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး သမီးလေးတွေနဲ့ ပျော်

ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆက်နေပါရစေ။ ကိုယ်
ကိုယ် လဲ့နဲ့ သမီးလေးတို့ကို မခွဲနိုင်လို့
ပါ”

ပြောရင်း ဆိုလိုက်၍တက်လာ
သည်။ သူ မျက်ခမ်းစပ်၌ မျက်ရည်တို့
စုဝဲစီးဆင်းလာသည်။ သူ ယဉ်လဲ့ရှေ့မှာ
ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

ယဉ်လဲ့ ခြေအစုံကို နောက်သို့
အသာရုတ်လိုက်သည်။ သမီးလေးတို့၏
ငိုရိုက်သံ ပို၍ကျယ်လာသည်။ ယဉ်လဲ့
မတ်တတ်ရပ်လျက် သမီးလေးတို့အနား
သွားသည်။

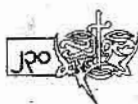
သမီးလေးတို့ကို ဖက်၍ ယဉ်လဲ့
ငိုရှာသည်။ သမီးလေး သီဂီသွယ်က
“ဖေဖေ မေမေ”ဟု ခေါ်မြည်ရင်းငိုသည်။

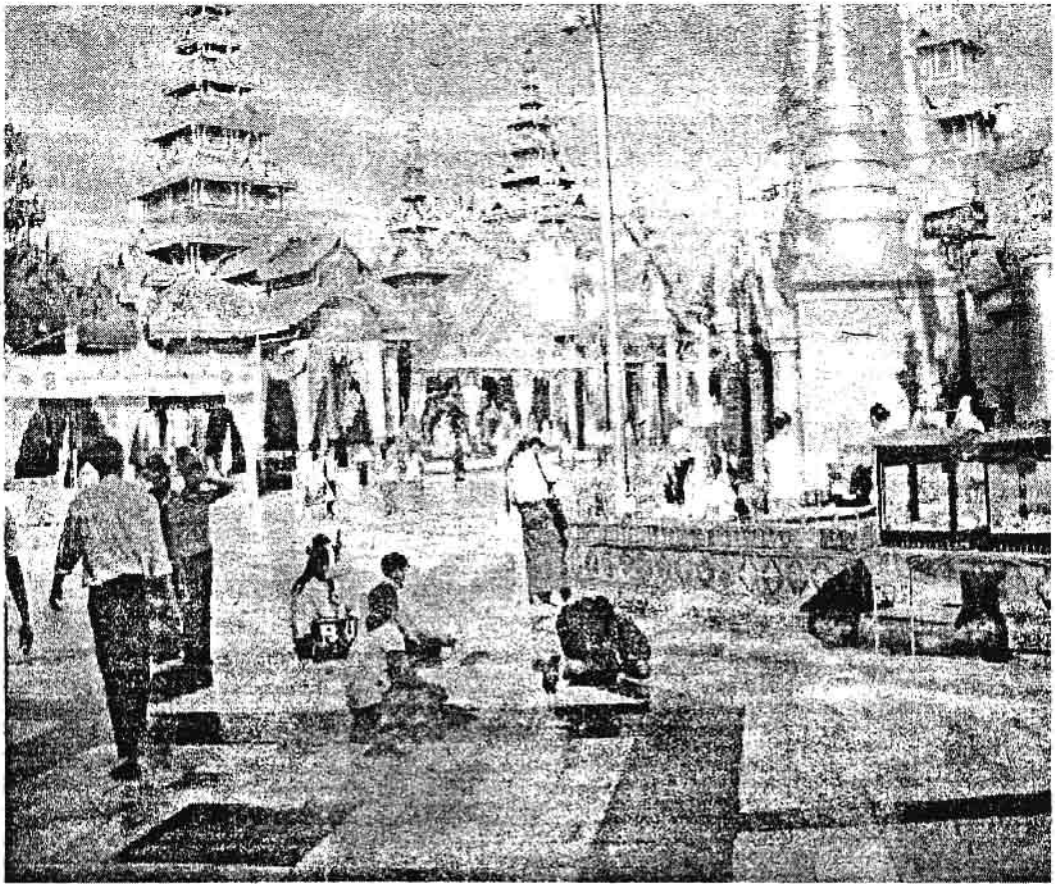
ငိုရိုက်ရင်းမှ...
“ကိုသက်”

ဟု သူ့ကို ယဉ်လဲ့ခေါ်သည်။
သူ ယဉ်လဲ့ကို စိုသောမျက်ဝန်းတို့ဖြင့်
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်...ကိုသက်
ရယ်”

ကလေးတွေအတွက် ယဉ်လဲ့
ကြိုးစားခဲ့ရမန်း သူသိသည်။ သူ ယဉ်လဲ့

ကို ဆထက်တိုး တိုး၍မြတ်နိုးမိသည်။
ယဉ်လဲ့ သမီးလေးတွေအပေါ်၌
ဇဲညာခဲ့သည်။ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
သူနှင့်ယဉ်လဲ့ စိတ်ကူးခဲ့ကြသည့်အတိုင်း
နဂိုက တနိုင်တပိုင်သာ စောင့်ထိန်းခဲ့
သော ငါးပါးသီလနှင့် အခြား ပြစ်မှုဖွယ်
ရာ ကိစ္စတိုင်းကို သမီးလေးတို့ မျက်

မှောက်တွင်သာမက မျက်ကွယ်၌လည်း
မကျူးလွန်တော့ပါ။
သူနှင့်ယဉ်လဲ့၏ သမီးလေးတွေ
သည် မိဘအတွက်သာမက အမျိုးဘာ
သာအတွက်ပါ အမျိုးကောင်းသမီးလေး
တွေ ဖြစ်စေရပေမည်။ သမီးလေးတွေကို
ပေါက်ပန်းပွင့်လေးတွေလို အဆင်သာရှိ

၍ အချင်းမရှိသူများ မဖြစ်စေရ။
အစိုးထိုက်တန်သော ယန်သလင်
ကလေးတွေ ဖြစ်စေရပေမည်။ ။

လေးစားခင်မင်လျက်
ဘုန်းစင်ကြယ်

အိန္ဒိယနိုင်ငံဗုဒ္ဓဂယာမှ

ပုဂံပြည်နယ်

စာဆိုရှင်ဆရာတော် - အရှင်ဥက္ကရသာရ(ညောင်ဦး)

ယခင်လမ္မအဆက်

ဒုက္ကရစရိယတောင်သို့

ဒုက္ကရစရိယတောင်သို့ တရိပ်
နှင့် ထွက်ခွာလျက်ရှိသော ကားကြီး
တစ်စီးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြသော
ဘုရားဖူးအဖွဲ့သားများသည် ပြီးသော
အမှုအရာများနှင့်အတူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
ကြနောက်ကြန့် ဖျော်ရွှင်စရာ ကောင်း
ဆုံးပါသည်။

စာရေးသူကတော့ လမ်းဘေး
ယာရှိ ဒေသန္တရဗဟုသုတတို့ကို ရှာ
ဖွေရင်း လိုက်ပါခဲ့သည်။ တစ်နေရာ
အရောက်တွင် တံတားရှည်ကြီးကို မြင်
တွေ့သောအခါ...

“ကိုသိန်းစိန် ဒါ ဘာတံတား
သို့ခေါ်လဲ”

ဟု စာရေးသူက ဂိုက်ဆရာ
ကိုသိန်းစိန်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဂါယာမြစ်လှိုင်းခေါ်တယ်။
ယာမြစ်ဆိုတော့ ဂယာတံတားပေါ်
ဆရာ”

ဟု ကိုသိန်းစိန် အသံခပ်ဝဲ
ဖြေသည်။ ဂယာမြစ်သည် ဘုရား

ရှင်လက်ထက်အခါတုန်းကတော့ ရေ
တွေ တသွန်သွန်စီးဆင်းခဲ့သော်လည်း
ယခုအခါတွင် ရေ လုံးဝမရှိတော့ပဲ သဲ
သောင်ပြင်ကြီးဖြစ်လျက် ရှိနေလေသည်။
အိန္ဒိယပြည် ဗုဒ္ဓဂယာဒေသ၏ သဘာဝ
ရှုမျှော်ခင်းများကို ခံစားရင်း ဒုက္ကရစရိယ
တောင်ခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။

တောင်ပေါ်သို့ တက်သော
လမ်းသည် ခပ်ပြေပြေပင် ရှိသော်လည်း
တောင်က အတော်မြင့်သဖြင့် တောင်
ပေါ်သို့ မတက်နိုင်သော သက်ကြီးရွယ်
အိုများအတွက် ကုလားတွေက ရှေ့
တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက်
ထမ်းစင်နှင့် ထမ်းပြီး တောင်ပေါ်ထိ ပို့
ပေးသည်။ အသွားအပြန်ခွဲဆောင်ခ ရှိ
ငွေ (၄၀)ကျပ် ပေးရသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့ ပြီးသွားသဖြင့်
တောင်ပေါ်သို့ တက်၍ကြရာ စာရေးသူ
တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ခါနီးလေ ခူးခေါင်း
တွေ ချောင်သလိုဖြစ်ပြီး မောလာသည်။
ဒါနဲ့ လက်ထဲတွင်ပါလာသော ရေဘူး
လေးကို ဖွင့်ပြီးမော့သောက်လိုက်ကာ
ခေတ္တအနားယူလိုက်သည်။

အမောပြေမှ တောင်ပေါ်သို့

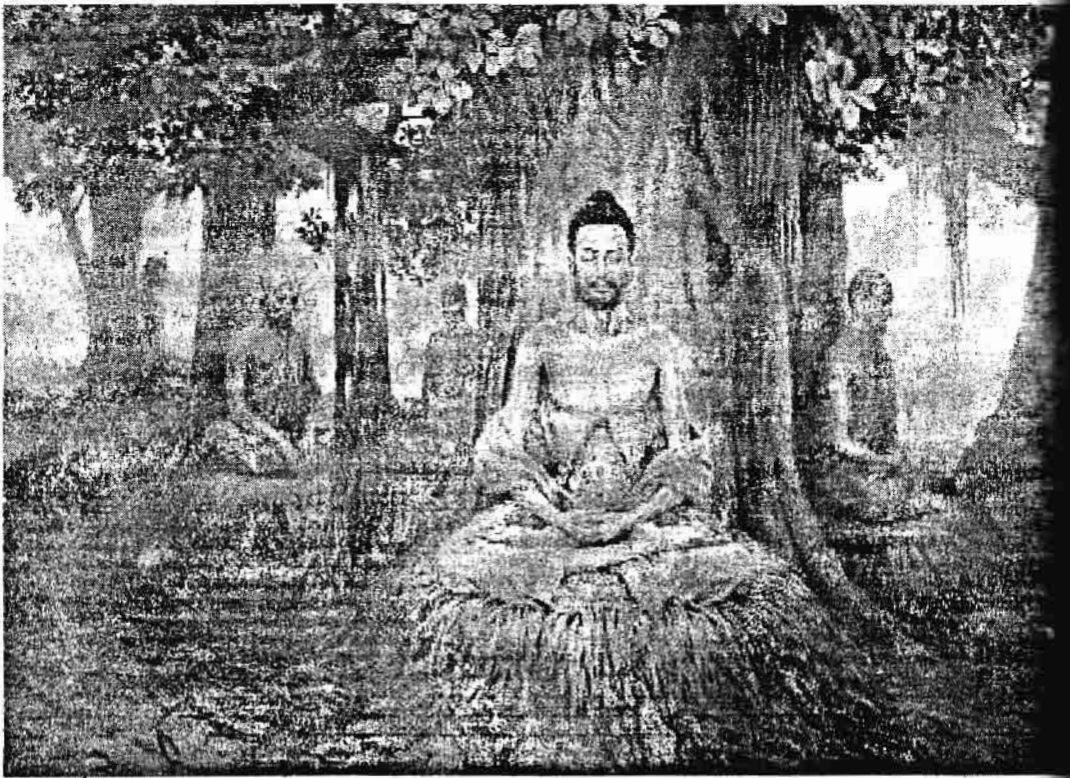
ဆက်တက်ရင်း မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ
ရိုက်လိုက်သည်နှင့် မျောက်ကလေးတွေ
ကို တွေ့ရသည်။ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်
သောအခါ ဘုရားကိုတမ်းပြီး မဖူးနိုင်
မောနေသဖြင့် ရေဖူးကိုဖွင့်ကာ သောက်
လိုက်ရပြန်သည်။

ဒုက္ကရစရိယတောင်သည် လူ
နေအိမ်များနှင့် အလှမ်းဝေးပြီး တောင်
ကုန်းများဖြစ်လေသည်။ ဘုရားရှင် ဒုက္ကရ
စရိယကို ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် ကျင့်ခဲ့
သောလှိုဏ်ဂူသည် တောင်ခါးပန်းတွင်
ဝင်ပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်ဖြင့် တည်
ရှိပြီး အတွင်းတွင် (၁၅)ပေခန့် ကျယ်ဝန်း
သော လှိုဏ်ဂူကျင်းလေးထဲ၌ ဘုရားရှင်
ဒုက္ကရစရိယကျင့်ခဲ့သော အထိမ်းအမှတ်
ဖြစ် ထုလုပ်ထားသော ရုပ်ပွားတော်
တစ်ဆူသာရှိသည်။

ထိုဝင်ပေါက်အနီးတွင် မဟာ
ယာန ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ စံပယ်တော်
မူလျက် ရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။

စာရေးသူ ဒုက္ကရစရိယ ရုပ်ပွား
တော်အား ရွှေသင်္ကန်း နံ့သာတိုင်၊ ဖ
ယောင်းတိုင်တို့ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော် ဆု
တောင်းခဲ့သည်။ ဘုရားဖူးအဖွဲ့သားများ

အားလုံး ဘုရားဖူးပြီးသည်နှင့် အကျိုး
ဆောင် မောင်အာကာတို့တွင် အသင့်ပါ
လာသော ဗိုကာအခင်းကို ဖြန့်ခင်းလျက်
ထိုအခင်းပေါ်တွင် အဖွဲ့သားများ အလီသီး
နေရာယူကြကာ ဗုဒ္ဓဂယာ မြန်မာကျောင်း
ကလိုက်ပါလာသော ဦးဆောင်ဆရာ
တော်က ဒုက္ကရစရိယတောင်နှင့် ပတ်
သက်သမျှကို ရှင်းလင်းဟောပြောပါသည်။

ဒုက္ကရစရိယတောင်သည် ဘု
ရားအလောင်းတော် ဒုက္ကရစရိယအကျင့်
ကို ကျင့်ခဲ့စဉ်က သီတင်းသုံးခဲ့သော

တောင်ဖြစ်သည်။ ဒုက္ကရစရိယ အကျင့်
ဆိုသည်မှာ ဆင်းရဲပင်ပမ်းစွာကျင့်သော
အကျင့်ကိုဆိုသည်။ ထိုတောင်ကို ဥတု
ဝေလတောဟု ခေါ်၏။

ဘုရားအလောင်း ထိုအကျင့်ကို
ကျင့်ခဲ့စဉ်က ပဉ္စဝိဂ္ဂါဝိဇ္ဇာက ဂိုသေစွာဖြင့်
အလောင်းတော်ကို အလုပ်အကြွေး ပြု
ခဲ့သည်။ အလောင်းတော်သည် ၎င်းအကျင့်
ကို ပြင်းထန်စွာကျင့်သော်လည်း နောက်
ဆုံးတွင် အရိယာတို့ ထိုသွင်သီမြင်အပ်
သော မဂ်ဉာဏ်ကို မရနိုင်မှန်းသိတော်

မူသဖြင့် ခန္ဓကုယ် ယိမ်းယိုင်ပြိုကွဲသွား
ရလေအောင် ဆွမ်းခံ၍ စားသုံးခဲ့ရသေး
သည်။

ဘုရားအလောင်းတော်တို့၏
ဒုက္ကရစရိယအကျင့်ကို ကျင့်တော်မူ
ဓမ္မတာဖြစ်သည်။ သို့အတွက်ကြောင့်
ငါတို့ ဘုရားအလောင်းသည်လည်း ဒုက္က
ရစရိယအကျင့်ကို ဖြန့်တိုင်တိုင် တော်
တော်မူခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ဖြန့်တိုင်တိုင်
ကျင့်တော်မူခဲ့ရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ
ဘုရားလောင်းနှစ်ဦး ကဿပဘုရား

ဆက်ထက်အခါတုန်းက ဇာတိသွေး
 အတိမာန်ခက်ထန်သော ဇာတိပါလ
 ဟူ၍ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကဿပဘုရားရှင်
 ဣန္ဒရဝိယကို ဖရက်ဖျက်ရှောင်ကြဉ် ဘုရား
 ခြံတော်မူခဲ့သည်ကို ကြားသိရသော
 အခါ “ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘုရားဖြစ်နိုင်
 ဆယ်ဆိုရင် ငါက ဖန်အထိကျင့်နိုင်
 အယ်”ဟု ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို
 ဆေးသိမ်အောင် ပြောဆိုခဲ့သည့် ဝစီက
 ပိတ်ကြောင့် ခုက္ကရစရိယအကျင့်ကို
 ဖန်ကြာအောင် ကျင့်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားအလောင်းသည် အလေ့
 အတင်းမရှိ တရားတော်ကို ဆက်လက်
 ကျင့်သုံးနိုင်ရန် ဆွမ်းအဟာရ မှီဝဲသုံး
 ဆောင်သောအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးတို့က
 “သိဒ္ဓတ္ထဏတရားအားထုတ်မှု လျော့ပါး
 သွားချေပြီ”ဟု ပြောပြီး ဘုရားလောင်းကို
 ခွန်ခွာလျက် မိဂဒါဂုန်တောသို့ ပြောင်း
 သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည်
 အဟာရရိပ်ခြင်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပြန်
 ဆည်တောင့်တင်းလာသောအခါ “မစ္ဆိမ
 ခုဒ္ဓါ”ဟူသော အလယ်အလတ် လမ်း
 ကြောင့် သမာဓိနှင့် ဝိရိယကို မျှတအောင်

ထားကာ တရားအားထုတ်ခဲ့ပြန်သည်။
 ထိုကဲ့သို့ ဦးဆောင်ဆရာတော်
 မှ ရှင်းလင်းဟောပြောသည်နှင့် ဦးဆောင်
 ဆရာတော်၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း
 ဝိပဿနာတရားကို ဘွဲ့မိနစ်ခန့် ရှုမှတ်ကြ
 ပါသည်။ ရှုမှတ်ပြီးသည်နှင့် တောင်အောက်
 သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းကာ ကားပေါ်တက်
 ပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဂယာ
 မြန်မာကျောင်းနှင့် ခုက္ကရစရိယတောင်
 သည် ၄မိုင်ခန့်ဝေးပါသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ခုက္ကရစ
 ရိယတောင်မှတစ်ဆင့် သုတတာအိမ်ရာ
 သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။ သုတတာ
 အိမ်ရာကို ရောက်သည်နှင့် မှတ်တမ်း
 တင်စာတ်ပုံများ ရိုက်ယူပြီး ဦးဆောင်ဆ
 ရာတော်က စနစ်တကျ နေရာယူခိုင်းကာ
 သုတတာအိမ်ရာနှင့် ပတ်သက်သမျှကို
 ယခုလို ရှင်းပြပါသည်။

ဒါကတော့ သုတတာသူဌေး
 သမီး ဆွမ်းချက်ခဲတဲ့အိမ်နေရာ အထိမ်း
 အမှတ်အဖြစ် အသောကမင်းကြီးက
 တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အဆောက်အအုံ ဖြစ်
 ပါတယ်။ သုတတာဆိုသည်မှာ ခုတုဝေ
 လတောနဲ့ မနီးမဝေးမှာရှိတဲ့ သေနနိဂုံး

ရွာမှာ နေထိုင်သော သေနအမည်ရှိတဲ့
 သူကြွယ်ရဲ့ သမီးဖြစ်ပါတယ်။ သူမအရွယ်
 ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အမျိုးအနွယ် ဂုဏ်
 သရေခြင်းတူမျှသော ယောက်ျားကိုရပြီး
 ပထမသားဦးလေးရအောင်ဆိုပြီး ညောင်
 ပင်ကြီးဆီကို နှစ်စဉ် ညောင်ပင်စောင့်
 နတ်မင်းအား အပူဇော်အပသ သွားလေ့
 ရှိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘုရားလောင်း
 ဟာ အိမ်မက်ကြီးငါးပါးကို မြင်မက်တော်
 မူပြီး ကိုယ်တော်တိုင် အိမ်မက်ကြီးတို့ရဲ့
 ဒီမိတ်ကို ဖတ်တော်မူကာ “ငါသည် ယနေ့
 ပင် မချွတ်ကေနံ ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည် မှန်
 ၏”ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချတော်မူပြီး မိုးလင်း
 (ကဆုန်လပြည့်နေ့ နံနက်၇း)သို့ ရောက်
 သောအခါ ကိုယ်လက်ကို သန့်စင်လျက်
 သုတတာ ပူဇော်ပသပြုဖြစ်သော ညောင်
 ပင်ရင်းတွင် ဆွမ်းခံရန် စောင့်တော်မူကာ
 ကိုယ်တော်ရဲ့အရောင်ဖြင့် ညောင်ပင်တစ်
 ပင်လုံး ထွန်းလင်းတောက်ပစေလျက်
 အရှေ့အရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေတော်
 မူပါတယ်။

အဲဒီလို ထိုင်နေစဉ်မှာပဲ သုတ
 တာ ရောက်ရှိလာပြီး “အရှင် ညောင်ပင်

စောင့်နတ်မင်း အကျွန်ုပ်သည် အမျိုး
ဇာတ်တူ သူဌေးအိမ်သို့ ရောက်ရှိ၍ ပထ
မအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရှိလတ်သော် သား
ယောက်ျားလေးကို ရရှိပြားအံ့ အရှင်
နတ်မင်းကို ရွှေခွက်နှင့်ထည့်သော ယနာ
နီဆွမ်းကို ကပ်လှူပူဇော်ပါ၏”ဟု ဆု
တောင်းကာ ဘုရားလောင်းအား လှူဒါန်း
လိုက်လေသည်။(သုဇာတာကတော့
ဘုရားလောင်းဟုမထင် ရုက္ခခိုနတ်မင်းပဲ
ထင်ခဲ့လေသည်။)

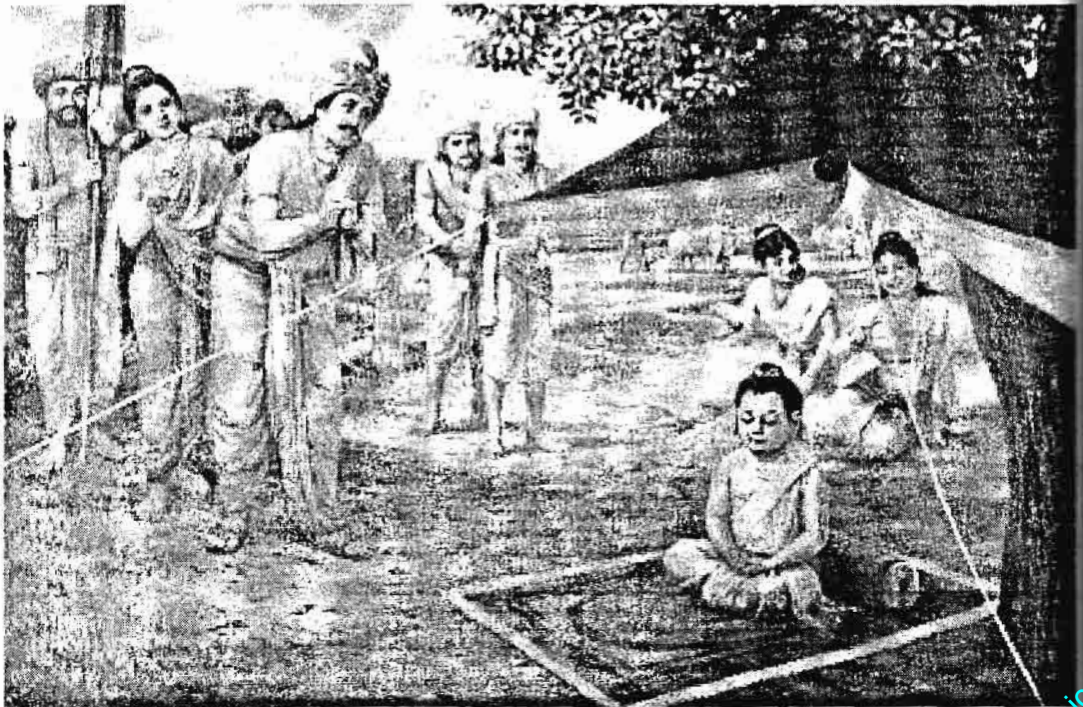
ဘုရားလောင်းကတော့ သုဇာ
တာ ကပ်လှူသော ယနာနီဆွမ်းကို နေ

ရုက္ခမြစ်ကမ်းတွင် ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီး
“ငါသည် ယနေ့ပင် ဘုရားဖြစ်ရမည်မှန်
ပါက ဤရွှေခွက်သည် ရေညာသို့ဆန်ပါ
စေသား”ဟု ဆိုပြီး ရေမှာ မျှောလှိုက်ရာ
ရွှေခွက်က ရေညာကို ဆန်တက်သွားပါ
တယ်။

အဲဒါကြောင့် သာသနာတော်မှာ
တန်ဖိုးရှိဆုံးသောဆွမ်းဟာ အဲဒီ ယနာနီ
ဆွမ်းပါပဲဟု ဦးဆောင်ဆရာတော် ဟော
ပြသော အချက်များကို နာယုမှတ်သား
ပြီး သုဇာတာ၏အိမ်နေရာကို လေ့လာ
ကြည့်ရှုကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် သုဇာတာ ယနာ
နီဆွမ်းကပ်လှူခဲ့သည့်နေရာသို့ ကားနှင့်
သွားကြကာ ဘုရားအလောင်းအား သုဇာ
တာက ယနာနီဆွမ်းကပ်လှူနေသည့်
ရုပ်တုပုံတော်များကို လေ့လာကြည့်ညိ
ကြလျက် အလောင်းတော် ရွှေခွက်မျှော်
ခဲ့သည့် နေရုက္ခမြစ်နှင့် နေရာတို့ကို ထိ
နေရာမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရားရှင် လက်ထက်အခါက
တသွန်သွန်ဆီဆင်လျက်ရှိသော နေရုက္ခ
မြစ်ကြီးသည် ယခုအခါ ရေလုံးဝမရှိတော့
ဘဲ သဲသောင်ပြင်ဖြစ်၍နေလေသည်။

ရွှေခွက်မျှောခဲ့သည့်နေရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သောအခါ ကွန်ကရစ်တိုင်လေးခု ဖြင့်ထောက်ပြီး ပြဿဒ်အထွတ်တင် အမိုးနှစ်ဆင့် အဆောက်အဦကို တွေ့ရလျက် ထိုအဆောင်အောက်တွင် ရပ်တော်မူအလောင်းတော်၏ ရုပ်ပွားတော်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

စာရေးသူတို့သည် ထိုနေရာများကို လေ့လာကြည့်ညှိခဲ့ကြပြီး ဘုရားအလောင်းအား သောတ္တိယက မြက်ရှစ်ဆုပ် လှူဒါန်းခဲ့သည့်နေရာကို သွားရောက်ကြသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ရွှေခွက်မျှောခဲ့သည့်နေရာမှ ဗောဓိပင်ရှိရာသို့ ညနေ ချမ်းအချိန်တွင် ကြွရောက်လာခဲ့ရာ ယခုနေရာအရောက်တွင် မြက်ရိတ်သမား သောတ္တိယနှင့်တွေ့ပြီး မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို အလှူခံခဲ့ပုံကို မှန်းဆလျက် ဘုရားအလောင်းတော်အား ကြည်ညိုလေးစားမိပါတော့သည်။

ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဗောဓိပင်ရင်းသို့ ရောက်သောအခါ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ဖြန့်

ကာ “ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်သမျှသည် နေရာက မထတော့ပြီ”ဟု အဓိခံ၍ ပြုလိုက်လေတော့သည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့ သောတ္တိယမြက်ရှစ်ဆုပ် လှူဒါန်းခဲ့သည့်နေရာမှ ဗုဒ္ဓဂယာ မြန်မာကျောင်းသို့ပြန်ကာ နေ့လယ်စာ စားသုံးကြပြီး ညနေပိုင်းတွင် ကမာကူရဘုရားကို သွားရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြသည်။ ကမာကူရဘုရားသည် ဂျပန်ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းမှ တည်ဆောက်လှူဒါန်းထားကြပြီး ဉာဏ်တော် ပေ(၈၀) မြင့်သော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ပုံတော်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံက မာကူရာရှိ ဒိုင်ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကြီးပုံတော်နှင့် ဆင်တူသဖြင့် ကမာကူရဘုရားကြီးဟု မြန်မာဘုရားဖူးများက မှတ်ယူထားကြသည့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

ယင်း ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ဖူးမြော်ခဲ့ကြပြီး ကျောင်းသို့ပြန်ကာ တည်းခိုဆောင်တွင် ဆွေအနားယူပြီးသည်နှင့် ဗုဒ္ဓဂယာ မြန်မာကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား ကန်တော့ရန် မွှောရုံ

အတွင်း စုဝေးစေပြီး ဒေါ်လာငွေနှင့် ရူပိငွေ မြန်မာငွေစသည်များကို ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှ စုပေါင်း၍ လှူဒါန်းခဲ့ကြပါသည်။

ထိုသို့ လှူဒါန်းခဲ့ကြပြီး ကျောင်းဝန်းအတွင်းရှိ ဈေးဆိုင်တန်းကလေးကို လေ့လာကြည့်သည်။ ဈေးရောင်းသည့် ကုလားမလေးများမှာ မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်ကြသဖြင့် ဈေးဝယ်သူများအဖို့ အဆင်ပြေလှသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့ ဖူးမြော်၍ ပြီးခဲ့သည်မှာ ဖွား ပွင့်၊ ဟော၊ စံ ဤလေးတန် မှတ်ရန်သံဝေဓနိယဟု ဆိုသည်နှင့် အညီ သံဝေဓနိယ လေးဌာနတို့တွင် တစ်ဌာနအပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူခဲ့သော ဗုဒ္ဓဂယာ မဟာဗောဓိပင်ကြီးကို ဖူးမြော်ကြည့်ညှိ၍ ပြီးခဲ့ပါပြီ။

သံဝေဓနိယ လေးဌာနတို့မှာ (၁) ဘုရားရှင် ဖွားတော်မူခဲ့သည့် လုဒ္ဓိနီ၊ (၂) ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူခဲ့သော မဟာဗောဓိပင်၊ (၃) တရားဦး ဟောတော်မူခဲ့သည့် မိဂဒါဝုန်း၊ (၄) ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူခဲ့သော ကုသိနာရုံတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုသံဝေဓနိယ လေးဌာနနှင့်

ပတ်သက်ပြီး ညီတော်အာနန္ဒာအား
ဘုရားရှင် မိန့်ကြားခဲ့ဖူးသည်ကို ယခုလို
လေ့လာသိရှိရပါသည်။ ဘုရားရှင် ကိုယ်
တော်မြတ်ကြီး ကုသိနာရုံ မလ္လာမင်းတို့
၏ အင်ကြင်းရက်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံကာနီး

အချိန်တွင် ဘုရားရှင်၏ ခေါင်းရင်း ခြေ
ရင်းမှာရှိသည့် အင်ကြင်းပင်တို့သည်
အချိန်အခါမဲ့တွင် တစ်ပင်လုံး အပွင့်တွေ
ဝေဆာလျက်ရှိပြီး နတ်တွေကလည်း ယန်း
နံ့သာများနှင့် ပူဇော်ကြလျက် ပုထုစဉ်

ရဟန်းတော်များနှင့် ဒကာ၊ ဒကာမများ
ကလည်း ငိုကြွေးကြကုန်၏။

ထိုတွင် ဘုရားရှင်၏ညီတော်
အရှင်အာနန္ဒာကလည်း ဝမ်းနည်းပူဆွေး
ငိုကြွေးလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

အဲဒီအချိန်မှာပင် ဘုရားရှင်က
“ချစ်သား အာနန္ဒာ သင်္ခါရသဘောတရား
တို့၏ ပြိုကွဲပျက်စီးခြင်း သဘောတရား
တွေကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီး တရားဘာဝ
နာကိုသာ သတိတရားလက်ကိုင်ထား
ကာ ရုဏှာပေတော့”ဟု မိန့်တော်မူလိုက်
ပါသည်။

ထိုစဉ် ညီတော်အာနန္ဒာက...

“မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံ
ခဲ့ပါလျှင် အရှင်ဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ကြွ
ရောက်လာကြသည့် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
များနဲ့တကွ အရှင်ဘုရားကို လေးစား
ကြည်ညိုကြတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လာ
ရောက်ကြတော့မည် မဟုတ်တော့ပါ
ဘုရား။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီ ရဟန်းကောင်း
ရဟန်းမြတ်တွေကို ဘယ်နေရာ ဘယ်
ဌာနမှာ ဆည်းကပ်ဖူးမြော်ခွင့် ရရှိပါမည်
နည်းဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က...

“ချစ်သားအာနန္ဒာ မိုးရိပ်မိနှင့်
ငါတရား မရှိသည့်နောက် ဤသံဝေဓနိယ
လေးဌာနတို့သည် သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံ
သော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် သွားရောက်
ဖူးမြော် သံဝေဂယူသင့်သော ဌာနတို့
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဲဒီ သဒ္ဓါတရားနှင့်
ပြည့်စုံသော ရဟန်းယောက်ျား၊ ရဟန်း
မိန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာမများသည်
ဤဌာနများသို့ ဘုရားဖူးလာရောက်ကြ
ကုန်လတ္တံ့။ အကြင်သူတို့သည် ဘုရားဖူး
ခရီး လှည့်လည်မှုကို ပြုကြကုန်၍ ငါ
ဘုရားကို ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် သေလွန်ကြ
သည်ရှိသော် ထိုသူတို့သည် နတ်ရွာ
သုဂတိသို့ ရောက်ကြကုန်လတ္တံ့”ဟု
ဟောတော်မူခဲ့ပါသည်။

သံဝေဓနိယ လေးဌာနနှင့်ပတ်
သက်၍ ဘုရားရှင်က ညီတော်အာနန္ဒာ
ကို ထိုကဲ့သို့ ဟောကြားခဲ့ပါသည်။

သို့အတွက် ထိုသံဝေဓနိယ
လေးဌာနတို့၌ သံဝေဂယူပြီး ဖူးမြော်
ကြသည်၊ ကြမည်ဆိုပါလျှင် နတ်ရွာ
သုဂတိသို့ ရောက်ရှိနိုင်ကြောင်း မှတ်သား
ခဲ့ရပါသည်။

ထို့ပြင် ဘုရားရှင်တိုင်း မစွန့်

ပယ်အပ်သော အာဝိဇဟိတ လေးဌာနတို့
ကိုလည်း လေ့လာမှတ်သားခဲ့ရသည်
အာဝိဇဟိတ လေးဌာနဆိုသည်မှာ...

၁။ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူခဲ့ရာ မဟာဗောဓိ
ပင်ဌာန၊

၂။ တရားဦးဟောတော်မူရာ မိဂဒါဝုန်
ဌာန၊

၃။ ဘုရားရှင် လျောင်းစက်တော်မူရာ
သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ
ဂန္ဓကုဋီဌာန၊

၄။ ဘုရားရှင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ
လှူပြည်သို့ဆင်းသက်ရာ သင်္ကဿနဂိုရ်
ပြည်ဌာနတို့ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအာဝိဇဟိတ လေးဌာနတို့ကို
လည်း သံဝေဂယူ၍ ဖူးမြော်သင့်ပေသည်။

သံဝေဓနိယ လေးဌာနတို့ကို သံဝေဂယူ
ပြီး ဖူးမြော်ကြရမည်ဟု ဆိုရာတွင် သစ္စာ
လေးတန် တရားနှစ်ကို အမှန်မှချ သိမြင်
တော်မူသော ဘုရားရှင်ကြီးသည်ပင် အို
နာ၊ သေရေး ဒုက္ခဘေးက မရှောင်ကွင်း
နိုင်သဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ထင်တော်မူခဲ့ရသေး
၏။ ငါလည်းပဲ ထိုနည်းတူစွာ တစ်နေ့
ကြရင် အို၊ နာ၊ သေဆိုတဲ့ ဘေးဒုက္ခနဲ့
ရှောင်ကွင်းလို့မရ အမှန်ပင် တွေ့ကြုံရ

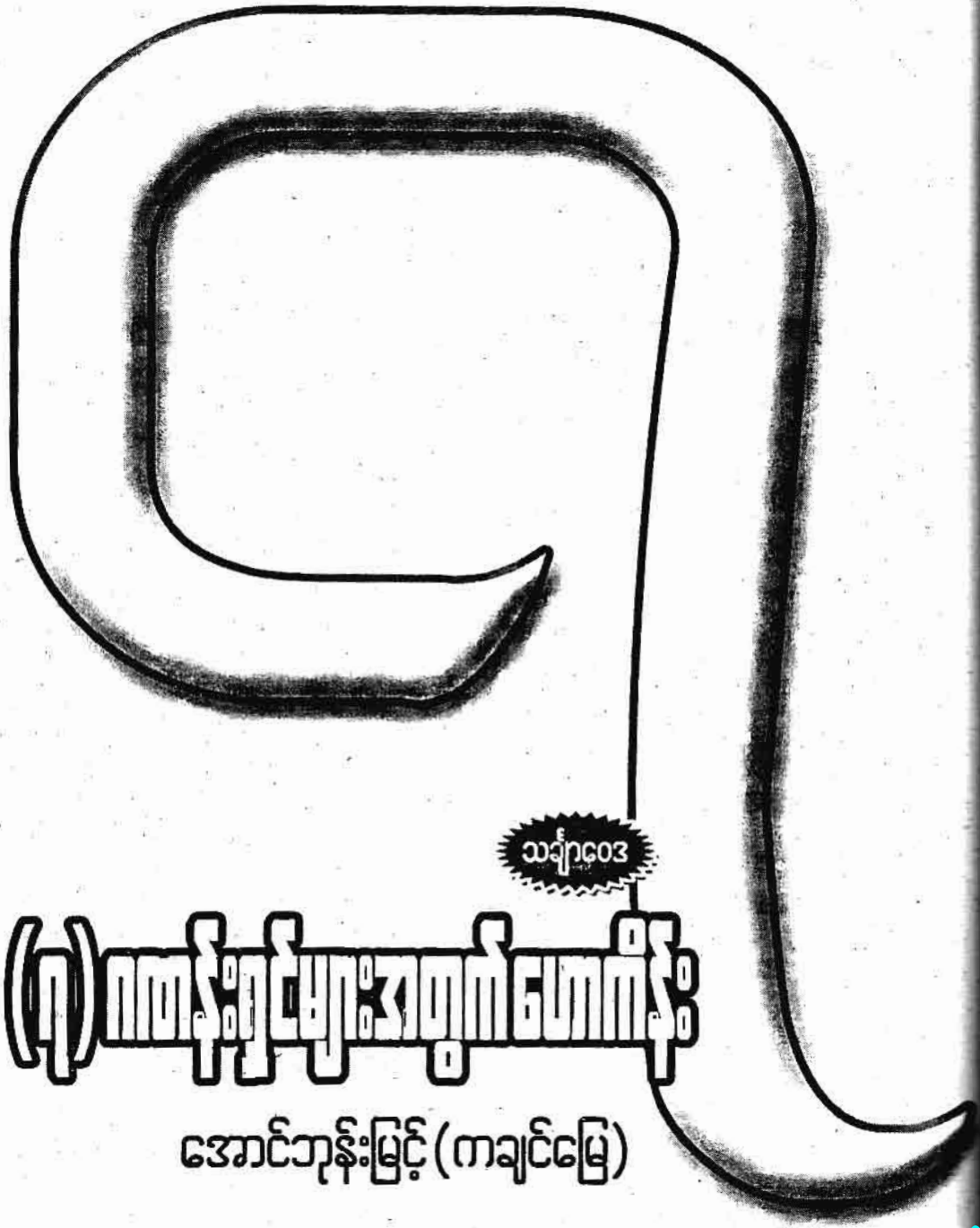
အုံးမှာ သေချာပါတယ်ဟု သံဝေဂယူ၍
ဖူးမြော်ကြရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

စာရေးသူသည် ဗုဒ္ဓဂယာ
မဟာဗောဓိပင်တွင် ထိုကဲ့သို့ သံဝေဂယူ
လျက် ဖူးမြော်ခဲ့ပါသည်။

ဈေးဝယ်၍ အလွန်ကောင်း
သော ကျောင်းဝန်းအတွင်းရှိ ဈေးဆိုင်
တန်းလေးမှ စာရေးသူတို့အဖွဲ့ ပြန်လာခဲ့
ကြပြီး မိမိတို့ ကည်းခိုရာ ကည်းခိုဆောင်
တွင် တစ်ညတာ အိပ်စက်အနားယူ
လိုက်ကြပါတော့သည်။

စာဆိုရှင်ဆရာတော်-
အရှင်ဥတ္တရသာရ (ညောင်ဦး)။

သင်္ချာ ၀၀၃

(ဂ) ကတန်းရှင်များအတွက်ဟောကိန်း

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

(၇)ဂဏန်းရှင်များအတွက်

ဟောကိန်း

အောင်ဘုန်းမြင့်

(ကချင်မြေ)

အင်္ဂလိပ်လတစ်လ၏ (၇)ရက်

(၁၆)ရက်၊ (၂၅)ရက်နေ့များတွင် မွေးဖွား
သောကြသူများကို (၇)ဂဏန်းပိုင်ရှင်များဟု
ခေါ်ကြ၏။ မည်သူမဆို (၇)ဂဏန်းနှင့်
တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဆက်သွယ်ထိတွေ့
ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့လျှင် (၇)ဂဏန်း၏စရိုက်
မီဆိုးခြယ်လှယ်မှုကြောင့် အောက်ပါ
အတိုင်း ဖြစ်လာရလိမ့်မည်။

(၇)ဂဏန်း = စစ်ရထားလုံးပိုင်ရှင်ဖြစ်
သော မိုးဇက်သခင်ကို ကိုယ်စားပြုထား
သည့် (၇)ဂဏန်းပိုင်ရှင်များသည်။ မကြာ
သော ခရီးတို ခရီးရှည် သွားလာရတတ်
ပြီး ရပ်ဝေးတိုင်းတစ်ပါး၌ ကာလကြာရှည်
အခြေချနေထိုင်ရတတ်သည်။ လူမျိုး
အားသာခြားနှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်
သော ခရီးသွားလုပ်ငန်းမျိုးဖြင့် အကျိုး
ရလိမ့်မည်။

ကမ္ဘာလူဦးရေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်
သည် (၇)ဂဏန်းကို တစ်နည်းနည်းဖြင့်
ဆက်သွယ်သက် ရွေးချယ်ကြခြင်းသည်
အကောင်းခြင်းအပေါင်းကို ယူဆောင်ပေး

တတ်သော LUCKY SEVENဂဏန်း
ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသော
ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

သိဖြစ်၍ (၇)ဂဏန်းကို ရုပ်လုံး
ဖော် သတ္တုချကြည့်မည်ဆိုလျှင် အလွန်
အံ့ဖွယ်ထူးခြားသော သာဓကမြောက်များ
စွာ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အလျဉ်းသင့်၍
သင်ပြရလျှင် သူတော်ကောင်းတရား(၇)
ပါး၊ ဂြိုဟ်မင်း(၇)လုံး၊ နွေကြီး(၇)နွေ၊ ဂီတ
သံစဉ်(၇)ချို့၊ သက်တံ့ရောင်စဉ်(၇)ထွေ၊
ကောင်းကင်၌ လင်းလက်နေသော (၇)
စဉ်ကြယ်၊ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်(၇)ရပ်၊ အဘိ
ဓမ္မာကျမ်းမြတ်(၇)ကျမ်း၊ တောင်စဉ်(၇)
ထပ်၊ ဗောဇ္ဈ(၇)ပါး၊ လောကီရတနာ(၇)
ပါး၊ မေတော်(၇)ပါး၊ မောင်နံ(၇)ဖော်၊
ဖွားဘက်တော်(၇)ပါးဟူ၍ ရှိလေ၏။
ယင်းအချက်များသည် မတော်တဆ
တိုက်ဆိုင်၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမျိုး မဟုတ်
ဘဲ (၇)ဂဏန်း၏ ကြီးမားသော လှိုဏ်
စွမ်းအား၏ စိုးမိုးချုပ်ကိုင်ထားမှုကြောင့်
ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပညာအဆိုအရ (၇)ဂဏန်း
သည် နက်ဟကျွန်းဂြိုဟ်မင်းကို ကိုယ်စား
ပြထားသော သင်္ကေတဂဏန်း ဖြစ်သည်
ဟူ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တန် ရုပ်လုံးဖော်ဆောင်
ထားသော ကရကဋ်ရာသီအိမ်ကို

တနင်္လာဂြိုဟ်မင်းနှင့်အတူ ပိုင်ဆိုင်ထား
ကြသည်ဖြစ်၍ ကရကဋ်ရာသီ ဝါဆိုလ
ဖွား (၇)ဂဏန်းရှင်များသည် နက်ဟကျွန်း
ဂြိုဟ်မင်း၏ သဘောဆောင်သော ထူး
ခြားဆန်းကြယ်သည့် ဂန္ထိရူပညာများ၌ ပို
မိုပေါက်မြောက် အောင်မြင်တက်ကြ
သည်။

လှိုဏ်ဆန်းကြယ်သော မဟိန္ဒီ
လောကီပညာရပ်များကို မွေးရာပါတတ်
မြောက်နိုင်သော ပါရမီကံရှိကြပြီး နတ်နား
နတ်မျက်စိ နတ်ဉာဏ်ရရှိသကဲ့သို့ အရာ
ရာ၌ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်စွမ်းသော သဘာဝ
စွမ်းအားရှိကြ၏။ တရားဘာဝနာ စီးဖြန်း
အားထုတ် ကြမည်ဆိုလျှင် တရားထူး
တရားမြတ်ကို အချိန်တိုကာလနှင့် မြင်
လွယ်သိလွယ်ရလွယ်နိုင်ပြီး သံသရာ ဝဋ်
ဆင်းရဲအပေါင်းတို့မှ လွယ်ကူစွာ လွတ်
မြောက်ကျွတ်လွတ်နိုင်ကြကာ ထူးမြတ်
သော နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်လမ်းသို့ ကူးပြောင်း
မျက်မှောက် ပြနိုင်သူများ ဖြစ်ရပါလိမ့်
မည်။

(၇)ဂဏန်းရှင်များသည် = THE
SOUL OF NUMBERS နှလုံးသီ
ပွတ် ဝိညာဉ်ဂဏန်းဖြစ်သောကြောင့် (၇)
ဂဏန်းနှင့် ထိတွေ့ဆုံစည်း ပိုင်ဆိုင်ထား
ကြသူများသည် ဘဝတွင် သာယာချမ်း

မြေသော နွေးထွေးလုံခြုံသော အောင်
မြင်ပြည့်စုံသော လူ့ဘောင်လောကထဲ၌
အစဉ်အမြဲ ခံစားစံစားနိုင်ကြမည် ဖြစ်
သည်ဟုဆိုသည်။

(၇)ဂဏန်းရှင်များသည် မိမိ
ကိုယ်ကိုမိမိ ယုံကြည်နိုင်စွမ်းကြ၍ ကိုယ်
ရည်ကိုယ်သွေး မြင့်မားသူများဖြစ်ကြသော
ကြောင့် မွေးရာပါ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းအားဖြင့်
ဘဝကို ပုံဖော် ဦးဆောင်သွားနိုင်သူများ
ဖြစ်ကြသည်။

ကျယ်ဝန်းသော ဗဟုသုတ ရှင်
ကျက်သော ဘဝအတွေ့အကြုံ နိုင်စွာ
သော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးရှိကြပြီး မဖြစ်
မနေ ကျားကုတ်ကျားခဲ ကြီးစားအား
ထုတ်တတ်သော ဇွဲလုံ့လတို့ကြောင့် ပြည့်
စုံသောအောင်မြင်မှုကို ဆွတ်ခူးရယူ နိုင်
လိမ့်မည်။ ဥပမာရပ်ကောင်းပြီး ညှို့ဓာတ်
အားကောင်းသော စိတ်စွမ်းအားကြောင့်
အများလူထုက ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့် အနု
ပညာ ကြယ်ပွင့်များ ဖြစ်ရတတ်သည်။
ခေတ်ဆန်းစာပေ၊ ကဗျာလင်္ကာ၊ ပန်းချီ
အလှအပများနှင့် သာယာအေးနွဲ့ နာဖျော်
ဖွယ်ရာ တေးဂီတသံစဉ် နုနုကလေးများ
ကို ရေးသားဖွဲ့နွဲ့ သီကုံးစပ်ဆိုရေးခြယ်
ရာ၌ အလွန် လက်ရာမြောက်ကြသဖြင့်
လူသိလူခင်ပေါများ၍ နာမည်ဂုဏ်သတင်း

ကြီးတတ်သည် အောင်မြင်ကျော်ကြား
သူများ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။

ပဋ္ဌာန်းစက်ကောင်းမှုကြောင့်
ဆင်းရဲခြင်းအပေါင်းတို့မှ လွတ်ငြိမ်းကြပြီး
အားကိုးစရာ ဘဝကံကြမ္မာ အလှည့်
အပြောင်း တစ်ချက်ကောင်းကြ၍ ဥစ္စာ
ပစ္စည်း ရာထူးဂုဏ်သိမ်နှင့် ဩဇာပါဝါ
ညောင်းနိုင်သူများ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။
ဘဝတက်လမ်း = ဤဂဏန်းရှင်များ
သည် ဂုဏ်ပကာသနထက် ကောင်း
သောနာမည်ဂုဏ်သတင်းနှင့် တရားမျှတ
မှုကို ပိုမို တန်းဖိုးထားတတ်၏။ သမ္မာ
အာဇီဝ လုပ်ငန်းဖြင့် ဥစ္စာပစ္စည်း ရှာဖွေ
ပြည့်စုံနိုင်ကြကာ ရက်ရက်ရောရော ပေး
ကမ်းလှူဒါန်းတတ်သူများ ဖြစ်ကြသော
ကြောင့် အများက အားကိုးအားထား
ကြည့်ညှိလေးစားခံရသူများ ဖြစ်ရလိမ့်
မည်။ ဘဝတွင် အနိမ့်ဆုံး၌တစ်ကြိမ်
အမြင့်ဆုံး၌တစ်ကြိမ် ကြုံပြီးမှ တည်ငြိမ်
သောဘဝကို ရရှိနိုင်လိမ့်မည်။

တိုင်းတစ်ပါး ပင်လယ်ရပ်ခြားနှင့်
ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရသော စီးပွားရေး
လုပ်ငန်း သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်၊ ဖက်စပ်
လုပ်ငန်း၊ ဟိုတယ်၊ မိုတယ်နှင့် ခရီးသွား
လုပ်ငန်းနှင့် ကုန်စည်ဒိုင်လုပ်ငန်းများနှင့်
အောင်မြင်ကြီးပွားလိမ့်မည်။

(၇)ဂဏန်းရှင်များကို အား
အားဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ် ခံနုလုပ်သူ
များ၌ တွေ့ရတတ်ပြီး အမှောင်ကင်
အလင်းလုပ်ငန်းများဖြင့် ကြီးပွား
ခေတ်ဆန်းသစ်တီထွင်ရသော လုပ်ငန်း
မျိုးနှင့် ဘဝ တိုးတက်အောင်မြင်နိုင်ပါ
မည်။

အတွင်းစိတ်သန္တာန် = စွန့်စားမှု
ဝိသနာပါတတ်သူများ ဖြစ်ကြသည့်
ရာအသေသစ်များသို့ ခရီးသွားလာခြင်း
မြင်းစီး ရေကူး၊ ရွက်လွင့်၊ တောင်တက်
ခြင်းများကို နှစ်သက်ကြလိမ့်မည်။
တိုတိုလေးထဲမှာ အရသာချိုချိုလေးများ
ကို တဝကြီးခံစားပြီး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်
ကျန်းမာ နေထိုင်လိုကြ၏။

ငွေကို နှမြောတွန့်တိုခြင်းနှင့်
လွတ်လွတ်လပ်လပ် သုံးစွဲနိုင်ကြခွင့်
မည်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့
တမ်း ခရီးဆန်လည်ပတ်ပြီး လူထု
ပစ္စည်းဆန်းမျိုးစုံကို ဝယ်ယူစုဆောင်း
ကြလိမ့်မည်။ ပေါင်သင်ဆက်ဆံရောင့်
လင်းဖြောင့်မတ်ခြင်းမျိုးကို လိုလားကြ
စုံလင်သော အလှအပ ကျယ်ပြန့်သော
ဗဟုသုတ ဆန်ကြယ်သော အတွေ့အကြုံ
များကို ထပ်ဆင့်ဆွေးနွေး ဖလှယ်
မျိုးကို နှစ်သက်တတ်ကြသည်။

ခရမ်းစိုစိုလေး၊ ရွှေရောင်လင်း
လင်းလေး ပန်းရောင်လွင်လွင် အရောင်
များကို မြတ်နိုးရွေးချယ်လိုကြပြီး မိမိတို့
အကြိုက်ဆောင်ပေးတတ်သူနှင့် ပိုမိုရင်း
နှီး အဆင်ပြေ ချောမွေ့နိုင်ပါလိမ့်မည်။

အချစ်နှင့်အိမ်ထောင်ရေး - အချစ်နှင့်
မေတ္တာခရီးလမ်း၌ အချိန်ဆွဲ ဇိုကာချဲ့ပြီး
ခွဲခွဲပြောဆိုခြင်းမျိုးထက် ရင်တွင်းမေတ္တာ
ကောင်းများကို နှလုံးသားထဲ စူးစူးရှရှ နှစ်
ဝင်သွားအောင် တုံတိုးရှင်းရှင်း ပြောဆို
ခြင်းကို ပိုမိုလိုလားကြသည်။ အချစ်ခရီး
အစပိုင်းတွင် မည်မျှပင် အခက်အခဲ
အနှောင့်အယှက်များ ထူပြောပြွန်းတီးနေ
စေကာမူ အဆုံး၌ လူကြီးမိဘ စုံညီစွာ
ဖြင့် မိမိချစ်သူနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း
မင်္ဂလာဆောင်ဆွဲခွဲပွဲပြုပြီး အိမ်ထောင်
ပြုနိုင်လိမ့်မည်။ မွေးတတ်မြေနှင့် ဝေးရာ
အရပ်၌ အခြေချလုပ်ကိုင်ကြီးပွားတတ်
သော ဇာတာမျိုးဖြစ်သောကြောင့် ဘာ
သာမတူ လူမျိုးခြားနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ
အိမ်ထောင်ပြုရကိန်း ကြုံရတတ်သည်။
ထူးခြားတာသာမရွေးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုနိုင်
သည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ (၇)
ဂဏန်းသည် အသက်ပညာဉ်ပါ၍ ကံ
ဆောင်စေတတ်သော ဂဏန်းဖြစ်သော

ကြောင့် မိမိတို့ ဘဝခရီးလမ်းတစ်လျှောက်
၌လည်းကောင်း၊ အချစ်ပန်းခရီးလမ်း၌
လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး ဘဝ၌
လည်းကောင်း ကံကောင်းခြင်းအမျိုးမျိုး
နှင့် အဆုံးသတ်နိုင်သူများ ဖြစ်ရပေလိမ့်
မည်။

အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး
အဆင်မပြေသူများအဖို့ (၇)ဂဏန်းကို
ဆောင်ထားကြခြင်းဖြင့် အဆင်ပြေ ချော
မွေ့စေနိုင်ပြီး စီးပွားရေး အဆင်ပြေသူများ
ဖြစ်ပါမူ (၇)ဂဏန်း၏ နှစ်ဆဖြစ်သော
(၁၄)ဂဏန်းကို ဆောင်ထားလျှင် လာဘ်
ပွင့်ကံတတ်စေပြီး စီးပွားဥစ္စာ ဆထက်
ထမ်းပိုး တိုးတက်အောင်မြင်နိုင်လိမ့်မည်။

ပညာရေး = ဝိဇ္ဇာပညာ၊ သိပ္ပံပညာ
ဘာသာရပ်များ၌ ထူးချွန်သင်ယူ အောင်
မြင်မည် ဝိပဿနာ သမထတရားနှင့် ဝိ
တရေဂန္တီ (၇)လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် ဂန္ဓာ
ရီအတတ်တို့၌ သိလွယ်တတ်လွယ်
အောင်မြင်လွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။
ခေတ်ဟောင်း ခေတ်သစ် အတတ်ပညာ
နှစ်ရပ်စလုံး၌ လေ့လာကျွမ်းကျင်တတ်
မြောက်ပြီး အသုံးချနိုင်သူများ ဖြစ်ရမည်။

ကျန်းမာရေး = ငယ်ရွယ်စဉ် ကျန်းမာ
ရေး ချူချာအညံ့ ကြုံတတ်သော်လည်း
သက်ကြီးပိုင်း ကျန်းမာသန်စွမ်းမည်

ယာဉ်၊ ကား၊ ရထားအစရှိသည့် စက်
တပ်ယာဉ်များဖြင့် သွားလာရသည့်အခါ
မတော်မဆ အသေးစားထိခိုက်မှုမျိုးနှင့်
ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ပေါ့ပါးသက်သာ
သော ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်
ခြင်းဖြင့် ကျန်းမာသက်ရှည်သည်။

ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန် = အလွန်
တောကပ်ပသော အရောင်အဆင်းများနှင့်
အရက်သေစာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးများကို
ရှောင်ကြည်ရမည် ပန်းရောင်၊ အဝါရောင်
ရောနှောရောင်များက လာဘ်ပွင့် စန်း
တတ်စေလိမ့်မည်။ ကံကောင်းစေမည့်
အဆောင်ရတနာမှာ ရောင်စုံပန်းကျောက်
ဖြစ်ပြီး ထင်ရှားသော ဇေယျာကံဘုရင်မ
ကြီးသည် (၇)ဂဏန်း ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပါသည်။
(၇)ဂဏန်းရှင်များသည် မကြာခဏ ဖိုင်
ကော်၍ ချုံပေါ်ရောက်မည့် ဇာတာမျိုးဖြစ်
ပါသည်။

ပန်းလို စမ်းလို လမင်းလို
သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ
အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

တရားခံဘယ်သူလဲ

ယခုတစ်လော ဦးတင်ဆောင်
တစ်ယောက် မိကဲကြောင့် စိတ်လက်
မကြည်မသာဖြင့် ရင်တမဖြစ်နေခဲ့ရ
သည်။

ဦးတင်ဆောင်က ယခုအခါ
ရာအိမ်မှူးဟု လည်းကောင်း၊ လမ်း
လူကြီးဟုလည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြသော
ရပ်ကွက်တစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု
ကို တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်ရသည့် အရပ်
လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

မိကဲဆိုသည်က ဦးတင်အောင်
အပိုင် ရပ်ကွက်အတွင်းနေထိုင်ကျက်
စားလျက်ရှိသော စိတ္တဝေဒနာရှင် အရူး
မလေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ မိကဲ၏
အသက်က သုံးဆယ်ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု
ခန့်မှန်းသိနိုင်ပါ၏။ မိကဲက လမ်းပေါ်
ရောက် အရူးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်
လည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း အဝတ်
အစား မကပ်လောက်အောင် သွက်
သွက်ခါရူးနေတော့ မဟုတ်ပါ။ ရှက်ရ
မှန်း၊ ကြောက်ရမှန်း၊ အဝတ်အစား
လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်ရမှန်းတော့ ယခုခေတ်
မော်ဒယ်မိန်းကလေးများထက်ပင် သိ
တတ်ပါသေးသော၊ မယဉ်မရိုင်း အရူး

တစ်ယောက်သာလျှင် ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး
မိကဲက ဌာနေအရူးမဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့်
တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်က ဦးတင်
ဆောင်တို့ ရပ်ကွက်အတွင်းသို့ ဘယ်
က ဘယ်လို ရောက်ရှိလာမှန်းမသိ။
ရောက်ရှိလာသူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍
မိကဲ၏ဘဝအကြောင်းအရာ၊ မိကဲ၏
ဇာစ်မြစ်ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိကြပါ။
မိကဲဟူသောအမည်ကိုပင် မည်သူက
စတင်၍ ခေါ်ဆိုခဲ့လေသည်မသိ။ ယခု
အခါမှာတော့ အားလုံးက မိကဲဟုပင်
ခေါ်ဆိုနေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဦးတင်ဆောင်က ရပ်ကွက်၏
အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို တာဝန်ယူရ
သော လမ်းလူကြီးတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်
သော်လည်း သူ တာဝန်ယူရသောအပိုင်း
တွင်သာ ယနေ့ခေတ် မြို့ပြရပ်ကွက်
တစ်ခု၏ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော အင်္ဂါရပ်
များ အပြည့်အစုံရှိသည်ဖြစ်၍ ရပ်ကွက်
ကြီးတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူရသည်သို့
ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာခဏ ထုတ်
ဖော်ကြားဝါတတ်ပါသည်။

ဦးတင်ဆောင် ဝါကြားသည့်
စကားမှာ အလကားတော့ဖြင့် မဟုတ်။

မှန်သင့်သလောက်တော့လည်း မှန်ပါ
၏။ ဦးတင်ဆောင် တာဝန်ယူရသော
ရပ်ကွက်၏အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအတွင်း
မှာပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း
ရှိ၏။ မွှောရုံတစ်ခု ရှိ၏။ ဆွမ်းလောင်း
အသင်းရှိ၏။ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိ၏။ အလယ်တန်း
ကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိ၏။ ကျူရှင်
ကျောင်း နှစ်ကျောင်း ရှိ၏။ ဆေးကုခန်း
နှစ်ခုရှိ၏။ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခု၏ ရုံးခန်း
တစ်ခုရှိ၏။ ဗေဒင် ယတြာနှင့် အကြား
အမြင်ဟောသော အိမ်နစ်အိမ်ရှိ၏။
ဂိမ်းဆိုင် သုံးဆိုင်၊ ဗီဒီယိုအခွေအတား
ဆိုင် သုံးဆိုင်ရှိ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
နှစ်ဆိုင်နှင့် ဘီလီယက်ခုံနှစ်ခု ရှိ၏။
အရက်ဆိုင် သုံးဆိုင်ရှိ၏။ ထို့အပြင်
ဦးတင်ဆောင် မမြင်ယောင် မသိယောင်
ပြု၍ ရှုချင်ယောင် ဆောင်ပေးထားသည့်
သိသူဖော်စား၊ မသိသူကျော်သွား တိုး
တိုးတိတ်တိတ် ဝန်ဆောင်မှုပေးသော
အိမ်တစ်အိမ်ပင် ရှိပါလေသေး၏။

ကဲ . . . ယနေ့ခေတ် မြို့ပြ
ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခု၏ အခင်း
အကျင်း အပြည့်အစုံပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအထဲ မိကဲရောက်လာသောအခါ
“ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် အနည်းဆုံး အများ
တစ်ယောက်လောက် ရှိမှသာ ရပ်ကွက်
ဂုဏ်အင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသည်” ဟူသော
ခပ်ကြောင်ကြောင် အဆိုအမိန့်ကို ဖြည့်
ဆည်းပေးလိုက်သလို ရှိသည်မို့ ဦးတင်
ဆောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိခဲ့ရပါလေ
သည်။

အခုတော့... အဆိုပါ မိကဲ
က လမ်းလူကြီးဦးတင်ဆောင်ကို စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့လေပြီ။
ရပ်ကွက်၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်စေ
သော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးခဲ့လေ
ပြီ။ မည်သို့သော် ရက်စက်ယုတ်မာသူ
သကောင့်သားကများ ကျူးလွန်စော်ကား
ခဲ့လေသည် မသိ။ မိကဲတွင် ဗိုက်တစ်
လုံးနှင့်ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မိကဲ ကိုယ်ဝန် တစ်စ တစ်စ
ရင့်မာလာသည်နှင့်အမျှ ရပ်ကွက်ထဲမှ
ပုရိသအပေါင်းမှာလည်း အလိုလိုနေရင်း
မလွတ်မလပ်၊ မလပ်မလဲနှင့် အနေကြုံ
ခဲ့ရပါ၏။ အခါတိုင်းနယ် ညဉ့်နက်သန်း

ခေါင် ဘောလုံးကြည့်ရန် အိမ်က ထွက်
ရသည်ပင်။ အိမ်သူဇနီးမယား၏ မယုံ
သက်သာအကြည့်နှင့် အစစ်အဆေး အမေး
အမြန်းကို ခံနေကြရပါလေသည်။ မိကဲ
၏ ပြဿနာက အရပ်ထဲရှိအခြားသော
ပုရိသအပေါင်းထက်တာဝန်ရှိသူ လမ်း
လူကြီး ဦးတင်ဆောင်အဖို့ ပိုမို၍ စိတ်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

“မိကဲက ကျွန်တော်တို့ လမ်း
ထဲမှာနေတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါ တစ်ခါ
တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက်လောက် ပျောက်
ပျောက်သွားတတ်တာဗျ။ ဘယ်သွားနေ
မှန်းလည်း မသိဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စ
လက်သည်တရားခံက ဒီရပ်ကွက်ထဲက
လို့ တစ်ထစ်ချတော့ ပြောလို့မရဘူးဗျ”

အဲသည်လို မိုးကြိုးပစ်၊ ထန်း
လက်ကာ သူရပ်ကွက်ကို ကာကာ
ကွယ်ကွယ် ပြောဆိုတတ်ပါသည်။
အများကတော့ ဤကိစ္စ၏ လက်သည်
တရားခံမှာ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဆိုက်
ကားသမား၊ အရက်သမား ပြောင်ကြီး
ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုနေကြ
ပါ၏။ အမြဲတစေ အများနှင့်ဆန့်ကျင်၍
ဘုကန့်လန့်ပြောဆိုရမှ စားဝင်အိပ်ပျော်

တတ်သူ ပင်စင်စားကျောင်းဆရာ ဦးတိုး
မောင်ကတော့...

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာက သာမန်
ပုထုဇဉ် ဘယ်သူမမှားနိုင်ကြတာပဲဗျ။
ပညာတတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာမဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
သူဌေးဖြစ်ဖြစ်၊ ငမ္မဲဖြစ်ဖြစ်၊ မွှာရုံလူကြီး
အရပ်လူကြီးဖြစ်ဖြစ်။ အရက်သမား၊ ဖဲ
သမားဖြစ်ဖြစ်၊ အသက်ကြီးကြီး၊ အသက်
ငယ်ငယ်၊ ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ ဘယ်သူမဆို
မှားနိုင်တာ မဟုတ်လား။ မြေနိမ့်ရာ လှံ
စိုက်ပြီး ပြောင်ကြီးတစ်ယောက်တည်း
ကို တစ်ထစ်ချ စွပ်စွဲကြမယ်ဆိုရင်တော့
ဘယ်တရားပါမလဲဗျ”

ဟူ၍ အနှောင့်အသွားမလွတ်
ဟိုဟိုသည်သည်ပုတ်ခတ်ပြောဆိုခဲ့ပါ
သေးသည်။

“အဘတိုးပြောသလိုဆိုရင်
ကျွန်တော်တို့ လမ်းလူကြီး အဘ ဦးတင်
ဆောင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲပေါ့။ ကျွန်
တော်တို့ကို ကင်းစစ်ရင်း မိကဲဘက်
လှည့်ဝင်သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ သိနိုင်
တာ မှတ်လို့။ ဟုတ်တယ်နော် အဘ
တိုး”

သည်စကားကိုတော့ မီးကင်း

တာဝန်ကို ကန်ထရိုက်ယူ၍ ကင်းတဲ
တွင် အမြဲအိပ်စက်သူ ကိုနိုင်ကြီးက
ပြောဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ဘက်ခြားဦး
လှည့်လာမည်ကို စိုးရိမ်၍ပင်လော။ သို့
တည်းမဟုတ် လမ်းလူကြီး ဦးတင်
ဆောင်အပေါ် မကျေနပ်မှု အရင်းခံဖြင့်
အဆင်းဘီးတပ်ခြင်းပေလော မသိ။ ဦး
တင်ဆောင် ကွယ်ရာတွင် ပြောဆိုခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

xxx

တစ်ခါမတော့ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံ
တွင် အရုဏ်ဆွမ်းလောင်းလှူအပြီး
ဓမ္မာရုံလူကြီးများနှင့် ဦးတင်ဆောင်တို့
အပျော်သဘော ထမင်းချက်စားကြရာ
မိကဲကိုပါ ခေါ်၍ ကျွေးမွေးပြုစုပါသည်။
ကျွေးမွေးပြုစုရင်းမှ မိကဲ၏ဗိုက်
လက်သည် တရားခံ မည်သူ မည်ဝါ
ဖြစ်သည်ကို လူကြီးစုံရာရှေ့တွင် အစ်
အောက်ချော့မော့ မေးမြန်းခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ မိကဲက တရားခံရှာ
သည့်နယ် ဓမ္မာရုံအတွင်းရှိ ပုရိသများ
အားလုံး၏မျက်နှာများကို တစ်ဦးချင်းစီ
အသေအချာလိုက်လံကြည့်ရှု စစ်ဆေး

ခဲ့ပါ၏။ မိကဲ၏ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းကို ခံ
ခဲ့ကြရသည့် ဦးတင်ဆောင်နှင့်တကွ
သော ဓမ္မာရုံလူကြီးများမှာ အကယ်၍
များ မိကဲက စွတ်ရွတ်၍ မိမိကို လက်
ညှိုးထိုးခဲ့လေသော် အရှက်တော်ကွဲရ
ချည့်ရုံဟု တထိတ်ထိတ်၊ တလန့်လန့်
ဖြင့် တောခွေးများပင် ပြန်ခဲ့ကြရပါသည်။
နောက်ဆုံးတော့ မိကဲက...

“လူကိုတော့ အသေအချာ
မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီရပ်ကွက်
ထဲကလူဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်။
လူပုံကချောကချောနဲ့။ အခု ဒီမှာရှိနေ
တဲ့ ယောက်ျားတွေနဲ့များ နံ့သာဆီနဲ့ အီး
ပါပဲ” ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

သည်တော့မှပင် ဓမ္မာရုံအတွင်း
ရှိ ပုရိသနယ်ဝင် လူကြီးအပေါင်းတို့မှာ
သက်မချနိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုနေ့က မိကဲ
၏ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည့်
ဓမ္မာရုံလူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးကောင်းမြင့်
မှာ အကြောက်လွန်ကာ ညဘက်တွင်
အပျင်းဖျားခဲ့ရသောဟူ၏။ ထိုအချိန်မှ
စ၍ ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ လူကြီးအပေါင်း
တို့မှာ မိကဲကို ဗိုက်ပြဿနာနှင့် ပတ်
သက်၍ မည်သူမျှ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း

မပြုကြတော့ပါ။ စီမံလိုက် မသိတာသာ
နေသာသလို နေလိုက်ခဲ့ကြပါတော့
သည်။

သို့သော် လမ်းလူကြီးဖြစ်သူ
ဦးတင်မောင်မှာမူ တာဝန်ရှိသူဖြစ်သည်
မို့ အများသူငါနယ် နေသာသလိုနေ၍
လည်း မဖြစ်။ မည်ကဲ့သို့ဖြေရှင်းရမည်
မှန်းလည်း မသိဖြင့် စိတ်လက် မကြည်
မသာ ဖြစ်နေရ၏။ ရှေ့လျှောက်ကြံတွေ
လာရမည့် မိကဲမီးဖွားမည့်ကိစ္စ၊ မီးဖွား
ပြီးပါက မိကဲနှင့် သူကလေးတို့၏ ရှေ့
ရေး စသည်တို့ကို ကြိုမျှော်တွေးရင်း
ရင်တမမဖြင့် စိတ်မောနေရပါသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း လက်
ဖက်ရည်ဆိုင် စကားဝိုင်းတွင် မိကဲ
ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးတင်ဆောင်
ထုတ်ဖော်ညည်းညူမိသည်။ ထိုအခါ
စကားဝိုင်းတွင်ရှိနေသော အိမ်ပွဲစား၊ မြေ
ပွဲစားယောင်ယောင် သတင်းထောက်
ယောင်ယောင် ကိုမြင့်မောင်ဆိုသူက...

“ဒါလေးများ အဘတင်ဆောင်
ရာ အခုလို အစစအရာရာ တိုးတက်
နေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ ဖြေရှင်းလိုရပါတယ်
ဟော . . . မိကဲကလေးမွေးတဲ့အခါ

ကလေးကို DNA စစ်။ နောက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲက မသင်္ကာတဲ့ယောက်ျားတွေရဲ့ DNA နဲ့တိုက်ကြည့် လက်သည်တရားခံပေါ်တဲ့အခါ ကလေးတာဝန် ယူခိုင်းလိုက်။ လွယ်ပါတယ်ဗျာ”

သည်လို လေလုံးထွားထွားဝါကြွားကြွားလေသံမျိုးကိုသည်းခံတတ်လေ့မရှိသူ ဦးတိုးမောင်က ဝင်၍ ဘုတောပြန်၏။

“တော်စမ်းပါကွာ။ ကြားဖူးနားဝအသိကလေးနဲ့ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး အရေမရ အဖတ်မရစကားတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ DNA စစ်တဲ့ကိစ္စက တို့ဆီမှာ အလွယ်တကူစစ်လို့ရတယ်ပဲထားပါတော့။ ဘယ်သူ့ကို DNA စစ်ကြည့်ရမှာလဲ။ ရပ်ကွက်ထဲက ရှိသမျှ အရွယ်ရောက်ပြီး ယောက်ျားအကုန်စစ်ကြည့်ရမှာလား။ အလကား . . . လက်တွေ့မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ မင်းတစ်ယောက်တည်း DNA စစ်တိုက်ကြည့်လို့ လက်သည်ပေါ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့လည်း အဟုတ်သားကလား”

“အာ . . . ကျွန်တော့်ကိုတော့

စစ်ကြည့်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ဟို . . . အဘဦးတင်ဆောင်တစ်ယောက်တည်း စစ်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ အဖြေပေါ်မယ် ထင်ပါတယ်”

“တယ် . . . ဒီကောင် လူကြီးနန်းမသိ၊ ဘာမသိနဲ့။ ငါ ထလုပ်လိုက်ရ။ သေတော့မယ်”

ဟု ဦးတင်ဆောင် ဒေါသနှင့်ထကြိမ်းလိုက်ပါသည်။

သည်တော့လည်း ကိုမြင့်မောင်က ပျာပျာသလဲ ပြန်ရှင်းပါ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး အဘရဲ့။ အဘက ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်လူကြီးဆိုတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ယောက်ျားတွေကို ကိုယ်စားပြုပြီး အဘ DNA နဲ့ တိုက်ကြည့်လိုက်လို့ မတူဘူးဆိုတော့ ဒီကိစ္စရဲ့လက်သည်တရားခံက ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့ အဘရဲ့။ ကျွန်တော်က ဒါပြောချင်တာပါ။ အဘကလည်း စိတ်ကြီးပဲ” ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် လျှော့ချပါသည်။ ဦးတင်ဆောင်က . . .

“ကဲ . . . တော်စမ်းပါကွာ။ ငါ့မှာ ဒီကိစ္စအတွက် ခေါင်းခြောက်ရတဲ့

အထဲ မင်းတို့က ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေကြစမ်းပါနဲ့” ဟု ပိတ်ပြောခဲ့ရပါသေး၏။

ဤသို့နယ် လူစုံစုံရှိတိုင်း မိကဲဗိုက်ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆွေးနွေးငြင်းခုံခဲ့ကြသည်များကို စိတ်စွဲနေ၍လား မသိ။ ထိုညက ဦးတင်ဆောင် အိပ်မက်မက်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ဦးတင်ဆောင်က ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှ အောင်ပွဲနှင့်အတူ ပြန်လာသည့် စစ်သူကြီးအဘိပါရက တင်ဆောင်ဖြစ်နေပြီး နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်လျှင်ရက်ချင်း ဘုရင်မင်းတရားကြီးထံ ဖူးမျှော်အခစား ဝင်ရောက်ခဲ့၏။ သို့သော် ဘုရင်မင်းတရားကြီးကို ချက်ချင်းဖူးမြော်ခွင့် မရခဲ့ပါ။ မင်းတရားကြီး၏ အပါးတော်မြဲ အဖတ်ကြီး ဦးတိုးမောင်က ဤသို့ ရှင်းပြပါသည်။

“ဒီလိုဗျ . . . စစ်သူကြီးမင်းရဲ့ ဘုရင်မင်းတရားကြီးရဲ့ မိဖုရားတစ်ပါး

အဖွားတော့မှာမို့ မင်းတရားကြီးမှာ ဝမ်းနာ
ဖို့အရေးအတွက် သမားတော်များ ခေါ်
ယူကာ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေရတာ
ကြောင့် အခုလောလောဆယ် စစ်သူကြီး
မင်းကို အဖူးမြော်ခံ ထွက်မတွေ့နိုင်သေး
ဘာပါ။ မိဖုရားကြီး မီးဖွားပြီးလို့ ဘုရင်
ကြီးလည်း ဝမ်းနာပြီးပြီဆိုတာနဲ့ အဖူး
မြော်ခံထွက်တော်မူလာမှာပါ စစ်သူကြီး
မင်း”

“ဘယ်လိုလို့... အမတ်မင်းရဲ့၊
မိဖုရား မီးဖွားမှာ ဘုရင်ကြီးက ဝမ်းနာ
မယ် ဟုတ်လား။ ဘာတွေတုံး အမတ်
မင်းရဲ့။ ကျုပ်တော့ ဘာမှနားမလည်
ဘာဘူး။ ရှင်းစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ။
စစ်သူကြီးမင်းက စစ်ထွက်သွားနေခဲ့တာ
ဆိုတော့ တိုင်းပြည်နဲ့ကင်းကွာနေခဲ့တာ
ကြောင့် ဒါနဲ့ စစ်သူကြီးမင်း စစ်ထွက်သွား
တာ ဘယ်လောက်များ ကြာသွားခဲ့ပြီ
လဲ မသိဘူး”

“ခုနစ်လတင်းတင်းပြည်ခဲ့ပြီ
ဆိုတာ”

“အိုး... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဒီလိုလို့
စစ်သူကြီးမင်းရဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လ

လောက်ကပေါ့ဗျာ။ မိဖုရားတစ်ပါး မီး
ဖွားတဲ့အခါ ဝမ်းနာလို့ အော်ဟစ်ညည်း
ညူနေသံကို မင်းတရားကြီး ကြားမိသ
တဲ့ဗျ။ အဲဒီအခါ မင်းတရားကြီးက ပဋိ
သန္ဓေနေခြင်းဆင်းရဲဒုက္ခကို ယောက်ျား
နဲ့မိန်းမ နှစ်ဦးနှစ် ခွဲဝေခံစားသင့်ပါလျက်
မိန်းမတစ်ဦးတည်းကသာ ခံစားရပြီး
ယောက်ျားဖြစ်သူက ဘာဒုက္ခမှ မခံစား
ရဘဲ လွတ်နေတဲ့ သဘာဝတရားကြီး
ဟာ မတရားဘူးလို့ စဉ်းစားမိသတဲ့ဗျ။
ပဋိသန္ဓေနေခြင်းဆင်းရဲဒုက္ခတွေထဲက
မီးဖွားတဲ့အခါ ဝမ်းနာရတဲ့ဒုက္ခလောက်
ကိုတော့ ယောက်ျားဖြစ်သူက ခွဲဝေခံစား
သင့်တယ်လို့လည်း တွေးတောမိသတဲ့
လေ”

“အလိုဗျာ... မင်းတရားကြီး
နယ် သဘာဝတရားအတိုင်း သူ့ဟာနဲ့သူ
အဆင်ပြေနေတာကိုများ”

“အဲဒီလိုစဉ်းစားတွေးတောမိ
တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျုပ်တို့ မင်းတရားကြီး
က သူတုံ့ခံအတိုင်း ဘုရားမှာ သစ္စာဆို
ဆုတောင်းတော့တာပဲဗျ”

“ဟာဗျာ... မင်းတရားကြီးနယ်
မကြံကောင်း မစည်ရာ။ ဒုက္ခတွေတော့

ရောက်ကုန်တော့မှာပဲဗျာ”
“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်
တို့ မင်းတရားကြီး သစ္စာဆိုပြီး ဆု
တောင်းလိုက်ရင် တောင်းတဲ့ဆုတိုင်း
ချက်ချင်းပြည့်တာ စစ်သူကြီးမင်းလည်း
သိသားမို့လား။ ဒါကြောင့် အဲဒီအချိန်
ကစလို့ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ မန်းမတွေ
မီးဖွားတဲ့အခါ ဝမ်းနာတဲ့ဝေဒနာကို
ယောက်ျားဖြစ်သူက မချီမဆန့်ခံစားရ
တော့ဘဲ ဟပေါ့။ မိန်းမတွေကတော့ ဝမ်းနာ
တဲ့ဝေဒနာကို မခံစားရတော့ဘဲ အေး
အေးဆေးဆေး ကလေးမွေး ဖြစ်ကုန်ကြ
တော့တာပေါ့ဗျာ”

“အောင်မလေးဗျာ... ကိုယ်
ကျိုးတော့ နည်းပါပြီ။ ကျုပ်တို့ မဟာ
ပုရိသတွေအဖို့ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်
ကြရပြီပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ အခုမီးဖွားမှာက
ဘယ်မိဖုရားများလဲဗျ”

“မိဖုရားလေး ကလျာမိမိကဲ
လေဗျာ”

စစ်သူကြီးဦးတင်ဆောင် ရင်ထဲ
ထင့်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး...

“နေပါဦး အမတ်မင်းရဲ့၊ ကျုပ်
စစ်ထွက်သွားတုန်းက မိဖုရားလေး

ကလျာမိမိကဲမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ မမြင်
မိပါဘူးဗျာ”

“ဪ...စစ်သူကြီးမင်း စစ်
ထွက်သွားတာ ခုနစ်လရှိခဲ့ပြီဆိုတော့
အဲဒီအချိန်လောက်က မိဖုရားလေးမှာ
ကိုယ်ဝန်နှစ်လလောက်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။
ဘယ်မှာ သိသာထင်ရှားပါ့မလဲ စစ်သူ
ကြီးမင်းရဲ့”

ထိုစဉ်မှာပင် စစ်သူကြီးဦးတင်
ဆောင်တစ်ယောက် ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ထိုး
နာလာခြင်းဝေဒနာကို ရုတ်တရက် ခံစား
လိုက်ရသည်။ ယခု ဝမ်းနာခြင်းဝေဒနာ
မှာ လေထိုးလေအောင့်၍ နာခြင်းမျိုး
လည်း မဟုတ်။ အပူအပုပ်ကြောင့်
ဗိုက်ထဲရစ်နာခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။
ယခင် တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ရဖူးသော
ဝေဒနာဖြစ်ကြောင်း စစ်သူကြီး ဦးတင်
ဆောင် ခံစားမိ၏။ စစ်သူကြီး ဦးတင်
ဆောင်မှာ တိုက်ခွဲပေါင်းများစွာကို အောင်
မြင်စွာ တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။
ရဲစွမ်းသတ္တိဖြင့် ပြည့်စုံသူပင်ဖြစ်လင့်
ကစား ဤဝမ်းနာခြင်းဝေဒနာကိုမူ အံ
ကြိတ်ကာ တောင့်ခံနိုင်ခြင်းမရှိရှာဘဲ လူး
လိုမ့်အော်ဟစ်ညည်းညူမိသည်အထိ

ခံစားခဲ့ရပါ၏။

အမတ်ကြီးဦးတိုးမောင်နှင့် အနီး
ရှိသူအပေါင်းက စစ်သူကြီးဦးတင်ဆောင်
ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်ဟု
အံ့သြသောမျက်နှာ အမူအရာများဖြင့်
ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြပါသည်။ အချို့ကလည်း
အိတ်ဆောင်ရှုဆေးဘူး။ အစာကြေဆေး။
လျက်ဆား စသည်တို့ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကုသ
ပြုစုကြပါ၏။ သို့သော် ဦးတင်ဆောင်၏
ဝေဒနာကား ထူးခြားသက်သာခြင်း မရှိ
ခဲ့ပါ။ ဤသို့ဖြင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အသည်း
အသန်ဝမ်းနာခဲ့ပြီးနောက် စစ်သူကြီး
ဦးတင်ဆောင်မှာ ရုတ်တရက် ဝမ်းဗိုက်
အတွင်း ဟာခနဲဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ဝမ်းနာခြင်း
ဝေဒနာမှာလည်း ယူပစ်သလို ပျောက်
ကင်းသွားခဲ့ကာ တစ်ကိုယ်လုံး နံ့ခွေ
ကျန်နေခဲ့ရပါသည်။

တစ်ခဏအကြာမှာတော့
ဘုရင်မင်းတရားကြီး အဖူးမြော်ခံ ကြ
ချီလာခဲ့ပါ၏။ ဘုရင်မင်းတရားကြီးမှာ
မွှောရဲလှကြီး ဦးကောင်းမြင့် ဖြစ်နေပါ
လေ၏။

အမတ်ကြီး ဦးတိုးမောင်က...

“အရှင်မင်းကြီးဘုရား...မိဖုရား

လေး ကလျာမိမိကဲ အောင်မြင်ချော့ချော့
စွာ မီးဖွားပြီးခဲ့ပါပြီလား။ အရှင်မင်းကြီး
ရော အဆင်ပြေချော့မွေ့စွာ ဝမ်းနာခဲ့ရ
ပါရဲ့လားဘုရား”

ဟု ဆီးကြိုလျှောက်တင်လေ
၏။

“အိမ်...မိဖုရားလေး မိမိကဲ
တော့ အောင်မြင်ချော့မော့စွာနဲ့ပဲ မီးဖွား
ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိဖုရားလေးသာ ချော
ရှော့ရှုရှု။ မီးဖွားပြီးသွားတယ်။ ငါ ကိုယ်
တော်မြတ်မှာတော့ ဘယ်လိုဝမ်းနာခြင်း
ဝေဒနာကိုမှ မခံစားလိုက်ရပါဘူးကွယ်။
ငါကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ဆုတောင်းဈေး
များ ပျက်ယွင်းခဲ့လေပြီလား။ ဘယ်ထိ
နားလည်ရမုန်းမသိတတ်နိုင်တော့ပါဘူး
ကွယ်တို့”

မင်းတရားကြီး မိန့်ကြားသည့်
ကို ကြားလိုက်ရသော အမတ်ကြီးဦးတိုး
မောင်နှင့်တကွ အနီးရှိသူအားလုံးမှာ
တစ်စုံတစ်ရာကို ရိပ်မိသဘောပေါက်
သွားသည့်အလား စစ်သူကြီးဦးတင်
ဆောင်အား မသိကာသောမျက်လုံးအောက်
ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုလိုက်မိကြသည်။
ထိုအခါမှပင် စစ်သူကြီးဦးတင်ဆောင်

အခစားရောက်နေသည်ကို မင်းတရားကြီး သတိပြုမိလိုက်ပြီး...

“အလို...စစ်သူကြီးမင်း ငတင်ဆောင်တင်ပါ။ အောင်ပွဲများနဲ့အတူ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီကို။ မိဖုရားမိက မီးဖွားတဲ့ အရေးရယ်ကြောင့် မောင်မင်းကို ချက်ချင်း အဖူးမြော်ခံထွက်မတွေ့နိုင်တာကိုတော့ မောင်မင်း နားလည်ပေးတော့ကွယ်။ အင်း...မောင်မင်းကတော့ စစ်ပွဲတစ်ရာကို အောင်မြင်စွာ အနိုင်ခွဲခဲ့ပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်မှာတော့ မိကဲနဲ့ခွဲတဲ့အချစ်တစ်ပွဲမှာ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိအောင် အူတိအူကြောင်ဖြစ်နေရပါပေါ့လားကွယ်”

စစ်သူကြီးမင်း ဦးတင်ဆောင်မှာ မည်သို့ပြန်လည်လျှောက်တင်ရမည်မသိ။ မည်သည့်စကားသံမျှ ထွက်ပေါ်မလာနိုင်ခဲ့ဘဲ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဇောဈေးများပြန်ကာ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေခဲ့ရပါသည်။

ဤတွင် ဦးတင်မောင် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးခဲ့ရပါသည်။ အေးချမ်းလှသည့် ဆောင်ညပင် ဖြစ်လင့်ကစား အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ဦးတင်ဆောင်မှာ ဇောဈေး

များပြန်ကာ လန့်နိုးလာခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆောင်းတွင်းအိပ်မက်မို့ ဂယောက်ဂယက်မက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်မည်ဟု ဆိုမည်ဆိုကလည်း ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

မနက်စောစော ခြောက်နာရီအချိန်ခန့် ဦးတင်ဆောင်ကို ပြောင်ကြီးက သူစီးတော်ယာဉ် ဆိုက်ကားဖြင့် အိမ်ရှေ့မှ လာအော်ခေါ်သည်။

“ဗျို...အဘဦးတင်ဆောင် မိကဲ ကလေးထွက်ကျလိုတဲ့။ ဒေါ်ကုလားမကြီးနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းမတွေတော့ မိကဲနားမှာ ဝိုင်းနေကြလေရဲ့။ အဘဦးတင်ဆောင်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ လာခေါ်တာ။ အခု တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

ညက အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် လန့်နိုးခဲ့ရပြီး ပြန်အိပ်လို့မရခဲ့သည်မို့ စောစောစီးစီးပင် အိပ်ရာမှ ထကာ ရေခွေးကြမ်းထိုင်သောက်နေသည့် ဦးတင်ဆောင်တစ်ယောက် ကယုကသီပင် ပြောင်ကြီးဆိုက်ကားဖြင့် သလိုက်ခဲ့ရပါ၏။ ဆိုက်ကားပေါ်ထိုင်မိတော့မှ...

“နေပါဦး ပြောင်ကြီးရဲ့။ မိကဲကလေးထွက်ကျရတယ်လို့ပဲ မင်းဟာက။ ကလေးမွေးတယ် လုပ်စမ်းပါကွာ။ မိကဲက ဗိုက်နာလို့ အော်တာဟာတော့ ညည်ညူတာတွေ မရှိဘူးလားကွ။ ဘယ်သူတွေများ ကြားကြသေးလဲ”

“မိကဲ...ကလေးထွက်ကျတာလား။ မွေးတာလား။ ဗိုက်တွေ ဘာတွေ နာသေးလားတော့ ကျွန်တော် မင်း... ဒေါ်ကုလားမကြီးတို့တွေတော့ ကလေးက အပြင်ရောက်နေပြီတဲ့။ ယောက်ျားလေးတဲ့။ မိကဲကလည်း အေးအေးဆေးဆေး ရွှင်ရွှင်ပျပျပဲတဲ့”

“ဟေ...အဲဒီလိုလား။ ဒါနဲ့မင်းကော အခုမနက်စောစော ဝမ်းနာဗိုက်နာတာတွေ ဘာတွေ မဖြစ်ဘူးလားကွ”

ဟူသော ဦးတင်ဆောင်၏ ခပ်ကြောင်ကြောင်မေးခွန်းကို ပြောင်ကြီးကလည်း ခပ်ယောင်ယောင်ပင် ပြန်ဖြေပါ၏။

“ဟာဗျာ...အဘကလည်း ဘာတွေမေးနေမှန်း မသိဘူး။ ပြောင်ကြီးတို့က အရက်သမားပေမယ့် BE စစ်စစ်

သောက်တဲ့ အရက်သမားပါဗျ။ တွေ့
ကရာအရက်သုံးတွေ သောက်တာမှ
မဟုတ်တာ။ ဘာကိစ္စဝမ်းနာရမှာလဲဗျ။”

မိကဲ၏တပင်တိုင်မြန်နန်းကို
ရောက်တော့ ဒေါ်ကုလားမကြီး ဦးဆောင်
သော ရပ်ကွက်ထဲမှ အမျိုးသမီး ဆယ်
ဦးခန့်ကို ကျွတ်စိကျွတ်စိနှင့် တွေ့ရ၏။
မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို အနီးဖြင့်
ထုပ်ပိုးထွေးပိုက်ထားရင်းမှ ဒေါ်ကုလား
မကြီးက...။

“တကတည်းတော် ယောက်ျား
သားတွေများ အတော့်ကို နေနိုင်ကြတာ
ပါလဲလား။ တာဝန်ရှိတဲ့လူတောင် အခေါ်
လွှတ်မှပဲ ရောက်လာတော့တယ်”

“ဟာဗျာ...မကုလားမ ခင်ဗျား
စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါဗျ။
မိကဲကလေးမွေးတာ ကျုပ်က ဘာကိစ္စ
တာဝန်ရှိတဲ့လူဖြစ်ရမှာလဲဗျ။ ခင်ဗျား
စကားကြီးက အနောင်မလွတ်၊ အသွား
မလွတ်နဲ့”

ဦးတင်ဆောင်က ဆိုက်ကား
ပေါ်မှ ဆင်းရင်း ဒေါ်ကုလားမကြီးစကား
ကို ပျာပျာသလဲ ပြန်ရှင်းပါ၏။

“အမလေးတော်...ကျုပ်က

ရပ်ကွက်လူကြီးမို့ တာဝန်ရှိတဲ့လူလို့
ပြောတာပါ။ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်မနေစမ်းပါ
နဲ့။ မိကဲနဲ့ကလေးကို ဆေးရုံပို့ကြရ
အောင်လို့ ရှင့်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ရ
တာပါ”

“ဟာဗျာ...ဆေးရုံသွားဖို့တော့
ဆေးရုံက လက်ခံပါကမလားဗျ။ နောက်
ပြီး လူနာရှင်အဖြစ်နဲ့ ဆေးဖိုဝါးခ ကုန်
ကျစရိတ်တွေကို ဘယ်သူက တာဝန်
ယူမှာတဲ့တုန်း။ ဆေးရုံပေါ် ဒီအတိုင်း
ထားပစ်ခဲ့လို့ရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဆေးရုံမပို့လို့တော့ မဖြစ်ဘူး
ရှင့်။ ကလေးက ပေါင်ချိန်ပြည့်တာ
မဟုတ်ဘူး။ သေးသေးကွေးကွေးကလေး
ရယ်။ နောက်ပြီး မိကဲကလည်း နေ့စေ့
လစေ့နဲ့ မွေးတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ။
ရှင်က ရပ်ကွက်လူကြီးဆိုတော့ လူနာ
ရှင်အဖြစ် ပြောဆိုအပ်နှံရင် ဆေးရုံက
လည်း လက်ခံမယ် ထင်ပါတယ်။ ဆေးရုံ
စရိတ်အတွက်တော့ ရှင် မလာခင်
ခုလေးတင် အလှူငွေစုကောက်လိုက်
တာ ငွေ ငါးသောင်းနှီးပါးနဲ့ ကလေး
အတွက် အနီးပိတ်၊ မိကဲအတွက်
အဝတ်အစားဟောင်းတွေ ရထားပြီးပြီ။

ကဲပါ...ဆေးရုံအမြန်ပို့ကြရအောင်
ပြောင်ကြီးရေ တရုတ်ကလေးတစ်ကောင်
အမြန်သွားခေါ်လိုက်ပါဦးဟေ့”

ဤသို့နယ် ဒေါ်ကုလားမ
ရေပက်မဝင် ပြောဆိုရှင်းလင်းရှင်း မိကဲ
တို့ သားအမိကို ဦးဆောင်စီမံခန့်ခွဲခဲ့ပါ
သည်။

တက္ကစီကား ရောက်လာတော့
လမ်းလူကြီးဦးတင်ဆောင်က ကားခေါ်
ခန်းတွင် ငူငူငေါင်ငေါင်ဖြင့် ဝင်ထိုင်၏။
ကားနောက်ခန်းတွင် ဒေါ်ကုလားမ
မိကဲကလေးကို ဖွဲ့ပိုက်၍လည်းကောင်း
မိကဲက လောလောလတ်လတ် အများ
သူငါစွန့်ကြဲလိုက်ကြသော အဝတ်အစား
ဟောင်းများနှင့် ကလေးအနီးပိတ်စုံ
ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ရင်းဖြင့်၏လည်းကောင်း
နေရာယူဝင်ထိုင်ကြပါ၏။

သည်လိုနှင့် “ငါကလေး
အပိုင်ယူမထားကြနဲ့နော်။ ခဏ
ထားတာ။ ပြီးရင် ပြန်ပေးကြ” ဟု
မိကဲ၏အသံစာစာနှင့်အတူ တက္က
ကားလေး ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

ကြည်ဇော်

ဗဟုသုတရစေဦး

စကြာဝဠာ နှင့် သတ္တဝါများဘဝဏှာပုံဇော်

ဆရာဝင်းသာကိန္နယ

စကြာဝဠာတွေ ဘယ်လိုစတင်
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သလဲ။ လူနဲ့သတ္တဝါတွေ
ဘယ်လိုစတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သလဲ။ လူသား
တွေရဲ့ သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်မှာ လူသား
တွေစိတ်ဝင်တစား အဖြေရှာခဲ့ကြသည်။
ရူးဟောင်း သိပ္ပံပညာရှင်များ
နက္ခတ္တပညာရှင်များလဲ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့
ကြသည်။ ယနေ့သိပ္ပံ ပညာအလွန်
ထွန်းကားသော ကာလရောက်သောအခါ
ဗြိဟ်နက္ခတ္တတာရာတွေရဲ့ သွားလာလှုပ်
ရှား ဖြစ်ပျက်မှုတွေကို လေ့လာသိရှိနိုင်
ခဲ့ကြသည်။ သတ္တဝါတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအစီ
က အစိတ်အပိုင်းတွေကိုလဲ ခေတ်မှီ
ဆေးသိပ္ပံပညာရှင်များက အဆော်အတန်
လေ့လာသိရှိခဲ့ကြသည်။ သဘာဝတော
တောင်ရေမြေ ဂရုတစွာ ဓာတ်သဘော
ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုတွေကိုလဲ သိပ္ပံပညာ
ရှင်များ နက်နက်နဲနဲ လေ့လာဖော်ထုတ်ခဲ့
ကြသည်။ စကြာဝဠာတွေရဲ့ အစ
သတ္တဝါတွေရဲ့ အစကိုလဲ အစဉ်တစိုက်
ဆက်လက် လေ့လာလျှက်ရှိကြသည်။

စကြာဝဠာတွေ စတင်ဖွဲ့စည်း
ဖြစ်ပေါ်လာပုံ သွားလာလှုပ်ရှားပုံနှင့် သတ္တ
ဝါတွေရဲ့ စတင်ဖြစ်ပေါ်ပုံများကို အခြား

စကြာဝဠာများမှ တန်ခိုးကြီးနတ်ကြီးများ
က ကျွန်တော့်ထံသို့ ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇူလိုင်
လပိုင်းမှစ၍ မကြာခဏ လာရောက်
ပြောဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ယခု ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊
ဇူလိုင်လပိုင်းအထိ အဖွဲ့ပေါင်း ၆-ဖွဲ့
လာရောက်ပြောကြား ခဲ့ကြပါသည်။ ထို
နတ်ကြီးများ လာရောက်ပြောကြားသည်
များကို ကျွန်တော်ရက်စွဲ အချိန်နှင့်တကွ
ရေးသားမှတ်တမ်းတင် ထားခဲ့ပါသည်။
အချို့သော နတ်ကြီးများက စကြာဝဠာများ
စတင်ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့် စကြာဝဠာများရဲ့ သွား
လာ လည်ပတ်ပုံ လူသားတွေနဲ့ ဆက်စပ်
ပတ်သက်ပုံများကိုသာ ပြောနိုင်ပြီး
သတ္တဝါ တွေ မည်ကဲ့သို့
စတင် ဖြစ် ပေါ်ခဲ့ သည် ကို
သုတိမသိကြောင်း သိနိုင်တဲ့ တန်ခိုးကြီး
နတ်ကြီးများ ရှိကြောင်းကိုသာ
ပြောကြပါ သည်။

နတ်ကြီး ၃ ဖွဲ့လောက်က
စကြာ ဝဠာများ စတင်ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့်
သတ္တဝါတွေ စတင်ဖြစ်ပေါ်ပုံများကို
ပြောဆိုခဲ့ကြပါသည်။ ၂၀၁၂ ဇွန်လနှင့်
ဇူလိုင်လအတွင်း လာ
ရောက်သိမြင်ကြားခဲ့သော နတ်ကြီးသုံးပါး၏

စကြာဝဠာနှင့် သတ္တဝါများ စတင်ဖြစ်ပေါ်
လာပုံ သင်ကြားချက်များသည် စိတ်
ဝင်စားဖွယ်ကောင်းပြီး သိပ္ပံပညာရှင်များ
လေ့လာစူးစမ်းနေမှုများနှင့် နီးစပ်သဖြင့်
ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့အပြင် စကြာဝဠာများ
လူသတ္တဝါများ ဖြစ်တည်ခြင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ မူလနတ်ကြီးများ၏
တင်ပြချက် များသည်
နောက်ပိုင်းနတ်ကြီးများ တင်ပြချက်များ
သည် နောက်ပိုင်းနတ်ကြီးများ တင်ပြ
ချက်နှင့် အနည်းငယ်ကွဲလွဲမှုများ ရှိနေ
ပါသည်။ အကြောင်းအချက်အနေဖြင့်
ကွဲလွဲမှုများ ရှိနေပါသည်။ ကြွရောက်
လာသော နတ်ကြီးများသည် ဗြိဟ်
ကမ္ဘာအသီးသီးက ကြွရောက်လာ
ကြသည်ဖြစ်၍ ဒေသနှင့် နတ်
အလိုင်းအလိုင်းအလိုက် ခေါ်ဝေါ်ပုံစံ များ
ကွဲလွဲနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်နတ်မင်းကြီး
များအပြန်အလှန် ပြောဆိုနိုင်သည့်
ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ရှင်း
လင်းတင်ပြလိုပါသည်။ ကျွန်တော် သည်
ငယ်စဉ်ကပင် ဘုရား ဘုရား ဝိသနာဓိ

ပုတီးကိုနေ့စဉ်လိုပင် စိတ်ခွဲပါသည်။ အလ၊ ။ ဒါနကံ၊ လည် : မိမိတတ်နိုင်သလောက် လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ၂၀၀၅ ခုနှစ် ခန့်မှ စပြီး ဝိဇ္ဇာဆရာတော်ကြီး ဦးကောဝိဒ (မင်းဘူးမယ်ဘေးကုံး)နဲ့ စတင်စကားပြောနိုင်ခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်းဝိဇ္ဇာများနှင့်သာမက နတ်တွေ၊ နဂါးတွေ၊ အသူရကာယ် ဘုံသားများဖြစ်တဲ့ နတ်မိကျောင်း၊ နတ်မြွေများနှင့်ပါ စကားပြောနိုင်ခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်အတွင်း ပရလောကနှင့်ပတ်သတ်တဲ့ ဝိဇ္ဇာများ၊ နဂါးများ၊ ရုက္ခစိုက်များ၊ စုန်းပညာသည်များ၊ မြေဘုတ်ဘီလူးများ၊ သိုက်နုန်ရှင်များ စသည့်ဆောင်ပါး များနှင့် စကြာဝဠာ အနန္တနှင့် သုံးဆယ့်တစ်တုံ ဆောင်ပါးကိုလည်း ရေးသားခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်မှစ၍ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်မှ နတ်များ၊ အာကာသစိုးနတ်၊ လေနတ်သား၊ မိုးနတ်သား၊ ကမ္ဘာစောင့်နတ်၊ စကြာဝဠာစောင့်နတ်ကြီးများ အခြားမဟာ စကြာဝဠာရှိ အမျိုးမျိုးသော နတ်ကြီးများ

ကြွရောက်လာကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို ဆက်သွယ်ပြောဆိုလာကြပါသည်။

၂၀၁၆-၂၀၁၂ ရက်နေ့တွင် နတ်မင်းကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်လာပါသည်။ ၎င်းက ၂၄-၆-၂၀၁၂ ရက်နေ့ မနက် (၃) နာရီတွင် နတ်မင်းကြီး ၃ ပါးကြွရောက်လာပြီး သင်ကြားပို့ချမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ၂၄-၆-၂၀၁၂ ရက်နေ့ မနက် (၃)နာရီ

တိတိ ကျွန်တော် ဘုရားခန်းတွင် စောင့်နေရာ အနက်ရောင်း၊ အဝါရောင်း၊ အနီရောင်း နတ်မင်းကြီးသုံးပါးကြွရောက်လာသည်။

နတ်မင်းကြီးသုံးပါးက လူသားတွေ ယဉ်ကျေးလိမ္မာအောင် အကြောင်းအရာသုံးရပ်ကို သင်ကြားပို့ချမည်ဟု မိန့်ကြားပါသည်။

- သဘာဝတရားကြီးအကြောင်း
- သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ
- နောင်ဖြစ်လာမည့် လူနှင့် သတ္တဝါများရဲနေထိုင်မှုဘဝပုံစံ

သဘာဝတရားကြီးက

အလွန်ကျယ်ပြောလှသော အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးသည် သဘာဝတရားကြီး၏ မူလအစပင်ဖြစ်သည်။ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးသည် သဘာဝတရားကြီး၏ မူလအစပင် ဖြစ်သည်။ အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ဖိုဓာတ်၊ မဓာတ်သည် မူလအစကပင် ရှိနေသည်။ နောက်နှစ်ပေါင်း သန်း ၅၀ ကြာသောအခါ

အရောင်အဆင်းမရှိသော အဆိပ်ဓာတ်
တစ်မျိုး အာကာသဟင်းလင်းပြင်ထဲ
တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းဓာတ်သည်
တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျယ်ပြန့်စွာ ဖြစ်ပေါ်
လာသည်။ နောက်နှစ်ပေါင်း သန်း ၃၀
ကြာသောအခါ အရောင်အဆင်း မရှိ
သော အဆိပ်ဓာတ်မှ အစိမ်းရောင်ရှိ
သော ပြင်းထန်သော အဆိပ်ဓာတ်
အဆင့်သို့ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နောက်နှစ်သန်းပေါင်း ၃၀
ကြာမြင့်သောအခါ အစိမ်းရောင်အဆိပ်
ဓာတ်အတွင်း တေဇောဓာတ် (အပူ
ဓာတ်) က စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နောင်နှစ် ၃-သန်း ကြာမြင့်
သည့်အခါ တေဇောဓာတ်ဝန်းကျင်တွင်
အာပေါဓာတ် (ယိုစီးခြင်းဓာတ်) နှင့်
ဝါယောဓာတ်(တွန်းတိုက်ခြင်း ကျဉ်း
ကျဉ်းခြင်းဓာတ်) နှစ်မျိုးဖြစ်ပေါ်လာသည်။
နောက်နှစ်ပေါင်း တစ်သန်းခန့်ကြာသော
အခါ ပထဝီဓာတ် (ဖွဲ့စည်းခြင်း မာကျော
ခြင်းဓာတ်) ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နောက်နှစ်ပေါင်း သန်း ၅၀-
ကြာသောအခါ တေဇောဓာတ်၏
ဂုဏ်သတ္တိကြောင့် ပထဝီတေဇော

ပေါ် ဝါယာ ဓာတ်ကြီးလေးမျိုး ပေါင်း
စပ်ရောနှော၍ ရုပ်ဝတ္ထု အသစ်စတင်ဖြစ်
ပေါ်သည်။

ရုပ်ဝတ္ထုအသစ်များ ဖွဲ့စည်းဖြစ်
ပေါ်ရာတွင် ဓာတ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု စုစည်း
နိုင်အောင် ဆွဲငင်အားကိုဖြစ်စေသည့်
“ဖွယ်အယ်” ခေါ် ဓာတ်တစ်မျိုးလည်း
အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်ပါဝင်လျက်ရှိ
သည်။ ဤဓာတ်ကြောင့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း
များ အမြောက်အမြား ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုများဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ရေး
အတွက် ဓာတ်ကြီးလေးပါးကို အချို့ကျ
ပေါင်းစပ်စေရာတွင် အားပေးအထောက်
အကူပြုသည့် “နွန်အန်း” ခေါ် ဓာတ်တစ်
မျိုးလဲ ပါဝင်နေသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုအသစ်များ ဖြစ်ပေါ်ရာ
တွင် တေဇောဓာတ်လွန်ကဲသော
ရုပ်ဝတ္ထု၊ ဝါယောဓာတ်လွန်ကဲသော
ရုပ်ဝတ္ထု၊ ပထဝီဓာတ်လွန်ကဲသော
ရုပ်ဝတ္ထု၊ ဟူ၍ ရုပ်ဝတ္ထုအမျိုးမျိုး
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဝါယောဓာတ်လွန်ကဲသော
ရုပ်ဝတ္ထုက လေဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေ
သည်။ တေဇောဓာတ်လွန်ကဲသော ရုပ်

ဝတ္ထုက မီးဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။
အာပေါဓာတ် လွန်ကဲသော ရုပ်ဝတ္ထုက
ရေဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး၊ ပထဝီ
လွန်ကဲသော ရုပ်ဝတ္ထုက မာကျော
သည့် ရုပ်ဝတ္ထုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ဤရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများအတွင်း
“ကျက်သန်း” ခေါ်ဖြစ်မှုပျက်မှု သင်္ခါရကို
ဖြစ်ပေါ်စေသည့် ဓာတ်တစ်မျိုးလည်း
ပါဝင်နေသည်။ ၎င်းဓာတ်ကြောင့်
ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများသည် အလွန်အလွန်
တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလတစ်ခု
အတွင်းမှာပင် မတည်မြဲဘဲဖြစ်ပျက်
ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေသည်။ အရာဝတ္ထု များ
ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ရာတွင် မည်မျှသေး
ငယ်သည့် ရုပ်အနုမြူအတွင်းမှာပင်
ဖြစ်စေ ရုပ်ကလာပ်စည်း တစ်ခုနှင့်
အကြားတွင် အာကာသဓာတ် ခြားနား
ထားသော ဓာတ်ပါရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းရုပ်ဝတ္ထုများအတွင်းတွင်
ဗီဇာတ်မဓာတ်သည်လည်း သိမ်မွေ့သည့်
အနေအထားဖြင့် ရုပ်ဝတ္ထုစတင်
ဖြစ်ပေါ်သည့် အချိန်ကပင် ပါဝင်လျက်
ရှိသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုအမျိုးမျိုးတို့ ဖြစ်ပေါ်စေ

သည့် “ဂူးနား”ခေါ် စွမ်းအင်တစ်မျိုး
လည်း ရုပ်ဝတ္ထု စတင်ဖြစ်ပေါ်စဉ်ကပင်
ရောနှောပါဝင်ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ဤ
စွမ်းအင်ကြောင့် ဓာတ်စင်များ ဓာတ်
ပေါင်းပစ္စည်းများ ဖြစ်ပေါ်ရသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုများ၏ အသေးငယ်ဆုံး
ပရမာ အနုမြူဘဝကပင် “ဒွန်နီး” ခေါ်
အရာဝတ္ထုများ၏မူလပုံဆောင်ခဲ အပျိုးမှီး
ကို ဖြစ်ပေးစေသည့် အာနိသင်တစ်မျိုး
ပါဝင်နေသည်။

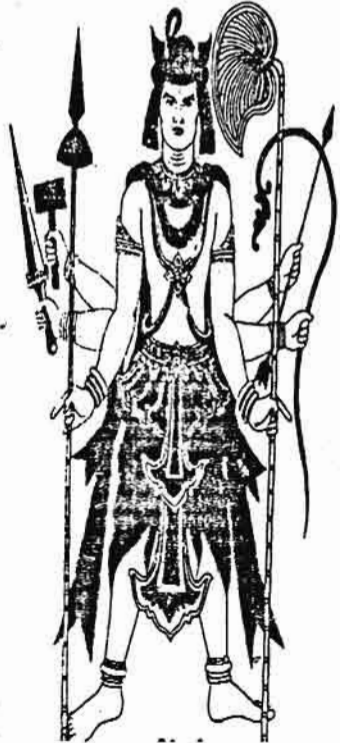
အရာဝတ္ထုများအား အခြေခံ
ဓာတ်သဘောအားဖြင့်ပင် မတူကွဲပြား
အောင် ဖြစ်ပေါ်စေသည့် “မေ့လား” ခေါ်
ဓာတ်တစ်မျိုး ပေါင်းစပ်ပါဝင်နေသည်။

အရာဝတ္ထုများအား အခြေခံ
အားဖြင့် ဆွဲငင်ခြင်းနှင့် တွန်းကန်ခြင်း
သဘောတရားဖြင့် ပေါင်းစပ်နေစေသည့်
“မူအာ” ခေါ်ဓာတ် တစ်မျိုးပါဝင်နေ
သည်။

ကြာဝဠာများစတင်ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာပုံ

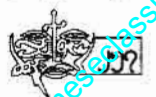
ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊
ဝါယော၊ ဓာတ်ကြီးများသည် အထက်ပါ
ဓာတ်ဂုဏ်သတ္တိများကြောင့် ရုပ်ဝတ္ထု

ပစ္စည်းအသစ်များ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများသည် တစ်ခု
နှင့်တစ်ခုဆွဲငင်အားကြောင့် ပေါင်းစပ်ခါ
ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအစိုင်အခဲ ဖြစ်ပေါ်လာ
သည်။ ထိုအစိုင်အခဲဟာနုသည် ရုပ်ဝတ္ထု
အသစ်များ၏ ကြိမ်ပန်များစွာ နှစ်ကာလ
နှစ်ပေါင်းသန်းပေါင်းများစွာ ပေါင်းစပ်လာ
သောအခါ ထုထည် အလွန်အလွန်ကြီး
မားသည့် ရုပ်ဝတ္ထုအစိုင်အခဲကြီးဖြစ်ပေါ်
လာသည်။

ဤသဘောအားဖြင့် ပေါင်းစပ်
ဖြစ်ပေါ်လာသော အလွန်အလွန်ကြီးမား
သည့် ရုပ်ဝတ္ထုကြီးများသည် အာကာသ
ဟင်းလင်းပြင်ကြီးအတွင်း အရေအတွက်
များစွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအရာဝတ္ထု
ကြီးများ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ရာတွင် ကျစ်လျစ်
သိပ်သည်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရာ တစ်စုံတစ်ခု
သော ကာလကြာမြင့် လာသောအခါ
အလွန်ကျစ်လျစ်မာကျောသည့် ရုပ်ဝတ္ထု
ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုအလွန်ကျစ်
လျစ်မာကျောသည့် ရုပ်ဝတ္ထုအစိုင်အခဲ
ကြီးသည် တေဇောဓာတ်၏ စွမ်းအင်
ကြောင့် ထိုသို့ သိပ်သည်းစွာ ဖြစ်ပေါ်
လာခြင်းဖြစ်သည်။

ရုပ်ဝတ္ထုအစိုင်အခဲ ကြီးသည်
တစ်စုံတစ်ခုသော အခြေအနေရောက်
သောအခါ ထိုတေဇောဓာတ်၏ စွမ်းအင်
ကြောင့်ပင် အလွန်ပြင်းထန်သော မဟာ
ပေါက်ကွဲမှုကြီးကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ဤ
ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ရုပ်ဝတ္ထုအစိုင်အခဲ
ပေါင်းများစွာ အာကာသထဲတွင် ပြန့်ကျဲ
ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ထိုပေါက်ကွဲပြန့်ကျဲ
သွားသော ရုပ်ဝတ္ထုအစိုင်အခဲကြီးများ
သည် အလွန်ပူပြင်းနေသည့် စိမ်းပြာ

ရောင် အစိုင်းအခဲကြီးများဖြစ်သည်။

အချို့သော စိမ်းပြာရောင် အစိုင်း အခဲကြီးများသည် ၎င်းအတွင်းရှိ “ဖန် သွန်” ခေါ် အပူဓာတ်ပြင်းထန်လွန်ကဲ ရာမှ စွမ်းအင်တစ်မျိုးကြောင့် ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်မံပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ခါ ရုပ်ဝတ္ထု အစိုင်းအခဲသစ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထိုပေါက်ကွဲမှုကြီးများ မဖြစ်ပေါ် မီကာလကပင် အာကာသဟင်းလင်းပြင် ကြီးထဲတွင် ယနေ့သက်ရှိသတ္တဝါများ အစွဲတွက် အရေးကြီးသော ဓာတ်လေးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ထိုဓာတ်လေးမျိုးမှာ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်၊ နိုက်ထရိုဂျင်ဓာတ်၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ်၊ ကာဗွန်ဓာတ်များဖြစ် သည်။ ထိုဓာတ်လေးမျိုးသည် အလွန် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်သည့် ရုပ်ဝတ္ထု အစိုင်း အခဲကြီး မဖြစ်ပေါ်မီကပင် ထိုရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းကြီး ဖြစ်ပေါ်စေမည့် ရုပ်ကလပ် စည်းများအတွင်း ပါဝင်ပေါင်းစပ်ဖြစ်တည်ခဲ့ သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဓာတ်လေးမျိုး ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်ရာတွင် စုစည်း ပေါင်းစပ်မှုကို ပို၍အားကောင်းစေသည့် “ဒေးဟ်” အမည်ရှိ မီးခိုးရောင် အရည်

တစ်မျိုးဖြစ်ပေါ် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းနေသည်။

မဟာပေါက်ကွဲမှုကြီးကို ဖြစ်ပေါ် စေရန်မူလအခြေခံဓာတ်သည် တောတော ဓာတ်ဖြစ်သည်မုန်သော်လည်း ထိုပေါက် ကွဲမှုကို ပို၍အားကောင်းပြင်းထန်စေသည့် “ပိုးတွဲ”ခေါ် ဓာတ်တစ်မျိုးသည် မူလ ရုပ်ဝတ္ထုစတင်ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်စဉ်ကပင် ပါရှိလာသည်။

ဒုတိယအကြိမ်ပေါက်ကွဲမှုဖြစ် စဉ်တွင် မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်အနီး အကြီး ဆုံးကျန်ရှိနေသော အစိတ်အပိုင်းသည် နေဖြစ်လာပြီး ကျန်သည့်အစိတ်အပိုင်း များသည် ဂြိုဟ်များဖြစ်လာသည်။ ဂြိုဟ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သေးငယ်သော အစိတ် အပိုင်းများသည် လများဖြစ်လာသည်။ အကြီးဆုံးသော အစိတ်အပိုင်းများသည် တောတောဓာတ်နှင့်“ပိုးတွဲ”ဓာတ်ကြောင့် ဆက်လက်ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းလျက်ရှိ သည်။ ဂြိုဟ်များလများဖြစ်လာသည့် အစိတ်အပိုင်းများမှာ ကာလယန္တရားကြီး ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အပူရှိန်တွေ လျော့နည်းလာကြသည်။ ဒုတိယအကြိမ် ပေါက်ကွဲရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော အစိတ် အပိုင်းများအနက် အကြီးဆုံးသော ရုပ်

ဝတ္ထုအစိတ်အပိုင်းများသည် ပြင်းထန် သော အပူရှိန်နှင့်ပင် ကျန်ရှိသော အနီးဆုံးအစိတ်အပိုင်းများဖြစ်သည့် ဂြိုဟ်များ၊ လများ၊ ဝန်းရံ လှည့်ပတ်လျက် အရပ်တစ်ခုသို့ ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။ နေကို ဝန်းရံလှည့်ပတ်လျက်ရှိသော ဂြိုဟ်များ၊ လများသည် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ဆွဲငင်မှုဖြင့် ဆွဲငင်အား “မျှခြေ” အခြေအနေရောက်သော အကွာအဝေးတစ်ခုတွင် ရပ်တည်ပြီး အကြီးဆုံးအစိတ် အပိုင်းကြီးကို လှည့် ပတ်သွားလာလျက်ရှိ ကြသည်။

ဂြိုဟ်များ အနီးဝန်းကျင်ရှိ အစိတ်အပိုင်းများသည်လည်း လများ အဖြစ်နှင့် ဂြိုဟ်များကို အပြန်အလှန် ဆွဲငင်အားဖြင့်ပင် လှည့်ပတ်လျက် ရှိ သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် နေကိုလှည့် ပတ်လျက်ရှိသော ဂြိုဟ်မိသားစု စကြာ ဝဠာတစ်ခုပေါ် ပေါက်လာသည်။

မူလမဟာပေါက်ကွဲမှုကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး စကြာဝဠာပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤကဲ့သို့ မဟာပေါက် ကွဲမှုဖြစ်စဉ်ကြီးတစ်ခုမှ ပေါ်ပေါက်လာ သော စကြာဝဠာပေါင်းများစွာပါဝင်သော

အစုအဝေးကြီးတစ်ခုကို မဟာစကြာ
ဝဋ္ဌတစ်ခုဟုခေါ်သည်။ ဤကဲ့သို့သော
ဖြစ်စဉ်ကြီးများစွာ အာကာသဟင်းလင်း
ပြင်ကြီးထဲတွင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီး မဟာစကြာ
ဝဋ္ဌပေါင်းများစွာလည်း ပေါ်ထွန်းလာ
သည်။

သစ်ပင်များပေါ်ပေါက်လာပုံ

မကြာခဏကြီးများပေါ်ထွန်း
လာပြီးနောက် ဓာတ်များပေါင်းစပ်ရာတွင်
အရောင်အသွေးအမျိုးမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေ
သည့် သော့တွဲဟုခေါ်သော ဓာတ်တစ်
မျိုးသည် ဂြိုဟ်ကမ္ဘာအသီးသီးတွင် ဖြစ်
ပေါ်လာသည်။

သော့တွဲဟူသော ဓာတ်ဖြစ်ပေါ်
မှုနှင့်အတူ “ဒေးဝန်း” မည်သော ရသာ
(၆)ပါးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့် ဓာတ်တစ်
မျိုးလည်း ဂြိုဟ်ကမ္ဘာအသီးသီးတွင် ဖွဲ့
စည်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုကလပ်စည်းတစ်ခုနှင့်
တစ်ခု ပူးတွဲစေသော “တွန်သန်း” မည်
သော ဓာတ်တစ်မျိုးလည်း ဂြိုဟ်ကမ္ဘာ
အသီးသီးတွင် ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဂြိုဟ်ကမ္ဘာ အသီးသီးသည်

နေကိုလှည့်ပတ်ရာ၌လည်းကောင်း မိမိ
ကိုယ်တိုင်လည်ပတ်ရာ၌လည်းကောင်း
အမြန်နှုန်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လည်ပတ်လျက်
ရှိသည်။ ထိုသို့ လည်ပတ်မှုနှုန်းကွာခြား
သဖြင့် ဂြိုဟ်ကမ္ဘာတစ်ခုနှင့်တစ်ခု အချိန်
ကာလကွာခြားမှုကိုဖြစ်ပေါ်စေသည်။
ထို့ပြင် မူလနေထံမှရရှိသော အပူရှိန်
ကွာခြားမှုကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

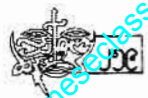

ထိုသို့ အပူရှိန်ကွာခြားခြင်းကြောင့်
ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများအပေါ် ဓာတ်ပြုမှု ကွာ
ခြားမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများဖြစ်ပေါ်ခြင်း
ပျက်သုဉ်းခြင်းရှိရာတွင် မူလအာနိသင်
များ ပျက်ပြားသွားစေသည့် “ဒိုးဂျီ” ခေါ်
သည့် အာနိသင်တစ်မျိုးလည်း ရုပ်ဝတ္ထု
များအတွင်း ဖြစ်ပေါ်သည်။ အရာ
ဝတ္ထုများတွင် သံသတ္တုကဲ့သို့ မာကျော
သော ရုပ်ဝတ္ထု အမျိုးမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေ
သည့် “သွေးအား” ခေါ်သည့် ဓာတ်
တစ်မျိုးသည် ရုပ်ဝတ္ထုစတင် ဖြစ်ပေါ်
လာစဉ်ကပင် ပါရှိလာသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုဓာတ်သတ္တုအမျိုးမျိုး
အပေါ် နေ၏အပူရှိန်သက်ရောက်မှုရရှိ
သောအခါ သင့်တင့်မျှတသောအခြေ
အနေတစ်ရပ်တွင် ကြီးထွားမှုကို ဖြစ်ပေါ်
စေသော “ဒိုနဲသွား” ခေါ် အသက်
ဓာတ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်ခုသည် မူလ
ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ရုပ်ဝတ္ထုအတွင်းရှိ ဓာတ်
သတ္တုများအချင်းချင်း ဓာတ်ပြုမှုကြောင့်
သော်လည်းကောင်း၊ နေ၏အပူစွမ်းအင်
ကြောင့် မူလပါဝင်သော ဓာတ်များဓာတ်

ပြုမှုကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မူလ ရုပ်ဝတ္ထုနှင့်မတူသော ရုပ်ဝတ္ထုအသစ်များ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲဖြစ်ပေါ်ကြသည်။

ရုပ်ဝတ္ထုအသစ်များ၏ ဆင့်ကဲ ဖြစ်စဉ်ကြောင့် မူလရုပ်ဝတ္ထုနှင့်မတူသော ရုပ်ဝတ္ထုအမျိုးအစားအသစ်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

အစဦးကာလပိုင်းကပင်ဖြစ် ပေါ်ခဲ့သော အာပေါဓာတ်သည် အောက်စီ ဂျင်ဓာတ်၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဓာတ်နှင့် ပေါင်း စပ်ခါ ရေငွေ့ဓာတ်ခေါ် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း အသစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

အလားတူ အစဦးကာလက ပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ဝါယောဓာတ်သည် အောက်ဆီဂျင်နှင့် ပေါင်းစပ်ခါ လေဓာတ် ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

အလားတူ အစဦးကာလပင် ဖြစ် ပေါ်ခဲ့သော ဖွဲ့စည်းမှုကို အားပေးသော ပထဝီဓာတ်သည်၊ ရေငွေ့ဓာတ်၊ လေ ဓာတ် တောဇောဓာတ်တို့ပေါင်းစပ်ရာမှ “ကွန်အေး”ခေါ် ဓာတ်ပစ္စည်းအသစ်တစ် မျိုးဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းဓာတ်သည် နေ ရောင်ခြည်နှင့် ပေါင်းစပ်ခါ သစ်ပင်များ ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ညှုရေးခေါ် ဓာတ်

တစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ညှုရေးခေါ် ဓာတ်ကို နေရောင်ခြည်ဆက်လက်ရရှိ သောအခါ “တူအင်” ခေါ်သစ်ပင်များကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ဒုတိယအဆင့် ဓာတ် ပစ္စည်းတစ်မျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ “တူ အင်” ခေါ်သော ဓာတ်ပစ္စည်းနှင့် ရေ ဓာတ်၊ လေဓာတ်၊ နေရောင်ခြည်ပေါင်း စပ်၍ သစ်ပင်များကို ဖြစ်ပေါ်စေသည့် မျိုးဗီဇဓာတ်ကိုရရှိစေသည်။ ထိုမျိုးဗီဇ ဓာတ်သည် တောဇောဓာတ်၏ အစွမ်း သတ္တိကြောင့် အဆင့်သုံးဆင့်ဖြစ်စဉ် ပြောင်း၍ သစ်ပင်တို့၏ အစအဦးဘဝ “ခုံမေ”ခေါ်သော အမြစ်မျိုးနွယ်အပင် တစ်မျိုးသည် မြေကြီးအတွင်း စတင် ပေါက်ပွားသည်။

ထိုခုံမေခေါ်သော အမြစ်မျိုးမှ အချို့သော အမြစ်များသည် အနီရောင် အမြစ်တစ်မျိုးဖြစ်သော မြက်ပင်၏ မူလအစကို ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

ခုံမေခေါ်သော အမြစ်မျိုးမှပင် မြက်ပင်ထက် ပို၍ကြီးသော နွယ်ပင်တစ် မျိုး ပေါက်ပွားလာသည်။ ထို့အပြင်ထို ခုံမေခေါ်သော အမြစ်မျိုးမှပင် တတိယ ပေါက်ပွားလာသော နွယ်ပင်တစ်မျိုးမှာ

လုံးပတ်သုံးလက်ခွ အရွယ်နွယ်ပင်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုမြက်ပင်နွယ်ပင် နှစ်မျိုးပေါင်း သုံးမျိုးမှပင် တစ်မျိုးလျှင် အပင်မျိုးစိတ် ၅မျိုးစီ အသစ်ပေါက်ပွားလာသည်။ ၎င်း အပင်မျိုးစိတ် ၁၅ မျိုးမှ မျိုးစိတ်အသစ် ပေါင်း ၅၀ ဂါးပွားလာသည်။ ဤ အပင်မျိုး ၅၀ မှပင် သစ်ပင်မျိုးပေါင်း များစွာ ဆင့်ပွားပေါ်ပေါက်လာသည်။

သက်ရှိသတ္တဝါများဖြစ်ပေါ်လာပုံ

ပထဝီ၊ တောဇော၊ အာပေါ၊ ဝါ ယောဓာတ်များ သင့်လျော်လျှောက်ပတ် သော အချိုးအစားနှင့် ပေါင်းစပ်မိသော ရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်ပေါ်သည့် ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်တွင် “ပျူအေးရှား”ခေါ်သော အသက်ဓာတ် “နာမ်ဒုန်း”ခေါ်နာမ်ဓာတ် ပေါင်းစပ်မိ သောအခါ သက်ရှိသတ္တဝါ၏အစ လိပ်နှင့်ဆင် တူသော ခြေလေးချောင်းပါရှိ သော သတ္တဝါတစ်မျိုး စတင်ဖြစ်ပေါ် လာသည်။

နစ်ကာလကြာမြင့်သောအခါ ဤလိပ်နှင့်တူသော သတ္တဝါမှသတ္တဝါမျိုး စိတ်အသစ်သုံးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထိုအသစ်ပေါက်ပွားလာသည့်သုံးမျိုးတွင်
မိကျောင်း၊ ဖွတ်၊ ပုတ်သင်ညိုနှင့်တူသော
ခြေလေးချောင်းပါသော သတ္တဝါတစ်မျိုး
ခန္ဓာကိုယ် ရှည်လျားသည့် မြွေကဲ့သို့
သတ္တဝါတစ်မျိုးနှင့် ခြေလက်ပါသည့်
မျောက်နှင့်တူသည့် သတ္တဝါမျိုးများဖြစ်
သည်။

နှစ်ကာလတွေ ကြာမြင့်လာ
သည့်အခါ ဤသတ္တဝါသုံးမျိုးမှ တစ်မျိုး
လျှင် သတ္တဝါအသစ်သုံးမျိုးစီ ပေါ်ပေါက်
လာသည်။ တဖန်ဤသတ္တဝါ ၉ မျိုးမှ
လေထဲပျံသန်းနိုင်သော သတ္တဝါ၊ ရေထဲ
နေသည့်သတ္တဝါ အပါအဝင်အခြား
သတ္တဝါမျိုးစုံပေါ်ပေါက်လာသည်။ မျောက်
ကဲ့သို့သော သတ္တဝါမှ နှစ်ကာလပေါင်း
များစွာ ကြာသောအခါ အခြားသတ္တဝါ
များထက် အသိဉာဏ်အတော်အတန်ရှိ
သော ကမ္ဘာရှေးဦးလူသားပေါ်ပေါက်လာ
သည်။ ၎င်းလူသားမှ နောက်နှစ်ပေါင်း
များစွာ ကြာသောအခါ လူသားမျိုးနွယ်
တစ်ဆက်ထက်တစ်ဆက် ဉာဏ်ရည်
မြင့်သော လူသားများဖြစ်ပေါ်လာကြ
သည်။ ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ်
လူသားများသည် သတ္တဝါများ အားလုံး

တွင် ကမ္ဘာကြီးကိုသာမက စကြာဝဠာ
များအထိသို့ပင် သွားလာနိုင်တော့မည်
ဖြစ်သည်။

လူနှင့်သတ္တဝါများရဲနေထိုင်မှုပုံစံ

ယနေ့ခေတ်လူသားများတွင်
အတ္တအလွန်ကြီးသောလူသားမျိုး၊ အတ္တ၊
ပရမ္မာတသော လူသားမျိုး၊ မိမိလူသားမျိုး
နွယ်အကျိုးအပြင် အခြားသက်ရှိသတ္တဝါ

များအကျိုးကိုပါ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
လိုသည့် လူသားမျိုးဟူ၍ သုံးမျိုးဖြစ်
ပေါ်နေသည်။ အလွန်အတ္တကြီးသော
လူသားမျိုးကြောင့် အခြားလူသားများနှင့်
သတ္တဝါများအတွက် အန္တရာယ်များရှိလာ
မည်။ ၎င်းတို့၏ အန္တရာယ်ကြောင့်
သတ္တဝါများ မျိုးတုံးပျောက်ကွယ်ကြမည်။
ကျန်သည့်လူသားများကိုလဲ ၎င်းတို့ရဲ့
အလိုကျအသုံးချလာကြမည်။ အတ္တလွန်
လူသားအချင်းချင်းလည်း တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦးတစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ၎င်းတို့၏ လောဘ
စိတ်ကြောင့် တိုက်ခိုက်ကြမည်။ ဤသို့
၎င်းတို့အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့်
သေကြေပျက်စီးကြခါ အတ္တလွန်ကဲ
သည့် လူသားသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင်အရေ
အတွက် အနည်းငယ်သာကျန်ရှိတော့
မည်။ ထိုအနည်းငယ်သော အတ္တလွန်
လူသားသည် လောဘစိတ်ကြောင့်
မိသားစုဝင်များကိုပင် ရှင်းလင်းသုတ်သင်
မှုတွေပြုလာကြမည်။ ထိုအခါ ကျန်ရှိ
သည့် လူသားများက အတ္တလွန်ကဲမှု
သည် လူအများ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ထိ
ခိုက်ပျက်စီးစေသည်ဟု သဘောပေါက်
ယုံကြည်လာကြမည်။ ထို့ကြောင့် တစ်

ချိန်သောကာလတွင် ကမ္ဘာ့လူ့အဖွဲ့ အစည်းကြီးသည် အတ္တ၊ ပရမူတသော ငြိမ်းချမ်းသော ကမ္ဘာကြီးဖြစ်လာမည်။ နောင်တွင် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် နားလည်လက်ကိုင်သော လူသားများဖြစ်လာ ကြမည်။

သဘာဝတောတောင်ရေမြေ နှင့် သက်ရှိသတ္တဝါအမျိုးမျိုးတို့သည် လူသားနှင့်အတူ မူလအစကပင် အတူ တကွ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာသော သဘာဝတရားကြီး၏ အသီးအပွင့်များပင် ဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာမြေကြီးသည် သဘာဝရေမြေတောတောင် သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးရှိနေသောကြောင့်သာလျှင် သာ ယာလှပနေခြင်းဖြစ်သည်။ သတ္တဝါမျိုး စိတ်တွင် ပါဝင်သော လူသားသည် မိမိ အကျိုးစီးပွားအတွက် သဘာဝပတ်ဝန်း ကျင်ကို လွန်ကဲစွာ အသုံးပြုပါက နောင် တစ်ချိန်တွင် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ပျက်စီး၍ မိမိ ရှင်သန်နေထိုင်ရန်ပင် အခက်အခဲဖြစ်လာနိုင်သည်။ လူသား သည် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အပြန် အလှန်အကြောင်း အကျိုးပြုနေထိုင်သင့် ပေသည်။ လူသားသည် သဘာဝ

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ချစ်မြတ်နိုးပြီး ကာကွယ် ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ကြရန် လိုအပ် သည်။

သင်ကြားဖို့ချသည့် နတ်ကြီးသုံးပါး ကျွန်ုပ်အား နတ်ကြီးသုံးပါးမှ

၂၄-၆-၂၀၁၂ ရက်နေ့မှစ၍ မနက် ၄နာရီ ရောက်တိုင်း တစ်နာရီခန့် နေ့စဉ်လာ ရောက်ဖို့ချရာ ၁၂-၇-၂၀၁၂ ရက်နေ့တွင် ပြီးဆုံးပါသည်။ ကြွရောက်လာသော နတ်မင်းကြီးများ၏ အမည်များမှာ ဥနေရာ၊ သောဒိန္န၊ လီဟန်ကုန်းဖြစ် ကြောင်း မဟာစကြာဝဠာပေါင်း၉၀၀၀၀ ကို အုပ်ချုပ်သည့် ဦးခေါင်းလေးလုံး ခန္ဓာကိုယ်လေးခုရှိသော နတ်ဘုရားကြီး က စေလွှတ်တာဝန်ပေး၍ လာရောက် သင်ကြားပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဤအ ကြောင်းအရာများကို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် မှုဝင်းများတွင်ထည့်ရလျှင် ထည့်ရန်နှင့် မရလျှင် ရိုက်နှိပ်ပြီး အသိဉာဏ်ဖြင့်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို စေတနာမူ မှာကြားပါသည်။

နတ်ကြီးများသည် ဂြိုဟ်ကမ္ဘာ တစ်ခုတွင် သီတင်းသုံးကြောင်း သက်ရှိ သတ္တဝါနှင့်လူသားများမရှိကြောင်း နတ်

အမျိုးအစားသုံးမျိုးရှိကြောင်း၊ နတ်အမျိုး အစားခွဲရာတွင် ပုံသဏ္ဌာန်အရွယ်အစား ကို ခွဲခြားခြင်းမဟုတ်ဘဲ တန်ခိုးပါဝါကို ခွဲခြားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ယခုကြွလာသည့် နတ်ကြီးများက တန်ခိုးပါဝါအကြီးဆုံး သော နတ်ကြီးများဖြစ်ကြောင်း နတ်ကြီး များက ကျားလည်းမဟုတ်၊ မလည်း မဟုတ် ကြောင်း၊ ဗြဟ္မာကြီးများလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ နတ်ကြီးများ၏ အရေ အတွက်သည် သောင်းဂဏန်းသာ ရှိ ကြောင်း၊ နတ်ကြီးများက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် နတ်ကြီးများဖြစ်ကြောင်း ဤကမ္ဘာမှ အလင်းနှစ် ၃၂ နှစ်ဝေးသည့် ဒေသက ကြွလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နတ်ကြီးတို့ နေထိုင်သည့် ကမ္ဘာသည် ဤကမ္ဘာ ကြီး၏ တစ်ဝက်ခန့်သာ အရွယ်ပမာဏ ရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့ဂြိုဟ်ကမ္ဘာတွင် လ သုံးစင်းရှိကြောင်း၊ မိန့်ကြားပါသည်။

နတ်ချစ်သတ္တဝါများ

ဤသဘာဝလောကကြီးတွင် သတ္တဝါများ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိရာတွင် သတ္တဝါနှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိပါသည်။ ပထမ တစ်မျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်

စမ်းသပ်လိုရသော လူသားအပါအဝင် သက်ရှိလောက သတ္တဝါများဖြစ်ပါသည်။ ထိုသတ္တဝါများကို ရုပ်ဓာတ်ရော၊ နာမ်ဓာတ်ရောရှိသော သတ္တဝါများဖြစ်၍ ရုပ်နာမ်ရှိသောသတ္တဝါဟု နားလည်ထားသင့်ပါသည်။ နတ်ဗြဟ္မာ၊ တစ္ဆေ၊ သရဲဘီလူး၊ ဝိဇ္ဇာများ၊ နဂါးများ၊ နတ်မိချောင်း၊ နတ်မြွေ၊ နတ်ကျားစသည့် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါများသည် နာမ်ဓာတ်ကို အခြေခံပြီး သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ရုပ်နာမ်ရှိသတ္တဝါများဖြစ်၍ နာမ်ရုပ်ရှိသောသတ္တဝါများဟု နားလည်စေချင်ပါသည်။ နာမ်ရုပ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို သာမန်မျက်စိ ကိုယ်လက်တို့ဖြင့် ထိတွေ့နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အတော်အတန် သီလသမာဓိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များသာ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။ ၎င်းတို့ရဲ့ လောကကို နာမ်လောကဟု တချို့က နားလည်ကြပါသည်။

ဤဆောင်းပါး၏ အဓိကဖော်ပြလိုသည်မှာ နာမ်လောကစတင်ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့် သက်ရှိသတ္တဝါများ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို တင်ပြရန်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဘဝတွင် တစ်ခါမှ ဖတ်ရှုဖူးခြင်း ကြားသိရ

ဘူးခြင်းမရှိ၍ အလွန်ပင် အံ့သြရပါသည်။ နတ်ကြီး၏ ပြောကြားချက်များသည် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မှန်သည်မှာသည် ဉာဏ်မီပါ။ မိမိရဲ့ အသိဉာဏ်ဗဟုသုတဖြင့် အကဲဖြတ်မဝေဖန်ရဲပါ။ စာဖတ်သူများ နှစ်သက်သလို ဝေဖန်ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။

နာမ်ဓာတ်၏အစ

၂၀၁၂-၂၀၁၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ခန်းသို့ အနက်ရောင် နတ်ကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်လာသည်။ နတ်ကြီးက အလင်းနှစ်၂၃နှစ်ဝေးသည့် ဂြိုဟ်ကမ္ဘာတစ်ခုမှ ကြွလာကြောင်း၊ အမည်မှာ “နေစုအား” ဟု သိရပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နတ်ကြီးဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ ကမ္ဘာတွင် တောတောင်ရေနှင့် သစ်ပင်သတ္တဝါများမရှိကြောင်း၊ ညအချိန်လနစ်စင်းရှိကြောင်း၊ နတ်ပေါင်း ၃သောင်းခန့်ရှိကြောင်း၊ မဟာစကြာဝဠာပေါင်း ၉၀၀၀၀ ကို အုပ်ချုပ်သည့် နတ်ကြီးများအနက် ငွေရောင်အဆင်းရှိသော နတ်ကြီးက ကျွန်ုပ်ထံသို့ စေလွှတ်ပြီး သင်ကြားစေခြင်းဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားပါသည်။ နတ်ကြီး “နေစုအား” က နာမ်ဓာတ်စတင်ဖြစ်ပေါ် လာပုံနှင့် ပတ်သက်၍ မိန့်ကြားရာ

ယထမ ဧကကာသဟင်းလင်းပြင် ပြာလဲ့လဲ့အခြေခံပေါ်တွင် “သုံး” ပေအချင်းရှိ စက်ဝန်းပေါ်တွင် သက်တန့်ရောင်ကဲ့သို့ အရောင်သုံးမျိုး ရွှေရောင်၊ နီညိုရောင်၊ ခရမ်းရောင် ရောင်စဉ်သုံးမျိုး

ဘေးဘက်သို့ အစဉ်မပြတ်အတန်းလိုက်
ဖြာထွက်နေသောဖြစ်စဉ်သည် သဘာဝ
သန့်ရှင်းနေသော ဘာမျှမရှိသော
ဟင်းလင်းပြင် ထဲ
တွင် စတင်ဖြစ်ပေါ်သည်။ သို့သော်
အခြေခံအားဖြင့် ပထဝီ၊ တေတေ၊
အာပေါ၊ ဝါယော ဓာတ်ကြီးလေးပါး ရှိ
နေပြီဖြစ်သည်။ ရုပ်ဝတ္ထုအနေဖြင့် ဖြစ်ပေါ်
ခြင်းမရှိသေးပေ။

ပဉ္စမဖြစ်စဉ်များ အလယ်ခေါင်
ရွှေရောင်စက်ဝန်းအတွင်း၌ အချင်းမ-
လက်မရှိသော အနက်ရောင်စက်ဝန်းတခု
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ၎င်းအဆင့်သည် ပြည့်
စုံသော နှာမိဇာတ်၏ မျိုးစေ့တခုပင်ဖြစ်
သည်။ ဤဖြစ်စဉ်သည် လွန်ခဲ့သော
နှစ်သန်းပေါင်း ၆၀၀က အာကာသဟင်း
လင်းပြင်ကြီးထဲတွင် နှာမိဇာတ်သန်းပေါင်း
များစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

နာမ်ရုပ်ဖြစ်စဉ်

အမြင့် ၉-ပေရှိ လက်ရှိလူသား
နှင့်ဆင်တူသည့် နာမ်ရုပ်ကို နှာမိဇာတ်

ပေါင်း သန်းနှင့်ချီပေါင်းစည်းပြီးစတင်ဖြစ်
ပေါ်သည်။ ဦးခေါင်းမျက်စိ၊ ခြေလက်နား
စသည့် ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းအားလုံး
ပါရှိသည်။ လူသားအဖို လူသားအမပါ
တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်သည်။

အရှည်ပေ-၃၀ အမြင့် ၃-ပေရှိ
သော ကျားနှင့်တူသည့် သတ္တဝါကြီးတွေ
အရှည် ၅-ပေ၊ အမြင့် ၁-ပေရှိသော ယုန်
နှင့်တူသည့် မီးခိုးရောင်သတ္တဝါ၊ အရှည်
၁၅-ပေ လုံးပတ်၁-ပေရှိသည့် မြွေနှင့်တူ
သည့်အနက်ရောင် သတ္တဝါ၊ အတောင်
နှစ်ဖက်အကျယ် ပေ-၇၀ရှိသည်။ ၎က်
ကြီးဝန်ပိုနှင့်တူသည့် သတ္တဝါ၊ အလျားပေ
-၃၀ အမြင့်၊ ၁၀ပေရှိသည့် ခြေလေး
ချောင်းသတ္တဝါ၊ အချင်းပေ-၂၀ အနား
အမြင့် ၅-ပေ ရှိသည့်လိပ်နှင့်တူသည့်
သတ္တဝါ၊ အရှည် ပေ-၃၀၀ လုံးပတ်
အချင်း ၁၅-ပေ ရှိသည့် ငါးကြီးတွေနှင့်တူ
သည့် သတ္တဝါ၊ အလယ်စက်ဝန်း
အကျယ် ၁၀-ပေ၊ လက်အနားအရှည်
ပေ- ၆၀ ရှိသော ရေဘဲနှင့် တူသည့်
သတ္တဝါစသည့် နာမ်ရုပ်သတ္တဝါမျိုး
ကွဲပေါင်း များစွာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

**နာမ်ရုပ်များ၏ ဆင့်ကဲပြောင်းလဲမှု
ဖြစ်စဉ်**

အထက်ပါနာမ်ရုပ်ကြမ်းများ
သည်နှစ်ပေါင်း ၂-သန်းခန့်ကြာသောအ
ခါ တိကျပြတ်သားသည့် နူးညံ့သိမ်မွေ့
သည့် နာမ်ရုပ်များအဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ပြောင်းလဲလာသည်။ နာမ်ရုပ်၏သီ
စိတ်သည် နာမ်ရုပ်၏နုလုံးအိမ်မှ နာမ်ရုပ်
စတင်ဖြစ်ဖြစ်ချင်း သူ့အလိုအလျောက်
စတင်ဖြစ်ပေါ်သည်။ ဤတွင်သီစိတ်ပါရှိ
ပြီး ပြည့်စုံသော နာမ်ရုပ်သတ္တဝါများအ
ဆင့်သို့ ရောက်ရှိသည်။ ဤနာမ်ရုပ်သည်
လည်း“သင်္ခါရ”ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု၊ အစဉ်တရ
စပ် ရှိနေသည်။ သတ္တဝါအားလုံး ဤ
သဘောတရားဖြစ်စဉ်အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြ
သည်။

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံပေါ်ပေါက်လာပုံ

၂၇.၁၂.၂၀၁၁ ရက်နေ့တွင်
အနက်ရောင်နတ်ကြီး (၉)ပါး ကြွရောက်
လာပါသည်။ နတ်ကြီးများက “နေရာအား”
နတ်ကြီးသတင်းသုံးရာ ဂြိုဟ်ကမ္ဘာမှကြွ

ရောက်လာကြသည်။ နတ်ကြီးများ၏ အမည်များမှာ-

ဥသေးန၊ သောဟံသ၊ တေမိ

အာ၊ သောညသ၊

ဘင်္ဂသင်၊ တုနေးသျှ၊ ဝင်အို

ဟူ၊ အေးစုနာ၊

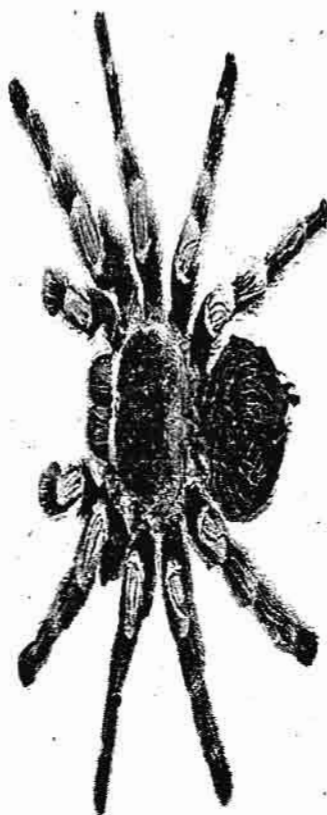
ပြင် ပုအေး၊

နတ်ကြီးများက အာဟာရသိဒ္ဓိ

ပြီးသည်။ နတ်ကြီးများဂြိုဟ်ကမ္ဘာတွင် သစ်ပင်ရေမြေတောတောင်များ မရှိကြောင်းသိရသည်။ နတ်ကြီးများကိုလည်း မဟာစကြာဝဠာ ၉၀၀၀ အထက်မှ အုပ်ချုပ်သော နတ်ကြီးများတွင် ငွေရောင် နတ်မင်းကြီးကပင် စေလွှတ်သင်ကြားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အဖွဲ့ ၂ ဖွဲ့သင်ကြားသည့်သဘောဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

စိတ်ကိုအခြေခံသည့် နာမ်ရပ် သတ္တဝါတွေဖြစ်ပေါ်သောအခါ စိတ်ရပ် စိတ်ကြမ်းရှိသူတွေ စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် စိတ်နုသူတွေ သဘာဝအတိုင်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။ စိတ်ရပ်စိတ်ကြမ်းရှိသူတွေ

နေထိုင်ကျက်စားရန် ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒနှင့် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ထဲရှိ သန့်စန်း မည်သောဓာတ်“အေးစန်း” မည်သောဓာတ်“ပင်စန်း”မည်သော ဓာတ်သုံးမျိုး ပေါင်းစပ်ပြီး ငရဲဘုံကို စတင်ဖြစ်ပေါ်သည်။ ငရဲဘုံဖြစ်စဉ်တွင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ် တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်ပေါ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ငရဲဘုံတစ်မျိုးသာစတင်ဖြစ်ပေါ်သည်။ ထို့နောက် နှစ်သန်းပေါင်း ၉သန်းကြာသည့်ကာလ ကြာမှသာလျှင် မူလငရဲဘုံထက်

ဆိုးသည့် ငရဲဘုံနောက်တစ်ဘုံတိုး၍ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဤသို့ မူလငရဲဘုံထက်ပို၍ဆိုးသည့် နောက်တစ်ဘုံဖြစ်ပေါ်ခြင်းမှာ နာမ်ရပ်သတ္တဝါ၊ ရုပ်နာမ်သတ္တဝါများအနေဖြင့် စိတ်ကြမ်းစိတ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ဆောင်ရွက်မှုတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆောင်ရွက်မှုအရ အတိုင်းအတာ ကွာခြားလာ၍ ၎င်းတို့ မကောင်းကျိုးအာနိသင် အနည်းအများအလိုက် ခွဲခြားခံစားနိုင်ပေ။ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်နှစ်ပေါင်း ၃ သန်း ကြာသည့်အခါတွင် ငရဲဘုံ၂ဘုံမှ ငရဲဘုံ ၄ဘုံ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အထက်ပါ မကောင်းမှု ဒုစရိုက် ပြုမှုပုံ အနည်းအများ အမျိုးအစား ကွာခြားမှုကို ခွဲခြားနိုင်စေရန် ဖြစ်ပေါ်ရသည်။ နောင်နှစ်ပေါင်း ၉သန်း ကြာမြင့်သည့် အချိန်တွင် ငရဲဘုံ၄ဘုံမှ ယခုနောက်ဆုံးဖြစ်ပေါ်သော ငရဲကြီးရှစ်ဘုံရှစ်ထပ်အဖြစ်ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဒုစရိုက်အမျိုးမျိုးတွေပြား ဆောင်ရွက်မှုအပေါ် ခွဲခြားခံစားနိုင်စေရန် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ ငရဲဘုံအသီးသီးဖြစ်ပေါ်ရာတွင်လည်း သတ္တဝါ

တွေရဲ့ ဆန္ဒနှင့် အထက်ဖော်ပြခဲ့သည့် သန်စန်း၊ ပင်စန်း၊ အေးစန်း ဓာတ်သုံးမျိုး ပေါင်းစပ်ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ငရဲ ဘုံသို့ရောက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအား လုံးသည် ရောက်ရာဘုံအလိုက် နှစ်ရပ် ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးဖြစ်ပေါ်ကြသည်။

စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ပထမဆုံး ဖြစ်ပေါ် သော ဘုံမှာတစ်ဘုံတည်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသူတို့နေထိုင်ကျက်စားရသော ဘုံမှာ ငရဲဘုံသို့ရောက်ရှိသော သူများထက်ပို၍ သက်တောင့်သက်သာနေထိုင်ရသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထား ကောင်းမှုတွင်လည်း အမျိုးမျိုး ကွဲပြားခြားနားနေသည်။ နောင်နှစ်ပေါင်း ၃သန်းကြာသည့်အခါ စိတ်နေစိတ်ထား သာမန်ကောင်းသူ၊ ပို၍ကောင်းသူ ပို၍ သာ၍ ကောင်းမွန်သူဆိုပြီးရှိရာ ၎င်းတို့ နေထိုင်ရန် ဘုံဌာနသုံးမျိုးပေါ်ပေါက်လာ သည်။ နောင်နှစ်ပေါင်း ၉သန်းကြာသည့် အခါ စိတ်ထားကောင်းမွန်သူများအတွင်း အဆင့်အတန်း ထပ်မံကွာခြားမှုတွေ ရှိလာ၍ ဘုံဌာန ၆ခု ပေါ်ပေါက်လာ

သည်။ ထိုဘုံဌာန ၆ဌာနမှာ ဗြိတ္တာဘုံ- အသုရကာယံဘုံ၊ စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံ၊ စတုမဟာရာဇ် အထက်ကာ နတ်ဘုံသုံး ဘုံပေါ်ပေါက်လာသည်။ နောက်နှစ်သန်း ပေါင်း ၁၈ သန်းကြာသည့်အခါ စိတ် ကောင်း စိတ်မြတ်ရှိသူများအတွင်းမှ စိတ် အနေပြုမှုဆောင်ရွက်မှုတွေ ကွဲပြားပြိုကွဲ၍ ကောင်းမွန်သူများအတွက် ဘုံဌာန အသစ် ၅ ဌာနပေါ်ပေါက်လာသည်။ ၎င်း ၅ ဌာနတွင် နတ်ဘုံအတွက် ၂ ဌာန ဗြဟ္မာဘုံအတွက် ၃ ဌာန ပေါ်ပေါက်လာ သည်။

နောက်နှစ်ပေါင်း ၂၇ သန်း ကြာသည့်အခါ သတ္တဝါတို့ရဲ့ စိတ်ထား ကောင်းမွန်မှုအပြင် မြင့်မြတ်သောအကျင့် များ ကျင့်ကြံလာကြ၍ နောက်ထပ် ဗြဟ္မာဘုံ ၇ဘုံ ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာ သည်။ ၎င်းနောက် နှစ်သန်းပေါင်း ၉ သန်းကြာသည့်အခါ စိတ်ထားမြင့်မြတ် ကောင်းမွန်သူများက ပို၍မြတ်သော အကျင့်များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့် လာကြသည့်အပေါ် နောက်ထပ်ဗြဟ္မာဘုံ ၁၀ ဌာနထပ်မံပေါ်ပေါက်လာသည်။

နောက်နှစ် သန်းပေါင်း ၃၀ကြာသည့်အခါ သတ္တဝါတို့ရဲ့ ဘဝသံသရာကို သဘော ပေါက်ပြီး သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ် ခြောက်ရာ တရားကိုရှာဖွေ ကျင့်ကြံအား ထုတ်ကြသဖြင့် ဘဝလွတ်ငြိမ်းရာ ဘဝ ချုပ်ရာနိဗ္ဗာန်ဘုံ ပေါ်ပေါက်လာရသည်။

အကယ်၍ မြင့်မြတ် ၁၈ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ၊ နိဗ္ဗာန်ဘုံများသည် လည်း သတ္တဝါတို့ရဲ့ ဆန္ဒနှင့် သန်စန်း အေးစန်း၊ ပန်စန်း ဓာတ်သုံးမျိုး ပေါင်းစပ် ရာမှ ဘုံဗိမာန်အမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာ သည်။

သတ္တဝါဖြစ်ပေါ်လာပုံ

အာကာသထဲတွင် ပထဝီ၊ ဟေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော အာကာသ ဓာတ်များရှိရာတွင် အခြားဓာတ်သုံးမျိုး လည်းရှိသေးသည်။ ကုရေးနားဓာတ်၊ အဲသားနားဓာတ်၊ သုရေးခါးဓာတ် ဤ ဓာတ်သုံးမျိုးသည် အစိုင်အခဲမဟုတ် ဓာတ်သဘောသက်သက်မျှသာ ဖြစ် သည်။ ပထဝီ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ဓာတ်များနှင့် အထက်ပါ ကုရေးနားဓာတ်

အဲသားနိုင်းဇာတ်၊ သုရေခါးဇာတ်သုံးမျိုး
နှင့် ရောနှော၍ နေရာအပူနှင့် အလင်း
စွမ်းအင် ရရှိသောအခါ သတ္တဝါမျိုးစေ့
ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

ပဉ္စမမူလအားဖြင့် အခွင်း ၁၅
ပေ အမြင့် ၅ ပေခန့်ရှိ လိပ်နှင့်တူသည့်
သတ္တဝါစတင်ဖြစ်ပေါ်သည်။ ဖြစ်ပေါ်ခါစ
၌ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း စသည်မပါ
ရှိဘဲ ခြေလက်နှင့် အစာစားရန် ပါးစပ်
ဝမ်းဗိုက်များသာပါရှိသည်။ နောင်နှစ်
ကာလပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သောအခါ
ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတွေ ပိုမို
ကောင်းမွန်ဖွံ့ဖြိုးလာပြီး မျက်စိ၊ နား
စသည်တို့ဆင့်ကဲ ဖြစ်စဉ်အရ ပေါ်ပေါက်
လာသည်။

၎င်းနောက် လိပ်နှင့်တူသော
သတ္တဝါမှ မျိုးစိတ်အသစ် ၅မျိုး ပေါ်ပေါက်
လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အကြီး၊ အသေး
လည်း ကွဲပြားလာသည်။ စားသောက်
နေထိုင်ပုံတွေ ကွဲပြားလာသည်။ မူလ
မျိုးကွဲ ၅မျိုး ဖြစ်ပေါ်စဉ်ကပင် ဖို + မ
သဘောကွဲပြား ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ နာမ်
ဇာတ်နှင့်အသက် ဇာတ်သည်လည်း
ရုပ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းများ စုဝေးဖြစ်ပေါ်

စဉ်ကပင် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
မူလသတ္တဝါမျိုးစိတ် ၅မျိုးမှ
ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်အရ နောက်ထပ်သတ္တဝါမျိုး
စိတ် ၃၀ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထိုမျိုးစိတ်
၃၀တွင် ရေထဲသွားလာနိုင်သည့် သတ္တဝါ
ကုန်းပေါ်သွားလာကျက်စားနိုင်သည့်
သတ္တဝါ၊ လေထဲသွားလာပျံသန်းနိုင်သည့်
သတ္တဝါ ပါရှိလာသည်။ ထိုသတ္တဝါမျိုးစိတ်
၃၀တွင် မျောက်ကဲ့သို့သော သတ္တဝါမျိုး
စိတ်လည်း ပါရှိလာသည်။ ထိုမျောက်ကဲ့
သို့သော သတ္တဝါမှဆင့်ကဲပြောင်းလဲမှု
ဖြစ်စဉ်အရ ကမ္ဘာရှေ့ဦးလူသား ပေါ်ပေါက်
လာသည်။ သတ္တဝါမျိုးစိတ် ၃၀ကို
အခြေခံ၍ နှစ်ကာလကြာမြင့်လာသည့်
အခါ တွင် ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်အရ သတ္တဝါ
မျိုးစုံ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

လက်ရှိ ဤကမ္ဘာမြေကို ကြည့်
သည့်အခါ သစ်တောသစ်ပင် တိရိစ္ဆာန်
များသည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၂၀၀က
ထက် များစွာပျက်စီးလျော့နည်းနေပြီ။
သည့်အတွက် လူသားတွေသည် တာဝန်
အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။ ထို့နောက်
လူသားတွေအနေနဲ့ -

- သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တော

တောင်တိရစ္ဆာန်တွေ ပြန်လည်ပြုစု
စိုက်ပျိုးရေးပြုလုပ်ပါ။

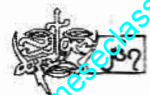
- လူတွေစားသုံးဖို့ သီးနှံစိုက်ပျိုး
သည့် ဧရိယာတွေကို လျော့ပါ။ စက်ရုံ၊
အလုပ်ရုံများအတွက် အသုံးပြုသည့်
မြေဧရိယာတွေကို လျော့ပါ။

- သဲကန္တာရတွေကို သစ်ပင်တွေ
ဖြစ်ထွန်းအောင် ပြန်လည်စိုက်ပျိုးပါ။

သစ်ပင်များသည် လူသားများ၏
အရေးကြီးသော အာဟာရဖြစ်သည်။
လူသားများ၏ အဓိကစားသောက်သည့်
သီးနှံများသည် အပင်သေးမျိုးဖြစ်သည့်
အပင်သေးမျိုးစိုက်ပျိုးရန်အတွက် မြေ
ဧရိယာများစွာလိုအပ်သည်။ ထို့နောက်
အပင်ကြီးမျိုးမှ သီးနှံများကိုလည်း အခြေ
ခံ စားသောက်မှုတွင် မျှဝေစားသောက်
သင့်သည်။ ဤသို့မှသာလျှင် သဘာဝ
သစ်ပင် သစ်တောများကို ပြန်လည်
စိုက်ပျိုးနိုင်မည်။ သစ်ပင်သစ်တောများ
ရှိမှသာလျှင် တောတိရိစ္ဆာန်များ သွား
လာ ကျက်စားနေထိုင်နိုင်မည်။

သတ္တဝါများကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

ဆရာဝင်း သာကီနွယ်

သောင်းစေဦး

ပြန်ဟိုင်ခံ့သို့တရုတ်ပြုတုလူတော်ဝင်ရက်မှု

ပြန်ဟုတ်ပင်တင်၏တော်ကြေးသေစစ်သင်ရဲများ

စာပေအမွေအနှစ်

ဝန်တင်လားအုပ်များသည် အောက်တိုဘာ သို့မဟုတ် နိုဝင်ဘာလများတွင် စတင်ခရီးထွက်ခဲ့ကြပြီး တောင်ပေါ်ရွာကြီးများ၊ ဈေးမြို့များ၊ ကေအမ်တီရှေ့တန်းစခန်းများတွင် ရပ်နားကာ အသင့်စောင့်နေသည့် ဘိန်းများကို သိမ်းဆည်းကြသည်။ ဝန်တင်လားအုပ်များသည် ဘိန်းသယ်ရန် မြောက်ဘက်သို့ အောက်တိုဘာမှ မတ်လအတွင်း သွားရောက်ကြပြီး မတ်လမှ ဩဂုတ်လအတွင်းတွင် မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ ဘိန်းများ သယ်ဆောင်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်လိုင်၏ လားအုပ်များသည် မြောက်ဘက်သို့ လားရှိုးအထိ သွားရောက်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ ဘိန်းပွဲစားများက ကချင်ပြည်နယ်နှင့် မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်နယ်တို့မှ ဝယ်ယူထားသည့် ဘိန်းများကို သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကျူအန်၏ လားအုပ်များသည် ၁၉၆၉ ခုနှစ်မတိုင်မီအထိ မဲစလောင်းမှ မြောက်ဘက်မိုင် ၁၇၀ ဝေးသော ဗင်းငုံအထိ သွားရောက်၍ ဘိန်းများကို

သယ်ဆောင်ကြသည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် မြန်မာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီက ဝန်တင်လားအုပ်တွင် စစ်ဆင်ရေးလုပ်လာသောအခါ ဝန်တင်လားသို့ ကေအမ်တီများ မဝင်နိုင်တော့ပေ။ ထိုအချိန်ကစ၍ ကေအမ်တီတို့သည် ကိုးကန့်နှင့် ဝန်ယံမှ ဘိန်းများ ရရှိရေးအတွက် ဘိန်းပွဲစားများကိုသာ အားကိုးရလေတော့သည်။

ကေအမ်တီ လားအုပ်များ ယိုးဒယားနိုင်ငံသို့ ပြန်ကြသောအခါ ၎င်းတို့၏ အကာအကွယ်ကိုယူကာ ၎င်းတို့နှင့်အတူ ရှမ်းသောင်းကျန်းသူတို့၏ လားအုပ်များ၊ မှောင်ခိုသမားတို့၏ လားအုပ်များလည်း ပါလာခဲ့ကြသည်။ တောင်ပေါ်ဒေသတစ်ဝန်းတွင် မြန်မာ့တပ်မတော်မှ တိုက်ကင်းများ၊ အစိုးရ၏ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့များအပြင် လူယက်တိုက်ခိုက်နေကြသည့် ရှမ်းသောင်းကျန်းသူများလည်း ရှိပေသေးရာ လားအုပ်တစ်ခုလျှင် အနည်းဆုံး လက်နက်ကိုင် ၅၀ ပါမှ သွားရေးလာရေး စိတ်ချရသည်။ လက်နက်ကိုင် ၂၀၀ ပါလျှင်မူ ဘာမှ ပူစရာ မရှိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ရှမ်းသောင်းကျန်းသူများနှင့် ဘိန်းမှောင်

ခိုအုပ်စုငယ်များမှာ မောင်းပြန်လက်နက် အပြည့်အစုံ မတင်ဆင်နိုင်ရကား (၁၉၇၁ ခုနှစ်လယ်တွင် စင်းမယ်တွင် အမ် ၁၆ တစ်လက်၏ ပေါက်ဈေးသည် ဒေါ်လာ ၂၅၀ မှ ၃၀၀ အထိ ရှိသည်) ကေအမ်တီလားအုပ်များဖြင့်ပင် အတူလိုက်ရသည်။ ထိုသို့ လိုက်ပါရသည့်အတွက် ကေအမ်တီအား ဘိန်းတစ်ကီလိုလျှင် ၉ ဒေါ်လာ ဆက်ကြေးပေးရသည်။

ယိုးဒယားအစိုးရအား တာဝန်ထမ်းသည့်အနေဖြင့် အမှတ် (၃) နှင့် အမှတ် (၅) ကေအမ်တီတပ်မတော်တို့သည် ယိုးဒယားနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်နယ်နိမိတ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးကြသည်။ မြောက်ဘက်မှ ဝင်လာသည့် ဘိန်းများအပေါ်မှလည်း တစ်ကီလိုလျှင် ဒေါ်လာ ၄၅၀ နှုန်းဖြင့် “အကောက်ခွန်” ကောက်ကြသည်။ စီအိုင်အေ၏ အစီရင်ခံစာအရ ၁၉၆၆-၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ကေအမ်တီတပ်ဖွဲ့များသည် စင်းမယ်နှင့် ချင်ရှိုင်းပြည်နယ်အတွင်း နယ်စပ်တစ်လျှောက်တွင် ၇၅ မိုင်ခန့် ကင်းလှည့်ကြသည်။ ၁၉၇၁ တွင် မြောက်ပိုင်းနယ်စပ်တစ်လျှောက်လုံး မယ်ဆိုင်မှ မဲစလောင်း

အထိ ရွာစဉ်လျှောက်၍ ဆက်ကြေး
 ကောက်ခံကြောင်း ရှမ်းသူပုန်ခေါင်း
 ဆောင်တို့က ပြောပြကြသည်။ ရှမ်း
 ပြည်နယ်မှ ယိုးဒယားနယ်တွင်းသို့ ဝင်
 ရောက်ရန်မှာ တောင်ပေါ်လမ်းသည်
 အလွန်ခရီးကြမ်းတမ်း၍ ဝန်တင်လား
 သွားလမ်းသာရှိသော်လည်း ကေအမ်
 တီတို့အား ဆက်ကြေးမပေးရဘဲ ယိုး
 ဒယားနယ်တွင်းသို့ ဝင်နိုင်သည့် လား
 ဝန်တင်ကုန်သည် အလွန်ရှားပါးပေ
 သည်။ လားအုပ်များ နယ်စပ်ကို ဖြတ်
 ကျော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
 အသင့်စောင့်နေသည့် ကေအမ်တီ
 ကြိုဆိုရေး ကော်မတီကို တွေ့မြဲဖြစ်
 သည်။ တောင်းခံသည့် ဆက်ကြေးကို
 ပေးလိုက်ရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်း
 လမ်း မရှိပေ။

ငွေကြေးကို ထိုင်ဝမ်မှ အလုံ
 အလောက်ရနေသည့် သီးခြားအမှတ်
 (၁) တပ်ရင်းမှာမူ နယ်စပ်ကို ကျော်
 ဖြတ် ထောက်လှမ်းသည့်လုပ်ငန်းကို
 သာ ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ပြီး ဘိန်း
 မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကိုမူ တွဲဖက်လုပ်ငန်း
 အဖြစ်သာ လုပ်ကိုင်လေသည်။
 ထိုအမှတ် (၁) တပ်ရင်းနယ်စပ်တွင်
 လှုပ်ရှားနေသမျှကာလပတ်လုံး “တစ်

နေ့တွင် ချန်ကေရှိုတ် တရုတ်ပြည်သို့
 ပြန်လာမည်” ဟူသော ယုံတမ်းစကား
 ဆက်လက် ထွန်းကားနေမည်ဟု
 ထိုင်ဝမ်အစိုးရက ယူဆသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကျူအန်၏ အမှတ်
 (၅) တပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်မာ၏ ထောက်
 လှမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို အတော်
 အတန် အကူအညီပေးခဲ့သည်။ တစ်
 ကြိမ်တွင် ၎င်း၏တပ်ဖွဲ့ ဝင်များသည်
 တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းကို အင်နှင့်အား
 နှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။
 ထိုကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဗိုလ်ချုပ်မာက
 ကျူအန်၏တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ၎င်း၏
 ရေဒီယိုစခန်းများကို ဘိန်းအဝယ်ဒိုင်
 စခန်းများအဖြစ် အသုံးချခွင့် ပြုခဲ့
 သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကျူအန်သည် ၎င်း
 လုပ်ကိုင်နေသည့် ဘိန်းမှောင်ခို
 အကြောင်းကို လုံးဝနှုတ်ပိတ်ထားသော်
 လည်း ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေးတွင်
 ၎င်းရယူထားသည့် အခန်းကဏ္ဍ
 အတွက်ကိုမူ အထူးဂုဏ်ယူလေသည်။
 မိမိကိုယ်မိမိ “မြောက်ဘက်တံခါး
 စောင့် ခွေး” ဟု ကျူအန်က ကင်ပွန်း
 တပ်သည်။ ၁၉၃၀-၁၉၄၀ ခုနှစ်
 အတွင်းက မော်စီတုန်း တပ်ဖွဲ့များကို
 ချော့နှိုးခဲ့ပုံ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက

ဂျပန်တပ်များအား တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံ။
 မကြာသေးမီက ယူနန်နယ်ထဲသို့
 ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံများကို ၎င်း၏
 ဧည့်သည်များအား ပြောမဆုံးပေါင်
 တောသုံးထောင်။ အသက်ခြောက်
 ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်တွင် ဘိန်းဆီယစ်
 နေသော ဗိုလ်ချုပ် ကျူအန်သည် ဇေး
 မယ်တွင် အနေများသည်။ ဘိန်းမှောင်
 ခိုလုပ်ငန်းဖြင့် စုဆောင်းရရှိထားသမျှ
 သော ငွေကြေးအမြောက်အမြားကို
 သုံးကာ ဖိခံခံ၍သာ နေလေသည်။
 ကျူအန်သည် မိမိကိုယ်မိမိ သေ
 သည်အထိ ပြောက်ကျား စစ်သည်
 အဖြစ် ရပ်တည်သွားမည်ပုဂ္ဂိုလ်ဟု
 ယူဆလိုဟန် ရှိပေသည်။ ၎င်း၏
 သတ္တိကို ပြရန်အတွက်လည်း ခံနိုင်ရည်
 ယူနန်နယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုက်
 ခိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မာတစ်ဦးသာလျှင်
 ထိုင်ဝမ်၏ ထောက်ပံ့မှုကို ရနေသူ
 ဖြစ်ရာ ရွှေတြိဂံနယ်မြေရှိ ကေအမ်တီ
 ဗိုလ်ချုပ်များအနက် ၎င်းသည် ဝါ
 အရင့်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်သဖွယ် ဖြစ်နေပေ
 သည်။

ဗိုလ်ချုပ်လိုင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်
 ကျူအန်တို့ မကြာခဏ အပြင်းအထန်

အငြင်းပွားကြသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မာ
ကမူ နှစ်ဦးစလုံးနှင့် သင့်တင့်အောင်
ဆက်ဆံပေသည်။ ၎င်းကပင် ထိုဗိုလ်
ချုပ်နှစ်ဦးအကြားတွင် ဖျန်ဖြေရေး
သမားအဖြစ် ရပ်တည်ခဲ့သည်။ သို့
သော် ၎င်း၏ကြိုးပမ်းမှုမအောင်မြင်ပေ။

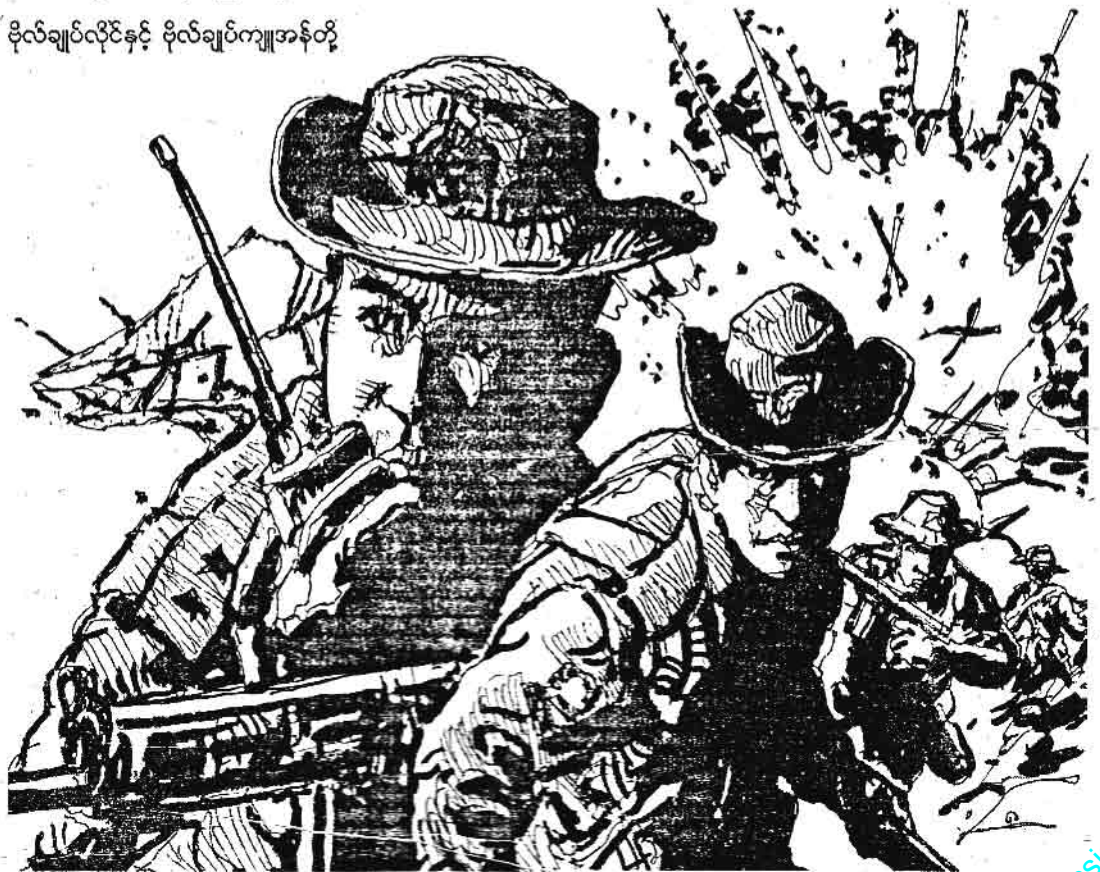
ထိုင်ဝမ်အစိုးရက ကေအမ်တီ
တပ်အားလုံးကို တစည်းတရုံးတည်း
ပေါင်းကာ ဗိုလ်ချုပ်မာ၏ ကွပ်ကဲမှု
အောက်တွင်ထားလိုသည်။ သို့သော်
ဗိုလ်ချုပ်လိုင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကျူအန်တို့

နှစ်ဦးစလုံးက ၎င်းတို့ရထားသည်
အမြတ်အစွန်းရှိလှသော ကိုယ်ပိုင်အုပ်
ချုပ်ခွင့်ကို လက်မလွှတ်လိုကြပေ။
ဗန်းကွမ်တိုက်ပွဲသည် ယာယီအားဖြင့်
ဗိုလ်ချုပ်နှစ်ဦးအား ပူးပေါင်းပေးခဲ့သော်
လည်း တိုက်ပွဲအပြီးတွင်မူ မူလအခြေ
အနေအတိုင်း တကွစီပြန်ဖြစ်သွား
လေသည်။

ဤသည်မှာ Alfred W. Mac

Coy ၏ ရေးသားချက် ဖြစ်ပါ၏။
ကျွန်တော်အနေဖြင့် သူ၏စာကို ဖြည့်
စွက်ရေးသားလိုပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေလျင်စစ်
သားဘဝနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ၁၅
နှစ်ကြာ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဘိန်း
စစ်ဆင်ရေးများတွင်လည်း ကိုယ်တိုင်
ကိုယ်ကျ ပါဝင်ခဲ့ဖူး၏။ ဘိန်းစိုက်ပျိုး
သည့်နေရာများတွင် လနှင့်ချီပြီး တာ

ဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူး၏။ တရုတ်ဖြူ
လူထွက် ဘိန်းသူပုန်များနှင့် တိုက်ပွဲ
အလီလီ ဆင်နွှဲခဲ့ဖူး၏။ ယိုးဒယား
မြန်မာနယ်စပ်ကို အကြိမ်ပေါင်း
အတော်များများ ရောက်ခဲ့ဖူး၏။
ယိုးဒယားနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းကို လှည့်
လည်သွားလာခဲ့ဖူး၏။ ယိုးဒယားနိုင်ငံ
မြောက်ပိုင်းမြို့တော် ဇင်းမယ်တွင်
ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ နေခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် Alfred W. Mac
Coy ၏ စာနိဂုံးကို အောက်ပါအတိုင်း
အဆုံးသတ်ပါမည်။

စာပါတရုတ်ဖြူတွေ ဘာဖြစ်
သွားပါပြီလဲ။

ဘိန်းကုန်သည်တွေ ဖြစ်ကုန်
ကြပါပြီခင်ဗျာ။ Second Genera-
tion, Third Generation လောက်
ရောက်သွားကြပြီဖြစ်၍ ယိုးဒယားမ
တွေနဲ့ရပြီး ဖိမ်ကျနေသော တရုတ်
သူဌေးကြီးတွေ ဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျာ။

ယိုးဒယားမှာ တရုတ်ယိုး
ဒယား ကပြားသူဌေးတွေ အများကြီး
ပါ။ မြန်မာပြည်ပြေးကြီး ဦးနုပင်လျှင်
တရုတ်ဖြူ ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်း မာရှီးရှနှင့်
ပေါင်းပြီး သူပါသွားသည့် ရွှေငွေ
ကျောက်သံပတ္တမြားများကို ထုခဲ့ခဲ့သည်

ဟု ပြည်ပြေးအလင်းဝင်များက ထွက်
ဆိုခဲ့ဖူးပါ၏။

KMT ခေါင်းဆောင်များက
သူဌေးဘွဲ့ခံသွားကြပြီး ငယ်သားများ
ကမူ နယ်စပ်ရှိ လက်နက်ကိုင် ဘိန်း
ဝယ်ရောင်းသမားများထံ Mercenary
ကြေးစားများဘဝကို ခံယူကြပါသည်။
SSA, SURA စသည့် အဖွဲ့အစည်း
များ၌ တရုတ်ဖြူလူထွက်များ အများ
ကြီးရှိပါ၏။ စာရေးသူ ကျွန်တော်ပင်
လျှင် တရုတ်ဖြူလူကြီးတစ်ဦး၏
တပည့်တစ်ဦးအား စားတော်က
တာဝန် ပေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထို တရုတ်
ဖြူလူထွက်ကလေးသည် တရုတ်
ဟင်းလျာများ ချက်ရာတွင် အလွန်
ကောင်းပါသည်ခင်ဗျာ။

ဤသို့ဖြင့် နယ်စပ်ရှိ လက်
ကျန် KMT တရုတ်ဖြူများသည်
ယခုအခါ၌ ယိုးဒယား၊ လာအိုနှင့်
မြန်မာ သုံးနိုင်ငံနယ်စပ် ရွှေကြွက်ဒေသ
တွင် အသွင်အမျိုးမျိုးဆောင်ကာ ဘဝ
ကူးပြောင်းသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း
တင်ပြလိုက်ရပါသည် ခင်ဗျာ။

အမှတ်တရစာတစ်ပုဒ်

ကျွန်တော်၏ “မြန်မာနိုင်ငံသို့

တရုတ်ဖြူကျူးကျော် ဝင်ရောက်မှုနှင့်
မြန်မာတပ်မတော်၏ ကျော်ကြားသော
စစ်ဆင်ရေးများ” စာအုပ်ငယ်တွင်
စာရေးဆရာကြီး မှူးသမိန် အမည်ခံ
ဗိုလ်ကြီးစောမြင့်(အငြိမ်းစား)၏ ခံစား
ချက်အပြည့်ပါသည့် ဆောင်းပါးမှတ်
တမ်းတစ်ပုဒ်အား ထည့်သွင်း ဖော်ပြ
ပါမည်။

တကယ်တော့ မှူးသမိန်၏
စာများအား ဒါထက်ပိုပြီး ဖော်ပြလိုပါ
သည်။ စာမျက်နှာကန့်သတ်ချက်
ကြောင့် အခြားဆောင်းပါးများကို ချန်ခဲ့
ပြီး ယခုဆောင်းပါးကိုမူ မဖြစ်မနေ
ထည့်သွင်းဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး စောမြင့်သည်
၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် တပ်မဟာ (၄)
တပ်မဟာမှူးတာဝန်ဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်
တောင်ပိုင်း ကျိုင်းတုံဒေသတွင်
KMT တရုတ်ဖြူများအား ချေမှုန်း
သည့်စစ်ဆင်ရေးတာဝန်များကို ထမ်း
ဆောင်ခဲ့၏။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင်မူ
နာမည်ကျော် ဘုရင့်နောင်စစ်ဆင်ရေး
ကြီးကို ဦးစီးတိုက်ခဲ့၏။ ကျိုင်းတုံဒေသ
နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင် ပြုပြင်
အောင် သွားဖူးလာဖူး၏။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်
တရုတ်မြန်မာ နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်

ရေး ဘာစစ်ဆင်ရေးကြီးတွင်လည်း
ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။

ထိုအတွေ့အကြုံများကို ယိမ်း
နွဲ့ပါး ကလောင်အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါး
များ အဆက်မပြတ်ရေးကာ စစ်ပညာ
ဂျာနယ်တွင် အခန်းဆက် ထည့်သွင်း
ဖော်ပြခဲ့၏။

ရောက်လေရာမှာ ဒေသခံ
များနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့၏။ သူတို့၏ခံစားချက်
များကို ကြားနာခဲ့၏။ မှတ်သားခဲ့၏။
အထူးသဖြင့် တရုတ်ဖြူတို့လက်
အောက် ကျရောက်ခဲ့သည့် ဒေသခံတို့
၏ နာကြည်းရင်နင့်ဖွယ်ရာ ခံစားချက်

များကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

ယခု ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့်၏
မှူးသမိန် အမည်ခံ ရေးသားသည့်
ဘုံဘဝကြုံတွေ့ရ ဇာတ်လမ်းများ
စာအုပ် စာမျက်နှာ ၃၄၅ တွင် ဖော်
ပြထားသည့် ဆောင်းပါးကို အောက်
ပါအတိုင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်ခင်ဗျား။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးကို ဖျက်ဆီးရန်
ချောင်းနေသော မဲခေါင်မြစ်တစ်ဖက်
ကမ်းမှ သကောင့်သားများ

မဲခေါင်မြစ်သည် ယခုနေ
တော့ လိမ္မာပြီဆိုရမည်။

ဣန္ဒြေလည်း ရနေ၏။ ငြိမ်

ငြိမ်သက်သက်လေး စီးသည်။ မခို
တရို့လေး အလှမပျက် တသွင်သွင်
စီးဆင်းလျက်ရှိလေသည်။ သူ့ကို
ခုနေကြည့်၍တော့ တစ်ချိန်သော အခါ
က လှိုင်းတံပိုး ထန်ပြင်းခဲ့လိမ့်မည်ဟု
မည်သူကမျှ ယုံကြည်မည်မဟုတ်ချေ။
တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် သူ၏
ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတွေပါ ဂယက်ရိုက်
ခတ် လှုပ်ရှားခဲ့သည်ကိုလည်း သိရှိ
သည့် မဟုတ်တော့ပြီ။

ဟုတ်ပါသည်။ မဲခေါင်သည်

စိတ်မချရ။ မြန်မာပြည်၊ တရုတ်ပြည် သူ့သမ္မတနိုင်ငံ၊ လောနိုင်ငံ၊ ထိုင်းလင်းနိုင်ငံ စသည့်နိုင်ငံပေါင်းများစွာနှင့် ဆက်စပ်တွေ့ထိ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသဖြင့်လည်း သူက တွေ့ပြားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဖောက်ပြန်တတ်လေသည်။

မှတ်မိပါသေး၏။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် တရုတ်-မြန်မာ နယ်နိမိတ်ပူးတွဲသတ်မှတ်သည့် ဘာစစ်ဆင်ရေး အချိန်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘာနှင့် မဲခေါင်စစ်ဆင်ရေး တာဝန်ရှိသူအဖြစ် ဤဒေသတစ်ခွင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရပါ၏။ ဘာ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်အဖြစ် ဤမဲခေါင်မြစ်ကို အစွဲပြုကာ မြန်မာ့တပ်မတော်သည် မဲခေါင်စစ်ဆင်ရေးကြီးကို ဆင်နွှဲခဲ့လေသည်။ တရုတ်-မြန်မာ နယ်ခြားတစ်လျှောက် အချို့နေရာများတွင် ကူမင်တန်စစ်ပြေး တရုတ်ဖြူတို့ အင်နှင့်အားနှင့် တစ်စွဲထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ နဂါးနိုင်ငံ၊ ဘုရင့်နောင်၊ ရန်ကြီးအောင် စသော သမိုင်းဝင် စစ်ဆင်ရေးကြီးများဖြင့် ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်းပိုင်း၊ မိုင်းဆတ်၊ မိုင်းတုံနယ်မြေနှင့် သံလွင်မြစ်ရိုးအထိ အပိုင်အမာ တစ်စွဲ

လာသော ကျူးကျော်သူ တရုတ်ဖြူများကို မြန်မာ့တပ်မတော်က ပြည်သူလူထုနှင့် လက်တွဲ၍ အောင်မြင်စွာ တိုက်ထုတ်လိုက်သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် တရုတ်-မြန်မာ နယ်ခြားဒေသနှင့် ကျိုင်းတုံနယ်များတွင်မူ အများအပြား ကျန်ရှိနေသေးသည်။ သို့ဖြစ်ရာ မဲခေါင်စစ်ဆင်ရေးကျတော့မှသာ ကေအမ်တီဟူသရွေ့တို့အား မြန်မာ့မြေပေါ်မှ အပြီးအပိုင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းချေမှုန်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ တရုတ်ဖြူ ကျူးကျော်သူတို့အောက် ကျွန်သပေါက်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော်တို့၏ သွေးချင်းသားချင်းများဖြစ်ကြသည့် ရှမ်း၊ ဂုံ (ခွန်) ရှမ်း၊ ပလောင်၊ ပအိုဝ်း၊ အီကော၊ လားဟူ အစရှိသည့် တိုင်းရင်းသားတို့၏ တကယ့်လွတ်မြောက်ရေးကို အကောင်အထည် ဖော်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မဲခေါင်မြစ်သည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နယ်နိမိတ်မျဉ်းအဖြစ် မိုင်ပေါင်း ၁၅၀ ခန့် ရှည်လျားစွာ သက်ဆိုင်နေသည်။ တရုတ်ပြည်၊ ယူနန်နယ်၊ ဆစ်ဆောင်ပါးနားဒေသနှင့်

မြန်မာပြည် ကျိုင်းတုံနယ်ခြား အစွဲ မိုင်ကျော်ခရီးသည် တရုတ်၊ မြန်မာ၊ လောနိုင်ငံတွေ့ဆုံသည့် နေရာထိ ဖြစ်၏။ ယင်းနေရာ၌ ဘာစစ်ဆင်ရေးကာလ နယ်ခြားကျောက်တိုင်သစ်အမှတ် ၂၄၄ ဟူ၍ စိုက်ထူထားခဲ့သည်။ သည့်နောက် မဲခေါင်သည် လောပြည်နှင့် မြန်မာနယ်ခြားမျဉ်းအဖြစ် ဆက်လက်စီးဆင်းပြန်ရာ မိုင်ပေါင်း ၁၃၀ ကျော်အကွာတွင် မြန်မာလော၊ ယိုးဒယား ဆုံသည့် ကြိတ်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဖော်ပြပါ လောနှင့် ယိုးဒယားနယ်၏ တစ်ဖက်ကမ်းဖြစ်သော မြန်မာပြည်ဘက် မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်တွင်ကား နယ်ကြီးလေးနယ်ရှိသည်။ ကျိုင်းလပ်နယ်၊ မိုင်းပါလျှိုးနယ်၊ မိုင်းလင်းနယ်နှင့် နယ်ခြားမြို့ တာချီလိတ်အပါအဝင် မိုင်းဖုန်းနယ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ မြေပြန့်၌ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းကို သမားရိုးကျလုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသော ရှမ်းအမျိုးသားများ နေထိုင်ကြသည်။ ရှမ်းရွာပေါင်း ၂၀ ကျော် လောက် ရှိပါလိမ့်မည်။

ရွှေစာဆတ်စွန်

တတ် သူ တွေ ပျော် စေ ပီ

မယုပါနဲ့ပေးပါ

အာဇာနည် သူရဲကောင်း

ချီးမြှင့်သိန်း (မြောင်းမြ)

၁၉၀၀ - ၁၉၀၁

“ပျောက်သောသူကို
ရှာရင်တွေ့သည်
သေသောသူကို
ကြာရင် မေ့သည်”

ထိုသို့ ဆိုရိုးရှိပြားလည်း သေ
သောသူကို ကြာလင့်ကြာလင့်ကစား မမေ့
ရက် မမေ့သင့်သော သမိုင်းဖြစ်ရပ်များက
သာခဏတင်ပြခဲ့ပြီ။

“ပညာအရာ ထူးချွန်သူ၊ ရိုသား
ပြောမတ်သူ၊ အများအကျိုးငှာ ကိုယ်
ကျိုးစွန့်သူ၊ ထိုသူများကို လေးစားပါ”
ဟူ၍ပင် ကျောင်းသားသူငယ်လေးများကို
သင်ကြားပို့ချပေးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုဆိုရိုးနှင့်အညီ အမျိုးသားရေး
တာဝန်ကို အသက်သွေးနှင့် လဲလှယ်၍
ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသော “အာဇာနည်”
မျိုးချစ်တို့အား အဘယ်မှာ မေ့ပျောက်
နိုင်ကြမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ အဓိမြေ
မှာ “ဖက်ဆစ်မိုးကြီး” သဲသဲမဲမဲ
သည်းထန်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိကြပေမည်။
ဖက်ဆစ်စားအောက်မှ လွတ်မြောက်ရေး
အတွက် မိုးသက်မှန်တိုင်းကို ကျော်လွှား
ခဲ့ရာတွင် မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတို့၏

အသက်ပေါင်းများစွာသည် စတေးခံခဲ့ကြ
ရလေသည်။ အဓိမြေ တစ်ပြင်လုံး သွေး
ရောင် လွှမ်းခဲ့သော ဆုံးရှုံးမှုကြီးသည်
“သမိုင်းမှတ်တိုင်” အဖြစ် ကျန်ခဲ့လေသည်။
ဤသို့ ဖက်ဆစ်မုန်တိုင်းကို
ကျော်လွှားခဲ့ရာတွင် မြောင်းမြ (စီရင်စု)
ခရိုင်တွင်း မရှုမလှ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ရင်နာ
ဖွယ်ဖြစ်ရပ်ကြီးအား ယနေ့တိုင် ရင်
တသိမ့်သိမ့်တုန်၍ ကြေကွဲရဆဲ အံ့ခဲ၍
မျက်ရည်ရစ်ဝဲရဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကာလ
တွင်...

မြောင်းမြရဲဘော်များသည် ပထမ
ဦးစွာ “ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ” ကို
လျှို့ဝှက်ထူထောင်ကြသည်။ မြောင်းမြ
သခင်ဘဇိ၊ သခင်သာဒွန်း၊ ဝါးခယ်မ
သခင်သောင်းဖေ၊ သခင်ဗဒွန်း၊ မော်ကျွန်း
သခင်တင်အေး၊ သရက်တော သခင်
ထွန်းတင်နှင့် အခြားရဲဘော်များ ပါဝင်
ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့။

ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ
ခရိုင်ရုံးကို မြောင်းမြကမ်းနားလမ်းတွင်
ပွဲရုံကြီး တစ်ခု အသွင်ဖြင့် လျှို့ဝှက်
ထူထောင်ထားသည်။ ပါတီခေါင်းဆောင်

များမှာ “ပွဲစားကြီး” များ အသွင်ဖြင့် ပုံဖော်
ထားသည်။ ပါတီရုံးသို့လာသော ရဲဘော်
များမှာ အရောင်းအဝယ် ဈေးသည်များ
အဖြစ် ‘ဟန်ပြသရုပ်ဆောင်ထားသည်။

ပါတီဗဟိုမှ ပေးပို့သော
လက်နက်ခဲယမ်းများ၊ ညွှန်ကြားချက်များ၊
ဝါဒဖြန့်ချိရေးစာတမ်းများကို ထိုပွဲရုံ
(ပါတီရုံး)မှတစ်ဆင့် နယ်များသို့ ပေးပို့
သည်။

ဒုတိယအနေဖြင့် သခင်အေးမြင့်
ခေါင်းဆောင်သော “အာရှလူငယ်အဖွဲ့”
ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံ ပါတီနှင့်
ပူးပေါင်း၍ လျှို့ဝှက်စွာ လူငယ်ရဲဘော်များ
ကို စည်းရုံးစုဆောင်း၍ တပ်မတော်တွင်း
သို့ဝင်၊ တော်လှန်ရေးအခြေခံ မြေ
အောက်စခန်းများသို့ဝင်၊ ဆက်သွယ်
ပို့ဆောင်ပေးသည်။

တတိယအနေဖြင့် မြေပေါ်တွင်
လျှို့ဝှက်စည်းရုံးလှုပ်ရှားမှုကြီးများ ပြုလုပ်
နေစဉ် အခြားဘက်ဖက်တွင် သခင်ဗိုလ်ဦး
သခင်တင်မြင့်၊ သခင်မြအင်၊ သခင်ခင်ညွန့်
တို့ ခေါင်းဆောင်သော အင်အားစုသည်
မြေအောက်သို့ လျှို့ဝှက်ဆင်သွားလေ
သည်။ မြေအောက်တော်လှန်ရေး

အခြေခံစခန်းများ တည်ဆောက် ပြင်ဆင်ကြသည်။ စပါးရိက္ခာတွင် ရဲဘော်လေးမြင့် (စာရေးဆရာ လေးမြင့်)နှင့် လူငယ်ရဲဘော်အချို့ကို ဒေသပြောက်ကျားစစ်ဖွဲ့စည်းပြီး လက်နက်အချို့ တပ်ဆင်၍ သခင်တင်မြင့်က စစ်ရေးသင်တန်းပေးသည်ကို တွေ့မြင်သိရှိခဲ့ရသည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် မြေပေါ် မြေအောက် မျိုးချစ်ရဲဘော်များ တက်ကြွလှုပ်ရှားနေလေပြီ။

မြန်မာပြည်သူတို့သည် ဖက်ဆစ်တို့၏ ဖမ်းဆီး ညှဉ်းပန်းမှုကို ငုံ့မခံကြတော့ပေ။ ဖက်ဆစ်တို့အား ခါးသီး နာကြည်းစွာ ဆန့်ကျင်ကြလေသည်။ ရရာလက်နက်ဆွဲ၍ တွေ့ရာနေရာမှာ ဖက်ဆစ်တို့အား တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ မြောင်းမြ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ၏ လှိုဏ်ရုံးအဖွဲ့ လှိုဏ်လှုပ်ရှားမှုကို “ဂျပန်ကင်ပေတိုင်”တို့ ရိပ်စားမိခြင်းပင် မရှိပေ။ ပါတီရဲဘော်တို့မှာလည်း အလွန်ဝီရိ၍ သွေးအေးအေးနှင့် စနစ်တကျ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သို့သော် အာရှလူငယ်အဖွဲ့ကို ဂျပန်တို့က သတိထားလာလေသည်။ အာရှလူငယ်အဖွဲ့

မှာ အထင်ကရ အင်အားကြီးသော လူငယ်အဖွဲ့ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်သော ပေါက်ကြားမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဝါးခယ်မ အာရှလူငယ်အဖွဲ့ ကာယဗလမှူး ဦးကြည်၏ လူယုတော်တပည့်၊ တော်လှန်ရေးဆက်သားကို သရက်တောရွာတွင် ရွာသူကြီးက မသင်္ကာဆို၍ ဖမ်းဆီးပြီး ဂျပန် ကင်ပေရုံးသို့ ပို့လေသည်။ ဦးကြည်မှ “ပြောက်ကျားစစ်သေနင်္ဂဗျူဟာ စာတမ်း”နှင့် အခြားအရေးကြီးသော ညွှန်ကြားချက်များကို သရက်တော ရဲဘော်များထံ ပို့ခိုင်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။ စာရွက်စာတမ်းများကို မမိဘဲ လူကိုသာ မသင်္ကာ “သူခိုးဓားပြ”ဟု ရွာသူကြီးက အထင်ရောက်ပြီး ဖမ်းခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝါးခယ်မ ကာယဗလမှူးကို ဂျပန်ကင်ပေရုံးက ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီး မထင်ရှားဟု ဆိုကာ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ဦးကြည်နှင့် သူ၏တပည့်လည်း ဝါးခယ်မမှ ရှောင်တိမ်းပြီး မြေအောက်သို့ဆင်းသွားလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဦးကြည်ဆိုသူမှာ မြောင်းမြမှ သခင်ကြည်

ဖြစ်ကြောင်း သူတပည့်ဆိုသူမှာ သခင်အုန်းမြိုင် ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သူတို့နှစ်ဦးသည် မြောင်းမြ အာရှလူငယ်မှ အဆက်ကြီးကြောင်း စုံစမ်းသိရှိပြီး ဂျပန်ကင်ပေရုံးသို့ ပို့လှူကြီးမှာ ဒေါသပူပန်တော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မြောင်းမြ အာရှလူငယ်ခေါင်းဆောင် သခင်အေးမြင့်နှင့် သခင်ဗထွန်းရင်တို့အား အထူးထောက်လှမ်းရေးထား၍ စောင့်ကြည့်စေခဲ့သည်။

“မြန်မာပြည် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ပြည်သူ့လွတ်မြောက်ရေး” အကြံမူကြီးလည်း အရေအတွက်မှ အရည်အချင်းသို့ ခုန်ကျော် ကူးပြောင်းပြီး အဆင့်သစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

၁၉၄၄ ဒီဇင်ဘာလတွင် ရခိုင်ပြည်မှာ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြောက်ကျားစစ် စတင်ကြလေသည်။ ၁၉၄၅ ခု မတ်လမှာ အထက်ဗမာပြည်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထွန်း၏ တပ်များက ဖက်ဆစ်တို့ကို တိုက်ခိုက် တော်လှန်လေသည်။

မြောင်းမြခရိုင် နယ်အစစ် “ကျွတ်တိုင်ကြီး”ရွာတွင် “ငပေါ်၊ ငကြာ”အမည်ရှိ လူငယ်ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည်

ဂျပန် ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို သတ်၍
လက်နက်လုယူခဲ့ပြီး၊ လူငယ်များကို
စုစည်းကာ “ငယ်၊ ငကြာတပ်” အမည်
ခံ၍ ဂျပန်ကို တိုက်ခိုက် တော်လှန်တော့
သည်။

၁၉၄၅ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့
ဗိုလ်အောင်ဆန်း၏ တပ်များသည်
ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးနှင့် ပူးပေါင်းကာ
ဖက်ဆစ်များကို တော်လှန်ပြုရာ ကြေညာ
လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ မြေအနှံ့တွင်ကား
ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး သေနတ်သံတို့မှာ
ပဲတင်ထပ်နေလေပြီ။

အင်္ဂလိပ်မိ၍ တော်လှန်တိုက်
ခိုက်ခြင်းခံရသော ဂျပန်တို့သည် မြန်မာ
တစ်ပြည်လုံးရှိ မျိုးချစ်တို့အား အရူးအမူး
ဖမ်းဆီးလေတော့သည်။ မြောင်မြို့ ပြည်သူ
အရေးတော်ပုံ ပါတီလည်း မြေအောက်
သို့ ဆင်းသွားလေပြီ။

မြောင်းမြတွင် သခင်အေးမြင့်
နှင့် သခင်ဗထွန်းရင် နှစ်ဦးကို ပထမဆုံး
ဖမ်းဆီးလေသည်။ အခြားရဲဘော်များကို
လည်း ဂျပန်တို့က တရကြမ်း ဖမ်းဆီး
လေတော့သည်။ မြေပေါ်တာဝန်အသီးသီး
နှင့် အမှတ်မထင် နေရစ်ခဲ့ကြသော

ရဲဘော်အများစုမှာ ရန်သူလက်တွင်းသို့
ကျရောက်ခဲ့ရလေသည်။

မဒေါ်ချောင်ရွာတွင် သခင်ဘသော်
အား ခေါင်းဖြတ်၍ သတ်ခဲ့လေသည်။
လူတော်ရွာတွင် သခင်ဖိုးမောင်အား
လုံစွပ်နှင့်ထိုး၍ သတ်ခဲ့လေသည်။ မဲဇလီ
ရွာတွင် သခင်အုန်းမြင့်ကို ရွာသမိုင်းမှာ
ထုတ်၍ လုံစွပ်နှင့်ထိုးသတ်ခဲ့လေသည်။
ဝါးခယ်မမြို့တွင် သခင်ထွန်းဖေ၊ သခင်
သောင်းဖေ၊ သခင်စံတင်၊ သခင်
သက်တင် တို့အား ခြိသေ့ချိုင်းတွင်ထုတ်
၍ ဓားနှင့်ခုတ်၍ သတ်ခဲ့လေသည်။

ထိုရဲဘော်များကို “တော်လှန်
ရေးရဲဘော် ဘယ်သူတွေ ကျွန်သေးလဲ၊
လက်နက်တွေ ဘယ်မှာထုတ်ထားသလဲ”
ဆိုသည့် မေးခွန်း နှစ်ခုကိုသာ မေးလေ
သည်။ သူရဲကောင်းသိသော ထိုရဲဘော်
တို့သည် ဖက်ဆစ်တို့၏ မေးခွန်းကို လုံစ
ဖြေကြားခြင်း မပြုဘဲ “အာဇာနည်
သွေးဖြင့်” အသေခံသွားကြလေသည်။

ထိုအချိန်က စာရေးသူ၏
မိသားစုသည် ဝါးခယ်မမြို့ သခင်မိုးနှင့်
အတူရှိနေကြပြီး သခင်မိုးနှင့် ရဲဘော်
(၄)ဦး လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီ

ခဲ့ကြရသည်။ သခင်မိုး၏ မိသားစုကို
လည်း စပါးရိက္ခာ ရဲဘော်လေးဖြင့် (စာရေး
ဆရာလေးမြင့်)အိမ်သို့ ပို့ဆောင်ပြီး၊
စောင့်ရှောက်ထားခဲ့လေသည်။ မြောင်းမြ
သို့ သတင်းဆက်ကြည့်ရာ မြောင်းမြတွင်
သားချင်းတော်စပ်သူ သခင်ဗထွန်းရင်
အဖမ်းခံရကြောင်း သိရလေသည်။

မြောင်းမြခရိုင်တွင်း သခင်
ရဲဘော်(၄၀)ကျော်ကိုလည်း ဖမ်းဆီး၍
ထောင်တွင်း အကျဉ်းချထားလေသည်။
ထိုရဲဘော်တို့အား များစွာ နှိပ်စက်
ညှဉ်းပန်း၍ စစ်ဆေးလေသည်။ “တော်
လှန်ရေး ရဲဘော်တွေ ဘယ်သူကျန်သေး
လဲ၊ လက်နက်တွေ ဘယ်မှာထုတ်ထား
သလဲ”ဆိုသည့် မေးခွန်းနှစ်ခုကိုသာ
မေးလေသည်။

သခင်ရဲဘော်တို့သည် ဖက်ဆစ်
တို့၏ မေးခွန်းကို တာတစ်ခွန်းမျှ အဖြေ
မပေးဘဲ “သူရဲကောင်းသိသော” အသက်
စွန့်သွားကြလေသည်။ ဖက်ဆစ်တို့သည်
ထိုရဲဘော်တို့အား လက်ပြန်ကြိုရန်၍
ထောင်မှ ထုတ်ယူသွားကြသည်။ ဥ
အချိန် ခြွင်းတောင်ဘက် တောနယ်သို့
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး ခြွင်းတောင်

စားနှင့်ခတ်ဖြတ်၍ ကွပ်မျက်လိုက်ကြလေသည်။ အလောင်းများကို အလွန်နက်သော ရေတွင်းထဲသို့ ပြစ်ချထားကြလေသည်။

အဖမ်းခံရဘော်တို့အား သေသည် ရှင်သည်။ ဘယ်သို့ပို့ဆောင်သည်ကိုပင် မသိရှိရဘဲ၊ မိသားစုများမှ ငို၍သာနေကြလေသည်။ ဂျပန်စစ်တပ်များ ဆုတ်ခွာသွားပြီးနောက် ဗမာ့တပ်မတော်က မြောင်းမြကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ မြောင်းမြအကျဉ်းထောင်ကိုလည်း ဖွင့်၍ အကျဉ်းသားအချို့ လွတ်မြောက်သွားကြပြီ။ သို့သော် ဖမ်းဆီးခံထားရသော ရဲဘော်များကို ထောင်ထဲမှာ မတွေ့ရတော့ပါ။

ကြီးပမ်း၍ ရှာဖွေကြရာ တော

နက်ထဲက ရေတွင်းထဲမှာ အလောင်း (၄၀)ကျော်ကို ကြေကွဲစွာ တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုအလောင်းများကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး အမှတ်တရအဖြစ် “မြောင်းမြသခင်များ အာဇာနည်ကျောက်တိုင်”ကို စိုက်ထူထားလေသည်။

မြောင်းမြ အမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုမှတ်တမ်းများအရ...

ဧပြီ-၄-၁၉၄၅-နေ့ သခင်(၄၀)ကျော် အဖမ်းခံရသည်။

မေ-၆-၁၉၄၅-နေ့ မျိုးချစ်အာဇာနည်များ အသတ်ခံရသည်။

မေ-၁၂-၁၉၄၅-နေ့ မြောင်းမြမှ ဂျပန်တပ်များ ဆုတ်ခွာသွားသည်။

မေ-၁၇-၁၉၄၅-နေ့ သခင်

ရဲဘော်များအလောင်းကို ရှာတွေ့သည်။ ဇွန်-၁၇-၁၉၄၅-နေ့ ကျဆုံးသခင်များ အရိုးထည့်သွင်း၍ ဂျော့ဂက်တိုင်စိုက်ထူသည်။

ဖက်ဆစ်တို့အား ခြိမ်းခြောက်သူများက အောင်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ဖက်ဆစ်စားအောက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့လေပြီ။ ဤတော်လှန်ရေး ဤအောင်ပွဲသည်၊ အမျိုးသား အာဇာနည် သူရဲကောင်းတို့၏ သွေးဖြင့် သွန်းလောင်းစတေး၍ ရယူခဲ့သော အောင်ပွဲဖြစ်လေသည်။

စားတောင်ကို ကျော်နင်း၍ ဖက်ဆစ်တို့အား တိုက်ပွဲခေါ်ခဲ့သော ဤမတ်လ အခါတော်တွင် ကျဆုံးလေပြီးသော “အာဇာနည် သူရဲကောင်း”တို့အား ဤဆောင်ပုဒ်ဖြင့် “လေးမြတ်စွာ” ဂုဏ်ပြုအပ်ပါသည်။

မျိုးမြင့်သိန်း(မြောင်းမြ)

